

JACQUELINE
MONSIGNY

FLORIS
CAVALERUL DE
PETERSBURG

Jacqueline Monsigny

CICLUL FLORIS

Jacqueline Monsigny
Le cavalier de Pétersbourg

Editions Bernard Grasset, 1970

2. Floris, Cavalerul de Petersburg

În românește de MANUELA CERNAT

Jacqueline Monsigny este pseudonimul lui **Jacqueline Rollet**, născută la 22 martie 1931 la Paris.

Romancier și scenarist, a avut și o carieră ca actriță, prezentator și producător de programe de televiziune.

Partea întâi
FLORIS ȘI TAREVNA

Capitolul I

Legănați de arcurile caleștii, Georges-Albert căsca, marchizul somnola, Adrien se gândea, iar Floris visa cu ochii deschiși. Deodată, un hop neașteptat îi zvârli pe călători claie peste grămadă. Șocul fusese zdravăn, nu glumă.

— Blestemate drumuri poloneze! gemu Trotti.

— Domnule Marchiz, teamă mi-e că s-a zis cu roata noastră, – începu să se vaite vizitiul pe care izbitura îi prăvălise de pe capră. Cu biciul rupt în două și cu pălăria năclăită de noroi se apropie umil, privind prostit la portiera sărită din balamale. Cred că... ne-om fi împotmolit într-un cuibar de găini.

— Un cuibar? Ai înnebunit? Poate vrei să spui într-un șanț! Te omor, mi-ai frânt oasele! Mă dor toate cele. Au... și de câte ori să-ți repet să nu-mi mai spui „Domnule Marchiz”, ci „Excelența Voastră”, sau „Domnule Ambasador Extraordinar”. Ai înțeles?

— Mda, domnule ambasador, răspunse docil Clement.

— Nu!!! urlă Trotti, n-ai înțeles nimic. Ți-am spus: „Extraordinar”. Mi te adresezi cu „Domnule Ambasador EXTRAORDINAR”. Păi cum altfel, domnilor? se întoarce el spre tovarășii săi de drum. Lăsați pe mine, o să le arătăm noi rusnacilor ăstora ce înseamnă Franța!

Ca proaspăt atașat de ambasadă ce se afla, Floris îl încuviință respectuos, deși în sinea lui își spunea că nu prea era deloc momentul pentru lecții de protocol. De

aceeași părere cu el, Georges-Albert, scos din sărite de ifosele marchizului, începu să strănute ostentativ. Floris sări primul din caleașca prăbușită într-o rână, la marginea drumului. Tot șirul de calești și furgoane din care era alcătuită suita ambasadorului se oprise în loc. Pasagerii lor profitau să-și dezmoștească oasele, glumind vesel, în ciuda vântului tăios ce mătura drumul noroios și desfundat. Adrien îi urmă lui Floris în timp ce spre amândoi veneau în goană Li Kang și Feodor, urmați la oarecare distanță de Grégoire.

— N-ai pățit nimic, Floare de Mai? Sunteți teferi? întrebară în cor, cu accentele lor atât de diferite, dar egal de pitorești, cei doi slujitori.

Neîndurându-se să se smulgă din locul lui călduț, marchizul ridică exasperat ochii spre cer. Manierele bizare și comportamentul „personalului” din suita fraților de Villeneuve-Carames îl călcau pe nervi. După mai bine de zece ani petrecuți în Franța, numai cu chiu cu vai se învoise Li Kang să nu-și mai arboreze tunica orientală decât la ocazii și să se îmbrace ceva mai europenește în restul timpului. În schimb, nu renunța nici mort la părul strâns în codiță de chinez și la limbajul de „Fiu al Cerului”. Cât despre Feodor, acesta se încăpățănase să-și păstreze straiele de cazac. Cu mutra lui fioroasă, cu mustața înfoiată și cu sabia prinsă-n șold, băga în sperieți populația și-așa impresionată de singurul ochi și de obrazul brăzdat de cicatrice al colosului ucrainean. Pe marchiz, însă, cel mai rău îl scotea din sărite Georges-Albert, micuțul maimuțoi al lui Floris, buclucaș fără pereche. Deprins cu el încă din fragedă copilărie, Floris îl trata aproape ca pe o ființă umană, spre încântarea acestuia, dar nu și a

marchizului. De fapt, din anturajul lui Floris, singura persoană agreată cu adevărat de ambasador era Grégoire. Chipul blând, aureolat de plete cărunte, al credinciosului intendent, îi inspira încredere. De n-ar fi fost el, Trotti ar fi jurat că Majestatea Sa îi împănase suita cu tâlhari de drumul mare. Oricum, nu avea încotro. Instrucțiunile regelui Ludovic al XV-lea fuseseră mai mult decât clare: „În calitatea voastră de ambasador al meu, domnule marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, veți încerca să obțineți, pe căi legale, încheierea unui tratat de alianță cu regenta Ana a Rusiei. În caz de nereușită, apălați la domnii de Villeneuve-Carames, membri al Serviciului meu Secret. Ei vă vor însoți în calitate de atașați de ambasadă. Cunosce la perfecție rusa și alte câteva limbi, dar e preferabil ca nimeni altcineva să nu afle asta. Dacă solia voastră eşuează, ei vor pune la cale o lovitură de stat pentru a o înscăuna pe țarevna Elisabeta, fiica țarului Petru cel Mare, netezind astfel calea spre semnarea acelui tratat, atât de prețios sufletului nostru.”

Marchizul oftă. La simpla amintire a acelor cuvinte simțea că-l trec toate nădușelile, în ciuda frigului și umezelii care începeau să pătrundă în interiorul caleștii.

„Pe strămoșii mei, halal misiune, n-am ce zice!”

Trotti se căia de pe acum pentru a o fi acceptat-o, deși traversarea Europei, începută cu opt săptămâni în urmă, se dovedise mai mult decât agreabilă. În toate marile orașe femeile și copiii le ieșiseră în cale cu flori, în timp ce bărbații îi întâmpinaseră cu urale și cu ovații, azvârlindu-și în sus pălăriile. La Dresda, entuziasmul mulțimii fusese de-a dreptul delirant.

Impacientat să afle ce anume se petrecuse, marchizul

scoase capul pe portieră, tocmai când Grégoire își ajungea din urmă tovarășii, gâfâind de ți-era mai mare mila. Cei douăzeci de ani al lui în plus începeau să-l împovăreze. Bucuros să-i afle pe Floris și Adrien teferi și nevătămați, se închină în fața marchizului, cu nedezmînțita lui politețe dintotdeauna:

— Îndrăznesc să sper că Excelența Sa, domnul Ambasador Extraordinar, nu s-a rănit și că domnul conte și domnul cavalier se simt bine.

Marchizul de la Chétardie îi zâmbi binevoitor și se sprijini de umărul lui ca să coboare din caleașcă, atent să nu-și murdărească cizmele, când un răcnet disperat izbucnit de undeva din fruntea convoiului, îl încremeni.

— Suntem atacați!

— Priviți, se apropie o întreagă armată!

— Se îndreaptă spre noi cu lăncile pregătite de atac!

— Tâlharii!

— Bandiții!

— Dumnezeu, nu, sunt cazacii!

— Aoleu, cazacii! Ajutor, cazacii!

Alaiul ambasadei fremătă, cuprins de panică. Valeții o tuliră înapoi spre furgoanele lor, în timp ce, suflecându-și fustele, cameristele alergau zăpăcite, care-ncotro, chirăind ca-n gură de șarpe. Bucătarii se băgară sub căruțe. Cei doi preoți căzură în genunchi implorând mila Cerului. Secretarii se pitiră sub banchete, în timp ce soldații care se îndepărtaseră preț de numai câteva clipe, cât să-și satisfacă în pădure unele nevoi ce nu suportau amânare, se întorceau în goana mare, cu pantalonii în vine, rușinați de ținuta nereglementară în care se înfățișau dinaintea marchizului, pentru a primi ordinele de rigoare. Floris și Adrien își armară pistoalele.

Ambasadorul își trase sabia de paradă din teacă. Georges-Albert începu să ȝopăie fericit pe pernele din caleașcă: „O bătălie! Tii, ce bine, ne mai distrăm și noi un pic.” Doar bătrânul Grégoire suspină cu melancolică resemnare; „Eh, ce bine-o duceam la Versailles! Să vezi că iar începe bâlciul. Iar o luăm de la cap! Ca pe vremuri...” Li Kang își scoase tacticos din tureatca cizmelor pumnalul lung și ascuțit. Singur Feodor nu se clintise. Mijindu-și pleoapa unicului său ochi, privea cu o expresie profund disprețuitoare spre liziera pădurii de unde se ivise un pâlc de vreo douăzeci de călăreți.

Într-un târziu, murmură jignit:

— Aștia cazaci? Ptiu! Mai curând niscaiva amazoane. Se poate, boiernașilor?

Floris și Adrien se uitară cu ceva mai multă atenție la cei ce se apropiau de ei într-un amețitor galop: niște zdrahoni blonzi și mustăcioși, cu ȝestele rase chilug și cu straie de soldați polonezi – în tunici cu dungi de un albastru spălăcit și un alb îndoielnic, încopciate din gât și până-n brău, cu pulpanele răsfrânte până deasupra cizmelor. Mustăcioșii își înfrânară armăsarii chiar în fața caleștii pe jumătate răsturnate și descălecară toți o dată, dintr-un salt, împruscându-i, din cap până-n picioare, pe cei de față, cu stropi de noroi gros și negru. Unul dintre ei, cu o mustață ceva mai lungă și un caftan ceva mai puțin murdar, semne distinctive ale unei probabile funcții, se adresă călătorilor într-o franceză stricată:

— Stăpânul meu, Mare Prinț și Voievod de Kovno, știe trecere în pământ al Poloniei și în voievodat Kovno a mare prinț ambasador al Franței. Dacă Înălțimea Sa mare ambasador și nobili oameni francezi vrut urmeze la mine, căpitan Potocki, Mare Prinț și Voievod primește

bieți francezi obosiți de drum lung. Înălțimea sa Mare Ambasador are mare castel și bun pat polonez la dispoziție pentru odihnire.

Încântat de propriul discurs, mustăciosul își răsuci mândru mustața și se înclină în fața marchizului, apoi în fața lui Floris și al lui Adrien, care îi răspunseră politicos.

— Ei bine, domnilor, iată o propunere, extrem de agreabilă! Domnule căpitan, primim cu recunoștință invitația Voievodului de Kovno și vă urmăm, cât despre tine, Clement, se adresa Trotti vizitiului, n-ai decât să stai aici toată noaptea, la lumina felinarelor de va fi nevoie. Fă ce știi, te privește, până mâine vreau să văd roata reparată.

— Mda, adică, să vedeți... domnule ambas... adică... excelență, adică extraordinară... nu știu dacă o să fiu în stare, nici dacă mă ajută Sfânta Eudoxia, protestă vizitiul, scărpinându-se în cap cu coada biciului.

— Excelență, vă rog, acordați-i bietului om un răgaz de câteva zile. O să ne ajungă din urmă, în Rusia, interveni Floris, căruia vizitiul îi aruncă o privire încărcată de adâncă recunoștință.

— Ah, nu, domnule cavalier, replică pe un ton sec marchizul. Cum adică, să părăsesc aici bunătate de caleașcă cu blazonul Majestații Sale pe ea și să-mi fac intrarea în Rusia într-o vulgară trăsură de rând? Nu, domnule, vom pleca mâine, cu echipajul nostru de gală. Dar, adăugă marchizul, dispus să-și arate mărinimia, îi îngădui lui Clement să ceară oricâte ajutoare îi vor trebui.

— Păi... să vedeți, adică... e bine și așa! Ce să zic, e chiar... extraordinar mai e și ambasadorul ăsta... auzi la

el idee, până mâine dimineață... ptui! bodogăni furios nefericitul vizitiu privind a pagubă în urma convoiului care, escortat de căpitanul polonez, se și urnise.

Înghesuiți ca vai de lume în faetonul mânat de Feodor și ocupat până atunci doar de Li Kang și de Grégoire, marchizul de La Chétardie, Floris și Adrien de-abia respirau.

— Nu-i nimic, oftă marchizul, în brațele căruia Georges-Albert se trântise cu dezinvoltură, n-o să murim dacă, pentru o dată, lăsăm la o parte eticheta.

— Vă rog să mă iertați, domnule Ambasador Extraordinar, dar dacă înălțimea Voastră binevoiește să mi-l dea mie pe Georges-Albert, va fi ușurată de o povară, pare-mi-se nu tocmai plăcută, îi șopti Grégoire.

— Ah, îți mulțumesc, prietene, îți mulțumesc, răspunse marchizul.

Stăpânindu-se cu greu să nu pufnească în râs, Floris și Adrien schimbară o privire plină de înțeles: în ciuda diferențelor sociale dintre el, marchizul și Grégoire erau făcuți să se înțeleagă, ceea ce din perspectiva lui Floris și al lui Adrien, care nutreau o adâncă stimă pentru Grégoire, era un compliment în favoarea acestuia și nu a marchizului.

Parcurseseră ceva mai puțin de o leghe, când căpitanul cel mustăcios, care galopa pe lângă portiera faetonului, se aplecă înspre cei dinăuntru și le strigă:

— Iată, Mare înalt Ambasador, mare castel Domn Voievod de Kovno.

Mirat, Floris își roti ochii și nu văzu decât o clădire de lemn, lungă și destul de încăpătoare, înconjurată de câteva hambare. Ceea ce se înfățișa dinaintea ochilor lor nu aducea nici pe departe a castel, ci mai degrabă a

conac de proporții ceva mai impozante.

— Mi se pare mie, ori în țara asta totul e mare numai în mintea oamenilor..., murmură marchizul printre dinți.

Deși se aflau înghesuiți ca sardelele, Li Kang izbuti să facă o plecăciune adâncă, zâmbind cu gura până la urechi:

— Vorbă Aurită se exprimă cu înțelepciune, izvorâtă din roua dimineții.

Fulgerându-l cu o privire severă, marchizul i se adresă pe un ton glacial lui Floris, care stătea vizavi de el:

— Mie teamă, domnule cavaler, că nu mi s-a mai întâmplat să fiu comparat cu roua dimineții. Aveți amabilitatea și comunicați acest lucru servitorului vostru.

La auzul acestor cuvinte, ochii verzi al lui Floris fulgerară scurt, semn că se mâniase. Scuturându-și buclele negre, sări din faetonul care tocmai se oprise. Cu binecunoscuta-i prezență de spirit, Adrien intuit că fratele lui era ferm hotărât să-i dea o lecție marchizului. Vru să intervină, dar Floris i-o luă înainte. Cu un râs forțat se înclină dinaintea portierei, spunând: „Mare înălțime Ambasador, „Vorbă Aurită” este rugat descindă în mare castel de la Mare Prinț Voievod...”

Marchizul se încruntă, muștrându-se amarnic în forul său interior pentru a fi acceptat ca regele să-i impună prezența acelui tânăr obraznic care, iată, se încumeta, să-l înfrunte pe față. Adrien păli. Floris cam întrecea măsura, dar, ca orice diplomat de carieră, nu-și putea îngădui să glumească în privința etichetei, principala armă a ambasadorilor...

— Domnule marchiz, se grăbi să intervină Adrien,

fratele meu intenționează să vă sugereze că fiecare țară are limba, obiceiurile și...

Adrien nu apucă să-și încheie fraza. În spatele lor bubui un glas de stentor, cu un puternic accent slav:

— Ah, înălțimea Voastră, nobile Prinț Ambasador, ce onoare pentru castelul, pământurile și voievodatul meu militar din Kovno să primească pe înălțimea Voastră, reprezentant al Majestății Sale regele Ludovic al XV-lea.

Marchizul Joachim Trotti de la Chétardie descinse demn din faeton și, trecând cu un aer marțial pe lângă Adrien și Floris, le șopti printre dinți:

— Să sugereze, da?... Vorbă Aurită, hmmm! Runda asta ai câștigat-o tu, Floris, Doamne-Dumnezeule, ce familie mi-ai trimis pe cap!

Apoi Trotti adăugă, cu voce tare:

— Mărite Voievod, vă mulțumim pentru amabila ospitalitate oferită în marele vostru castel.

Voievodul de Kovno era un bărbat corpolent și jovial, cu ochi albaștri jucăuși și obraz rotund, de om bun la suflet. Ca și soldații lui, purta o tunică lungă cu pulpanele răsfrânte, după moda poloneză. În schimb, țeasta n-o avea rasă decât pe jumătate. În creștetul capului își păstra o meșă lungă prinsă într-un soi de mic coc. Pe Floris îl amuză contrastul dintre hainele lui și hainele lor: ei purtau pantaloni bufanți scurți, croiți după moda bavareză, de curând adoptată la Paris, și pelerine scurte, tivite cu blană. Peste peruca de călătorie, marchizul își pusese un tricorn din blană de castor, în timp ce Floris și Adrien își legaseră la spate pletele lungi și buclate într-un nod prins cu câte o fundă de mătase.

— Îngăduit fie-mi, Mărite Voievod, să îi recomand pe

secretarii mei, continuă marchizul, domnul conte Adrien de Caramey și domnul cavaler Floris de Caramey.

Floris fu cuprins de un simțământ ciudat. I se părea că nu mai este el însuși, de parcă un necunoscut i-ar fi luat locul. Conveniseră încă de la plecare să-și păstreze doar numele de Caramey și să renunțe la cel de Villeneuve, întrucât s-ar fi putut ca în Rusia cineva să își amintească încă de mama lor.

Pornirea lui Floris împotriva ambasadorului se topi ca neaua sub razele de soare când observă că două încântătoare poloneze îl priveau, pe sub sprâncene, nițeluș speriate. Erau însoțite de o doamnă de dimensiuni respectabile, cu sâni imenși și generoși care ținea în poale, în brațe și agățate de fustele ei vreo șase sau șapte fetițe de vârste diferite; se foiau în așa hal încât Floris nu izbutea cu nici un chip să le numere.

Spre deosebire de voievodul lor, doamnele erau îmbrăcate după moda pariziană, în rochii largi cu crinolină.

— Ah, iată și perlele mele de Baltica!, exclamă voievodul. Pe primele mele născute, Henrietta și Philippa, le-am avut dintr-o primă cununie, Dumnezeu să odihnească în pace sufletul răposatei mele neveste. Iar pe nestematele astea mici, ca să simplificăm lucrurile, le-am botezat, pe toate șapte, la fel – Maria. Și iat-o, Excelență, pe actuala mea soție, Marea Voievodeasă de Kovno. Domnilor, am onoarea să vi-o prezint.

Voievodeasa se cufundă într-o enormă reverență. În timp ce se înclina politicos în fața ei, Floris gândi obraznic că voievodul ar fi trebuit să-și califice planturoasa soție drept „Grasa” și nu drept „Marea”

voievodeasă.

Colosala făptură se ridică cu greu din reverență și, luându-și la zor bărbatul în limba lor maternă, începu să distribuie dispoziții în stânga și-n dreapta:

— Ascultă, grăsanule, ajunge cu trâncăneala, e musai să gălesc la toți franțujii ăștia un locșor unde să-și pună capul la noapte. Crezi că-i treabă ușoară? Hei, tu, căpitane Potocki, ce-i haosul ăsta? Pas alergător, vino-ncoace să-ți spun ce ai de făcut!...

Floris și Adrien, care înțelegeau totul, râdeau pe înfundate. Voievodeasa bătu energic din palme și se făcu în sfârșit liniște. Cât duraseră salamalăcurile dintre marchiz și voievod, cei peste o sută de membri al ambasadei coborâseră din vehiculele lor, stârnind râsetele, exclamațiile, comentariile și rumoarea țaranilor, soldaților, slujitorilor, cailor, porcilor și orătăniilor din întreg perimetrul reședinței voievodatului de Kovno. Aduși la ordine de muștruluiala stăpânei lor, mustăcioșii și slujnicele poloneze îi luară în primire pe membrii soliei franceze. După câteva ceasuri bune, liniștea se reinstala la „castel”. Fiecăruia i se găsise un locșor. Unora, deasupra grajdurilor, altora, în hambare, câtorva, prin poduri și, celor favorizați de soartă, în „castelul” voievodului. Floris și Adrien se numărau printre acești ultimi fericiți, numai că solida voievodeasă nu dispunea de suficienta camere, așa încât îi plasase, fără să stea să-i mai întrebe, în aceeași încăpere cu marchizul.

— Sper că vă simțiți bine. Patul e grozav. Ah, domnilor ambasadori, era să uit, cina va fi servită peste jumătate de ceas.

De-abia închisă ușa în urma ei, Trotti explodează, dând

frâu liber unei sfinte indignări:

— Aha, va să zică, ăștia își bat joc de noi, domnilor? Un pat de nici trei picioare și jumătate, din două grinzi și trei scânduri peste care au azvârlit, Doamne ia-mă, o duzină de perne. Cum să doarmă trei persoane pe așa ceva?

— Tot e bine că ne revin patru pernuțe de fiecare, zâmbi hâtru Adrien.

— Oare unde-am nimerit? mârâi Trotti, ignorând gluma tânărului. Unde? într-un conac, într-o fermă sau într-o garnizoană? La un burghez, la un nobil, la niște prinți ori la niște morți de foame? Nu văd nici „marele castel” și nici „confortabilul pat polonez”, promise nouă de mustăcios. Unde ne aflăm? Unde?

Pe măsură ce marchizul se monta de unul singur, Floris și Adrien se priveau cu înțeleș.

— Cred, domnule marchiz, că ne aflăm pur și simplu în Polonia, replică sec Adrien, vădit agasat de văicărelile lui Trotti.

— Halal ospitalitate, continuă imperturbabil marchizul. O sobă stricată, o masă șchioapă, o oală de noapte și, pe deasupra, trei într-un pat!

— Ba, să-mi fie cu iertare, domnule ambasador, vom fi chiar patru, interveni Floris.

— Cum adică, domnule?

— Foarte simplu, Excelența Voastră nu l-a pus la socoteală pe Georges-Albert, de care eu nu mă despart niciodată.

Încremenit, de parcă trăsnetul ar fi căzut între ei, Trotti rămase o clipă cu gura căscată. Adrien se temu că va face apoplexie. Când colo, marchizul se apropie cu pași înceți de Floris, se învârti agale în jurul lui,

scrutându-i îndeaproape și cu mare atenție expresia voluntară a chipului, ochii de smarald, cu ape aurii și bucelele ca abanosul. Pe urmă îl luă la rând pe Adrien, studiind pe îndelete trăsăturile tânărului înalt și roșcovan, diametral opus fratelui său, prin aparenta lui răceală și stăpânire de sine, dar deopotrivă de cuceritor prin farmec și prin ascuțimea spiritului. Într-un târziu, păru a se da bătut. Frecându-și gânditor obrazul, murmură:

— Dacă într-o bună zi va fi „să am un fiu, nu mi-ar displace să vă semene, lua-v-ar naiba să vă ia! Am început să vă cunosc, ridică el brusc tonul, da, da, și m-am săturat de ipocriziile voastre: „Excelența Voastră” în sus, „Excelența Voastră” în jos. V-am dibuit eu, șmecherilor! Buun. Va să zică de prima probă ați trecut cu bine... de altfel, Măria Sa regele mă prevenise, numai că eu nu cred nimic până nu văd cu ochii mei. Deci, nu vă e teamă de nimic și nu sunteți lingușitori. Perfect! Hotărât lucru, sunteți pe placul inimii mele, domnilor Villeneuve-Carames. De-aici înainte, când rămânem între noi, vă dau voie să-mi spuneți Trotti și vă rog să mă considerați prietenul vostru. Chiar dacă sunt un tip cam ciufut.

Amuțiți de uimire, Floris și Adrien îl priviră cu admirație. Abia acuma înțelegeau că nu erau decât niște tineri cu caș la gură care mai aveau încă multe de învățat de la acest marchiz ce se dovedea mai tare decât amândoi la un loc. Floris se gândi că, în ordinea preferințelor inimii lui, după rege, Adrien, Li Kang, Feodor, Grégoire, Georges-Albert și mai ales după micuța lor surioară Baptistine, lăsată de-voie-de-nevoie în Franța, marchizul de la Chétardie era persoana la

care ținea cel mai mult, fiind gata să-și dea viața pentru el. Atâta doar că Floris se oferea mereu să-și dea viața pentru câte cineva și bietul Adrien trebuia să stea întruna cu ochii în patru ca să-l salveze.

— Și acum, spuse marchizul luându-i prietenește de braț, destul cu vorba. Haideți să mâncăm. Sper ca măcar cina să nu fie pe măsura patului oferit de voievodeasă, glumi el. Pe cinstea mea, sunt mort de foame.

— Și noi așisderea, Trotti – îi răspunseră într-un glas Floris și Adrien.

Capitolul II

— Mai doriți puțină buracika, domnule cavalier de Carames, întreabă sfios Philippa, plecându-și ochii verzi-cenușii.

— Da, cu plăcere, Voivodziańska Philippa, îi răspunse Floris, întrebuintând apelativul aflat de la soldații gazdelor lor. „Ce frumoasă e când mă privește așa, pe sub gene, și ce accent încântător are când vorbește”, gândi el în timp ce Philippa continua să-l îmbie cu bunătățile de pe masă.

— Vă rog, luați și niște piroști.

Deodată, Floris tresări. Pe sub masă, tânăra își lipise piciorul de-al lui. Nu îndrăzni să se miște, crezând că o făcuse din nebagare de seamă; o clipă mai târziu însă, degetele ei mici îl cuprindeau de mână, mângâindu-i palma. Neliniștit, Floris privi de jur-împrejur, să se asigure că voievodul și zdrăhoana lui soție nu

observaseră nimic. Din fericire, și gazdele și invitații lor, unii mai congestionați decât ceilalți de abundența bucatelor și a toasturilor cu vin unguresc, erau prea ocupați cu descopciatul, cât mai discret cu putință, al corsetelor și tunicilor care nu-i mai cuprindeau peste pânțele. Într-adevăr, castelul voievodului nu era decât un modest conac, dar cina pe care o găzduia în acea seară era un adevărat festin. Slujitorii nu mai pridideau să aducă nenumăratele feluri de cărnuri umplute, de vânat fezandat și de frigărui de pasăre.

Floris se felicita de a se fi așezat lângă Philippa, pe care o găsea frumoasă foc. La rândul lui, Adrien părea fericit de vecinătatea Henriettei. Mai puțin favorizat de soartă, marchizului îi revenise locul de onoare, în dreapta voievodesei care-l copleșea cu atențiile, dar și cu dimensiunile ei gigantice, înghesuindu-l de mai-mai să-l dea jos de pe colțișorul de banchetă unde nefericitul se retrăsese disperat, lipindu-se de perete.

Încurajat de atmosfera veselă a supeului, Floris își strecură mâna pe sub masă și îndrăzni să mângâie genunchiul tinerei. Georges-Albert, de care uitase toată lumea și care drept răzbunare se servise de unul singur, luându-și o butelcă cu vin și un platou cu bunătăți pe care le cărase sub masă unde le degusta tacticos, își acoperi ipocrit ochii cu mâna, chipurile rușinat de îndrăzneala stăpânului său.

Philippa, continua să vorbească, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt sigură că în Franța nu cunoașteți buraki-ul, domnule cavaler. Se face din sfeclă fermentată și este baza alimentației polonezilor.

— Ah, sfeclă, răspunse Floris cu ochii strălucind și cu

gândul aiurea, preocupat să-i mângâie genunchiul cu o mână, în timp ce cu cealaltă continua să mănânce. Georges-Albert socoti că era momentul să-și ajute stăpânul. Apropiindu-se de fustele fetei, ridică cu lăbuțele unul din volane și i-l dădu lui Floris. Acesta zâmbi, amuzat de neașteptata colaborare.

— Nu mă credeți că se face din sfecă, domnule cavalier? se miră Philippa, derutată de zâmbetul lui Floris. Și iată, aici aveți rosoli, un fel de terci de mei care se oferă ca garnitură la răciturile din căpățână de mistreț.

Acea dizertație gastronomică îi convenea de minune lui Floris. Fu cât pe ce să scoată o exclamație de bucurie simțind că sub ultimul volan înmănat de Georges-Albert, dăduse de pielea catifelată a fetei. Philippa roși, tuși discret și luă o înghițitură de Tokay.

— Iar piroștile din care tocmai ați luat, domnule conte, reluă Henrietta discursul brusc întrerupt al surorii sale, sunt făcute din aluat umplut cu carne tocată.

Floris își privi cu atenție fratele și observă că, sub aerele lui flegmatice, în loc să fie atent la lecțiile de gastronomie ale frumoaselor poloneze, acesta prefera să-și canalizeze și el energia în cu totul altă direcție.

Mulțumit de isprava lui, Georges-Albert se pregătea să își reia tacticos festinul de sub masă, când băgă de seamă că Adrien se afla în același impas ca și fratele său, din pricina volanelor.

„Cu ăștia doi n-o scoți niciodată la capăt, mă întreb ce s-ar face fără mine!” își spuse maimuțoiul. „A naibii modă, cine-o mai fi inventat volanele astea?” bodogănit Georges-Albert și, pentru mal multă siguranță, își trase lângă el sticla de vin. Pe măsură ce cu o lăbuță ridica un

volan, cu cealaltă ducea sticla la gură și trăgea câte o dușcă.

— Iar cașa, domnule cavaler, continua Philippa, se fierbe în apă și se stropește cu ulei încins: este pâinea noastră.

Lui Floris puțin îi păsa de cașa. Se pregătea să devină și mai îndrăzneț, când voievodul de Kovno se ridică în picioare pentru un al șaptesprezecelea toast.

Oftând, Floris părăsi genunchiul Philippei și, aidoma celorlalți comeseni, se ridică în picioare, cu pocalul plin ochi în mână.

Până atunci se băuse în sănătatea regelui Franței, a reginei Franței, a actualului rege al Poloniei – Auguste, a fostului rege al Poloniei – Stanislas, tatăl actualei regine a Franței, născută în Polonia... în sănătatea marchizului Joachim Trotti de la Chétardie, a contelui Adrien și a cavalerului Floris de Caramey (toasturi propuse de partea poloneză), în sănătatea voievodului, a planturoasei voievodese, a tinerelor voievodițe (toasturi propuse de partea franceză) și, după amabilitățile de rigoare, se băuse în continuare pentru succesul armatei poloneze, pentru teritoriile poloneze, pentru prietenia franco-poloneză, pentru fosta împărăteasă a Rusiei, Ecaterina, soția lui Petru cel Mare, de origine poloneză și ea. Pentru acest din urmă toast, Floris și Adrien ridicară pocalele doar pe jumătate; nu puteau ierta înverșunarea cu care în anii copilăriei lor acea femeie o urâse pe mama lor, nu puteau uita că din pricina ei fuseseră la un pas de a-și lăsa oasele în Rusia.¹

Voievodul își plimbă privirea de-a lungul sălii, zâmbi și, ridicând paharul, rosti cu glas tunător:

¹ A se vedea Floris, dragostea mea, primul volum al prezentului roman.

— În sănătatea Alteței Sale Imperiale, regenta Ana a Rusiei!

Floris se „clătină ușor, neștiind dacă de vină era alcoolul sau farmecul Philippei. Impenetrabil, Adrien nici nu clipea. În schimb, Trotti parcă înghițise un băț. Toți trei dădură peste cap pocalul cu un aer posomorât, și se reasezară. Floris și Adrien își reluară ocupațiile de mai înainte, secondați de Georges-Albert care tot ridicând la volane se îmbăta din ce în ce mai rău. Trotti se căzni ca să-și apere locșorul de cărnurile revărsate ale planturoasei voievode. Floris tocmai atingea iarăși genunchiul Philippei, când voievodul își ridică din nou pocalul, cu un zâmbet abia ghicit:

— Vă propun acum, domnilor, să bem în sănătatea Augustei Sale Altețe Imperiale țarevna Elisabeta Petrovna. Fie ca în amintirea tatălui ei, Țarul Petru cel Mare, și a sângelui său polonez dinspre mamă, țarevna să știe să-și recunoască întotdeauna adevărații prieteni.

Trezit brusc la realitate, Floris surprinse privire malițioasă a Voievodului ațintită asupra marchizului și înțelese că nu întâmplător fuseseră invitați să-și petreacă acolo noaptea, toasturile de până acum fiind în fapt preliminarile unui țel anume. Prinzând din zbor ideea, Adrien își fulgeră fratele și amândoi îi scrutară pe sub gene pe Trotti. Acesta își ridică alene pocalul pironindu-și brusc privirea în ochii voievodului.

— Petru țarevna Elisabeta. Pentru știința ei de a-și recunoaște la nevoie adevărații prieteni, repetă polonezul.

Deși cu doar o clipă în urmă păruse beat pulbere, Trotti se scutură pe loc de efectele Tokay-ului, regăsindu-și luciditatea de ambasador. Numai că tocmai

atunci grășana de voievodeasă se trezi să se bage-n vorbă, cât pe ce să strice totul mormăind pe limba ei:

— Ia ascultă, ce te complici atâta, domnule Voievod? Ia nu ne mai pisălogi atâta cu toasturile astea inutile. Auzi idee, să bem în sănătatea regentei pe care o detest...

— Taci femeie nepricepută, și vezi-ți de ale tale. Îngrijește-te mai bine de hărmălaia aia de la bucătărie și lasă-ne pe noi bărbații. Eu am ceva de discutat cu domnii ăștia...

Floris și Adrien se rugară cerului ca voievodul să nu afle niciodată că înțelegeau tot ce spune el.

Voievodeasa bătu din palme și strigă în franceză:

— Căpitane Potocki, ce-i cu zgomotul ăsta?

— Mărită Voievodeasă, răspunse căpitanul în franceza lui șovăielnică, avem mică discuție pentru aflăm cine, cazac Feodor, chinez Li Kang sau eu căpitan Potocki, mai bun dansator ești. Trebuie decidă domnul Grégoire, nobil intendent la marii domni, cu soldații, bucătarii și slujitorii polonezi. Este, Mărită Voievodeasă, mare prietenie franco-poloneză.

— Mă rog, mă rog, se îmbună trupeșă doamnă, dar sărbătoriți prietenia asta în ceva mai multă liniște, ori poruncesc să fiți cu toții biciuiți.

Cu mustățile pleoștite mai dihai decât până atunci, bietul căpitan părăsi încăperea.

Floris se reaseză la masă. Îi vâjâiau urechile și se cam învârtea sala cu el. Totuși rezista la băutură mult mai bine decât și-ar fi închipuit.

Autoritară, Philippa îl apucă de mână și i-o puse de-a dreptul acolo unde se tot străduia să ajungă de două toasturi încoace. Amețit de-a binelea, Floris fu cât pe ce să-și piardă capul și s-o ia în brațe. Intuind ce se

petrecea cu fratele său, Adrien îi aruncă o privire severă și o dată mai mult autoritatea pe care o avea asupra mezinului își făcu efectul. Venindu-și în fire, Floris îl ascultă cu atenție pe voievod.

— Polonia se bucură nespus, nobilă Excelență, să vadă că în sfârșit o solie franceză se îndreaptă către Moscova și măritul nostru rege Auguste, pentru a cărui sănătate ne rugăm bunului Dumnezeu, e încântat de perspectiva semnării tratatului pe care Franța nu va întârzia de bună seamă să îl semneze cu regenta și cu miniștrii ei. De pe urma unui asemenea tratat, prea iubită noastră patrie nu va avea decât de câștigat.

Floris se temu că voievodul se va ridica din nou în picioare pentru a propune un nou toast în cinstea patriei sale. Văzând că se înșelase, oftă ușurat.

Încordat ca un arc, Adrien se juca absent cu pocalul din fața lui, prefăcându-se că admiră rubiniul vinului. Pricepuse unde bătea voievodul și aștepta să vadă cum vor evolua evenimentele.

Floris tresări. Piciorușul Philippei redeschidea atacul. Ca să aibă tăria de a rezista tentației, sorbi încă o gură de vin și o strânse gingaș de mână.

— Deși există și unele persoane care ar prefera să o vadă instalată pe tronul Rusiei pe țarevna Elisabeta, întrucât în vinele ei curge sânge polonez, regele nostru Auguste este și rămâne pe deplin credincios regentei Ana. În cazul izbucnirii unei rebeliuni, regele nostru nu s-ar plasa de partea conjuraților decât dacă, să zicem, s-ar vedea constrâns la aceasta de o mare putere străină.

Pentru Adrien mesajul era mai mult decât străveziu: „În cazul unei lovituri de stat vom fi bucuroși să vă sprijinim din toate puterile”.

Voievodul făcu un semn. Paharnicul din spatele lui îi umplu pe dată pocalul. Voievodul își muie buzele în vin, tăcu o clipă, apoi își reluă discursul:

— Așa-i viața, ce să-i faci! Ah, dar să nu uit. Aflați, Excelență și voi domnilor, că printr-un ciudat joc al sorții, unul din vechii mei prieteni, un neamț, originar din Hanovra, a ajuns medicul de încredere al țarevnei Elisabeta. Mi-a salvat viața, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, vindecându-mă de o păcătoasă de febră rebelă. V-aș rămâne îndatorat dacă ați avea amabilitatea să-i transmiteți salutări din partea Voievodului de Kovno. Îmi amintesc că-l învățasem un străvechi cântec popular polonez, pe care-l cânta cu un accent de te stricai de răs, nu alta. Doriți să vi-l cânt și domniilor voastre? Stați puțin să mi-l amintesc... da, da, așa era; ascultați:

Cine va purta coroana, coroana

Un bătrân, un bătrân, coroana va purta,

Bătrânul să poarte coroană nu va ști

Și nici tinerețea să-mi țină-n frâu n-o ști.

După ce intonă cu glas melodios balada binecunoscută fraților Caramey încă din copilăria lor, voievodul se reaseză, mândru din cale-afară de talentele lui muzicale.

— Sper că n-ai de gând să ne asurzești toată noaptea cu cântecele tale idioate, îl muștră voievodeasa.

— Vai, că zăpăcit mai sunt, continuă pe franțuzește voievodul, fără să ia în seamă bodogăneala sâcâitoareii lui neveste, nu v-am spus numele bătrânului meu prieten, îl cheamă Lestocq. Se pare că e devotat trup și suflet prințesei. Dacă, doamne ferește, vreunul dintre domniile voastre s-ar îmbolnăvi, sunt încredințat că ar veni de îndată să vă îngrijească la ambasadă.

— Ne oferiți o informație deosebit de prețioasă, mărite Voievod, răspunse Adrien, pe un ton neutru. Toți trei suntem cam șubrezi și în ziua de azi e lucru rar să găsești un medic destoinic și de încredere.

Voievodul zâmbi și se întoarse către Floris.

— E foarte curios, domnule, dar din clipa când v-am văzut, mă tot întreb cu cine semănați și nu reușesc deloc să-mi dau seama.

Adrien păli. Era singurul dintre toți cei de față care știa la cine anume s-ar fi putut gândi voievodul. Floris în schimb avea tot dreptul să se arate mirat.

— Mă îndoiesc, mărite domn, că aș putea să semăn cu cineva dintre cunoștințele dumneavoastră. Părinții mei, pe care nu aveți cum să-i întâlniți vreodată, s-au prăpădit amândoi. Tatăl meu, ceva mai demult, iar mama, cu care din păcate nu semăn de fel, relativ recent.

— Da? Și totuși... e foarte stranie această impresie de a ne fi văzut cândva... în alt loc și în alt timp... numele vostru... într-adevăr... Caramey nu-mi spune nimic și totuși buclele astea negre, ochii ăștia verzi și statura ieșită din comun îmi amintesc de... da, ah, da... adică, nu, nu, e cu puțință... cred... cred că... am băut prea mult, asta e.

Și clătinând amuzat din cap, voievodul izbucni în râs.

Adrien răsufală ușurat; de emoție, fruntea i se acoperise cu broboane fine de sudoare. „Vai, mamă, scumpa mea mamă, grea moștenire al mai lăsat fiului tău cel mare! Să-i spun oare adevărul lui Floris? Dar când? Acum sau mai târziu? Doamne, învață-mă ce să fac! De fapt, știu. Trebuie să am răbdare și să aștept, să las lucrurile să vină de la sine.”

— Și acum, ultimul toast. Excelență, domnule conte, domnule cavaler, rosti solemn voievodul ridicându-se din nou în picioare, beau pentru ca această noapte să ne pecetluiască în chip fericit prietenia legată sub acoperișul castelului meu.

Habar n-avea voievodul cât adevăr ascundeau vorbele lui. După ce comentaseră pe șoptite cu marchizul evenimentele, constatând că misiunea lor începea sub auspicii mai mult decât favorabile, de vreme ce beneficiau deja de aliați de nădejde, Floris și Adrien se strecuraseră ca două umbre spre camerele unde îi așteptau Philippa și Henrietta, temându-se să nu dea nas în nas cu cine știe cine pe scară. Din fericire însă, Feodor și Li Kang continuau să cânte și să țopăie în bucătărie, la un loc cu întreg personalul de serviciu al casei. Cherchelit de-a binelea, Grégoire se trântise pe o saltea de paie, sub pretextul că „distracțiile astea nu mai sunt pentru vârsta mea”.

Cele două domnișoare lăsaseră întredeschisă ușa dormitoarelor lor, unde îi așteptau cuminți, fiecare în patul ei...

— Floris, micuțul meu francez, ia-mă în brațe și iubește-mă, șopti Philippa. Știi, Floris, pentru Henrietta și pentru mine... e prima dată... Când v-am văzut pe amândoi ne-am spus că ne-ați fost trimiși de bunul Dumnezeu...

Floris fu cât pe ce să-i replice că Bunul Dumnezeu nu era cu siguranță complice în asemenea chestiuni, dar își mușcă buzele și tăcu, de teamă să n-o ofenseze.

— Țineam neapărat ca prima oară să fie un francez, înțelegi, Floris? Un francez... Nu, tu nu poți înțelege ce înseamnă pentru noi, cei de aici, Franța... Pierdute în

străfundul Poloniei, am visat de-atâtea ori Parisul... tinerii aristocrați al Parisului... și deodată, pe neașteptate, ne-am pomenit cu voi doi aici. Ah, ești atât de frumos Floris... Floris... dragostea mea... sunt a ta...

Cuvintele ei avură însă un efect invers celui scontat de Philippa. Profunda venerație nutrită de cele două surori poloneze pentru Franța îl emoționa pe Floris. Se simțea cuprins de o incomensurabilă mândrie patriotică.

— Măine, poimăine, tatăl nostru ne va da pe mâna cine știe cărui staroste polonez, dar tu mă vei fi avut înaintea. Aceasta va fi răzbunarea mea împotriva acelui urâcios de mire impus cu de-a sila.

Lui Floris îi venea să plângă. I se pusese un nod în gât și ar fi vrut să o poată lua la sănătoasa. Patriotismul îl obliga totuși să facă față situației. Se plecă cu blândețe deasupra Philippei, simțindu-se dintr-o dată foarte matur față de inocența ei de fetiță. „Nu-ți fie teamă, Philippa, am să mă port cu blândețe și grijă. Ești atât de frumoasă și de lipsită de apărare.” Aplecându-se și mai tare înspre ea, Floris simți dintr-o dată că se învâрте camera cu el și se prăbuși pe spate, zâmbind. Mirată, Philippa își apropie obrazul de al lui. Dincolo, în dormitorul alăturat, Henrietta îl scutura de zor pe Adrien, căzut într-o similară letargie.

Cele nouăsprezece toasturi ale voievodului de Kovno, salvaseră virtutea odraslelor sale. Beți turtă, Floris și Adrien dormeau duși, uitând că onoarea Franței se aflase în mâinile lor.

Între timp, marchizul Joachim Trotti de La Chétardie sforăia cât șaisprezece, visând că profită din plin de fericirea de a se lăfăi de unul singur într-un pat imens, fără să știe că Georges-Albert, socotind că Excelența sa

Ambasadorul Extraordinar dispunea de exagerat de mult spațiu, se instalase confortabil la picioarele lui, visând la fericirea de a sta la căldurică, în brațele marchizului.

În felul acesta, în ultima noapte dinaintea trecerii frontierei rusești, nimeni n-a dormit de unul singur, dar cu toții au fost cuminți, din vina sau poate tocmai datorită vinului unguresc.

Capitolul III

— Zăpada, boiernașii mei, e un semn bun – spuse Feodor, clipind des din pleoapele singurului său ochi din care se prelingea o lacrimă grea.

— Dumnezeuule, iar am ajuns aici, oftă Grégoire.

Prin perdeaua din ce în ce mai deasă a fulgilor de nea, Floris și Adrien priveau spre țărmul rusesc al râului Daina, unde un întreg corp de armată, alcătuit din infanterie, cavalerie și artilerie, așteaptă sosirea soliei franceze spre a-i prezenta onorul

— Iată-te iarăși în țara prafului alb și a vântului de temut, Floare de Mai. Fie ca Buddha să-ți călăuzească pașii, murmură abia auzit chinezul.

— Da, bunul meu Li Kang, iată-mă din nou în Rusia! Da, recunosc uniforme și inima mea se umple de nostalgie.

Nu mai puțin emoționat decât Floris, Adrien îl cuprinse afectuos pe după umeri:

— Te înțeleg, frățioare, dar n-avem voie să ne lăsăm copleșiți de sentimentalisme. Bagă-ți bine în cap: n-am

fost niciodată aici și nu înțelegem o boabă din limba lor. E clar?

Apropiindu-se de cei doi tineri, marchizul de la Chétardie le șopti la ureche:

— Cred că nici chiar regele nu s-ar fi așteptat să meargă totul așa de strună. Am impresia că misiunea noastră e ca și împlinită și nu va fi nevoie de...

Trei salve de muschetă și treizeci și unu de salve de tun trase în cinstea soliei franceze îi tăiară vorba. Încotoșmănat ca toți ceilalți într-o haină mițoasă de blană, Georges-Albert aplaudă din răspuțeri și sări peste umărul lui Floris care, atent la preparativele transbordării ambasadei lor de pe țărmul lituanian pe cel rusesc, nu-l băgă în seamă. Operația cu pricina se dovedea destul de complicată. Un bac somptuos, acoperit cu catifea roșie și pasmanterii aurite, trăsese la mal într-un loc unde albia râului era ceva mai îngustă. Conform dispozițiilor date de Trotti, se începu cu transbordarea furgoanelor, a cailor, a sutelor de cufere cu haine, a cadourilor, a rezervoarelor de alimente și de vin (pentru viitoarele recepții pe care marchizul spera să aibă ocazia să le ofere). Apoi veni la rând personalul ambasadei. Cameristele se suiau pe bac ridicându-și poalele fustelor și chirăind speriate. Valeții clănțăneau din dinți, soldații încercau să-și ia un aer cât mai marțial, secretarii își redactau memoriile, în timp ce preoții binecuvântau apa și malurile Dainei, aghesmuindu-le din belșug și udându-l learcă pe compatrioții aflați prin preajmă.

— Mă simt aidoma unui căpitan de navă, le mărturisii Trotti celor doi frați, pe când se suiau împreună în somptuoasa caleașcă, pe care amărâtul de Clement o

reparase peste noapte. Se cuvine să deschidem ultimii, ca să-i impresionăm pe ruși cu magnificiența noastră. Vă rog să nu uitați nici o singură clipă, domnilor, că suntem reprezentanții Majestății Sale. Trebuie să le oferim străinilor un exemplu de etichetă severă și de eleganță rafinată. După cum ați putut constata, ambele curți tratează cu multă solemnitate reluarea relațiilor lor diplomatice... Printre îndatoririle noastre se numără deci și aceea de a ne face admirăți pentru echipajele noastre, pentru garderoba noastră, pentru calitatea livrelor purtate de slujitorii noștri...

Nerăbdători să ajungă odată și nesuportând să-l mai audă perorând pe Trotti, Floris și Adrien deschiseră portiera cu gândul să le dea o mână de ajutor amărăților ce trudeau la îmbarcarea furgoanelor.

Cu un gest autoritar, marchizul le interzise să coboare:

— Hei, domnii mei, încotro? Se poate? Cum ne-a fost vorba? Ce-ar spune generalul de Bismarck, guvernatorul rus al provinciei Riga, care presupun că ne așteaptă pe celălalt mal, aflând că atașații mei de ambasadă pun umărul și împing căruțele, cot la cot cu oamenii de rând?

Cu un oftat resemnat, Floris și Adrien se afundară din nou în pernele de mătase, privind de la distanță cum se deshamă toți caii, totul într-un vacarm de nedescris, cum sunt coborâte vehiculele pe mal și cum sunt suite pe bac.

Strecurându-și capul prin portiera caleștii, Li Kang zâmbi enigmatic:

— Împreună cu Bătrâna Prudență, Lamă Ascuțită și cu mine pornim traversarea apelor învolburate, numai că

pe tine Floare de Mai și pe tine Bucurie a Zilei vă caută Virginitate înțeleaptă și Virtute Inconsecventă. Aveți grijă...

— Ce mai e și cu jargonul ăsta? exclamă marchizul și cine sunt Virginitate înțeleaptă și Virtute, Doamne iartă-mă, nu mai știu cum?

Scoțând capul pe fereastră, Floris și Adrien dădură cu ochii de fetele voievodului care, departe de a fi supărate de eșecul lor nocturn, le luaseră urma, ferm hotărâte să-i însoțească până la capătul lumii. Îngroziți, cei doi se retraseră precipitat în interiorul caleștii, neștiind prea bine cum să procedeze. Marchizul îi privi ironic.

— Ce rușine, dragii mei. Ha, ha, iată cea mai bună dovadă că sunteți încă niște țânci. Un bărbat adevărat posedă nu numai arta seducției, ci și pe aceea de a-și părăsi cuceririle de un ceas, știind să mintă exact atât cât să poată convinge orice femeie că este nebun după ea și că se va întoarce negreșit în brațele ei... într-o bună zi. Ea îl așteaptă cu portretul lui sub pernă și, pe cinstea mea, de cele mai multe ori asemenea iubiri se dovedesc extrem de utile. Păi cum altfel? Ce ne-am face dacă toate domnișoarele în călduri ne-ar urmări peste tot prin lume, ei drăcia dracului!

— Educația noastră mai are încă goluri și ne bucură că ne ajuți să le umplem. Îți mulțumesc, Trotti, pentru acest sfat neprețuit, spuse Adrien.

— O să ne străduim să-l aplicăm cât de curând, adăugă Floris.

Cei doi frați se îndreptară agale spre trăsura tinerelor poloneze. Văzându-i, ele începură să se lamenteze cu glasul înecat de lacrimi:

— Ah, Floris, dragostea mea, cum de-ai putut să mă

părăsești astfel, fără un cuvânt de rămas bun...

— Adrien, vrem să rămânem cu voi și să vă însoțim pretutindeni.

Floris sărută galant mâna Philippei, murmurându-i drăgăstos:

— Scumpa mea Philippa, eram prea disperat că mă despart de tine și mi-a fost teamă să ne luăm adio de față cu părinții tăi. Cine știe ce nebunie mai făceam... Eram în stare să te răpesc chiar de sub ochii lor... Oricum, ne vom revedea, ți-o jur, frumoasa mea... cum crezi că te-aș putea uita vreodată...

Adrien zâmbi în sinea lui: de nebunii, Floris era oricând gata, noroc că avea cine-l ține în frâu...

— Henrietta, draga mea dragă, mă voi reîntoarce să fur ceea ce vinul tatălui tău nu mi-a îngăduit să gust. Fii încredințată că de-aci înainte voi purta clipă de clipă în suflet amintirea chipului tău drăgălaș.

După câteva minute bune de promisiuni, suspine și sărutări, trăsura cu odraslele voievodului se urni, făcând cale-ntoarsă. Cele două fete plecau fericite și pline de speranță, în timp ce Floris și Adrien nu știau dacă să se mire sau să se supere, dacă să respire ușurați sau să fie jigniți de viteza cu care cele două porumbițe se învoiseră să lase „prada” din gheare. Posomorât să constate că sosirea intempestivă a femeii de care cu o noapte în urmă se credea îndrăgostit până peste urechi îl enervase și că, acum, plecarea ei îl descumpănea, Floris se urcă în caleașcă bodogănind: „Complicat mai e și cu femeile astea, cine să le mai înțeleagă!”.

Marchizul asistase amuzat la întreaga scenă și își freca încântat mâinile.

— Mii de mulțumiri, Trotti, fără dumneata am fi fost pierduți, declară Adrien, râzând.

Îndrăznind să gândească, preț de o clipă, că fratele lui e un cinic lipsit de inimă, Floris oftă și închise ochii. Se pregătea să se lase pradă aleanului, când Georges-Albert începu să țopăie și să scoată mici țipete de bucurie, împiedicându-l să-și rumege melancolia. Echipajul lor se apropia de bac. Floris n-avea decât șaisprezece ani, o poftă nebună de viață, sângele îi clocotea în vine și încă nu știa să deosebească dorința pasageră de adevărata și marea dragoste. Era cu mult prea tânăr pentru asta. Alertat de Georges-Albert, scoase capul prin portiera caleștii și în aceeași secundă o și uită pe biata Philippa.

— Dacă nu vrea să fie prea hurducat, domnul Ambasador Extraordinar ar trebui să se dea jos, strigă Clement de sus, de pe capră.

— Aha! exclamă satisfăcut marchizul, scoțând la rândul lui capul prin fereastră, va să zică, bunul meu Clement, când vrei poți să te exprimi corect! Ei bine, nu, prefer să rămânem în caleașcă. Și nu care cumva să deshami caii; vreau să le facem impresie când ajungem pe țărmul celălalt.

— Păi... adică... să vedeți... o să fie cam greu... Haide, dii, călușilor, dii, mormăi Clement, orbit de fulgii răscoliți de viscol.

Vântul se întetise nu glumă, și apele Dainei spumegau neliniștitor. Mâniați de mugetul valurilor și de trâmbele de nea care îi izbeau peste ochi, șfichiindu-le nemilos boturile, cei șase bidivii înhămați la caleașcă refuzau să se suie pe bac. Soldații francezi care asigurau manevrele de imbarcare le puseră câte a pătură peste ochi și peste urechi și începură să-i tragă de zăbale, în timp ce câțiva

căruțași se căzneau împingând la roțile din spate.

— Haida, dii, haida, acuma, împingeți, dii!

O clipă lui Floris i se păru că se împotmoliseră, dar cu icnete și zvâcnituri punctate de înjurături și de răcnete, caleașca intră până la urmă pe bacul legat de celălalt mal cu un odgon de-a lungul căruia marinarii ruși îl împingeau în contra curentului, vâslind din greu cu niște rame uriașe.

O nouă salvă de muschete îi vesti pe călători că începea traversarea. Mujicii de pe bac se înclinară până la pământ:

— Urăm înălțimilor Voastre fericire și bunăstare. Pentru noi e o mare cinste să vă purtăm spre pământul sfintei noastre Mатуșка.

Emoționați, Floris și Adrien închiseră o clipă ochii. Regăseau universul copilăriei lor, graiul simplu al mujicilor care spuneau „măicuța noastră” patriei lor și se adresau celor de viță nobilă într-un limbaj de o respectuoasă familiaritate.

Trotti, care nu pricepea o boabă, le răspunse cu blândețe paternă:

— Bine băieți, bine, dați-i drumul!

Ușor de zis! Marinarii dezlegară parâmele de bulumacii de pe mal și bacul prinse să tangheze neliniștitor. Mujicii se opinteau la rame în ritmul unui cântec din bătrâni, cu refren nu tocmai vesel:

— „Dar sufletul ți-e al Domnului din cer,
Spinarea ți-e a stăpânului boier,
Iar capul ți-este al Țarului, de-l cer”.

Marchizul scoase o oglinjoară și începu să-și aranjeze tacticos peruca. Tocmai își ajusta tricornul și-și netezea

jaboul de dantelă, când de afară se auzi un răcnet înspăimântător:

— Păzea! Ne izbim de un buștean, *eh, tî, durak*² strigă un mujic marinarului care, înarmat cu o vâslă imensă, făcea pe cârmaciul.

Acesta se opinti din rășputeri, încercând să modifice direcția bacului. Prea târziu însă. Nimeriseră într-un vârtej care târa vijelios ambarcațiunea drept spre trunchiul purtat de ape. Impactul nu mai putea fi evitat. Izbit violent în flancul stâng, bacul se zgudui din țâțâni. Lui Trotti îi scăpă oglinjoara din mână.

— Neciopliții ăștia nu se prea pricep la manevre...

N-apucă să-și termine fraza. Obosită de veșnicul dutevino al bordului, parâma plesnise cu un pocnet sec, ca de pistol. Caii se cabrară nechezând.

— „*Gospodi pomilu!*” – Doamne miluiește, începură să se roage îngroziți marinarii, văzând că nu mai au cum stăpâni ambarcațiunea.

Cuprins de panică, Georges-Albert sări peste capul marchizului și, smulgându-i în treacăt peruca, se încleșta cu disperare de gâtul stăpânului său, blestemând în sinea lui fluviile, bacurile și, mai ales, călătoriile. Floris și Adrien vrură să sară din caleașcă pentru a-i ajuta pe rândași să stăpânească animalele înnebunite de spaimă. Nu mai avură când. Totul se petrecu cu iuțeala fulgerului. Armăsarului negru din fruntea atelajului îi alunecase pătura de pe ochi. Speriat, îl mușcă sălbatic pe omul ce-l ținea de hățuri, se ridică nechezând în două picioare și se azvârli orbește înainte, trăgând după sine și ceilalți cai cu caleașcă cu tot. Sub copitele furioase ale cailor, bastingajul poleit cu

² Of, că prost mai ești! (în rusește, în original)

aur se frânse ca un pai.

Trotti rosti calm: „Păcat. Nu știu să înot”.

Floris și Adrien îi răcniră ceva ce nu izbuti să înțeleagă. Bănuî că probabil încercau să-i dea curaj. Apoi bordul dezechilibrat se lăsă pe o parte azvârlind caleașca în valurile întunecate ale Dainei. Un vaier de uimire țâșni din piepturile celor de pe mal. Încorsetat în uniformă-i somptuoasă, plină de fireturi, generalul de Bismarck se cutremura, lăsându-i să-i cadă monoclul. Scos din minți de perspectiva consecințelor diplomatice ale înecării ambasadorului Franței, începu să răcnească ordine în dreapta și-n stânga:

— Luați bărcile, repede, lăsați-i dracului pe mujici, salvați-i pe cei din caleașcă, ori la întoarcere vă așteaptă pe fiecare câte o sută de lovituri de cnut!

Generalul își săltă în loc decorațiile în timp ce, stimulați de amenințarea biciului, soldații lui împingeau bărcile în apă.

— Vai, Dumnezeuule, pușorii mei! gema bravul Grégoire, smulgându-și părul rar și alb. Domnul conte, domnul cavaler, bieții de ei!

Și uitând că nu știa să înoate, se repezi să se arunce îmbrăcat în undele Dainei. Feodor și Li Kang îi apucară autoritar de câte un braț.

— Lasă-ne pe noi, Bătrână Prudență, apa e prea rece pentru tine.

Și lepădându-și cât al zice pește cizmele și mantalele îmblănite, cei doi se azvârliră în apă. Înotau mult mai repede decât înaintau bărcile soldaților. Coada lui Li Kang plutea caraghios în urma lui, în timp ce Feodor despica ritmic vârtejul de spumă, urlând ca un apucat:

— Suntem aici, boiernașilor, suntem aici!

Dar stăpânii n-aveau cum îl auzi. Apa înghețată năvălise în interiorul caleștii, lipindu-i de banchete. În ultima clipă, Floris izbutise să-l vâre pe Georges-Albert în sân. Sufocându-se sub apa care tocmai le trecea de nas, Floris își spuse:

— Ce tâmpenie, o să pășim pe pământul Rusiei cu hainele ude flească.

Inconștient, ca de obicei, Floris subevalua primejdia de moarte în care se aflau. Ca un superb sicriu aurit, cu geamuri de cristal, caleașca cobora încetișor spre fundul râului. În clipa în care atinse albia nisipoasă, vârtejul de apă se potoli. Fără să-și piardă cumpătul, Adrien chibzuind rapid cum să iasă la suprafață, îi făcu un semn lui Floris și, izbind amândoi deodată cu picioarele într-una din portiere, izbutiră să-i spargă geamul. Apoi înotară spre Trotti care, pe jumătate asfixiat, se lăsase moale și plutea cu burta în jos și cu brațele întinse în lături, între cele două banchete. Adrien îi făcu vânt cu putere în afară lui Floris, care lopătă energic din picioare spre suprafață, ținându-l în brațe pe după umeri pe Trotti, în timp ce Adrien îl împingea pe marchiz de picioare. Urcușul dură o veșnicie. Cel puțin așa li se păru lor. Floris își simțea urechile vâjâind, iar inima îi bătea ca un ciocan în pieptul devenit dintr-o dată prea strâmt. Colac peste pupăză, gheruțele lui Georges-Albert îi zgâriau pielea, făcându-i-o fâșii-fâșii. Deodată Floris zvâcni deasupra apei. Respiră lacom aerul proaspăt, fericit că scăpaseră cu viață. La suprafață, Daina era presărată cu marinari, soldați și mujici dintre care prea puțini știau să înoate. Câteva clipe Floris făcu pluta pe spate pentru a-i permite lui Georges-Albert să tragă o gură de aer și pentru a-l ține și pe Trotti cu capul

deasupra valurilor. Dând de atmosferă, marchizul își veni în fire atât cât să înceapă să se zbată ca un apucat. Se agita în așa hal încât risca să-l dea din nou la fund pe bietul Floris. Fără să mai stea pe gânduri, acesta îl expedie din nou în lumea viselor cu un pumn năprasnic, nu înainte însă de a-i murmura politicos:

— Mii de scuze marchize!...

Ajuns și el la suprafață, Adrien îi strigă:

— Țin-te bine, frățioare, sosescl!

— Eu mă descurc, tu vezi de ceilalți! îi răspunse Floris gâfâind. O clipă mai târziu, chipul i se destinse într-un zâmbet larg.

Pe deasupra mugetului stihinic al apelor, auzul lui fin percepuse glasurile celor doi credincioși slujitori:

— Floare de Mai, boiernașule, iată-ne!

Cătuși de puțin mirat să-i vadă acolo, Floris îl lăsă în mâna lor pe Georges-Albert și pe Trotti, ambii căzuți în nesimțire și, refuzând să se lase ajutat de Feodor ori de Li Kang, le porunci între două braseuri:

— Duceți-i repede la bărci! Priviți, se apropie!

Și luptând din greu cu vârtejurile furioase ale Dainei, porniră înapoi înot spre ceilalți nenorociți pe cale să se înece. Adrien îl pescuise de-acum pe Clement. Îngreunată de apă, mantaua bietului vizitiu amenința să-i devină lințoliu. Despicând energic undele spumegânde, Floris înșfăcă de plete un mujic. Ceva mai încolo, o mână întinsă spre cer, într-un gest de ultimă implorare, tocmai se cufunda; se repezi într-acolo și se reîntoarse spre bărci susținând doi bărbați care se smuceau cu atâta violență, încât fu nevoit să le aplice același tratament ca și lui Trotti. Soldații din bărci îi preluară pe cei doi amărâți și vrură să-l ajute și pe Floris

să se suie. Incapabil să mai articuleze, acesta făcu un gest imperios de împotrivire și porni înapoi să salveze alți înecați, în timp ce Adrien sosea și el trăgând după sine mujici leșinați.. Pe țărm, generalul de Bismarck se enerva:

— Cine-or fi turbații ăia? mormăi el furios. Ce se bagă ei unde nu le fierbe oala? Salvează mujicii! Aaach! mein Gott, asta nu-mi place deloc!

Pe deplin calmat, Grégoire le explica cu gesturi largi rușilor adunați ciopor împrejurul lui că cei doi tineri erau stăpânii săi, că el îi crescuse și că erau pe cât de inteligenți și de bravi, pe atât de buni la suflet. Evident, soldații ruși nu pricepeau o iotă din cele povestite cu atâta mândrie de simpaticul bătrân, dar asta nu-i împiedica să-l asculte cu toată atenția, încuviințând admirativ din cap. Deși petrecuse atâția ani în Rusia, Grégoire nu izbutise să-nvețe nici un singur cuvânt pe rusește, ceea ce poate că, din punctul de vedere al tainicei misiuni a francezilor, reprezenta un avantaj.

Floris și Adrien nu acceptară să se urce în bărci decât după ce ultimul dintre naufragiați se văzu salvat. Dărdâind de frig, epuizați de supraomenescul efort depus, se prăbușiră pe fundul mahunei.

— Fie-mi îngăduit, Înălțimea Voastră, i se adresă unul dintre soldați lui Floris, strecurându-i cu de-a sila între buzele învinețite gâtul unei sticle cu vodcă.

Floris înghiți lichidul cu senzația că se adapă cu apă vie. Sângele i se încălzi în vine. Îi mulțumi cu o mișcare scurtă din cap bărbatului care aplică același tratament lui Adrien. Între timp ajunseseră la țărm. Floris și Adrien coborâră din barcă cu pași nesiguri, în uralele entuziaste ale soldaților și mujicilor de pe mal:

— Trăiască tinerii boieri! Slavă lor! Au mântuit de la pieire atâtea suflete de ruși!

Bărbații își zvârleau spre cer căciulile și cântau. Apoi îi ridicară pe brațe pe Floris și pe Adrien, purtându-i în triumf. Privirile celor doi se întâlneau.

„Petrușka, oare destinele noastre stau sub același semn?” – murmură Floris, amintindu-și de moartea țarului, survenită în împrejurări similare.

La rândul lui, Adrien se simțea o dată mai mult tulburat de frapanta asemănare fizică dintre fratele său și Petru cel Mare. Ceilalți nu păreau să-și dea seama, deși poate că în mod inconștient aici se afla cheia entuziasmului și uralelor adresate în mod evident în primul rând lui Floris. Sufletul nobil și adorația nutrită de Adrien pentru mezinul lui nu-i îngăduiau să fie pizmaș. Dimpotrivă, se bucura din toată inima pentru Floris, îngrijorat doar de surprizele pe care această asemănare i le-ar fi putut rezerva în viitor.

Alaiul entuziast îi depuse pe cei doi frați în fața generalului de Bismarck. Stăpânindu-și cu greu enervarea, potentatul schiță un zâmbet ce aducea mai curând a rânjet. În aceeași clipă, Trotti și Georges-Albert deschideau ochii în brațele lui Li Kang.

— În sfârșit, Vorbă Aurită și Maimuță Veselă, tare rău ne-ați mai speriat!

Marchizul se smulse din strânsoarea chinezului, oarecum agasat să se trezească la pieptul lui și încă pe picior de egalitate cu Georges-Albert. Șiroind de apă dar păstrându-și intactă obișnuita-i morgă, ambasadorul se înclină în fața generalului, năucit să-l audă adresându-i-se pe tonul cel mai protocolar cu putință, de parcă s-ar fi aflat la curte, în ținută de mare gală:

— Mulțumesc Excelenței Voastre pentru a fi venit să întâmpine ambasada extraordinară a stăpânului meu, Majestatea Sa Regele Franței, Ludovic al cincisprezecelea, și îmi îngădui să vi-i prezint pe secretarii mei, domnul conte Adrien de Caramey și domnul cavalier Floris de Caramey.

Generalul se înclină la rândul său:

— Domnule Ambasador Extraordinar, sunt onorat să o primesc pe Excelența Voastră în numele Majestății Sale Imperiale Țarul Ivan și a augustei sale mame, Alteța Sa Imperială Ana Leopoldovna, regentă a tuturor Rusiilor.

Lui Floris i se părea că visează; murați până la piele, dârdâind de le clănțăneau dinții în bătaia vântului glacial care îi sfîchiuia nemilos, marchizul se firitisea mai ceva ca într-un salon. Cu toată agasarea lor, cei doi tineri nu puteau să nu-l admire pe Trotti. Cu hainele îmbibate de nămol, fără perucă și ud leoarcă, perfectul diplomat, proaspăt scăpat de la înec, se purta degajat și plin de vervă, deși ratase complet intrarea somptuoasă anume „spre a-i impresiona pe ruși”.

— În afară de faptul că au salvat prețioasa Voastră persoană, continuă generalul, ținem să mulțumim domnului conte și domnului cavalier pentru minunatul curaj și devotament dovedite astăzi. Lor le datorează viața douăzeci de oameni de-ai noștri.

Floris și Adrien ar fi putut jura că în realitate generalul nu era cătuși de puțin încântat de fapta lor, dar le era prea frig și se simțeau prea osteniți ca să-și mai pună întrebări. Într-un târziu, după ce se terminară politețurile, fură invitați să-și schimbe straietele într-o căbănuță de pescari. O caleașcă rusească urma să ia locul celei afundate în adâncuri. Fericit la culme că nu-i

rămăseseră și lui oasele acolo, marchizul urcă cu pas vioi în noul echipaj și de-abia după ce se văzu comod instalat pe perne se întoarse spre tovarășii săi de drum, catadicsind să le spună:

— Apropos, domnilor, am uitat să vă mulțumesc.

— Pumnul meu, domnule marchiz, vă stă oricând la dispoziție pentru un croșeu de dreapta, răspunse Floris râzând.

— Ți-a cam plăcut, obraznicule, constată ambasadorul, masându-și bărbia învinețită.

Plini de voie bună, Floris și Adrien săriră sprinteni în caleașcă. Vodca își făcuse efectul. Soldații și mujicii strigară din nou cu glas tunător.

— Trăiască boiernașii! Trăiască vitejii!

Floris scoase capul pe fereastră și le mulțumi, ceea ce avu darul să întetească uralele. Buclele negre i se uscaseră și ochii lui verzi îi scânteiau ca două smaralde. Și deodată, fără nici un fel de motivație logică, soldații și prostimea porniră să strige:

— Trăiască țarevna noastră Elisabeta.

— Trăiască tânărul boiernaș!

— Trăiască fiica țarului Petru cel Mare!

— Aach, mein Golt, nu-mi plac deloc acești Franzosen, ach! ach! mormăi printre dinți generalul de Bismarck.

— Dă-i bice, vizitiule, strigă Floris, beat de fericire. Spre Petersburg! Spre Petersburg!

Capitolul IV

— Ulric-Anton, dumneata pricepi ceva din spusele consilierilor noștri? îi șopti căscând regenta Anna

Leopoldovna soțului său, prințul de Brunswick.

Acesta tresări și încercă să-și ia un aer inteligent, ceea ce, în ciuda impresionantei uniforme de generalissim pe care o arbora mândru, îl cam depășea.

Îmbrăcată într-un négligé de dantelă și tolănită într-o rână, regenta Anna își primea ca de obicei audiențele în dormitor. Miniștrii Ostermann și München se învârtteau în jurul patului ei ca doi cățeluși. Deși trecuți bine de cincizeci de ani, ca să-i facă pe plac suveranei lor, care se dădea în vânt după culorile „tinerești și pastelate”, unul era îmbrăcat în roz bombon, iar celălalt în galben-auriu. Să mori de răs, nu alta. Deodată, dintr-un ungher al încăperii se înalță o voce feminină, extrem de autoritară:

— Excelențele Lor spun Alteței Voastre să nu se încreadă în solia franceză. Vă sugerează să chemați imediat cameristele și să le porunciți să vă îmbrace ca să-i primiți chiar astăzi, cu toate onorurile pe acei nepoștiți și apoi să profitați de primul pretext plauzibil și să-i expediați înapoi, fără să ne certăm totuși cu Franța.

— Vai, draga mea, dar ce-mi spui tu pare îngrozitor de complicat, oftă regenta, întinzând mâna favoritei sale, Julia de Mengden, o brunetă superbă, pe atât de energică și de plină de draci, pe cât de molatecă și de pasivă părea stăpâna ei.

Regenta dădu să se ridice din pat cu un geamăt, dar se prăbuși înapoi între pernele de mătase, căscând de-întrosneau fălcile.

Cei doi miniștri aruncară o privire de recunoștință Domnișoarei de Mengden, apoi rostiră într-un glas:

— Așa este, Alteță, am primit un mesaj alarmant din partea generalului de Bismarck. Situația e gravă.

Soldații și mujicii care ar trebui să ne fie credincioși nouă au scandat numele țarevnei Elisabeta.

— De cum au dat cu ochii de franțujii!

— Care o fi legătura, nimeni nu știe!

— Ba da, Mönich, i-au salvat pe mujici de la înec.

— Ce-are a face asta cu țarevna?

— Nimic.

— Ba da.

— Ba nu.

— În sfârșit, reluă Mönich, Alteța Voastră ar trebui să se descotorosească, o dată pentru totdeauna, de Prințesa Elisabeta.

— Ei ași! poporul a uitat-o de mult.

— Da? Aveți acum dovada că nu-i deloc așa. Numai tu ești de vină, Ostermann, pentru nimic în lume nu trebuia să fi încuviințat venirea acestei solii, profită Mönich să-și înțepe colegul.

— Nu ți-e rușine? De ce bagi strâmbe? se sufocă de indignare cancelarul, gata-gata să facă apoplexie. Doar împreună am convenit că Rusia trebuie să fie reprezentată la Paris. De comun acord l-am trimis acolo pe Prințul Dimitrie Cantemir, care a fost extrem de bine primit, bucurându-se de o vie și unanimă prețuire. Și-atunci, cum să refuzăm regelui Franței dreptul de a-și trimite la rândul său un ambasador la Petersburg? Franțujii trebuie tratați aici exact cu considerația pe care ei ne-o arată la ei acasă.

— Of! Blestemații ăștia de franțuji or să-și vâre nasul peste tot, îi cunosc eu, sunt vicleni din cale-afară, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Superficiali, ușuratici, intriganți, ăștia-s franțujii! Îi cunosc eu...

— Dar bine, bunul meu Mönich, oftă regenta ronțăind

prăjiturile, gata de orice concesie numai să scape de pisălogeala celor doi, și de tot acel balamuc, nu-nțeleg de ce te temi? Doar suntem legal investiți și tot legal deținem puterea. Atunci?

Münich schiță un pas spre patul regentei, dar în aceeași secundă unul din cei cinci sau șase pechinezi care dormeau la picioarele acesteia se aruncă asupra lui cu un lătrat sălbatic, căutând să-l înșface cu colții de picior.

— Taci, Mare Duce, taci, potolește-te! Lasă-l pe ministrul nostru să spună tot ce are pe suflet, murmură plictisită regenta.

Stacojiu la față, Münich își tamponă cu o batistă broboanele de transpirație ce-i năpădiseră fruntea și trase adânc aer în piept. Conversațiile cu regenta îl epuizau.

— Alteța Voastră a dobândit într-adevăr puterea prin mijloace legale, nimic de zis, numai că să-mi fie îngăduit să explic două sau trei mici detalii pe care, în ciuda remarcabilei sale agerimi de spirit, probabil că Alteța Voastră nu s-a preocupat să le sesizeze.

Nimeni din cei de față nu-și îngădui să zâmbească la auzul acelor complimente.

Ministrul continuă:

— După moartea țarului Petru, căruia prostimea se încăpățânează să-i spună Cel Mare, împărăteasa Ecaterina, soția lui, s-a urcat pe tron preluând conducerea țării împreună cu amantul său, Menșikov. Încă de pe atunci o parte din acei ruși trufași pe care am avea tot interesul să-i neutralizăm, au început să cârtească pretinzând că tronul s-ar fi cuvenit fie uneia din fiicele țarului, fie nepotului acestuia. Au pomenit

chiar de existența unui pretins bastard de-al țarului, de urma căruia însă n-am reușit să dăm și deci nu ne mai interesează. Trei ani mai târziu, după decesul împărătesei Ecaterina, boierii l-au suit pe tron pe țarul Petru al II-lea, fiul lui Alexei, țareviciul asasinat... după câte s-ar părea, de propriul său tată. Numai că acest nepot al prea-iubitului lor țar – ricana³ Mûnich trăgând adânc în piept aerul încins al acelei camere supraîncălzite de dogoarea unei sobe uriașe cu cahle de faianță albă și azurie, – acest tinerel deci a avut bunul simț să o șteargă pe lumea cealaltă, îmbolnăvindându-se foarte curând și locul lui, Alteță, a fost luat de Augusta Voastră mătușă, ducesa de Courlanda, ajunsă pe tron în urma unei conspirații care i-a îndepărtat, în sfârșit, de la coroana Rusiei pe acești ruși incapabili. Noua țarină, ducesa de Courlanda, iubea, cum bine știm, Prusia și Austria. În consecință, a măritat-o pe Alteța Voastră cu Prințul Ulric de Brunswick și fiul vostru în vârstă de doi ani, Majestatea Sa Ivan al VI-lea, este astăzi Țarul tuturor Rusiilor. Alteța Voastră Imperială este de drept regentă a Rusiei până la majoratul Imperialei Voastre odrasle. Înțelegeți-mă bine, Alteță, doar cancelarul Ostermann și cu mine vă suntem profund devotați, vă atrag respectuos atenția că nu e defel exclus ca rușii ăștia ignoranți să scorească cine știe ce legende sau miracole pe seama ultimei fiice a lui Petru cel Mare.

Epuizat de lungimea discursului său, Mûnich se prăbuși într-un fotoliu, fără a mai aștepta să fie invitat să o facă. De altfel, eticheta părea să fi fost demult alungată din acea stranie încăpere imperială, în timp ce cu o expresie tâmpă întipărită pe chip Prințul de

³ A ricana – a râde batjocoritor, a rânji

Brunswick se juca cu cățeeii, regenta mângâia tandru obrazul favoritei sale. Era rândul lui Ostermann să treacă la atac:

— Am comis o greșeală de neiertat lăsând-o pe țarevnă să trăiască liniștită în palatul ei. Să mai așteptăm puțin și să-i găsim o mănăstire ca lumea unde s-o călugărim, s-o radem în cap și să avem grijă ca într-o bună zi să facă aprindere de plămâni ori să-și frângă gâtul, căzând de pe o scară... Cât despre franțujii ăștia afurisiți, n-avem încotro, trebuie negreșit să-i primim. Pe urmă... mai vedem noi. Și ca Alteța Voastră să nu se obosească, vom sta noi doi de vorbă cu ei, Excelența Sa Primul Ministru și umilul vostru servitor, modest și devotat vicecancelar...

Münich îl fulgeră, negru de furie. Deși se înțelegeau de minune, când era vorba să-și împartă puterea, cei doi înalți funcționari nu ratau absolut nici o ocazie de a se plânge de favorurile ori de rangul la care fusese înălțat celălalt. Oricum, Ostermann se ostenise inutil să bage un fitil: ostenită peste poate de interminabila lor controversă, regenta adormise cu capul pe umărul domnișoarei de Mengden, care o mângâia blând pe frunte, sub privirile abrutizate ale prințului.

*

* *

- Vai, ce uniforme frumoase!
- Trebuie să fie niscaiva străini!
- Iute, iute, vino să vezi, Igor Constantinovici!
- Lumea spune că sunt francezi, măicuță.
- Francezi, tăicuțule? Cum arată?

— Sunt frumoși, dușenka.⁴

— Privește, Nina, tânărul boier mi-a trimis o sărutare din vârful degetelor!

Câteva slujnicuțe pufniră în răs, cu mâna la gură. Cu emoție și încântare, Floris și Adrien descopereau Petersburgul.

— Iată-ne ajunși la Poarta Narva, domnule Ambasador Extraordinar, rânji generalul de Bismarck, enervat la culme de faptul că entuziasmul populației creștea văzând cu ochii. Adrien îl privi cu maliție, conștient că era singurul în a intui ce se petrecea în sufletul neamțului; Floris era prea ocupat să trimită bezele fetelor adunate ciorchine la marginea drumului, iar marchizul nu prididea să azvârle cu generozitate mulțimii de gură cască pumni întregi de monezi de aur, care înzeceau uralele. La rândul lui, Georges-Albert prindea din zbor buchetele de flori, mulțumind cu plecăciuni adânci. Generalul se străduise să organizeze o primire onorabilă, dar în același timp cât mai discretă. Cel puțin așa își închipuise el, uitând că avea de-a face cu redutabilul Marchiz de la Chétardie. Acesta trimisese înaintea caleștii sale trase de șase armăsari un alai alcătuit din opt trompetiști și un toboșar, urmați de lachei îmbrăcați în livrele de gală din mătase azurie, brodată cu crinul regal și brodată cu fir de aur. După ei veneau „haiducii” – slujitorii francezi îmbrăcați în straie ungurești după ultima modă de la Versailles... Cortegiul se încheia cu pajii și cu gonacii însărcinați să strige din răspuțeri: „Faceți loc Excelenței Sale, Domnul Ambasador Extraordinar al Franței”. Rușii nu pricepeau o boabă din răcnetele lor, dar auzind toată acea

⁴ Suflețelule (în rusește, în original).

hărmălaie își părăseau în grabă izbele de lemn sau casele de cărămidă și se buluceau să-și bucure ochii cu acel neașteptat spectacol oferit lor pe veresie.

Pus în fața unei procesiuni atât de fastuoase, generalul nu-și putea îngădui să rămână mai prejos drept care trebuise și el să dispună alcătuirea unei escorte: o sută de gărzi imperiale călare, în uniforme verzi cu brandenburguri aurii, defilau două câte două, urmate de un pluton compact de cincizeci de grenadieri din regimentul Preobrajenski. Între Riga și Petersburg călătoria solilor căpătase o tot mai apăsată alură de marș triumfal. Floris scoase capul prin portieră ca să vadă canalul Fontanka și mahalaua „micului oraș de sare”. Regăsea cu emoție locurile copilăriei și fiecă detaliu îi era familiar de parcă n-ar fi lipsit decât câteva ceasuri.

„Traversăm bulevardul înălțării”, murmură el, mirat că memoria sa de copil putuse păstra cu atâta precizie totul, fără să-și dea seama că datora aceasta mamei sale. Parcă auzea vocea blândă a Maximiliennei, vorbindu-le despre Rusia!

„Într-o bună zi, fiii mei, presimt că veți revedea cupolele Moscovei și Petersburgului, cu săgețile aurite ale clopotnițelor țâșnind spre înaltul cerului, cu palatele de marmură și turnurile lui de cărămidă. Veți respira din nou boarea sărată a vântului încrețind dinspre apus undele Balticei. Da, Adrien, iubitule, da, Floris, dragostea mea, veți revedea lacul Ladoga și veți patina iarna pe gheața lui care în primăvară se topește vărsându-se în imensa Nevă. Amintiți-vă, dragii mei, de Dubino, de palatul nostru din marmură albă de la Moika și de nopțile albe de la Petersburg”.

Ascultându-și mama, cei doi copii își simțeau inima cuprinsă de o neînțeleasă tristețe.

„Da, scumpă mamă, șopti pentru sine Floris – fiii tăi au ajuns din nou pe aceste meleaguri. Bucură-te! Noi însă ne bucurăm doar cu jumătate de suflet, fiindcă ne întoarcem aici orfani”.

Deodată, atenția lui Floris fu atrasă de o mulțime ce le bloca drumul. Uitând de gândurile sale îndurerate își dădu seama că intraseră pe lungă stradă Sadovaia și că acum se oprise în piața Fânului, unul din locurile cele mai aglomerate ale Petersburgului și, după spusele unora, cel mai rău famat. Generalul de Bismarck se rățoi pe rusește la vizitiul care-l înlocuise pe bietul Clement, încă suferind după ce-și umflase burdihanul cu apă din Daina:

— Hei, tu intră cu caii peste adunătura asta de mujici, doar n-o să înnoptăm aici *durak*!⁵

— Nu pot, Înălțimea Voastră, răspunse omul, aplecându-se spre el de pe capră, prea sunt mulți; pare-se că vor să ofere un pahar de vin Excelențelor Voastre.

Într-adevăr, unul din paharnicii primăriei se apropia urmat de o întreagă ceată veselă – oameni de rând și câțiva burghezi.

Văzând că acea mulțime primitoare se îndrepta glonț spre caleașca lui, Trotti pricepu că i se oferea nesperata ocazie de a spori încă mai mult popularitatea Franței în ochii rușilor. Le făcu un semn discret aghiotanților lui și toți trei săriră jos din caleașcă.

„Aach! aach! Mein Gott! Ce-or să mă beștească München și Ostermann când or să afle!”, își spuse generalul, fără să se clintească de la locul lui, în semn

⁵ Prostule! (în rusește, în original)

de ostentativă dezaprobare față de inițiativa oaspeților săi. Paharnicul, o namilă de voinic, purta o cămeșoaie da lână albă cu arnici roșu, strânsă peste mijloc cu un chimir lat, de culoarea frunzei. Cu un surâs jovial le întinse francezilor câte o cupă barosană de lemn sculptat. O fetiță de-o șchioapă înmână marchizului un imens buchet de flori, apoi o zbughi înapoi, rușinată de-atâta îndrăzneală.

— Ce primire grozavă! Sunt absolut încântat! exclamă Trotti, adăugând în șoaptă: dragii mei, cred că misiunea noastră o să meargă ca-n brânză!

Floris zâmbi. Paharnicul ridică un ulcior pântecos și le turnă în cupe vin ucrainean, dulce și gros, pe care îi sili să-l dea peste cap dintr-o suflare, spre încântarea mulțimii. Ceremonios, ca de obicei în asemenea situații, Trotti își înălță cupa în semn de salut către toți cei prezenți, obținând evident o salvă de aplauze și de urale. Discret cum îi era felul, Adrien se mulțumi să se încline surâzător, în schimb, Floris, care trebuia întotdeauna să se distingă prin ceva de ceilalți, se urcă dintr-un salt pe vârful unei borne și trântind cupa de pământ, după obiceiul locului, strigă: „În sănătatea Rusiei!” Înțelegându-i gestul, mulțimea îl ovaționa:

— Trăiască tânărul boier.

Vexat că de el nu se ocupa nimeni, Georges-Albert părăsi și el caleașca și, instalându-se pe umărul stăpânului său, începu să facă plecăciuni ostentative celor prezenți ca să le atragă atenția asupra lui. Înveselită, lumea izbucni în hohote de râs. Bine dispus, Floris își plimbă ochii de jur-împrejur. Privirea i se opri asupra unei tinere care râdea și ea cu poftă... cu poftă... cu o poftă prea bine cunoscută de Floris... Era o fată din

popor, îmbrăcată ca țărâncile din vecinătatea Novgorodului. Floris o privi țință, spunându-și neîncrezător;

„Nu, nu e cu puțință, visez... să fie totuși ea?... nu... și totuși da, este chiar ea!”

Întoarse capul spre fratele lui. Abandonându-și pentru o dată obișnuitul aer flegmatic, Adrien o privea și el, evident intrigat. Fata se desprinsese din mulțime, trecu prin fața paharnicului, înșfăcă dibaci o cupă cu vin și se apropie de Floris eu pași grațioși și repezi. Tânărul o putea admira acum în voie. De sub basmaua multicoloră două coșite blonde și groase coborau până pe pieptul plin al frumoasei necunoscute. Năsucul ușor cârnit în sus îi dădea un aer obraznic, iar ochii de un albastru intens aveau aceeași privire umedă, irezistibilă... pe scurt, semăna ca două picături de apă cu Belle-Rose, calica de pe Pont-Neuf pe care Floris o iubise și la care nu se putea gândi fără să-l treacă un fior. Acum fata se afla la un pas de Floris. Băiatul închise ochii... De la această distanță asemănarea devenea încă mai uluitoare... Fără să vrea, murmură:

„Belle-Rose, tu ești, frumoasa mea”.

Fără să înțeleagă ce-i spunea, fata întinse cupa lui Georges-Albert și i se adresă lui Floris pe limba mujicilor, cu o glumă din cale afară de deocheată:

— E al tău, boiernașule, animalul ăsta? Pe la noi se spune că dacă inima stăpânului bea, și animalului din josul ei trebuie să-i dai de băut!

Făcând pe nznaiul, Floris zâmbi politicos, ca un domn bine crescut care nu pricepe nimic. În schimb lumea se prăpădea de râs, ațâțată de zicala deșucheată a fetei care, cu mâinile puse în șold, se făcea că-l admiră pe

Georges-Albert, când, de fapt, îl cântărea cu coada ochiului pe Floris. Acesta însă nu mai semăna nici pe departe cu adolescentul timid de pe Pont-Neuf. Cât ai clipi, o prinse de mijloc.

— Asta, frumoaso, merită un sărut!

Și înainte ca fata să apuce să se ferească, o ridică în brațe și, ținând-o strâns la piept, o sărută apăsător pe buze. Fata se zbătu preț de o secundă, cu ochii ei albaștri scânteind de mânie, apoi se lăsă în voia lui Floris, răspunzându-i la sărut. Cei din piață chiuiră, fericiți:

— Așa, așa, dă-i înainte, boiernașule. Învaț-o minte pe draconică!

Într-un târziu, Floris îi dădu drumul. Codana părea cam mirată, deși privirea îi rămăsese la fel de poznașă. Îi făcu semn cu mâna lui Georges-Albert și vru să se piardă în mulțime. Floris se luă după ea și o ajunse din urmă. Știa că face o mare prostie dar nu se putea stăpâni. Prea tare îi plăcuse fata. Apucând-o de braț îi șopti a ureche, pe rusește:

— Unde pot să te revăd, frumoasa mea, spune-mi unde se află izba ta?

Auzind că Floris se exprimă pe limba ei și că deci înțelesese întocmai sensul vulgar al glumei de adineaori, fata îl privi lung. O lucire nedefinită răzbea din ochii ei albaștri. Apoi, pufnind în râs, îl înfruntă cu îndoită impertinență:

— Ai să mă revezi, frumosule boiernaș, ai să mă revezi, ți-o făgăduiesc.

Și fata o rupse la fugă înspre un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în straie modeste, ce părea să o aștepte în umbra unei cocioabe...

Floris își trecu degetele peste buzele ce păstrau încă aroma amețitoare a sărutului ei și murmură înfiorat:

— Da, o să te revăd, chiar dacă pentru asta ar fi să te caut în iad, drăcoaico!

Capitolul V

— Înalta sa Excelență, domnul marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, ambasadorrr extrrraordinarrr al Majestății Sale Rregele Frrranței și escorrta sa, domnul conte Adrrrien de Carrramey și domnul cavalerrr Florrris de Carrramey – tună șambelanul, în limba franceză.

Trotti intră cu pas hotărât în sala tronului, urmat de Floris și de Adrien. Avuseseră răgazul să treacă pe la ambasada situată la colțul dintre Fontanka și Moika, nu departe de palatul imperial, ca să-și schimbe hainele. Toți trei arborau o ținută de mare gală: tunici de brocart, peruci cu „aripi de porumbel”, săbiuțe de ceremonie prinse de șold, pantaloni scurți de satin, pantofi cu tocuri roșii și ciorapi albi trași până deasupra genunchiului. Superb și disprețuitor, nerăbdător să ia ochii și să fie în centrul atenției generale, să intre în istorie cu fraze și gesturi memorabile, Trotti nu uitase să le reamintească tinerilor săi însoțitori că „afacerile futile trebuie tratate cu toată seriozitatea, iar rele serioase cu maximă dezinvoltură, numai așa se reușește pe lumea asta”.

Adrien afișa o fizionomie zâmbitoare și decontractată, contrazisă de alura lui distantă care îi conferea o certă și inconfundabilă distincție. Clocotitor și impulsiv, Floris mergea cu un pas înaintea celorlalți, incapabil să-și

stăpânească bătaia năvalnică a inimii:

— Iată-mă în Palatul de Iarnă! De-adevăratelea! Nu visez! Ca dovadă că nu visa, Floris putuse admira prin ferestrele înalte ale coridorului prin care tocmai trecuseră, insula Iepurilor și silueta fortăreței Petru și Pavel, de sinistră amintire pentru cei doi frați. Undele Nevei scânteiau în soare. De pe malurile ei înzăpezite se înălța zvon de clopoței de la săniile acoperite cu blănuri albe de urs polar.

Adunați în sala tronului, curtenii așteptau în tăcere sosirea francezilor. Intrarea lor declanșă un murmur admirativ. Ochii albaștri al lui Adrien înregistrau tabloul pitoresc oferit de boieri și de soțiile acestora. Ca și în Polonia, mai toată lumea era îmbrăcată după moda franceză, cu excepția câtorva recalcitranți care, nemaivând a se teme de mânia lui Petru cel Mare, își păstrau bărbile și caftanele până-n pământ. Marchizul se apropie respectuos de regenta Anna, care, revărsată pe tron, nu era nici măcar în stare să-și țină capul drept sub greutatea coroanei. Spre uluirea totală a fraților Caramey, căska întruna, de parcă de-abia s-ar fi trezit din somn. Pătruns de importanța misiunii sale, Trotti se prefăcea că nu observă sau poate chiar nu observa nimic. Făcu o reverență adâncă și rămase cu capul plecat așteptând din partea regentei încuviințarea de ași rosti discursul de prezentare. Se lăsă o tăcere, apăsătoare. Prelungirea ei risca să ia o întorsătură neplăcută. Cu pleoapele pe jumătate închise, regenta zâmbea placid. Floris de abia se abținea să nu pufnească în râs când simți că Adrien îi face semn cu cotul. Ridicând imperceptibil capul din plecăciunea ce părea să nu se mai sfârșească niciodată, Floris tresări.

Ascunzându-se pe după peruca unei boieroaiice, un bărbat îl măsură cercetător. Floris își privi întrebător fratele. Să fi fost oare unul și același cu necunoscutul care o aștepta pe frumoasa țărăncuță din Piața Finului? Amintindu-și ultimele vorbe ale fetei, Floris roși până-n albul ochilor. Adrien oftă: nu încăpea îndoială, scumpul lui mezin avea ceva pe conștiință... dar ce anume? Hotărât să amâne pentru mai târziu dezlegarea acelei enigme, Adrien se uită din nou în direcția necunoscutului, pentru a se convinge că nu se înșelase și că era într-adevăr vorba despre una și aceeași persoană. Între timp, bărbatul se făcuse nevăzut îndărătul unor draperii grele, de catifea.

„E imposibil să fie el. Ce să caute aici zdrențărosul ăla! Mi-a luat mințile drăcoaica”, își spuse Floris ridicând din umeri.

Între timp, Ostermann, îmbrăcat într-o redingotă bleu-ciel, se hotărâse să salveze situația, declarând cu glas sonor:

— În numele Majestății Sale Imperiale Țarul Ivan, Alteța Sa Imperială, Regenta tuturor Rusiilor, este fericită să-l primească pe Excelența sa Domnul Ambasador Extraordinar al „fratelui” ei, Majestatea Sa Regele Franței.

Fericiți că se puteau ridica din reverența care le înțepenise spinarea, Floris și Adrien erau numai ochi și urechi. Participau la o întrevvedere istorică.

În schimb, Trotti, sensibil ca nimeni altul la nuanțe, păli. În vecii vecilor Ludovic al XV-lea n-ar fi admis să acorde regentei titlatura de „soră”, cum se obișnuia între membrii marilor case regale. Presimțind că aveau să asiste la un duel oratoricesc de zile mari, Adrien și

Floris întoarseră capul spre Trotti, curioși să vadă cum va ieși din încurcătură.

— Mândru de înalta misiune cu care am extrema onoare de a fi fost însărcinat, am venit să depun la picioarele Maiestății Sale Imperiale Țarul Ivan scrisorile mele de acreditare dimpreună cu salutul și urările de prietenie pe care Majestatea Sa Regele Franței le trimite Alteței Voastre Imperiale, regentă a tuturor Rusiilor și augustului vostru consort, Alteța Sa Serenissimă, ducele de Brunswick, generalissim al armatelor imperiale.

Un zâmbet vag înflori pe chipul înfumurat al ducelui. Adrien își spuse că Trotti câștigase manșa, substituind apelativului de „soră” pretinsele urări adresate de rege regentei și soțului acesteia. Parcă auzea vocea ușor răgușită și distantă a Prea-iubitului său rege, exclamând amuzat în penumbra cabinetului secret de la Versailles:

„Te felicit, dragă Trotti, dar vreau să știu: cum au reacționat «persoanele» la stratagema ta verbală?”

În sala tronului se așternu o nouă tăcere. München se aplecă spre urechea regentei și îi șopti ceva. Trezită din somn, grășana tresări violent și făcu un gest cu mâna. Era greu de ghicit dacă îl îndemna pe Trotti să-și continue discursul, ori dimpotrivă intenționa să i dea de înțeles că audiența se încheiase, dacă nu cumva voise pur și simplu să alunge vreo muscă sâcâitoare. Marchizul preferă să-l interpreteze ca pe o încurajare de a-și relua tirada:

— Renumele deosebitelor virtuți ale Alteței Voastre Imperiale ajungând până la urechile Majestății Sale (aici Floris își spuse că Trotti exagera cam prea de tot cu complimentele), Regele Ludovic al XV-lea mi-a poruncit să înmânez Alteței Voastre Imperiale un răvaș scris de

propria sa mână, un portret al Majestății Sale, precum și un modest colier de diamante ce pălesc desigur în fața nemaivăzutei frumuseți a Alteței Voastre Imperiale, încheie Trotti, respirând ușurat.

La cuvântul „colier”, regenta se trezi ca prin farmec. Luă cu un aer absent scrisorile înmânate de Trotti, abia catadicsi să arunce o privire distrată înspre portretul oferit cu mult respect de Adrien, deși pictura era încadrată de o prețioasă ramă bătută cu safire, și le pasă imediat cu detașare lui Mûnich. În schimb, înșfăcă cu mâini lacome colierul pe care i-l întindea Floris, care pusese un genunchi în pământ și-și ținea capul plecat, în semn de respect. Întorcându-se spre Domnișoara de Mengden, regenta o rugă să-i prindă la gât șiragul de nestemate.

„Biată Rusie, medita Floris, pe ce mâini ai încăput!” Fără să vrea, rămăsese cu privirea ațintită asupra Iuliei de Mengden. La rândul ei, acesta îl observa pe sub genele-i lungi, cu o expresie atât de vicleană, încât Floris se simți cotropit de o violentă antipatie din care însă, în mod ciudat, nu lipsea o anume atracție fizică. Se înfioră, conștient că se afla în fața unui adversar primejdios, ceea ce nu făcea decât să-i sporească ațâțarea

Între timp, Mûnich rupsesese sigiliile de pe scrisoarea regelui Franței. Fără o vorbă, i-o întinse lui Ostermann și amândoi se posomorâră. Trotti pricepu dintr-o ochire, înfloriturile lui verbale nu puteau repara conținutul textului scris, iar scrisoarea începea astfel:

„Doamnă, în speranța că Alteța Voastră Imperială...”

Pentru o clipă marchizul își ieși din fire, bodogănindu-și regele: „Ah! ce-l costa să fi scris acolo «draga mea soră», sau măcar «draga mea verișoară»! Ar fi mers totul

mult mai ușor.”

Brusc, Floris și Adrien simțiră că atmosfera din jurul tronului devenise glacială. Cei doi consilieri se foiau în jurul regentei; proptind-o fiecare din câte o parte, șopăcăiau furioși pe nemțește. Frânturi de frază parveneau din răstimp în răstimp până la Floris și Adrien care îl binecuvântau o dată mai mult pe Li Kang, pentru a-i fi învățat toate graiurile pământului: „...scandal... pretention des franzosen... incorigibili... lăudăroși, vorbăreți... ascultați-ne pe noi... aach! regele... lăsați-ne pe noi... Nici un fel de tratat... niciodată... niște mincinoși”.

Într-un târziu, surâzând mios, Ostermann se întoarse spre Trotti și-i spuse:

— Alteța Sa Imperială Regenta mulțumește „fratelui ei” – aici Ostermann sublinie ostentativ cele două cuvinte, – Majestatea Sa Regele Franței, pentru toate aceste dovezi de prietenie și speră, domnule ambasador, că vă veți simți bine în Petersburgul nostru.

Audiența se încheiase. Floris văzu că Trotti strângea nemulțumit din buze. Vice-cancelarul omisese anume epitetul „extraordinar”. Imperturbabil, încălcind la rândul lui cu bună știință eticheta curții imperiale, marchizul îi replică prompt:

— Urările Alteței Sale Imperiale Regenta îmi copleșesc inima cu o nemărginită bucurie, de aceea îi cer îngăduința de a mă retrage spre a putea depune omagiile noastre la picioarele Alteței Sale Imperiale Țarevna Elisabeta, în apartamentele sale.

În culmea admirației pentru Trotti, Floris și Adrien schimbă o privire cu înțeles. Cu cât calm aruncase marchizul piatra în grădina celor doi consilieri! Complet

năuciți de viteza de reacție a lui Trotti, aceștia rămăseseră cu gurile larg căscate, neștiind cum să-i interzică accesul la fiica lui Petru cel Mare. Negri de furie, constatau că după toate-toate vorbele ambasadorului francez, mai stârniseră și un murmur aprobator în rândurile unei mari părți a boierimii, o anumită parte, rămasă credincioasă dinastiei Romanovilor.

După salutarile de rigoare, marchizul, Floris și Adrien se retraseră din sala tronului pășind de-a-ndăratelea, în semn de profund respect, față de cei prezenți.

— Aach! ipocriți și detestabili franzosen, izbucni Münich adresându-se lui Ostermann, o să ne plătească scump această insolență!

Auzind un foșnet în spatele lor, cei doi săriră ca arși. Domnișoara de Mengden se apropiase de ei pe furiș și trăgea cu urechea fără pic de sfială.

— Fräulein Julia dorește ceva?

— Da, să vă ajute împotriva franțujilor – susură suav favorita, al cărei titlu și orgoliu îi îngăduiau să vorbească de la egal la egal cu miniștrii regentei. Trimiteți-l imediat pe Grauben, însoțit de zece oameni de al lui, să păzească intrarea în apartamentul țarevnei. Să pretindă că Elisabeta e bolnavă și în consecință nu-i poate primi. Nimic mai simplu.

Sfatul Juliei era, într-adevăr, minunat. Departe de a se simți jigniți pentru că nu le venise lor ideea, cei doi se precipitară spre o ușiță secretă îndărătul căreia aștepta numitul Grauben, omul de încredere al Excelențelor Lor. Capabil de orice ticăloșie, acest personaj straniu, tăcut și neobișnuit de agil, în ciuda făpturii sale mătăhăloase, nu se dădea înapoi de la nimic când era vorba să-și

satisfacă ambiția și cruzimea. Inamic redutabil, își eliminase majoritatea adversarilor împlântându-le un pumnal în inimă pe la spate, deși se bucura de faima de a se număra printre cei mai temuți spadasi al Prusiei și al Rusiei. După ce ascultă cu capul plecat ordinele miniștrilor săi, își ridică spre ei obrazul cu pomeți proeminenți și ochi cenușii ca oțelul, adânc înfundați în orbite, și mârâi surd:

— Contați pe mine, Excelențele Voastre. Plec chiar acum într-acolo... dar vă rog nu uitați, mi-ați promis gradul de colonel...

Münich și Ostermann încuviințară scurt. Nu-i costa nimic să-l ducă cu vorba. La momentul potrivit aveau să se descotorosească de el. Deocamdată însă, dispuneau de prea puțini oameni devotați și, siliți de împrejurări, trebuiau să-l accepte așa cum era.

Între timp, marchizul, Floris și Adrien, înconjurați de o droaie de curteni încântați că li se oferea pretextul de mult așteptat de a o vedea pe prințesă, se îndreptau spre apartamentele țarevnei, conduși cu pompă de mai mulți șambelani. Cei doi frați priveau chipurile dimprejurul lor sperând să-l regăsească pe acela al dragului lor Romodanovski, dar oricât și-ar fi dorit-o, nu zăreau nicăieri privirea credincioasă a celui care, în urmă cu zece ani, îi salvase de la pieire. De teamă să nu trezească suspiciuni, nu se încumetau încă să întrebe de soarta lui. Rând pe rând traversară coridoare, vestibule, anticamere, săli și saloane imperiale somptuos mobilate și plăcut încălzite de imense sobe de faianță. Floris nu se putu împiedica să-și spună că n-ar fi stricat să ia ca amintire una sau două din ele spre a le duce la Versailles, unde iarna se cam dârdâia de frig. La prima

vedere aceasta părea să fi fost una din puținele deosebiri vizibile dintre curtea din „această țară”⁶ și cea de la Petersburg, unde mai toată lumea vorbea franțuzește, între palatul regilor Franței și cel construit de țarul Petru după planurile Versailles-ului.

Și totuși, Floris simțea instinctiv că sub straiiele lor occidentale, sufletul boierilor continua să rămână eminamente rusesc.

Dintr-odată, marchizul și aghiotanții lui băgară de seamă că stilul decorării interioarelor se schimbase cu totul, devenind mult mai auster, aproape sărăcăcios. Se aflau în anticamera țarevnei. Fără să observe, ieșiseră din palatul regentei și intraseră într-un altul, construit tot de Petru cel Mare, pentru a-l extinde pe primul.

„Ei da, constată Floris cu inima strânsă, în aripa asta totul e mai puțin elegant, arată chiar meschin. Era limpede că numai regenta avea voie să trăiască într-o atmosferă de lux ostentativ, pe când țarevna, deși tratată până atunci cu anume decență, era ținută departe de orice eveniment monden

Ușa prințesei era păzită de două namile de soldați din regimentul Preobrajenski, devotați până la moarte fiicei țarului. Marchizul se apropie de ei cu intenția de a cere să fie primit în audiență de orfana imperială, dar în aceeași clipă ușa de la intrarea în anticameră se deschise cu zgomot și Grauben, însoțit de zece gărzi ale regentei, năvăli înăutru cu un rânjet sinistru. Cât ai bate din palme, oamenii lui Grauben îi înconjurară pe soldații țarevnei, separându-i unul de altul.

— Alteța Sa Imperială este suferindă. Îi pare nespus de rău, dar nu se află în măsură se le primească pe

⁶ Denumire dată palatului de la Versailles de snobii acelor vremuri.

Excelențele Voastre, explică Grauben căznindu-se să-și destindă rânjetul într-un zâmbet îndatoritor.

Floris simți că se înăbușă de furie. Puse mâna pe sabie, gata să sară în apărarea țarevnei pe care o simțea amenințată de prezența acelui ticălos, de o politețe mieroasă mai mult decât suspectă. Gata să-și potolească sau să-și îmbărbăteze fratele, după cum ar fi fost cazul, Adrien schiță o imperceptibilă apropiere de el. Presimțind primejdia, Trotti se rățoi scurt la amândoi: „Nebuni ce sunteți, îmi dați tot planul peste cap!” și întorcându-se ceremonios spre Grauben, se înclină cu extremă politețe:

— În numele Majestății Sale Regele Franței, fie-mi îngăduit să adresez urările mele de grabnică însănătoșire Alteței Sale Imperiale. Îmi voi permite să mă informez zilnic asupra stării sănătății Sale prin intermediul atașajilor mei de ambasadă, domnul conte Adrien de Caramey și domnul cavaler Floris de Caramey. Dar... domnule... hmm... aș putea ști și eu cu cine am avut onoarea să discut?

— Herr Kapitan Grauben, la dispoziția Voastră, Excelență.

Cele două părți se salutară demni apoi Grauben se retrase, nevenindu-i să creadă cât de simplu o scosese la capăt. „Franțujii ăștia sunt niște mâțe! Cum au dat cu ochii de mine, au și făcut pe ei de frică! Lașii! Hă, ha, ha!”

Între timp, în anticameră, patru soldați de-ai regentei luau locul străjerilor țarevnei în fața ușii, zăvorită pe dinăuntru cu zgomot sec: țarevna se afla prizonieră în propriile-i apartamente. Consternați, curtenii rămași credincioși ei îi înconjurară pe cei trei francezi. Un boier

bătrân, cu părul și barba ca neaua, se apropie dintr-o dată de Floris și începu să-l cerceteze cu luare aminte, măsurându-l din cap până-n picioare. Într-un târziu, murmură tulburat:

— Cavalerul acesta francez seamănă leit-poleit cu răposatul nostru țar, slăvită-i fie amintirea. Priviți, e un semn al cerului!

Adrien se înfioră. Pentru prima dată simți că se vârâseră chiar în gura lupului. „Mamă, scumpa mea mamă, învață-mă ce să fac! se rugă el fierbinte, în sinea lui. Dumnezeu, oare n-o fi greșit regele nostru, trimițându-ne aici?”

Vorbele moșneagului dezlegară limbile tuturor:

— Buturlin are dreptate. Dumnezeu ne dă semn...

— Tânărul franțuz e înalt cât tătuca țarul!

— Are ochii lui!

— Ba și zâmbetul lui!

— A vrut s-o apere pe țarevna noastră!

— Rușine nouă, ruși netrebnici ce suntem! Cât o să se mai lase batjocorită tagma noastră boierească de acești venetici neobrăzați?

— Ne-am făcut neamul de ocară

Începea să miroase a lovitură de palat. Conduși de Grauben, cincizeci de soldați de-ai regentei se năpustiră în anticameră, zăngănindu-și amenințător armele. Cântărind situația, Trotti estimează că în calitatea lui de ambasador nu se putea amesteca pe față în treburile interne ale altei țări. Le făcu un semn discret celor doi aghiotanți care îl urmau cu părere de rău. Palid și cu ochii scăpărând de neputincioasă mânie, Floris protestă:

— Cum adică, să o abandonăm pe țarevna în mâinile lor?

— Herr Kapitanul ăsta are o mutră de groază. Tare mi-ar mai place să-l strivesc sub călcâi ca pe un șarpe veninos.

Afară, în fața scării monumentale, din marmoră albă de Georgia, a palatului imperial, îi aștepta o caleașca montată pe tălpici de sanie. Dând bice cailor, vizitiul îi duse glonț la reședința ambasadei.

O săptămână în cap, Floris și Adrien s-au dus zilnic la palat cu regularitate de metronom, spre a se interesa de sănătatea prințesei. Apartamentele acesteia rămăneau însă zăvorite. Impacientat, marchizul aștepta să fie vizitat de aristocrația locală și tresărea ori de câte ori auzea zvon de zurgălăi. Săniile treceau însă în trombă prin fața ambasadei, fără să se oprească. De teama represaliilor, nimeni nu se încumetă să le calce pragul. Toți îi ocoleau pe francezi de parcă ar fi fost ciumați.

— Dar ce suntem noi, călugări? se indigna Trotti, plimbându-se de-a lungul și de-a latul saloanelor pustii. Singurătatea asta e și indecentă și obositoare! Vă întreb, domnilor, cât mai poate să dureze asta? Pe onoarea strămoșilor mei, acestui insuportabil război al nervilor îi prefer de o mie de ori o bătălie în câmp deschis. Parcă văd că o să mă-ntrebați, prieteni, ce-i de făcut? Nimic, dragii mei, nimic. Trebuie să rezistăm, să nu ne pierdem cu firea. Regenta și ciracii ei sunt perfizi, vor să ne plictisim de Petersburg și să ne luăm singuri tălpășița! Ei bine, nu! n-o să le facem plăcerea asta. Ha, ha! Habar n-au ei ce ne poate pielea! Încă nu ne cunosc! Le arătăm noi! Vom rezista, domnilor, da, vom rezista!

În ciuda acestor cuvinte ce se voiau optimiste, toți trei țineau din ce în ce mai greu piept plictisului. Într-o după-amiază, copleșiți de atâta inactivitate forțată,

Floris și Adrien ieșiră la o plimbare cu troica. Trecând agale pe strada Gorokhovaia, priveau cu tristețe parcurile și grădinile din preajma somptuoaselor palate boierești, exasperant de inaccesibile lor. Nici una din porți nu li se deschidea. Îndărătul fațadelor zugrăvite în roșu se instalase teama. Cei doi tineri admirau melancolic, de la distanță, clădirile în stil baroc, atât de îndrăgit de ruși, casele cu ziduri verzi, rotunjite în partea de sus, după tipic olandez, palatele placate cu marmoră albă, ca la Versailles.

— Vai, Adrien, ce căutăm noi aici, unde nimeni nu ne vrea? gemu Floris. Mă gândesc întruna la drăcușorul nostru de Baptistine. Tare îmi mai lipsește.

Străfulgerat de amintirea surioarei lor, Adrien vedea parcă aievea ochii de azur și pletele lungi, cârlionțate, de culoarea mierii, ale mezinei. Da, și lui îi era dor de răsfățata familiei, chiar dacă între Baptistine și el nu exista complicitatea tandră stabilită între ea și Floris. Amuzați, frații comentară o clipă prima scrisoare primită de la ea. Baptistine începea prin a le eticheta pe bietele călugărițe de la pension drept niște, „pisăloage bătrâne și știrbe”, știind că stilul ei ireverențios de exprimare îl incinta pe Floris.

— Hai, frățioare, hai până pe chei, la Moika.

Trecură prin fața palatului de marmoră albă, dăruit cândva de țar mamei lor, fără a cuteza să se oprească, deși edificiul părea părăsit... Posomorâți și descurajați, traversară canalul pe un podeț de lemn și o porniră înspre Piața Fânului unde Floris încă mai nădăjduia s-o întâlnească pe frumoasa țărăncuță. Negăsind-o, se întoarseră moflujii la ambasadă, unde îi aștepta Trotti mai abătut ca niciodată și, pentru prima dată, fără

perucă, semn că își epuizase până și ultimele resurse morale. De la palat nu sosise, desigur nici o invitație, deși la curte balurile și petrecerile se țineau lanț.

— Țștia ne izolează, vor să ne umilească, ne țin în carantină! tună și fulgeră marchizul cu gândul la zecile de sticle de vin trambalate inutil de-a lungul unei întregi Europe. Într-adevăr, din lipsă de oaspeți, mesele servite zilnic marchizului și celor doi aghiotanți ai săi de către cei peste o sută de slujitori al ambasadei începeau să dobândească aerul unor lugubre ceremonii. Cu toate astea, dacă ar fi coborât în pivniță, Trotti ar fi avut surpriza să constate că bună parte din sticle dispăruseră deja, în chip misterios.

Floris izbucni:

— Dar bine, Trotti, noi ce așteptăm? Pentru ce stăm, cu mâinile în sân? Hai să facem ceva, să ne luptăm, să luăm cu asalt Palatul de Iarnă!

— Așa, de unii singuri, nebunule? Pentru așa ceva îți trebuie fie soldați, fie aur ca să ai cu ce-i năimi. Or noi nu avem nici soldați, nici aur. Nu avem nimic, așa că pentru moment nu ne rămâne decât să așteptăm. Să rezistăm. Să ne dăm la fund până s-o ivi prilejul potrivit. E imposibil să nu apară ceva neprevăzut. Și-apoi nu uitați că înainte de orice trebuie să luăm legătura cu țarevna, să-i cunoaștem intențiile, gândurile. Nu putem acționa în favoarea ei decât de comun acord cu ea

Adrien tresări:

— Ia stai... Trotti, parcă voievodul îți spusese ceva, despre un medic al țarevnei. Un oarecare domn... demnul de... ah, da, Domnul de Lestocq.

— Vino încoace să te îmbrățișez, fiule, dintre noi trei ești singurul cu capul pe umeri. Eu mă lăsam dărâmat

de acest război rece, iar fratele tău nu visa decât răni și cucuie. Ai perfectă dreptate! Aleargă degrabă la palat și cere să ne fie trimis acel doctor grozav despre care am aflat că ar fi singurul în stare să lecuiască fierbințelile rebele. Gata, m-am dus să mă bag în pat! De altfel, oftă bietul marchiz, puțin lipsește să mă-mbolnăvesc de-a binelea!

Deodată, cu o mișcare bruscă, Adrien se ridică din fotoliul lui și ciuli urechea. Ducând un deget la buze se apropie cu pași de lup de ușa salonului și, după o clipă de așteptare, o deschise brusc, izbind-o de perete. Dincolo de ea însă nu se afla decât coridorul întunecos și pustiu.

— Și totuși sunt absolut sigur că cineva ne spionează până și aici, în interiorul ambasadei, șopti Adrien ca răspuns la expresiile mirate ale lui Floris și ale marchizului. Am observat de pildă că mi-au fost scotocite bagajele. Probabil că cineva din personalul ambasadei se află în solda regentei sau, mai degrabă, a celor doi ticăloși, care o manevrează.

— Da, încuviință Floris, o fi vreunul din zbirii fiorosului ăla de Grauben.

Cei trei se priviră neliniștiți, cu simțământul că se găseau prinși într-un lanț invizibil ce se strângea încetișor dar sigur, fără a le lăsa putință de scăpare.

A doua zi în zori, răspunsul palatului sosi limpede și sec. Domnul de Lestocq nu putea părăsi căpătâiul țarevnei. În schimb, dacă domnul ambasador dorea, regenta i-l putea trimite, cu toată plăcerea, pe medicul ei personal.

La ambasada Franței viața își reluă cursul monoton. Plictisul stăpânilor se răsfrângea asupra slugilor care își

făceau serviciul alene, căscând de zor. Feodor își ascuțea de o sută de ori pe zi sabia, bodogănind: „Pe Ucraina mea, eu nu mai recunosc Rusia. Cu codița spânzurându-i trist pe spate, Li Kang îl aproba în timp ce exersa la nesfârșit în aruncarea pumnalului la țintă. Câteodată, cei doi prieteni se duceau să-și înece amarul în câte o tavernă.

— Am vești proaspete, boiernașilor! tună vesel într-o seară Feodor, reîntors de la crâșmă cam pe două cărări.

— Ce e? Spune, iute! strigară într-un glas cei doi frați.

— Ei bine, ne-am întâlnit cu un fost cazac care ține pe aici o cârciumioară și am aflat de la el că prințul Romodanovski s-a prăpădit. La fel și nașul domniei tale, boierule, hatmanul Saratov.

— Astea numești tu vești proaspete, Feodor? îl întrebă cătrănit Adrien. Și nu văd de ce te bucuri că ni le aduci. Nu înțelegi că asta înseamnă că singurele ființe pe care ne-am fi putut bizui aici nu se mai află pe lumea asta? Pleacă de aici, să nu te văd, Feodor, m-ai supărat.

— Lasă-l, frățioare, spuse Floris, adânc tulburat. Adevărul este că și Romo și Saratov aparțineau unui trecut mort și îngropat pentru totdeauna. De aci înainte nu mai trebuie să contăm decât pe noi înșine.

Adrien îl privi cu inima strânsă, căindu-se o dată mai mult pentru a fi acceptat să-și angajeze mezinul într-o atât de primejdioasă aventură.

Din tot personalul ambasadei, doar două ființe erau fericite de acea inactivitate forțată: Grégoire, care se îngrășa văzând cu ochii din pricina traiului sedentar, și Georges-Albert care moțăia întruna, cu un surâs extatic pe buze. Dacă stăpânul lui ar fi fost mai puțin apăsător de gânduri negre, ar fi băgat de seamă că somnolența aceea

avea o rațiune anume și că survenea întotdeauna după ce maimuțoiul se întorcea din pivniță, cu ochisorii sticlind... Vinul Majestății Sale Regele Franței nu făcuse de pomană atâta amar de drum. Cineva se bucura totuși de dulceața lui!

Cam asta era starea de spirit a celor din ambasadă când interveni, în fine, neprevăzutul așteptat de Trotti. Într-o bună zi, reîntorcându-se la căderea serii dintr-una din mohorâtele lor plimbări cu troica, Floris și Adrien găsiră în poarta ambasadei un cerșetor zdrențaros. Impresionat de aspectul lui mizerabil, Floris trase de hățuri, oprind caii, și se aplecă spre mujic să-i întindă zece copeici. Fără să ia banii, cerșetorul îi strecură în mână o hârtiuță și o rupse la fugă, topindu-se în bezna cheiului Fontanka. Floris sări din trăsură cu gândul să-i ia urma.

— Stai, frățioare, stai locului, șopti neliniștit Adrien, s-ar putea să fie o cursă.

Intrând în ambasadă, Floris despături nerăbdător bilețelul. Un zâmbet șăgalnic îi luminează chipul: o mână nedeprinsă cu scrisul așternuse greoi pe hârtie, cu slove rusești de-o șchioapă, următorul răvaș laconic: „Vino la miezul nopții, frumosule boier, pe Podul Sărutărilor”.

Capitolul VI

— Vai de mine, am întârziat, să ne grăbim!

Orologiul din clopotnița înaltă, de cărămidă, tocmai bătuse primul ceas după miezul nopții. Cei doi preoți care tocmai ieșiseră din biserica Sfântului Isaac Dalmațianul grăbiră pasul și, înfruntând urgia

viscolului, se îndreptară spre amiralitate, traversară Moika și intrară pe Câmpul lui Marte, slab luminat de pâlpâirea lămpilor cu ulei. Cel mai scund dintre ei întorcea întruna capul înapoi, parcă nu atât să vadă dacă celălalt îl urmează îndeaproape, cât să se asigure că nu sunt urmăriți. Dacă vreun trecător întârziat s-ar fi nimerit să treacă pe lângă ei, nu mică i-ar fi fost mirarea auzindu-l pe cel mai înalt protestând furios:

— Ei, drăcia dracului, stai afurisitule, unde mă duci?

— Grăbiți-vă, domnule, vă conjur, peste o clipă veți afla totul.

Intrară în Grădina de Vară care, sub mantaua grea de nea pogorâtă peste întreg orașul nu-și mai păstra decât numele. Oprindu-se în fața unui zid, preotul cel mărunțel își ridică poalele sutanei, scotoci în tivul ei și scoase de acolo o cheie barosană cu care deschise o ușiță mascată de o firidă. Îi făcu celuiilalt semn să se frângă de șale și pătrunseră de-a bușilea într-un tunel ce dădea spre o scară îngustă, în spirală.

— Nici acum n-ai de gând să-mi spui unde ne aflăm? șopti indignat lunganul.

— Într-o aripă părăsită a Palatului de Iarnă.

Uluit de neașteptata precizare obținută, lunganul insistă!

— Cum adică? Și ea și dumneata lucrați aici, la palat?

— Da, da, ați ghicit, răspunse agasat celălalt, dar vă implor, tăceți că dăm de bucluc.

Lunganul se conformă.

Dacă cei doi preoți sau așa-zișii preoți ar fi avut precauția ca înainte de a se fi angajat în tunelul secret să privească în urma lor, se prea poate să nu se mai fi aventurat înăuntru la vederea celor trei sau patru

umbre neliniștitoare care, tupilate pe după copaci, nu scăpau nici una din mișcările lor.

Docil și tăcut, lunganul își urma călăuza ce părea să se descurce cu ochii închiși în acel labirint de coridoare și scărițe în suiș și în coborâș. Pentru cine nu îl cunoștea, parcursul se dovedea fără sfârșit. Într-un târziu se opriră în fața altui zid. Preotului cel înalt i se păru că mărunțelul manevrează un mecanism secret. Și, într-adevăr, după o clipă zidul lunecă fără zgomot într-o parte și pătrunseră într-o încăpere cufundată în beznă. Dând cu mâinile de ceva ce semăna a rochie de mătase, lunganul tresări.

— Așteptați-mă aici. Nu vă mișcați și nu scoateți o vorbă. Ne am înțeles? îi șopti mărunțelul și dispăru. O ușă se deschise apoi se reînchise, o cheie se răsuci într-o broască. Rămas singur, lunganul se grăbi să nu asculte povețele primite și porni să exploreze pe pipăite locul unde se afla. Spre uimirea lui, degetele nu întâlneau decât mătăsurii și dantele, corsaje, rochii, jupoane și crinoline. Deodată se dumiri: se afla închis într-o garderobă. Îl pufni râsul. De undeva răzbătea un părelnic firicel de lumină. Se îndreptă într-acolo și dădu cu nasul de o ușă dincolo de care se auzeau șoapte... Își lipi indiscret urechea de tăblia de lemn, încercând să surprindă frânturi de conversație. Un bărbat și o femeie discutau pe rusește. El părea să o sfătuiască:

— E primejdios, nu știu dacă ne putem bizui pe el.

— Te-a urmat fără să crâcnească?

— Ei ași! M-a înnebunit cu întrebările. De altfel, mă recunoscuse încă din timpul audienței la regentă.

Apoi șoaptele se depărtară. După un răstimp care lunganului i se păru o veșnicie, ușa se deschise și

recunosc cu ușurare vocea politicoasă a călăuzei sale:

— Pofțiți, domnule, sunteți așteptat.

Cât ai clipi, preotul cel înalt țâșni din ascunzătoare, dând buzna într-un mic budoar mobilat extrem de simplu și luminat de numai trei lumânări. Îl întâmpină un hohot de râs cristalin.

Frumoasa țărăncuță din Piața Fânului îl contempla înveselită pe tânărul în sutană.

— Te prinde de minune straiul ăsta, frumosule boiernaș!

Pe jumătate amuzat, pe jumătate vexat de ținuta lui caraghioasă, Floris își smulse barba, potcapul și peruca cu plete lungi până-n brâu. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, se uita la acea superbă creatură îmbrăcată acum într-o rochie simplă de interior, din mătase aurie, drapată în falduri ample pe trupul ca un lujer. Chipul fetei își păstra uluitoarea asemănare cu Belle-Rose, în schimb Floris nu regăsea nici accentul de mahala și nici manierele vulgare ale diavoliței pe care o sărutase cu foc în Piața Fânului. Deși, înveșmântată, modest, chiar auster, tânăra din fața lui degaja prin fiecă gest al ei o majestuoasă eleganță. Stupefiat, Floris nu mai înțelegea nimic. Tânără i se adresă cu blândețe:

— Luați loc, domnule.

Împiedicându-se în poalele sutanei de împrumut, Floris se grăbi să-i dea ascultare. O clipă mai târziu, cu desăvârșire năucit, o auzea adresându-i-se într-o franceză impecabilă, colorată doar de un imperceptibil accent:

— Bunul meu Lestocq, ce grozavă idee ai avut să vă travestiți amândoi în preoți! Ha, ha! Ce caraghioși sunteți! Într-o zi o să încerc și eu deghizamentul ăsta!

— Vai de mine, Alteța Voastră! protestă șocat mărunțelul, cum să vă puneți barbă și mustăți... deși, dacă mă gândesc bine, ați fi mai greu de recunoscut decât în straie de țărâncuță.

La aceste ultime cuvinte, Floris sări în picioare ca ars. Acum știa cine, erau și călăuza, și frumoasa drăcoaică. Nu mai încăpea îndoială: se afla în prezența țarevnei Elisabeta. Ea era, aievea, întocmai cum și-o închipuise în visele lui. Și totul i se părea foarte firesc. Chiar și prima lor întâlnire. Oare nu așa îl cunoscuse și pe regele său pe Pont-Neuf? Floris își pipăi zâmbind talismanul de la gât, spunându-și, pentru a căta oară, că se născuse sub o stea vrăjită ce-l menise unui destin ieșit din comun. Țarevna îl privea cu un zâmbet binevoitor. Făptura ei degaja un farmec amețitor. Fermecat, Floris se simțea gata să-și dea viața și să-și vândă și sufletul de dragul ei. La rândul său, țarevna simțea că locul rațiunii îl luau instinctele de femeie și adânc tulburată, se întreba:

„Ce pornire să fie aceasta care mă împinge mai presus de voința mea înspre el? Aș spune că e fiorul dragostei și totuși inima mie cuprinsă de-o simțire mai blândă și mai adâncă”.

Punând un genunchi în pământ, Floris murmură:

— Mă va putea ierta vreodată, Alteța Voastră Imperială... Dispuneți, porunciți. Doamnă, spada și onoarea mea vă aparțin.

Țarevna îl privi emoționată:

— Spusele Voastre, domnule, îmi merg drept la suflet. Înconjurată de iscoade, ținută departe de curte, neputându-mă încrede decât în două-trei ființe de pe lumea asta, printre care bunul și dragul Domn de

Lestocq, nu sunt deprinsă cu asemenea declarații, cred însă că vă datorez unele explicații. Vă rog, ridicați-vă!

Deodată, domnul de Lestocq duse un deget la buze:

— Tăcere, se schimbă garda.

Dinspre anticameră se auzea, într-adevăr, bocănit de cizme soldățești.

— Da, spuse cu glas coborât țarevna, Herr Grauben este foarte conștiincios. În fiecare noapte vine să verifice zăvoarele apartamentelor mele. Nu și-a permis însă niciodată să intre... poate pentru că, spre norocul meu, e total lipsit de imaginație. Nici prin gând nu i-ar da că dispun de acest pasaj tainic, pe care tatăl meu mi l-a dezvăluit pe când nu eram decât o copiliță, prevăzând cu durere că într-o zi s-ar putea să-mi fie de folos. Vino, cavaliere, urmează-mă. Vreau să-ți arăt cum funcționează mecanismul secret...

Domnul de Lestocq nu-și putu stăpâni un gest de împotrivire. Clipind din ochi, încerca să-i atragă atenția țarevnei că nu știau mai nimic despre acest tânăr în care prințesa se încredea cu prea multă ușurință. Floris îi interceptă mimica și un zâmbet larg îi descoperi dinții de lup tânăr:

— Eu v-am urmat cu ochii închiși, domnule, aveți bunătatea să-mi acordați același credit. Alteța Sa are tot temeiul să nu se teamă de mine întrucât mă aflu aici cu o solie confidențială din partea Regelui Franței. Dimpreună cu fratele meu și cu marchizul de La Chétardie, avem misiunea să o susținem pe țarevna împotriva regentei.

— Ai văzut, prietene, ai văzut? Intuiția mea n-a dat niciodată greș! exclamă triumfător țarevna, radiind de bucurie. În ziua aceea, pierdută în mulțime și căutând

cu disperare mijlocul de a mă apropia de domniile voastre, n-am găsit altă cale decât să mă dau drept una din acele fete deocheate ale străzii.

— Vai de mine, Alteța Voastră, o muștră moale Lestocq.

Izbucnind în râs, țarevna continuă:

— Iar când, spre imensa mea surpriză, domnule, te-am auzit vorbindu-mi rusește, mi-am spus că trebuie neapărat să intru în legătură cu domnia ta.

„Cât de mult seamănă purtarea ei dezinvoltă și totuși majestuoasă cu felul de a fi al lui Petrușka”, se gândi Floris, fără voia lui, fiind cât pe ce să-i dezvăluie că țarul îi crescuse, pe el și pe Adrien, aproape ca și pe proprii săi copii. Un al șaptelea simț îl îndemnă să-și țină limba-n frâu. N-avea rost să comită o nouă imprudență. Se mulțumi deci să remarce:

— Așadar, acel pasaj secret permite Alteței Voastre să părăsească nestingherită palatul ori de câte ori vrea?

— Da, domnule, numai că de fiecare dată trebuie să mă deghizez, altminteri m-ar recunoaște soldații. De fapt, e un obicei de familie... și tatăl meu circula deseori în travesti. Numai că el o făcea din plăcere, pe când pentru mine straiele de împrumut sunt o necesitate vitală.

— Și cam imprudentă, a dojeni părintește Lestocq, Acolo, în Piața Fânului, mă luase groaza la gândul că Generalul de Bismarck v-ar fi putut recunoaște.

— Ei, ași, prietene! Bosumflat că mujicii îi dăduseră peste cap planurile, stătea singur cuc în caleașca lui, refuzând să se uite la prostime... Doar știi prea bine că priveriștea mulțumii îi face rău la ochi! îi strică vederea!

Da, nu încăpea îndoială, fiica țarului își iubea norodul

la fel de mult cum și-l iubise și tatăl ei. Amintindu-și de promisiunea făcută lui Floris, țarevna luă de pe una din măsute un sfeșnic cu o lumânare aprinsă și, apucându-l de braț pe tânărul francez, îl trase după ea în interiorul camerei garderobă.

— Uite, șopti ea, plimbă-ți degetele de-a lungul peretelui. Simți? Tencuiala e zgrunțuroasă. Ceva mai jos însă, aici, ai să găsești un locșor de mărimea unui zlot, cu suprafața netedă cam palmă. Ai dat de el? Bine.... Atunci apasă, apasă cu nădejde.

Floris o ascultă întocmai și în fața lui peretele prinse a se roti fără zgomot, deschizând o trecere îngustă și înaltă cât un stat de om, spre un coridor întunecat. Țarevna se rezemă de brațul lui Floris, care își simțea tâmpilele zvâcnind. Pieptul prințesei îl atingea. Nu știa dacă era din întâmplare sau cu bună știință

— Luând-o la stânga, ajungi la portița prin care ai venit cu Lestocq, luând-o la dreapta, răzbești în celălalt palat, chiar în apartamentul regentei, adaugă Elisabeta privându-l țintă.

La flacăra lumânării frumusețea ei era mai ispititoare. Amețit, Floris închise o clipă ochii.

— Așadar, cavaliere, continuă țarevna, ați venit din frumoasa și îndepărtata voastră țară, la care visez dintotdeauna, ca să o ajutați pe nefericita odraslă a țarului. Sunteți însă conștienți de ce ne așteaptă în cazul când am da greș?

— Da, doamnă, murmură Floris luându-i mâna și sărutându-i-o respectuos și tandru. Pe Alteța Voastră o așteptă mânăstirea, iar pe noi, trasul pe roată. Dar ce contează, ne aflăm aici pentru o conspirație, deci haideți să conspirăm și, de dragul privirii voastre, doamnă, vă

jur, vom izbândi.

Pe neașteptate, Floris înșfăcă cu o mișcare bruscă sfeșnicul din mâna Elisabetei, suflă în lumânare și o trase autoritar pe prințesă într-un colț, îndărătul unor rochii înfoiate. Ușa dintre budoar și garderobă se închise brusc, înfiorată de impetuositatea tânărului, țarevna vru să spună ceva, dar Floris îi astupă gura cu palma, șoptindu-i la ureche:

— Iertați-mă, Alteță, dar ne pândește o mare primejdie.

Cu instinctul lui infailibil, Floris presimțise ceva. Nu se înșelase. O altă ușă se trânti cu zgomot și îl auziră pe Domnul de Lestocq rostind cât se poate de calm:

— Oh! Herr Grauben, ce surpriză să vă văd aici la asemenea ceas târziu al nopții.

Urmă o lungă tăcere, apoi pași grăbiți dădură ocol camerei. Omul de încredere al celor doi miniștri cotrobăia probabil prin toate colțurile.

— Căutați ceva, Herr Grauben?

— Oh, nu... dar țarevna unde se află, Herr Doktor de Lestocq? întrebă Grauben.

Cu tot curajul ei, Elisabeta începu să tremure, Floris o trase protector spre pieptul lui, șoptindu-i:

— Nu vă fie teamă, Doamnă, ca să vă atingă, mișelul ăsta trebuie mai întâi să-mi ia mie viața.

Prințesa se lăsă moale în brațele lui, pradă unei fericiri născând încercate.

„Ce straniu mi se pare să mă aflu în tovărășia acestui bărbat cu mult mai tânăr decât mine; aceeași liniște și siguranță pe care mi-o insufla prezența tatălui meu”, își spuse ea, suspinând.

De cealaltă parte a ușii, Domnul de Lestocq răspundea liniștit:

— Cum unde e prințesa? Unde să fie dacă nu în patul ei, Herr Grauben. La această oră târzie Alteța Sa doarme.

— Sper că visează frumos, ricană ostașul.

— Oh, da, nu mă-ndoiesc, Alteța Sa are un somn de copil, cu atât mai mult cu cât se știe apărată de oamenii voștri, Herr Grauben, replică ironic medicul Elisabetei.

Rănit în amorul propriu, zbirul îi întoarse amenințător vorba:

— Păi tocmai că astă seară oamenii mei au văzut intrând și ieșind cam multă lume din Palatul de Iarnă. Nu ți se pare ciudat?

— Nu văd de ce, Herr Grauben. Regenta primește întruna oaspeți.

— Ah, ah, nu, Herr Doktor, eu mă refer la persoana cărora nu le plac intrările principale și le preferă pe cale dosnice. Până voi afla exact despre ce anume e vorba, am dat ordin să se pună străji la toate porțile, mari și mici. Iar acum vreau să inspectez apartamentul țarevnei. Încotro dă ușa asta?

— Înspre garderobă, Herr Grauben. Nu-i nimeni acolo.

— Ah, da, îmi amintesc, n-are altă ieșire. Bun, în cazul ăsta nu mă interesează. Iar dormitorul țarevnei nu răspunde nici el în afară, așa că n-am de ce s-o mai trezesc. Vezi bine că nu sunt chiar așa de câinos la suflet cum mă crezi, Herr Doctor Lestocq, ha, ha, ha!

În tot timpul cât vorbise Grauben, Elisabeta își încheștase unghiile de mâna lui Floris.

Acesta îi șopti:

— Gata, am scăpat!

— Ba nu, Floris, n-ai auzit? Palatul este înconjurat de străjeri. Suntem prinși ca într-o capcană. Cum să ieși de

aici?

— O să zbor peste crenele, Alteță, ca păsările cerului.

Tânărul era amețit de fericire. Prințesa îi spusese pe nume. Prea înfierbântat să mai stea să se întrebe de unde oare aflate cum îl chemă, nu mai știa decât un singur lucru: prințesa se afla în brațele lui. Tulburat la culme, se aplecă spre buzele ei... În clipa când tocmai dădea să o sărute, Elisabeta urlă, îngrozită. O formă neagră, prea bine cunoscută de Floris, se prăbuși pe umărul acestuia în timp ce alte trei umbre dădeau buzna în încăpere prin pasajul secret, uitat deschis de cei doi tineri.

Floris oftă adânc. Lucrurile se complicau.

Auzind toată foiala suspectă din garderobă, Herr Grauben care tocmai părăsea budoarul se opri în prag rânjind:

— Va să zică m-ai mințit, Herr Doktor! Acolo e cineva!...

— Da de unde, o fi vreun șobolan.

— Ah, ah! *Huresohn*⁷. Un șobolan care țipă și care bocăne cu cizmele pe parchet, las-că vedem noi acușica.

Și repezindu-se spre anticameră, strigă:

— Buzev, Hermann, la mine!

La apelul căpeteniei lor, cei doi soldați sosiră-n goană și se năpustiră pe urmele lui Grauben în încăperea cu rochii. Alb la față, ca hârtia, Doctorul de Lestocq avu prezența de spirit să dea fuga și să închidă în urma lor ușa dinspre anticameră, nădăjduind în sinea lui un miracol. Herr Grauben și oamenii săi se opriră interziși în pragul garderobei: cu o lumânare aprinsă în mână, țarevna își examina tacticos toaletele. Neîncrezători,

⁷ Fecior de cățea (în germană, în original)

soldații făcură un pas spre ea, în timp ce Grauben rânjea:

— Ciudat fel de a dormi mai aveți, doamnă.

Nu apucă să spună mai mult și nici oștenii săi n-avură răgaz să-i completeze atât de spirituala remarcă. Fiecare din ei fu înșfăcat de beregată de câte un braț de oțel, cât ai clipi gura le fu astupată cu un căluș de dantelă iar peste cap le fu tras un jupon. Câteva secunde mai târziu zăceau nemișcați pe parchet, legați fedeleș cu șirete de corset, ca niște mumii. Venindu-și în fire, Domnul de Lestocq alergă să tragă cu urechea la ușa de la intrare.

— E-n ordine, șopti el. Ceilalți soldați n-au auzit nimic. Vor bănuî că Grauben și camarazii lui rămân până la ziuă în interiorul apartamentului.

Țarevna răsuflă ușurată. Privind cele trei mumii încremenite, pufni în răs.

— Să mai spună regenta că am prea multe rochii care nu-mi servesc la nimic!

Admirându-i curajul, Floris se înclină în fața ei:

— Fie-mi îngăduit, Alteță, să vi-l prezint pe fratele meu, contele Adrien de Caramey, însoțit de credincioșii noștri tovarăși de drum, cazacul Feodor Tartakovski și Li Kang, și de Georges-Albert pe care trebuie să-l iertați cu deosebire pentru a-și fi permis să atragă asupra mea atenția Alteței Voastre. Domnilor, vă aflați în prezența Alteței Sale Imperiale, țarevna Elisabeta!

Adrien făcu a plecăciune adâncă.

— Rog pe Alteța Voastră Imperială să nu ne ia în nume de rău intrarea intempestivă, dar eram neliniștiți pentru soarta fratelui meu. După ce l-am urmărit până la zidul palatului, am așteptat preț de un ceas, apoi am forțat

ușița și Georges-Albert ne-a condus până aici, el fiind singurul în stare să-l găsească pe Floris, în orice labirint.

— Sunteți ca și iertat, domnule conte, și voi așisderea, bravii mei, spuse Elisabeta, cu acea simplitate blândă cu care câștiga inimile tuturor. Dar vă conjur, plecați cât mai iute de aici, nu vă riscați inutil viețile pentru mine. Adineauri am dat dovadă de nesăbuință acceptând propunerea domnului cavaler de a organiza o conspirație în favoarea mea. Acum, însă, am înțeles că așa ceva este absolut cu neputință. E mult prea primejdios. Suntem înconjurați de soldați. Peste câteva ceasuri vor intra aici și îi vor descoperi pe acești trei nemernici și totul se va sfârși pentru mine. Nu vreau să vă fac părtași la dizgrația mea. Vă conjur, plecați.

Floris făcu un pas înainte.

— Doamnă, vă vom debarasa de aceste pachete incomode, nu înainte însă de a vă jura credință. Prieteni, să jurăm prințesei credință eternă.

Punând un genunchi în pământ, Floris și Adrien rostiră într-un glas:

— Alteță, jurăm, pe sufletul nostru, ori învingem ori murim.

Feodor îngenunche la rândul Lui:

— Măiculiță, jur pe Sfânta Rusie să-i ajut pe tinerii mei boiernași să te așeze pe tronul străbunilor tăi.

Cu mâinile împreunate și capul plecat, Li Kang murmură:

— Orhideea în Flăcări este demna odraslă a Puterii Celeste, Budha ne va călăuzi pașii.

Georges-Albert căruia prietenul său, regele Franței, izbutise să-i inculce de-a lungul interminabilelor lor

conversații din cabinetul secret un oarecare pospai de maniere elegante, înșfacă mâna prințesei și i-o sărută, ce-i drept cu un țocăit cam prea sonor.

Copleșită de atâtea emoții, Elisabeta începu să plângă. Lacrimi grele se prelingeau pe obrazul ei delicat ca o petală de trandafir. Toți cei de față se simțeau la fel de tulburați. Și nu în mai mică măsură, îngrijorați. Domnul de Lestocq se repezi să le strângă mâna tuturor acelor bărbați minunați.

Ca de obicei, Adrien își redobândi cel dintâi stăpânirea de sine.

— Nu mi-o luați în nume de rău, Doamnă, dar timpul ne presează. O rog deci pe Alteța Voastră să ia cunoștință de conținutul acestei misive pe care o port la piept, de la Paris încoace. Dacă o vedeți cam mototolită și cu cerneala cam ștearsă, de vină este plonjonul nostru forțat în apele Dainei.

Rupând febril sigiliile, Elisabeta izbuti să citească, deși cerneala se diluase într-adevăr în bună parte:

„Prea scumpa mea soră, am aflat tristul impas al comerțului tău...”

— Ah, exclamă emoționată prințesa, e într-adevăr scrisul regelui. Îl cunosc. Va să zică e adevărat, se gândește la soarta mea!

„...pot să-ți afirm că familia mea dorește să te ajute să preiei conducerea afacerii voastre. Tinerii mei prieteni îți stau pe de-a-ntregul la dispoziție spre a te asista în unde mici treburi menajere, absolut indispensabile, după câte mi s-a spus, pentru a face o curățenie rapidă și temeinică,

ajutați în cele de trebuință de sfaturile unui văr mai vârstnic care poate să-ți fie și el de extremă utilitate. Nădăjduind, scumpa mea soră, să aud din partea ta numai vești bune, te rog să crezi în afecțiunea noastră devotată, Frérot⁸”.

Profund mișcată de cele citite, Elisabeta rămase o clipă cu privirea în gol. Apoi își ridică ochii, cu gândul să le împărtășească și celor doi frați conținutul scrisorii.

— Au plecat să ducă cele trei pachete, Alteță, își desfăcu neputincios brațele Lestocq. Nu vă fie teamă, le-am dat tot ce le trebuia.

— Dumnezeuule mare, murmură prințesa, n-au nici o șansă să iasă vii din Palatul de Iarnă.

Capitolul VII

— Mă iubești, frumoasa mea, nu-i așa? Ah, comoara mea, mângâie-mă, îți plac, nu-i așa? Hai, spune.

Floris încearcă să-și găsească o poziție mai comodă. I se puseseră cârcei la un braț. Reuși să și-l întindă, binișor și să se rezeme în celălalt cot. La rândul său, Adrien își dezmoți picioarele. După câte se părea, urmau să rămână ascunși acolo mult și bine. Georges-Albert vru să protesteze împotriva acelei posturi incomode care îl enerva peste poate, dar Floris îi puse palma peste gură și apucându-l fără prea multe menajamente de cap, îl vârî cu de-a sila în sân. Indignat că unui nobil animal ca el i se putea aplica un asemenea

⁸ Porecla regelui Ludovic al XV-lea

tratament, maimuțoiul oftă în sinea lui: „Vai și amar de sufletul meu, Grégoire are dreptate: Trebuia să fi rămas la Versailles. Ce căutăm noi aici? Ne pierdem vremea cu prostii, tot alergând după fuste...”

Mișcările necugetate ale celor trei imprimară un ușor balans stâlpilor de abanos sculptat al baldachinului deasupra căruia se aflau cocoțați toți trei. Catifeaua pârai scurt. Îngroziți, Floris și Adrien încremeniră.

În patul imperial, regenta, care tocmai se trezise din somn, torcea de plăcere în brațele domnișoarei de Mengden.

Nu trecuse nici un ceas de când cei doi o părăsiseră pe țarevnă, lăsând-o cufundată în lectura scrisorii regale. Ajutați de doctorul de Lestocq, își schimbaseră rapid ținuta. Floris pasase sutana, potcapul, barba și peruca de popă lui Feodor. Mătăhălos cum era, acestuia oricum nu i s-ar fi potrivit nimic altceva. Li Kang își trăsese peste cap veșmântul preoțesc folosit în urmă cu câteva ore de credinciosul medic al țarevnei, iar cei doi frați se travestiseră în slujnicuțe, punându-și sarafane, bluze cu mâneci larg înfoiate și peruci cu cosițe împletite. Feodor înșfăcase de pe podea două din trupurile legate fedeleș, ca doi cârnați, și și le aburcase în spinare cu un mârâit disprețuitor. Floris și Adrien se repeziseră să-i dea o mână de ajutor.

— Lăsați, boiernașilor, câinii ăștia puturoși nu cântăresc nici cât un sac cu r...

Fără o vorbă, porniseră în șir indian prin coridorul cel întunecos. Ajunși la bifurcație, după o clipă de ezitare, o luaseră totuși la stânga, sperând să ajungă cu bine la porțița secretă prin care pătrunseseră în palat. Se și vedeau scăpați când, deodată, dând ultimul colț, Floris

și Adrien se treziră nas în nas cu o patrulă de opt străjeri, condusă de un sergent. Feodor și Li Kang, care îi urmau la oarecare distanță, abia avuseseră vreme să se lipească de perete, într-un ungher.

— Hei, fetelor, stați așa! încotro, dolofanelor? întrebă sergentul.

Cei doi frați respirară ușurați. Stratagema prinsese, mai bine chiar decât s-ar fi așteptat...

Soldații îl priveau admirativ pe Floris. Nu mai văzuseră în viața lor o femeie atât de înaltă și de frumoasă. La lumina torțelor, chipul lui tânăr, desenat parcă cu penelul, dobânda într-adevăr o gingășie feciorelnică. Adrien începu să clipească și el sfios.

— Ah, domnule ofițer, spuse el cu glas subțirel, prietena mea nu se prea simte bine, de-abia așteptăm să ieșim afară, la aer curat.

— Da unde te trezești, la iarmaroc, să te plimbi în sus și-n jos pe ulițe? Nu știi că palatul a fost pus sub strajă grea?

— Că doar nu pe noi ne-or străjui. Noi nu suntem decât două biete fetișcane, se miorlăi Floris, imitându-și fratele.

— Aha, văd eu încotro bați, șmecherițo, zâmbi sergentul. Vă așteaptă afară drăguții, păi de ce nu spui așa?

— Vai de mine, domnule ofițer, se alintă Adrien, noi suntem fete cinstite.

— Cinstite? Ha, ha, ha! Ia spune, în slujba cui sunteți?

— În slujba Alteței Sale Imperiale regenta, răspunse prompt Floris convins că numele acesteia le va deschide toate porțile.

Când colo, sergentul și soldații se puseră și mai dihai

pe răs, dându-și coate și făcându-și unul altuia cu ochiul, ba chiar schițând gesturi obscene

— Ha, ha! Fete cinstite, ai? Las-că știm noi ce-nseamnă asta, frumoaselor, nu-i așa? Hai, recunoașteți, că nu vă taie nimeni capul!

Mirați de-a binelea, Floris și Adrien se priveau năuci. Ce-i apucase pe nebunii ăia?

— Hai, luați-o din loc, spuse într-un târziu sergentul, înapoi! Vă însoțim noi până la apartamentele regentei. Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să umble brambura pe coridoare. Din palat nu iese în noaptea asta nici musca... Peste două ceasuri când ieșim din gardă, venim să vă luăm și dacă o să fiți drăgălașe cu noi, nu-i așa băieți, atunci poate că o să vă lăsăm să treceți!

Gândindu-se cu groază la Feodor și la Li Kang care se aflau la un pas în urma lor, Floris și Adrien își frământau creierii întrebându-se cum să iasă din încurcătură. Cei opt soldați îi încercuiseră râzând atâțat. Simțind că unul dintre ei îl ciupește de festă, Floris se stăpâni cu greu să nu-i ardă un pumn nu tocmai feminin. Strângând din dinți, se căzni să chicotească cu glas pițigăiat, imitându-le pe fetele voievodului polonez.

Impresionat de talia lui Floris, sergentul, un roșcovan mic de stat și rotofei, se tot înghesuia să-i șoptească ceva la ureche, dar chiar înălțându-se pe vârfuri, de-abia dacă îi ajungea până la umăr.

— Mie îmi plac muierile înalte și solide ca tine. Ei haide, haide, nu te rușina. Pun prinsoare că la așternut nu ești la fel de sfioasă.

Exasperat, Floris oftă din rărunchi. Sergentul interpretă oftatul lui drept o încuviințare și, tremurând

de nerăbdare, se înghesui și mai abitir în fustele lui. Între timp, făcuseră cale întoarsă și tocmai dădeau colțul. Tinerii se rugau cerului ca Feodor și Li Kang să le sară în ajutor. Cazacul și chinezul se volatilizaseră demult, cu pachetele lor cu tot. Ajunși în fața apartamentelor regentei, frații făcură o ultimă tentativă de a se descotorosi de nedorita escortă.

— Vă foarte mulțumim, domnule ofițer, susură Adrien, care se pricepea de minune să imite accentul mujicilor, am ajuns. Nu-i nevoie să ne însoțiți mai departe.

— Ha, ha! Ticăloasă mică, vrei să-mi scapi printre degete! Nu, nu, nu, o să vă păzim, o să stăm chiar cu ochii pe voi, ha, ha! V-am spus doar, peste două ceasuri venim să vă luăm. Ha, ha! Da , ia stai, nu mi-ați spus cum vă cheamă?

— Pe mine Philippa, se repezi Floris, cu gândul la frumoasa odraslă a voievodului.

— Și pe mine Henrietta, adăugă Adrien, cu un surâs nostalgic.

Roșcovanul șopocăi ceva cu soldatul care păzea apartamentele regentei.

— Or fi nou-angajate, eu unul nu le cunosc, protestă morocănos străjerul.

— Stai nițel, să le întreb, replică sergentul. Ei, fetelor, o slujiți de multă vreme pe regentă?

— Oh, nu, domnule ofițer, zâmbi micios Henrietta-Adrien, mirosind primejdia. Ne-a angajat de abia de două zile, de asta ne-am și rătăcit.

Floris își privea inamicii pe sub genele lungi și negre, furios că nu încercaseră să le vină de hac în întunericul coridoarelor pustii.

„S-a zis cu noi, își spuse disperat. Cum să ne mai

descotorosim acum de acești nouă haidamaci, fără să trezim întreg palatul?”

— Pe curând, Philippa, pe curând! Ah, ce șolduri minunate! De când sunt n-am văzut așa ceva!

Ciupit din nou de degetele roșcovanului, Floris se întoarce spre el să-i zâmbescă dulce. În aceeași clipă însă, Georges-Albert se mișcă și îi alunecă din sân, oprindu-se taman în dreptul pântecului. Floris arăta acum ca o femeie însărcinată. Roșcovanul căscă ochii mari:

— Măicuța mea! Păi ce zice regenta și mai ales stăpânul ei, domnișoara de Mengden?

— E-te-na! pufni Floris, vexat că din pricina zănatecului de Georges-Albert acum trebuia să mai facă și pe gravida.

Roșcovanul îi mângâie rotunjimea proeminentă, adică spatele maimuțicii care se tot foia.

— Mă rog, pe mine, frumoaso, asta nu mă-ncurcă. De loazele altora puțin îmi pasă, ha, ha, ba chiar mă scutesc pe mine de-o grijă...

Încântat de gluma lui, sergentul o introduse în anticamera pe Philippa-Floris, în timp ce, prinzându-se în joc, Henrietta-Adrien trimetea bezele proaspetelor ei cuceriri: un lungan spălăcit, cu zâmbet tâmp și un grăsan chelbos.

— Nu uitați că ne-ați promis să vă întoarceți peste două ceasuri. Vă așteptăm. Mergem să bem și să dănuim.

— Da, da, dar în paturile voastre! rânjiră cei doi. Bine, bine, frumoșilor, se fandosi o ultimă dată Adrien.

În sfârșit, ușa se închise în urma lor. Cei doi răsuflară ușurați, rămânând o clipă nemișcați ca să-și

obișnuiască ochii cu întunericul din acea primă anticameră plină cu slujnice dormind claie, peste grămadă, trântite de-a dreptul pe parchet. Floris se împiedică de trupul uneia din ele.

— Ce faci? Ia seama, femeilor însărcinate nu le prind bine căzăturile, îi șopti malițios Adrien.

— Ești deștept, da? îi replică furios Floris. Decât să faci glume tâmpite, mai bine al născoci ceva, să ieșim odată din viesparul acesta. Nu mai suport!

— Rabdă, îl calmă Adrien. N-avem încotro. Nu putem decât să-i așteptăm pe soldați și să mergem cu ei la o crâșmă. Acolo îi îmbătăm și pe urmă o ștergem.

— Asta în cazul când nu ne pipăie mai îndeaproape și se trezesc cu o surpriză, pufni pe înfundate Floris. Până atunci însă mă întreb cum să dăm de urma lui Feodor și a lui Li Kang? Sunt neliniștit pentru ei.

— Și eu. Poate că totuși, șireți cum îi știm, s-au descurcat.

Tulburate în somnul lor chinuit de sușoteala celor doi, slujnicele începeau să se frăsuie.

— Ce-ar fi să profităm de răgazul ce ni se oferă ca să încercăm să găsim vreun document compromițător pentru miniștrii regentei, prepuse Floris, sub impulsul unei inspirații de moment.

— Bună idee! Să căutăm să ajungem până în sala de consiliu.

Pornind la întâmplare, traversară tiptil saloane, budoare, coridoare, cu senzația că se află în palatul Frumoasei din Pădurea Adormită. Toate încăperile erau împânzite de soldați, dar toți sforăiau pe rupte. După ce scotociră peste tot, deschizând și închizând în urma lor cinci sau șase uși, intrau tocmai într-o nouă cameră

când un lătrat furios îi încremeni în prag. Nimeriseră taman în dormitorul regentei. Potăile care moțâiau la picioarele ei ridicară capul, amenințător. Floris și Adrien ezitară o fracțiune de secundă. Dacă o luau la goană înapoi, soldații treziți de hărmălaia jigodiilor i-ar fi prins într-o clipită. Nu mai era timp de pierdut. Deja sub plapuma de mătase, regenta și superba brună cu care aceasta împărțea așternutul, începeau să se agite. În lucirea slabă a singurei lămpi cu ulei ce lumina încăperea, Floris o recunoscuse de îndată pe Julia de Mengden. Între timp, Adrien cântărise din ochi situația. Dulapuri nu existau, patul era prea jos ca să se poată pitula sub el și oricum acolo i-ar fi dat de gol căinii; rămânea deci o singură soluție. Înțelegându-se din priviri, se repeziră la câte una din coloanele baldachinului imperial și, dintr-un salt, fură deasupra lui.

Regenta tocmai ofta, trezindu-se din somn:

— Ce se întâmplă, Julia?

— Nimic, Anna. Marele Duce își zădărește puii.

— Ei drăcie, azvârle-i afară!

Julia se ridică din pat bodogănind, înșfăcă potăile de ceafă și le zvârli ca pe niște saci cu cartofi în camera vecină. Apoi se întoarse și se culcă la loc.

— Frumoasa mea, mă iubești, nu-i așa? se alintă regenta.

Floris și Adrien se priveau zăpăciți, înțelegând de-abia acum aluziile și gesturile obscene ale soldaților. Viciile regentei erau așadar cunoscute tuturor, mânjind și reputația slujnicelor sale. Rușinați, cei doi frați închiseră ochii. În inocența lor nu-și imaginaseră niciodată că femeile erau capabile de asemenea perversități. În

repetate rînduri îl auziseră pe Prea-Iubitul⁹ tunând și fulgerând împotriva sodomiei de care acesta avea oroare, dar, neștiind despre ce anume era vorba, nu-l prea luaseră în seamă.

— Te iubesc, dar mă duc să dorm în altă cameră, replică sec Julia de Mengden.

— Nu, nu pleca, se smiorcăi regenta. Cere-mi orice, numai nu pleca.

— Știi bine ce vreau, Anna. Vreau titlul de mare ducesă și vreau să am întâietate asupra țarevnei.

— Ah, frumoasa mea, cât de mult mi-ar plăcea să te pot mulțumi, gemu regenta, ce să mă fac însă cu nemernicii ăștia de ruși care ne terorizează pe mine și pe miniștrii mei și nu ne îngăduie nici o mișcare? Înțelege, scumpa mea, că dacă te-aș pune mai presus de adorata lor țarevnă, ar izbucni un scandal nemaivăzut.

— Da? Bine. În cazul ăsta am plecat.

— Nu, stai! Nu fii rea, Julia, o să-ți dau tot ce-mi ceri, numai învață-mă tu cum să procedez. Mai întâi spune-mi cum să scap de blestemații ăia de franțuji!

— Dacă vrei un sfat, atunci ascultă-mă bine, Anna. Am cântărit situația și știu exact ce e de făcut. Numai că, pentru o dată trebuie să te arăți și tu energică. Miniștrii tăi au tot atâta imaginație cât două oale de noapte. Ca să-i compromitem definitiv pe franțuji, trebuie să montăm un complot și să-l asasinăm pe ambasadorul lor, în propria lui reședință, printr-un om de încredere de-al nostru. Pe urmă îi drogăm pe tinerii ăia doi, atașații lui și aruncăm crima în cărca lor. Slujitorii francezi vor jura că i-au auzit mai întâi certându-se, apoi bătându-se, că a urmat, zăngănit

⁹ Apelativ utilizat de intimii regelui Ludovic al XV-lea (n.t.).

năprasnic de săbii și că, în final, au răsunat două împușcături. După asta îi facem pe toți pachet și îi expediem regelui Franței. Să găsească el vinovații, să-i judece și să-i spânzure, treaba lui, în timp ce tu, demnă și mărinimoasă, te vei fi spălat pe mâini ca Pilat din Pont.

Înfiorați de cruzimea acelei femei, Floris și Adrien nu regretau că au prilejul să o asculte derulându-și până la capăt diabolicul plan:

— Europa întreagă va aplauda măreția gestului tău și-i va disprețui pe acești franțuji decăzuți care se ucid între ei. În contextul ăsta nimeni n-o să mai bage de seamă boala fulgerătoare și moartea pricăjitei ăsteia de țarevna. Titlurile de noblețe și bijuteriile ei îmi vor reveni în sfârșit mie, după cum mi-ai făgăduit de atâtea ori.

Regenta oftă:

— Doamne, câte complicații... Adică nu, ai dreptate, sufletele... numai că... n-ai putea să organizezi tu micul... micul necaz al ambasadorului Franței?

— Contează pe mine, Anna, rânji Julia. O să se îngrijească de el, cum se cuvine, Grauben.

— Oh, nu mai pot... mi-e somn.., am obosit, se smiorcăi regenta. Vreau să dorm. Poruncește să nu mă trezească nimeni până mâine seară.

— Prea bine, Alteță, Dormi liniștită, te veghez eu, șopti Julia, mângâind-o drăgăstos.

În aceeași clipă, Georges-Albert isprăvi de ronțait torsada aurie care cobora din plafon susținând mijlocul baldachinului. Lipsite brusc de acel suport, coloanele de abanos se prăbușiră sub greutatea faldurilor de catifea și a celor doi ocupanți al lor, plus maimuțoiul. Cu un zgomot înfundat, baldachinul se prăvăli cu totul peste

regentă și peste domnișoara de Mengden. Sufocate și înspăimântate, acestea începură să strige după ajutor. Eliberându-se cu greu din vălmășagul de catifele, Floris și Adrien se ridicară cei dintâi, cam năucii de căzătură. Încântat de pozna lui, Georges-Albert ronțăia tacticos bomboane dintr-o farfurioară de pe noptiera regentei. Izbutind să-și degajeze capul de sub baldachin, Julia de Mengden se uită o clipă aiurită la cele două slujnice picate din cer lângă patul regentei. Apoi, străfulgerată de bănuiala unei tentative de asasinat, începu să geamă disperat:

— Nu, nu, fie-vă milă, nu ne ucideți, nu!

Palidă ca moartea, cu părul negru revărsat pe umeri, era ispititoare foc. Fără să se poată stăpâni, Floris puse un genunchi peste baldachin, ca favorita să n-aibă cum se mișca și, aplecându-se spre ea, îi șopti la ureche pe rusește:

— Viperă, într-o zi tot ai să fii a mea! Prea ești frumoasă!

O sărută scurt dar pătimaș, rămânând cu un gust de sânge pe buze. Furibundă, Julia îl mușcase fără milă. Adrien își trase fratele de braț, îl smulseră pe Georges-Albert de lângă farfurioara cu bunătăți și o tuliră spre ușă. Deschizând-o, încetiniră o clipă pasul. Străjerul se uită cu un aer complice la perucile lor ciufulite și la rochiile lor boțite ca vai de lume. În anticameră slujnicele începeau să șușotească. Oricât ar fi încercat Floris și Adrien să treacă neobservați, prezența celor două zdrahoance necunoscute nu putea să nu stârnească comentarii mirate. Străbătuseră de-acum două dintre anticamere, când, la treizeci de metri în urma lor, ușa de la dormitorul regentei se deschise cu

zgomot și domnișoara de Mengden, cu părul zburlit, desfigurată de furie și pe jumătate goală, începu să urle ca scoasă din minți:

— Opriți-le pe cele două femei! Sunt bărbați!

Cu iuțeala fulgerului, Floris și Adrien își ridicară poalele și o tuliră la fugă de le sfârâiau călcâiele. Georges-Albert, pe care stăpânul lui îl băgase iarăși în sân, bodogăni exasperat:

— Iar începe balul! Asta-i viață de om?

— Ei, băieți, prindeți hoatele! strigau în urma lor străjerii.

Fără să privească înapoi, Floris și Adrien săreau peste slujnicele care se ridicau nedumerite din somnul lor amărât. Prin ferestrele palatului începea să pătrundă lucirea mohorâtă a unor zori vineții. Cele două ciudate slujnice treceau ca niște năluci alergând disperat spre ieșirea din apartamentele regentei. Cu ultimele puteri, îl îmbrânciră pe străjerul din fața ușii și se năpustiră afară... unde îi aștepta, cu brațele deschise, sergentul cel roșcovan.

— Aha, frumoaselor, vă grăbeați, nu cumva să plecăm fără voi! Păi cum să ratăm un asemenea prilej de distracție, hai?

Soldații pufniră în râs. Dindărătul ușilor se auziră strigăte: „Urmăriți-le!”

— Salvați-ne, vă implor! scânci Adrien cu glas tremurat, de fetișcană îngrozită. Pe prietena mea au apucat-o durerile facerii și regenta e furioasă. Musai să părăsim de îndată palatul!

Roșcovanul păli. Nu-i convenea să se pună rău cu suverana și nici nu mai avea nici un chef de lungana ce sta să lepede. Floris se apucă brusc de pânțece, gemând:

— Văleu, Doamne Dumnezeule, o să nasc. Aici, acum, văleu! Văleleu!

Soldații se traseră înapoi. Profitând de ocazie, cei doi o zbughiră printre ei reluându-și cursa nebunească, spre stupefacția străjerilor care nu pricepeau cum de o muiere pe punctul de a plodi, aleargă mai ceva ca o căprioară.

— Durak, v-au scăpat printre degete! urlă Julia de Mengden, ivindu-se în pragul ușilor masive, sinchisindu-se prea puțin că oferea soldaților zăpăciți de atâtea stranii întâmplări priveliștea trupului ei dezgolit. Favorita era urmată de un întreg alai de slujnice, valeți și străjeri încă buimaci de somn, care nu pricepeau nimic din răcnetele ei, bulucindu-se unii într-alții fără a ști prea bine dacă urmăreau două femei sau doi bărbați.

— Dacă nu mi-i prindeți pe spionii ăștia, vă așteaptă pe fiecare câte o sută ele bice. Regenta îi vrea vii!

Floris și Adrien erau pierduți. Traversară în trombă săli și saloane pustii. Ajunși în capul unei scări monumentale, se precipitară pe trepte în jos, cât pe ce să dea nas în nas cu un regiment ce tocmai suia. Făcură cale întoarsă urmăriți de noul val de inamici alertați de strigătele din palat și de înfățișarea suspectă a celor două muieruști.

— Ticăloasele alergă, nu glumă! răcni roșcovanul, la capătul puterilor. Nu le mai putem ajunge din urmă... ba nu, aha, le-am prins, le-am prins! După mine, băieți!

În goana lor, Floris și Adrien pătrunseseră într-una din galeriile fără ieșire ale acelei aripi de nord a palatului, mărginită de două rânduri de ferestre înalte. Cei doi frați se opriră o clipă și priviră în urma lor. Soldații încă nu daseră colțul spre galeria unde tocmai

se înfundaseră, dar pentru cei doi nu mai exista scăpare. Nu mai puteau nici înainta, nici da înapoi.

— S-a zis cu noi, frăţioare! oftă Floris.

Deodată, o mână misterioasă, ivită dindărătul unei draperii, deschise brusc una din ferestre, în timp ce o voce le şoptea imperios:

— Pe aici! Iute! Săriţi!

Aruncându-se dintr-un salt pe prichiciul ferestrei, Floris şi Adrien priviră o clipă în jos. Se aflau cam la douăzeci de picioare de sol, dar, printr-o minune cerească zăpada troienită din belşug chiar în locul acela, promitea să le amortizeze căderea. Fără să mai stea să se întrebe de unde provenea acel ajutor providenţial, se aruncară în gol, pe când în urma lor fereastra se închidea fără zgomot.

Capitolul VIII

— Adică ce credeţi voi: că ambasada mea e un cuib de tâlhari, o tainiţă pentru hoţi, o capcană? răcnea marchizul, negru de furie, cu tichie pe cap şi în cămaşă de noapte. Adică ce, suntem pe timpul Evului Mediu? Auzi puţin: să răpeşti supuşi de-ai regentei din propriul ei palat şi să mi-i aduci aici, pe jumătate strangulaţi! Frumos cadou, n-am ce zice!. Dar înainte de toate, vreau să-mi spuneţi unde vă sunt stăpânii?

Feodor şi Li Kang se făcuseră mititei în veşmintele lor popeşti, îndurând cu capul plecat potopul de reproşuri al marchizului.

— Rog pe înălţimea Voastră să ţină seama că n-am făcut decât să îndeplinim ordinele stăpânilor noştri,

răspunse posomorât cazacul.

— Cum adică? Ce ordine? Pe strămoșii mei, domnii ăștia au declarat război Rusiei de capul lor? Și voi, voi tot nu mi-ați răspuns la întrebare. Unde se află ei?

Feodor și Li Kang se priviră încurcați.

— Vorbă Aurită nu trebuie să-și lase inima potopită de veninul mâniei.

— Aaah! Scoateți-l de aici pe chinezul ăsta blestemat ori fac moarte de om! Îl strâng de gât cu mâna mea! Veninul mâniei... auzi la el. Ei bine, pe ciuma roșie vă întreb pentru ultima oară: unde sunt stăpânii voștri?

— Păi, să vedeți, adică... mda... Înălțimea Voastră, aflați că i-am pierdut pe boiernași astă noapte, își luă Feodor inima-n dinți, rușinat din cale afară.

— Cum adică... i-ați pierdut? Sunt prizonieri? Au murit sau ce, Doamne iartă-mă? Dacă li s-a întâmplat ceva, să știți că o să mi-o plătiți scump. Ocna vă mănâncă... adică nu, ștreangul! se rățoi marchizul a cărui furie oarbă nu era decât reflexul neliniștii pentru soarta afurisiților lui de protejați.

— Adevărul este, Vorbă Aurită, că ne-am pierdut de ei pe când ne rețineam din palatul Scârbavniciei Trândave, recunosc Li Kang.

— Și voi cum de-ați putut ieși de acolo, cu calabălăcul ăsta cu tot? întrebă marchizul uitându-se înspre Grauben și cei doi soldați ce continuau să zacă în nesimțire pe covorul gros, de lână.

— Am pretextat că trebuie să îngropăm creștinește cadavrele unor bolnavi de vărsat negru, Înălțimea Voastră. Auzind așa ceva, pe străjeri i-a luat groaza și ne-au însoțit pe la porțile palatului, astupându-și nasul și gura cu mâneca de la uniformă.

— Vai, Doamne, ce-o fi cu ei? se lamenta Trotti. Să te ții acum scandal, dacă-i arestează în palat! Ce rușine pentru Franța! Diplomați prinși cu mâna-n sac! Parcă văd că vă trage regele pe roată fiindcă i-ați părăsit în gura lupului.

— Of, înălțimea Voastră, cum să-i părăsim? mormăi jignit Feodor. Eu, care pentru viața lor mi-aș da și singurul ochi pe care-l mai am, iar Li Kang...

— Și-ar da coada, știu! îl întrerupse sec marchizul.

Pasionanta conversație a lui Trotti cu simpaticii săi interlocutori fu întreruptă de strigătele lui Grégoire:

— Încotro, nerușinatelor? zbiera, sufocat de indignare, intendentul, fugărind prin grădina ambasadei două fetișcane care dăduseră buzna pe poartă urmărite ca de diavol. V-arăt eu vouă, ticăloaselor!

Floris și Adrien se năpustiră prin fereastra deschisă direct în salon, unde, cu tot sângele lui rece, Trotti tresări. Congestionați și asudați, cu perucile femeiești puse strâmb și cu fustele suflecate-n brâu, ca să nu le împiedice crosul prin nămeți, atașații lui găfăiau mai-mai să-și spargă piepturile. Văzându-și stăpânii teferi și nevătămați, Feodor și Li Kang săriră în sus, cu exclamații de bucurie, în timp ce, rămas în pragul ușii, cu ochii holbați de mirare, Grégoire murmură oarecum șocat:

— Va de mine și de mine! Domnule conte, domnule cavalier, domniile voastre în halul ăsta? N-aș fi crezut! Ce-ar fi spus buna voastră mamă? Vai de mine și de mine!

— Trotti, te rog să ne ierți pentru această ținută prea puțin demnă de rangul nostru diplomatic! se înclină Adrien în fața marchizului.

— Am avut unele neplăceri, adăugă Floris.

— Aaah! urlă Trotti, repezindu-se să închidă fereastra. Vă interzic să-mi mai spuneți pe nume! Sunt furios din cale afară pe voi. Și cum văd că nici n-ați murit și nici n-ați căzut prizonieri, vă poftesc să-mi dați imediat raportul. Ce aveți a-mi comunica, domnilor? Că suntem încercuiți de armata rusă și că tunurile iau în clipa asta drept țintă biroul meu?

— Nu, domnule Ambasador Extraordinar, spuse Floris așezându-se într-un fotoliu, picior peste picior, cu un aer insolent. Vă anunțăm pur și simplu că regenta este dispusă să vă asasineze și că pentru această operațiune ne va folosi pe mine și pe fratele meu.

— Ce tot boscorodești acolo? întrebă Trotti, calmat ca prin farmec.

— Vă spune adevărul, Excelență, interveni Adrien, și cei doi tineri povestiră cu de amănuntul aventurile lor nocturne. Ascultându-i, Trotti le observa chipurile, cu un amestec de spaimă și de admirație pentru capacitatea lor de a înfrunta cele mai neînchipuite primejdii, unul cu dezinvoltură, celălalt cu superbă inconștiență. Într-un târziu, Adrien se întoarse spre camarazii lor:

— Eram neliniștiți de soarta voastră, prieteni. Sunt fericit, că vă regăsesc aici, dimpreună cu cele trei pachete.

— Îmi pare bine, Bucurie a Zilei, numai că Vorbă Aurită n-are de fel inima însoțită, îi răspunse Li Kang, amărât.

— Păi sigur, replică marchizul. Asta-i culmea, domnilor! Intrați fără incuviințarea mea în legătură cu țarevna, vă asumați riscuri înspăimântătoare ca să

descoperiți un așa-zis complot de alcov. Și, colac peste pupăză, mă procopsiți cu prizonierii ăștia incomozi. Ce să fac cu ei? Chiar, domnilor, ce facem cu ei?

— N-avem decât să așteptăm până diseară și după ce se întunecă le atârnăm un pietroi de gât și-i aruncăm în *Boișaiia Neva*,¹⁰ Înălțimea Voastră, propuse suav Feodor.

— Sau putem să le înțepăm gâtul câinilor ăștia roșii, cu cuțitul meu uns cu o otravă din piatra de lună, care ia mințile, adăugă Li Kang, zâmbind dulce.

Scos din fire, marchizul se apucă cu mâinile de cap:

— Of, doamne, cum de m-ai lăsat singur, părăsit, la capătul lumii, printre aventurieri, asasini și cuțitarii!?

Jigniți de moarte, Feodor și Li Kang tăcură mîlc.

Cel mai înțelept dintre toți, Georges-Albert, coborâse tacticos în pivniță, unde își alesese o sticlă barosană și acum instalat confortabil într-unui din fotoliile de lângă sobă, își sorbea tacticos vinul cu înghițituri mici, spunându-și pe bună dreptate: „Merit și eu să dau o dușcă, prea am tremurat de frig și de frică în noaptea asta! Ah, ce bine era la Versailles! Muzică, baluri, lume bună! Eh, ce viață!”

Floris și Adrien se priveau ușor îngrijorați, în parte, reproșurile marchizului erau întemeiate. Situația se încâlcise al dracului și, ca să o descurce, trebuia mai întâi să se descotorosească de cei trei ticăloși. Dar cum? În curând dispariția lor avea să fie semnalată la palat, dacă nu cumva alerta era de-acuma dată. Dacă se făcea legătura între falșii preoți și spioanele cocoțate pe baldachinul regentei... lațul avea să se strângă și mai rău în jurul țarevnei și al ambasadei. Tinerii începeau să se întrebe dacă nu cumva, în loc să o ajute pe prințesă,

¹⁰ Neva cea Mare (în limba rusă, în original)

nu-i grăbiseră, dimpotrivă, sfârșitul. Întorcându-și rușinați privirile dinspre marchiz în partea cealaltă a camerei, cei doi frați dădură cu ochii de Georges-Albert care, amețit de aburii alcoolului, începea să picotească.

— Oh! exclamă Floris, nu ți-e rușine?... Vinul regelui!...

N-apucă să-și termine bine fraza că, plesnindu-se peste frunte, Adrien țâșni din fotoliul său răcnind ca un nebun:

— Asta e... Vinul regelui. Suntem salvați!

Marchizul, Feodor și Li Kang îl priviră stupefiați, întrebându-se dacă nu cumva încercările prin care tocmai trecuse bietul conte nu îi afectaseră rațiunea. Singur Floris prinse din zbor ideea fratelui său.

Ca-ntotdeauna, telepatia funcționa perfect între ei. Întorcându-se spre Grégoire, Floris îi porunci calm:

— Bunul meu Grégoire, du-te și adu-mi trei pâlnii și douăsprezece sticle din vinul cel mai bun.

— Sluga dumneavoastră, domnule cavaler, răspunse bătrânul servitor care încă nu se mișcase din prag, privind prost la tinerii săi stăpâni, de nerecunoscut în acele straie de vagaboande scăpate de la ocnă.

— Păcatele mele, clătina el din cap în timp ce cobora spre pivniță, cu o lumânare în mână. Toate astea nu-mi miros a bine! O să dăm de bucluc, o să dăm iar de bucluc, simt eu asta, o să pățim iar ce-am pățit odinioară cu doamna contesă, Dumnezeu să o ierte...

Trotti ghicise și el planul lui Adrien. Întrucâtva mai liniștit, încuviință râzând.

— Adrien, dragul meu, ideea ta nu-mi displace, și acum, ascultați-mă toți cu multă atenție...

Țâșnind ca o felină din locul lui, Floris se repezi la ușă

și o deschise brusc, apucând să zărească o umbră ce se depărta în goană. O urmări de-a lungul coridorului dar, după ce dădu colțul, n-o mai văzu. Parcă o înghițise pământul.

— Ai avut dreptate, frățioare, îi spuse el lui Adrien revenind în salon. Printre noi se află un trădător! O iscoadă!

— Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim, replică marchizul în șoaptă.

Floris voi să-l întrerupă.

— Taci din gură, obraznicule, și pentru o dată în viața ta ascultă-i pe cei mai bătrâni decât tine. Iată cum voi proceda ca să-l returnez pe Grauben, să provoc un scandal răsunător și să șterg urmele. Domnilor, în diplomație, dac-ai fost prins pe picior greșit, ataci tu primul și strigi mai tare decât toți că tu ești păgubașul.

Izbucnind în râs, ambasadorul își frecă încântat mâinile și își privi triumfător colaboratorii.

— Ei hai, că până la urmă tu ai avut dreptate, nebunule. Fără tine așteptam noi încă mult și bine să se întâmple ceva. Vă felicit și pe voi doi, tâlhari și asasini ce sunteți. De fapt, ați izbutit o răpire de toată frumusețea! Ha, ha! Acum să vedeți, domnilor, ce-o să le mai dăm de furcă teutonilor ăștia!

Un soare palid se înălța deasupra Petersburgului. Vântul Balticei limpezise cerul, măturând norii spre Oranienbaum. Bubuitul surd al tunurilor din Kronstadt vestea redeschiderea portului pentru corăbiile din larg. Pânzele lor multicolore punctau până hăt departe oglinda cenușie a mării. Pe canalele izbăvite de ghețuri circulau în sus și-n jos puzderie de ambarcațiuni mici. Proprietarii lor se strigau unii pe alții:

— Ehei, Ivan Davâdovici!

— Salutare, nepoate!

— Zi bună, tăicuțule!

— Mai trăiești, Vasili Densovici?

— Puțin, bātu-te-ar dracii, Gavriil Matveici, că doar ești mai bătrân ca mine!

Clopotele Lavrei Alexandru Nevski băteau de utrenie răspunzând celor de la biserica Sfintei Treimi. Cu căciulile lor din blană de iepure înfundate pe ochi, mujicii îmbrăcați în sumane lungi până la glezne, dezăpezeau străzile. Măinile lor bătătorite, apărute de mușcătura gerului de mânuși cu un singur deget, mânuiau viguros lopețile, zvârlind când și când într-o căruță trupurile degerate ale amărăților morți de frig peste noapte. Cei pe care-i prindea gerul fără un acoperiș deasupra capului nu aveau scăpare.

Pe porțile orașului începeau să pătrundă troicile arendașilor și săniile mujicilor care aduceau la vânzare ouăle, laptele și furajele de pe moșiile învecinate. Pe cheiuri, muieri încotoșmănate trăgeau cu cângile la mal blocuri imense de gheață, le aburcau pe chei, le încălzeau câteva clipe în fața unui foc și le spărgeau în bucăți mai mici, pe care apoi le depozitau în ghețării adânc săpate sub pământ. La vară, în toiul caniculei, gheața avea să fie vândută, la un preț bun, boierilor, ca să-și răcorească băuturile ori să-și păstreze alimentele perisabile.

În curțile palatelor rândașii lustruiau de zor atelajele. Clinchetul vesel al zurgălăilor săgeta aerul proaspăt al dimineții. Cu brațele leneș întinse printre insulele mlăștinoase și puzderia de canale din delta Nevei, orașul se trezea alene din somn. În fața unui palat luxos, două

matrioști dolofane sporovăiau cu mâinile în șolduri. Purtau tradiționalul sarafan și un „kokoșnic” brodat pe cap, Trupește, cu frumoase cozi, cu sâni uriași, pietroși, plesnind sub apăsarea laptelui, ți-era mai mare dragul să le privești.

— Ia te uită la ăștia – exclamă una din ele, arătând cu capul înspre trei găligani beți turtă care se bălăngăneau de la un trotuar la celălalt, cântând cât îi ținea gura. Bulevardul Nevki e prea îngust pentru ei, soro! Ptiu, bătu-iar Cel de Sus!

Rândașii pufniră în răs.

— Că bine zici, Maria Ivanovna. Au avut o noapte grea, nu glumă!

— Străini afurisiți! Nu rezistați la vodca noastră, hai? scui-pă disprețuitor un soldat bătrân. Sta-v-ar în gât!

— Ai înnebunit, tătucule? șopti un vizitiu. Pe ăștia nu-i bine să-i critici cu glas tare. Acușica te saltă gărzile regentei.

— Un moșneag ca mine n-are de ce să se mai teamă. Ce-or să-mi facă, ai? Să-mi ia praful de pe tobă? Mie unul nu mi-e frică de nimic. Prea am trecut, prin multe la viața mea.

Cei trei cheflii se împleticeau și chiuiau fericiți, spre hazul general al populației care îi petrecea apostrofându-i răutăcios.

De-abia ținându-se pe picioare, bețivanii cântau cu glas dogit: „Să curgă cvasul în beregata-mi însetată...”, deși se vedea de la o poștă că în timpul nopții beregatele lor fuseseră stropite din belșug, ce-i drept nu cu cvas, ci cu niscaiva tărie. Cei trei erau urmăriți de la oarecare distanță de o caleașcă montată pe tălpici de sanie. La o privire mai atentă, trecătorii ar fi putut desluși pe

portierele ei blazonul cu crini al regelui Franței. Îndărătul geamurilor de cristal gros se ghicea profilul semeț al ambasadorului acelei țări. Caleașca era încadrată de douăzeci de gărzi franceze călare, conduse la pas de Floris și Adrien. Pe chipurile atașailor de ambasadă se citea reprobare și un adânc dispreț pentru starea jalnică a celor trei indivizi care îi precedau răcnind tot mai asurzitor. Sub morga lor aparentă, cei doi frați aveau inima cât un purice, întrebându-se ce i se va fi întâmplat țarevnei. Din când în când se priveau, exasperați de lentoarea cu care erau nevoiți să înainteze. Surprinzând expresia voluntară și pățimașă întipărită pe chipul lui Floris, Adrien simți că i se strânge inima:

— Sunt un laș! Când o să mă hotărâsc să-i spun, în sfârșit, adevărul?

Din fericire, atenția îi fu atrasă de unul din bețivani care, prăbușit pe un morman de zăpadă, dădea la rațe, mai-mai să-și verse și mațele din el, în timp ce ciracii lui râdeau cu lacrimi, plesnindu-si șoldurile cu palmele. La un semn al lui Adrien, doi soldați francezi descălecară și-l ajutară pe nenorocit să se pună pe picioare. Floris se aplecă spre fratele său și-i șopti amuzat:

— Mor de plăcere să-l văd în halul ăsta pe Herr Grauben. Asta zic și eu răzbunare!

— Așteaptă numai să-și vină în fire și vom avea în el cel mai neîmpăcat adversar. Orgolios cum îl știu, n-o să ne ierte niciodată farsa pe care i-am jucat-o. Mă întreb chiar dacă n-ar fi fost mai bine să urmărm sfatul lui Feodor și să ne descotorosim de el o dată pentru totdeauna...

— Ei, haide, Adrien, știi că nu-mi place să te aud vorbind astfel. Domnul Grauben n-are decât să vină la

mine. Mie nu mi-e teamă de sabia lui.

Adrien zâmbi. Se temuse vreodată Floris de ceva? Straniul cortegiu își urmă drumul. Urcă pe Prospectul Nevski până în dreptul Amiralității, apoi coti la dreapta spre Palatul de Iarnă. Cei trei zurbagii cântau cu tot mai mult entuziasm:

„Regi-ina din Sa-ba-ba, urcatu-s-a pe un măgar...”

Recunoscându-i cu mirare pe scandalagii, sentinelele din fața porților aurite, care aveau ordin să nu lase să intre și să iasă musca, se priveau încurcate, neștiind ce să facă. Până la urmă, un caporal o rupse la fugă spre palat, în timp ce un sergent se apropia de cei trei:

— Herr Kapitan Grauben, vă rog, veniți-vă în fire! Vă faceți de basm în fața franțujilor care vin în urma voastră.

— Ah, tu erai? Salut, bătrâne! sughiță omul de încredere al miniștrilor. Hai, cântă și tu cu noi! articula el cu greu, împleticindu-și limba. Hai, cântă:

„Regi-i-na din Sa-ba-ba,

E-o-scroafă înfierbânta-a-tă.

Ca grasa de regentă a ta, ha, ha!

Păi nu-i așa? Ba-i chiar așa!”

Marchizul își frecă încântat mâinile. Situația se prezenta cum nu se putea mai în avantajul său. Rezultatul stratagemei lor depășea cu mult așteptările. Floris și Adrien dădură pintoni cailor și se apropiară de caleașcă. Trotti coborî geamul de la portieră.

— Vinul regelui e într-adevăr grozav, îi murmură Floris.

Adrien își duse un deget la buze. Tocmai se apropia de ei un ofițer din garda palatului. Părea ușor năuc. Marchizul își scoase pe fereastră capul împodobit cu o

superbă perucă, impecabil buclată, și i se adresă pe un ton ce nu admitea replică:

— În numele Majestății Sale, stăpânul meu, Ludovic al XV-lea, solicit să fiu primit în audiență de Excelența Sa Primul Ministru pentru a depune o gravă plângere împotriva acestor ostași care îi aparțin și pe care vi i-am adus să vi-i predăm.

Ofițerul ezită o clipă, apoi se înclină și făcu semn sentinelelor să deschidă porțile. Câțiva soldați se repeziră cu intenția de a-l trage discret pe Grauben și pe acoliții lui spre o intrare lăturalnică, în timp ce aceștia, cuprinși de o veritabilă frenezie verbală, proferau în cascadă obscenități cu referiri precise la farmecele ascunse ale regentei.

În sala de consiliu unde München și Ostermann își reveneau cu greu din consternare, domnișoara de Mengden stabilea ultimele detalii ale unui imbatabil contraatac, imaginat, nici nu se putea altfel, de mintea diabolică a favoritei. Ignorând acele sumbre preparative, Floris și Adrien, ce-i drept destul de mirați de neașteptat de facila reușită a mașinației lor, traversau pentru a doua oară, în răstimp de numai câteva ceasuri, saloanele și coridoarele pe unde n-ar fi bănuیت că vor mai pune vreodată piciorul.

— Înălțimea Sa, Primul Ministru, îl va primi de îndată pe Excelența Sa domnul ambasador, anunță șambelanul, cu o plecăciune adâncă.

Câteva clipe mai târziu, cele două canaturi ale ușii de la sala consiliului se dădeau în lături dinaintea diplomaților care intrau cu pas marțial. München le ieși în întâmpinare cu brațele larg deschise și cu buzele crisplate într-un zâmbet mios...

— Vai de mine, vai de mine, domnule ambasador! Dar ce s-a întâmplat? Nu cumva Majestatea Sa Regele a pățit, ceva?

— Nu și vă asigur că nu e cazul să-i purtați de grijă, răspunse glacial Trotti. După câte m-a informat ultimul nostru emisar, Majestatea Sa este perfect sănătoasă, în schimb, noi, ambasadorul său și domnii de Caramey, aici de față, am fost asaltați pe „teritoriul francez” – sublinie amenințător marchizul, al ambasadei mele, de trei indivizi aflați sub influența alcoolului și care pretind a se afla în slujba Excelenței Voastre.

Oripilat, Mûnich se scutură ca luat de friguri, spre hazul lui Floris.

— Apoi, continuă imperturbabil marchizul, dezarmați de către acești doi domni aici de față, au făcut mărturisiri complete, ceea ce ne-a permis să aflăm lucruri surprinzătoare în legătură cu Excelența Voastră și cu onoarea Alteței Sale Imperiale regenta, rezultând că se premedita un mârșav asasinat al meu, reprezentantul legal al regelui meu și că această crimă, pusă la cale, nici mai mult nici mai puțin decât în alcovul imperial, urma să fie atribuită domnilor de Caramey. De bună seamă, se grăbi Trotti să precizeze, n-am crezut o iotă din toate acele grozăvii, dar vin să cer Excelenței Voastre să ne fie acordată satisfacție. Mă aflu aici ca să mă informez dacă Excelența Voastră îi susține pe acești derbedei pe care, chipurile, i-ar fi însărcinat să mă omoare, sau dacă îi va pedepsi așa cum se cuvine unor nemernici în stare să declanșeze un asemenea scandal diplomatic încât orice alianță și orice relații între țările noastre să fie pe vecie rupte.

Muți de admirație, Floris și Adrien ascultau cu gura

câscată cum Trotti își potopea ca de obicei adversarul cu vorbe, cu o peltea de amabilități și politețuri presărate cu sâmburii amari al unor grosolănii fin calculate.

Münich asuda neliniștit. Cântărise cu de-amănuntul fizionomiile indignate ale ambasadorului și ale tinerilor săi atașați, spunându-și în sinea lui: „Haida-de, domnilor, după ce că mințiți cu nerușinare, ați mai vrea să vă mai și credem pe cuvânt, de parcă nu voi, ipocriților, l-ați răpit de bună seamă pe Grauben. Numai că cine râde la urmă, râde mai bine. Să-mi dea Fräulein Julia semnalul așteptat și văd eu dac-o să mai îndrăzniți să faceți pe nebunii!”

Floris și Adrien îl priveau și ei întrebându-se ce urzea broscoiul. Münich își trosni degetele, se apropie de fereastra cu geamuri înalte, cuprinse de luxurianta încremenită a florilor de gheață, își țuguie buzele și începu să dezghețe geamul cu răsuflarea lui fierbinte până ce în stratul de chiciură groasă se ivi un ochi rotund ca o monedă. Privi pe acolo în curtea interioară a palatului, de parcă ar fi așteptat ceva, apoi se reîntoarce spre grupul de francezi, străduindu-se să le zâmbească sincer și amabil. Se vedea însă cât de colo că ceva anume îl contraria.

— Ah, domnule Ambasador Extraordinar, Alteța Sa Imperială va fi peste măsură de indignată când va afla de acest cumplit scandal și îndrăznesc să sper că n-o să puneți la suflet comportarea celor trei nebuni care vor primi câte o sută de lovituri de cnut fiecare, pedeapsă binemeritată, pe care nu mă îndoiesc că ar fi aplicat-o și Excelența Voastră slujbașilor săi în cazul nefericit în care aceștia ar fi pătruns... în apartamentele Alteței Sale Imperiale regenta...

Fără să clipească, Trotti trecu la atac:

— Nu înțeleg, la ce anume se referă Excelenta Voastră?

— Oh, la nimic, dădeam și eu așa un exemplu... în general! se grăbi să bată în retragere Mönich.

„Cu siguranță că ăsta pune ceva la cale, prea se uită întruna pe geam, dar ce anume?” se întrebă Floris. Și încălcând orice reguli de etichetă, se apropie și el de fereastră, prefăcându-se a admira florile de gheață.

În aceeași secundă, de afară se auzi clinchet de zurgălăi și fâșăit de sanie. Cu tot stratul de chiciură, Floris izbuti să vadă cum din curtea palatului ieșea în trombă o sanie cu coviltirul lăsat, însoțită de câțiva oșteni călare. Încântat, Mönich își frecă mâinile. Cuprins de o nelămurită neliniște, Floris se întoarse brusc. În cabinetul ministrului își făcuse neauzit intrarea, domnișoara de Mengden. Îl privi lung pe Floris, ca un șarpe veninos care își țintește prada, apoi făcu o reverență adâncă și se adresă marchizului cu un zâmbet răutăcios:

— Domnule Ambasador, Alteța Sa Imperială regenta a aflat că vă aflați în Palatul de Iarnă și m-a însărcinat să vă invit la vânătoarea de lupi prevăzută pentru astăzi, în tovărășia câtorva prieteni apropiați. Vânătoarea are loc la Dubino.

Marchizul se înclină. O asemenea invitație imperială echivala cu un ordin. Era limpede: voiau să-i îndepărteze cât mai grabnic de Petersburg.

Floris și Adrien păriră. Destinul îi purta pe urmele copilăriei lor, la Dubino...

„Da, își spuse Adrien, fatalitatea și-a spus cuvântul. E vremea ca Floris să afle o parte din adevăr, din taina ce-mi apasă sufletul.”

Capitolul IX

— Trezește-te, domnișoară Baptistine, ai visat urât!

Fetița se ridică dintre pernele de dantele, frecându-și ochișorii albaștri, încărcăți de lacrimi grele. Buna Elisa o luă în brațe și o mângâie cu blândețe, netezindu-i pletele aurii, răvășite de zbuciumul unui somn agitat.

— Isuse, Sfântă Fecioară și Sfinte Iosife, milostiviți-vă de noi! Nu ți-e rușine, Baptistine, să mă sperii în halul ăsta? Cu frații tăi n-am pățit niciodată așa ceva. Ce băieți cuminți și ascultători erau!

Baptistine aruncă o privire scurtă și neîncrezătoare bătrânei guvernante care o urmase la pensionul de călugărițe. Oare chiar nu-și mai amintea cum i se văicărea că „dracii de Floris și Adrien” îi mâncaseră sufletul?

Maica Marie-Marthe ridică un colț al cearșafului alb care izola patul Baptistinei, alcătuind o mică celulă, aliniată în rând cu alte nouăsprezece, în dormitorul lung și sumbru al mănăstirii de Ursuline de la Poissy.

— Bun, va să zică te-ai liniștit, micuța mea Baptistine, spuse cu bunătate călugărița. Țipetele tale au trezit din somn întreg internatul, altminteri n-o chemam aici, cu noaptea în cap, pe biata Elisa.

Rușinată, Baptistine plecă ochii:

— Mi-a trecut, *ma mère*, îmi pare rău că v-am deranjat... am avut un vis tare urât.

— Regret și eu, domnișoară, că ai coșmaruri, dar mai ales regret, adăugă sever călugărița, că deși te afli la noi de mai bine de doi ani, continui să folosești cuvinte cu

totul nepotrivite în gura unei fete bine crescute.

Mirată, Baptistine se bosumflă, întrebându-se la ce anume se putea referi maica superioară. Deschise gura să-i răspundă, dar aceasta îi tăie scurt vorba, în timp ce se depăra de patul ei:

— Te rog, te rog, scutește-mă de obișnuitele tale insolente. Mai bine te-ai grăbi să te îmbraci și să te piepteni. Nu uita că astăzi Majestatele Lor ne fac marea cinste de a vizita umilul nostru lăcaș.

„E cam tra-la-la *ma mère* asta, gândi obraznic Baptistine. Auzi la ea, să uit! Cum să uiți așa ceva?”

Fetița își zvârli cât colo cămășuța de noapte. Dintr-un salt fu înapoi în pat unde începu să facă tumbe și giumbușlucuri sub privirile înduioșate ale Elisei, pe care coșmarul ei o neliniștise. Câteva minute mai târziu, Baptistine ridica un colț al cearșafului ce o separa de restul dormitorului și șoptea:

— Jeanne-Antoinette, Jeanne-Antoinette, te-ai trezit?

Din celula vecină se ivi o mutrișoară adorabilă, cu plete castanii și ochi ca mierea.

— Mai întrebi? Cu răcnetele tale ne-ai trezit pe toate. Eu am dat fuga s-o anunț pe maica stareță. Ce-ai pățit, ce-a fost cu tine?

Baptistine simți că o îneacă iarăși plânsul.

— Am visat că frații mei se prăpădiseră și că n-aveam să-i mai văd niciodată. Nici pe ei, nici pe bunul meu Feodor, nici pe dragul Li Kang, nici pe micuțul Georges-Albert și nici pe Grégoire. Ah, Jeanne-Antoinette, uneori mai că-mi vine s-o șterg de aici și să mă duc după ei. Știi... dacă nu te-aș avea pe tine aici, aș muri de singurătate. Nu-ți poți închipui ce veselă era viața noastră când trăia mama... Ce ne mai distram toți

patrul!

Pe obrazul de piersică al fetei se prelinse o lacrimă. Jeanne-Antoinette o mângâie delicat pe umăr.

— Dar nu ești singură. Frații tăi îți scriu în fiecare lună. Curierul de Moscova îți aduce mereu vești de la ei. Vești bune!

— Da, Jeannette, așa e. Numai că astă-noapte i-am visat... mi se face frică numai când îmi amintesc... i-am visat zăcând într-un lac de sânge, Floris cu o sabie înfiptă între umeri, Adrien cu pieptul străpuns de un pumnal... Era îngrozitor... și lângă ei se afla o femeie oribilă care râdea... râdea în hohote...

Jeanne-Antoinette își privi prietena cu oarecare îngrijorare. O iubea grozav pe micuța Baptistine. În același timp însă, fără să înțeleagă prea bine de ce, nu se putea împiedica să n-o simtă foarte diferită de ea și de celelalte colege ale lor. Se împrieteniseră încă din ziua când Floris și Adrien își aduseseră surioara la pension. De atunci crescuseră împreună. În ultimele luni se maturizaseră considerabil. Încă nu erau domnișoare, în adevăratul sens al cuvântului; tocmai intrau în acel ceas nelămurit al pubertății când fetele cu sânișori de-abia ițiți, cu brațe lungi și slăbuțe, cu ochi strălucitori și iscoditori, pufnesc în răs din te miri ce, se întristează fără motiv, visează vise neînțelese și adoră să-și facă interminabile confidențe.

— Acum însă mi-am revenit, își relua Baptistine firul gândurilor. N-a fost decât un vis. Nu mai sunt tristă. Și cum aș putea fi, când astăzi o să-i vedem pe rege și pe regină. Îți dai seama, Jeannette? Ah, regele! Atâtea mi-a povestit Floris despre el! Li Kang îl numea Sultan Însorit.

Cele două fete pufniră în râs.

— Tu ce rochie îți pui, Jeannette? întrebă Baptistine.

Mănăstirea Ursulinelor era cel mai luxos pension de fete din Franța. Singurul unde elevele aveau dreptul să fie slujite de una sau mai multe guvernante care să le îmbrace și să se ocupe de toaletele lor, pensionarele fiind evident scutite de obligația de a purta uniformă.

— Mama mi-a comandat anume o rochie de satin broșat bleu, cu „scară de panglici”, mâneci „în pagodă” și volane. Să spun drept însă, eu mi-aș fi dorit o crinolină uriașă peste care să pun o rochie neagră garnisită cu dantele albe, cum își fac acum doamnele din lumea bună, pentru ceremonia prezentării la curte. Mama spune însă că sunt prea mică... Ce să-i faci? Sper să ajungem și noi să îmbătrânim într-o bună zi, oftă fetița. Dar tu, tu cu ce te îmbraci?

— Oh, eu am rochia mea de blondă¹¹, cu coleretă de tul creponat, răspunse Baptistine cu oarecare tristețe în glas. Mai rezonabilă decât multe alte fete de vârsta ei, nu voise să-i ceară bani domnului Chalont, intendentul de la Mortefontaine, conștientă că și așa cele patru mii de livre, cât plăteau frații ei ca s-o țină la pension, le goleau considerabil punga. Micuța Jeanne Antoinette Poisson provenea însă dintr-o familie de parveniți extrem de bogați, care nu i refuzau niciodată nimic. În afara rochiei negre cu dantele albe.

— Domnișoară Baptistine, veniți să vă pieptăn, altfel n-ai să fii gata la vreme și iar ne ceartă maica Marie-Marthe, o chemă Elisa.

Jeanne-Antoinette pufni în râs.

— Caraghioasă mai e bătrâna ta dădacă. Ba îți

¹¹ Dantelă de mătase de culoare aurie (n.t.).

vorbește cu dumneavoastră, ba te tutuiește. Nici tu, nici ea nu vă obișnuiți de fel cu regulile pensionului. Sunteți o familie tare ciudată. Uite, mie, de exemplu, nu-mi vine deloc greu să-ți vorbesc cu tu, când suntem noi două și cu dumneavoastră, când ne aflăm în prezența maicilor.

— E adevărat, tu ești nemaipomenită, recunosc Baptistine. Eu însă... nu mă adaptez deloc... Pe vremea când trăia mama, duceam o viață foarte liberă. Cu frații mei făceam și spuneam tot ce ne trăsnea prin minte. Ah, crezi că am să-i revăd curând pe Floris și pe Adrien? Îmi este atât de dor de ei, mai ales de Floris. Ce n-aș da să mă pot afla acum lângă el... Știi, jocul nostru preferat era de-a constructorii, un joc inventat de noi după o legendă ucraineană. Floris se instala pe „Muntele înțelepciunii Dumnezeiești”, Adrien în „Valea Curajului îngeresc”, iar eu mă duceam la porțile „Citadelei Neprihănirii”, trei colțuri din parcul de la Mortefontaine, botezate așa de către noi. După aceea, ridicam o „Poartă de Aur” prin care nu puteam trece decât dacă aveam inima curată, altminteri o săgeată de diamant ne străpungea sufletul.

— Și, și... atunci ce se întâmpla? întrebă Jeanne-Antoinette cu nările palpitând de emoție, fascinată de povestea prietenei sale.

Aceasta vru să continue dar nu mai avu când, deoarece Elisa o trase de braț, muștrând-o cu blândețe:

— Când ai să te-nveți odată, porumbița mea, să fii gata la vreme? Vino să te pieptăn, altfel dăm amândouă de bucluc.

Buna Elisa trăia cu veșnica spaimă de a nu le nemulțumi pe călugărițe. S-ar fi zis că după ce prin mâna ei trecuseră două generații ale familiei de

Villeneuve, pe bătrâna dădacă o atinsese aripa Sfântului Duh. Nu scăpa nici o slujbă, fie de zi, fie de noapte, iar în biserică psalmodia mai sonor decât însăși stareța, rostind versetele cu glas sonor, acoperind cu totul vocea novicelor, fericite să poată mima în voie, că se roagă. Pe scurt, după ce o viață întreagă nu se prea dăduse în vânt după cele bisericești, la bătrânețe, Elisa descoperise cu încântare ritualul mănăstiresc și mânată de o vanitate nu tocmai cucernică, se gândea că nu i-ar fi stat rău să-și sfârșească zilele în chip de călugăriță conversă. În visele-i tainice se închipuia chiar purtând, mândru și maiestuos, vâlul și boneta imaculată a ursulinelor.

— Aău, mă doare! ți-pă Baptistine, în timp ce, înarmată cu o perie cât toate zilele, Elisa se căznea să ruleze în bucle „à la dragonne”, părul rebel care aureola cu un nimb auriu chipul șăgalnic al fetei.

„O să fie o mândrețe de codană” – își spuse Elisa, mânuind peria cu ceva mai multă milă. „Ah, porumbița mea! Noroc că mă are pe mine aici, în preajma ei, altminteri tare s-ar mai simți singurică și părăsită, mititica de ea! Frații ei s-au dus unde și-a-nțarcat dracul copiii, Doamne iartă-mă, parcă i-ar împinge Necuratul de la spate. Cutreieră teleleu prin lume, întocmai ca doamna contesă, odihnit fie-i sufletul. Și dânsa, tot o inimă de vântură-lume a avut sub înfățișare-i gingașă, de mielusea. Ție, fetița mea, să facă bine domnișorii să-ți găsească un soț cumsecade și nimeni nu va afla niciodată taina nașterii tale. Nici dacă m-ar tăia în patru și m-ar pune la saramură n-aș spune vreodată că știu. Secretul tău o să-l iau cu mine în mormânt.”

Adânc tulburată de perspectiva propriului martiriu, Elisa își șterse pe furiș ochii cu mâneca de pânză groasă a cămășii de noapte peste care n-apucase să-și mai pună nimic și continuă să mânuiască energic peria în buclele stăpânei ei.

Un ceas mai târziu, toate domnișoarele pensionului se aflau grupate, pe picior de război, în sala centrală a mănăstirii, dominată de un imens crucifix. Bravele călugărițe nu mai pridideau cu recomandările, în vreme ce, agitate la culme, elevele chicoteau și râdeau pe înfundate. Cu boneta sucită pe-o parte și cu mătăniile de pe piept, săltând în ritmul respirației ei precipitate, maica Marie-Marthe distribuia instrucțiuni de ultimă oră:

— Amintiți-vă, domnișoarelor, că sub nici un cuvânt nu aveți voie să leșinați. Nu vă ridicați din reverență decât dacă Majestatea Sa are extrema bunătate de a vă îngădui acest lucru. Iar dacă Majestățile Lor vă fac onoarea să vă pună întrebări, nu uitați că modestia răspunsurilor voastre va dovedi măreția instituției noastre care...

Baptistine se uită la Jeanne-Antoinette și îi făcu cu ochiul.

— Nu pot spune că nu mi-e dragă *ma mère*, dar e ucigător de pisăloagă. Se împlinește luna de când ne repetă de trei ori pe zi același refren. L-am învățat pe de rost... Dar ce-i cu tine, vai de mine, de ce ești așa de palidă?

— Mi-e frică, Baptistine, mi-e îngrozitor de frică. Tremur de pe acum la gândul că o să-l văd pe rege și că o să-i fiu prezentată.

— Ce prostie! De ce să-ți fie frică? Uite, mie nu mi-e

frică. Sunt nițeluș emoționată, atâta tot. Ah, și cât aș da să fie și Floris aici, să ne vadă! Nu ți se pare că îmbrăcate astfel arătăm de șaisprezece ani? Îți place coafura pe care mi-a făcut-o Elisa? Mi-a spus că așa o pieptăna pe mama când avea vârsta mea.

— Domnișoară de Villeneuve-Carames, te poftesc să nu-ți mai deranjezi colegele și să stai locului, o admonestă maica Marie-Marthe.

Luându-și un aer angelic, cele două fete așteptară ca maica stareță să-și îndrepte atenția spre alte colege și reîncepură să șușotească:

— Tu, Jeannette, chiar n-ai de ce să te temi. Dintre noi toate, ești cea mai frumoasă.

— Ba nu, tu ești și, pe deasupra, mai ai și norocul să te cheme așa de nemaipomenit, pe când pe mine... îți dai seama ce-or să mai rădă când le voi fi prezentată: domnișoara Poisson!¹² Ce grozăvie! spuse fetița lăsând capul în piept să nu se vadă că îi dăduseră lacrimile.

Baptistine o privi înduioșată. De când se văzuse despărțită de Floris și de Adrien, își transferase întreaga afecțiune asupra colegei ei și a Elisei. La mânăstire se plictisea cumplit. Mai toate călugărițele și internele o călcau pe nervi. Firea ei împrăștiată, uneori sălbatică, le mira și le deruta pe celelalte fete. Singura cu care se putuse împrieteni fiind Jeanne-Antoinette.

— Oh! exclamă Baptistine, dacă nu-ți place numele pe care-l porți, nimic mai simplu. Cum îl cheamă pe tinerele acela cu ochi de mierloi prăjit, care o însoțește, uneori duminicile, pe mama ta?

— Domnul Le Normant d'Etioles, este nepotul unul

¹² Numele de domnișoară al viitoareii Marchize de Pompadour. În limba franceză, poisson înseamnă pește (n.t.).

prieten de-al mamei.

— Perfect, replică senin Baptistine. O să-i împrumutăm numele.

Jeanne-Antoinette o privi stupefiată, dar n-apucă să-i replice pentru că maica Marie-Marthe, stacojie la față, cu colereta înfioată și cu vâlul răsucit, urlă exasperată:

— Domnișoară de Villeneuve-Caramery, taci din gură ori te trec în ultimul rând, împreună cu domnișoara Poisson!

— Hi, hi, chicoti răutăcios domnișoara de Fondaudège, o roșcovană pistruiată până-n albul ochilor, de curând intrată la pension. Pe blazonul domnișoarei Poisson sunt desenate osișoare și o șiră a spinării!

Jeanne-Antoinette păli. Baptistine o privi zâmbind pe Fondaudège, apoi iute ca fulgerul o apucă de nas, răsucindu-i-l între degete ca-ntr-un clește. Roșcovana începu să urle. Călugărița intenționa să le dea afară pe toate trei, dar nu mai avu când. De afară se auzi tropot de cai și porțile mănăstirii se dădură în lături dinaintea înalților oaspeți. Mai întâi își făcură apariția diaconul, corul de copii și stareța. Cu o expresie enigmatică, din care răzbătea totuși o anume reprobare, aceasta îl preceda pe regele însoțit... nu de regină, cum se așteptase toată lumea, ci de favorita lui, doamna de Vintimille, escortată de ducele de Richelieu și de marchizul de Villepail. Așa cum fuseseră învățate, elevele se afundară într-o adâncă reverență. Ridicând pe furiș fruntea, Baptistine și Jeanne-Antoinette încercau să-i vadă, pe sub sprâncene, pe oaspeți.

Căznindu-se să vorbească fără să-și miște buzele, Baptistine șopti:

— O cunosc pe doamna asta. O cheamă Pauline. Era

îndrăgostită lulea de Floris...

Jeanne-Antoinette o mânca din ochi pe semeața Doamnă de Vintimille. Aflată în apogeul frumuseții ei brune și trufașe, Pauline purta un costum de amazoață cu volane viorii, închis cu brandemburguri de aur. Un tricorn din aceeași culoare, așezat șmecherește pe o perucă de culoare albă, îi evidenția tenul măsliniu. Frumusețea ei strălucitoare încarna toate visele tainice ale fetițelor închise în pension. Cu toate astea, acum privirile lor erau atrase în exclusivitate de rege.

Baptistine oftă, înfiorată:

— E parcă tot atât de frumos ca Floris...

Regele își plimbă peste șirurile de căpșoare plecate o privire plictisită, mascată de pleoapele puțin căzute ale ochilor lui migdalați, de culoarea tăciunelui. Obosit de vânătoria la care Pauline îl urmase într-o caleașcă, avea cizmele colbuite și uitase să nu intre în mănăstire cu cravașa în mână. Vântul îi biciuise fața, îmbujorându-i pielea mată. Pe scurt, arăta întocmai ca un Făt-Frumos și vizita lui avea să rănească multe inimioare. Baptistine simți că un val de sânge îi cuprinde obraji. Regele și Doamna de Vintimille începuseră să treacă în revistă elevele, recomandate rând pe rând de maica stareță:

— Domnișoara de Luynes, premiul întâi la recitare.

— Foarte bine, domnișoară, moțâi regele din cap, cu o expresie glacială.

— Domnișoara de Laurageais, premiul întâi la desen.

— Bine, domnișoară.

— Domnișoara de Fondaudège, de curând venită la noi, are deja premiul întâi la clavecin.

Pauline de Vintimille se mulțumea să schițeze un

salut distant, care avea darul să le intimideze și mai rău pe fete.

„O adunătură de găsculițe... Ia te uită la ele cum mai cască ochii la rege, care mai de care cu gândul să-l farmece. Oricum, nu blegele astea cu caș la gură or să mi-l fure...” își spuse favorita, obsedată ca de obicei de teama că o rivală apărută din neant îi va răpi inima suveranului, întocmai după cum ea îl răpise surorii sale, Louise de Mailly.

— Domnișoara de Villeneuve-Carames, premiul întâi la echitație, o auzi Baptistine, ca prin ceață, pe maica stareță. Nu îndrăzni să-și ridice privirea. Pentru prima oară în viața ei, Baptistine era intimidată.

Capitolul X

— Hmmm... spune-mi Richelieu, dacă nu mă înșală memoria, parcă aveam la curtea noastră niște domni de Villeneuve-Carames? întrebă Ludovic al XV-lea, simulând efortul de a încerca să-și amintească.

Ducele se apropie de rege, zâmbind pe sub mustață. În afară de el, nimeni altcineva nu era la curent cu misiunea secretă încredințată de rege lui Floris și Adrien, și de prietenia ce-l lega pe Prea-Iubit de cei doi frați.

„Mare prefăcut! – gândi cam ireverențios ducele. Ce perfectă comedie joacă! De fapt nimeni nu-l cunoaște cu adevărat...”

— Întocmai, Majestate, răspunse el, cu glas tărăgănat și cu acel accent caraghios, adoptat de la o vreme de cei din anturajul de la curte, contele z—Adrien și cavalerul

Floris de z-Villeneuve-Caramey z-au petrecut z-un an înainte de z-a fi trimiși în Rusia z-într-o z-ambasadă z-extraordinară a Majestății z-Voastre.

— Ah, da, da, acum ne amintim. Ridicați-vă, domnișoară, sunteți cumva rudă cu acei domni?

Baptistinei, inima-i bătea de-i spărga pieptul. Se simțea fascinată și amețită de acel glas straniu, ușor răgușit care, de unde până mai adineaori răsunase tăios și sec, dobândea deodată o învăluitoare căldură.

Baptistine se ridică murmurând abia auzit:

— Da, Sire, sunt frații mei.

— Va să zică, domnișoară de Villeneuve-Caramey, ești o bună amazoană! Mă bucur. Dar, la disciplinele celelalte, cum stai?

— Oh, Sire, răspunse Baptistine, redobândindu-și cât ai clipi aplombul, nu sunt grozavă nici la muzică, nici la dans și nici la dulcegăriile după care se dau de obicei în vânt mai toate fetițele de-o șchioapă!

— Nu pare să fi trecut prea mult timp de când și dumneata, domnișoară, te jucai cu păpușile! observă acru Pauline, care n-o plăcuse niciodată pe Baptistine și care nu înțelegea de ce regele se arăta dintr-odată atât de binevoitor cu o mucoasă obraznică.

— Întocmai, doamnă, le împușcam cu fratele meu Floris, pe care îl cunoașteți prea bine! răspunse Baptistine cu un simț al replicii neașteptat de dezvoltat pentru cei doisprezece ani ai ei.

Auzind-o pomenind de Floris, Pauline păli. Maica stareță voi să o întrerupă pe Baptistine:

— Domnișoara de Villeneuve-Caramey este copilul nostru teribil. Și acum, Majestate, îngăduiți-mi să v-o prezint pe domnișoara Pois...

— Las-o să vorbească, *ma mère*, las-o mă amuză... Dar ce altceva ți-ar place să înveți aici, la pension, domnișoară?

— Oh, Sire, spuse Baptistine, sigură pe ea și fericită de atenția nesperată pe care vedea că i-o acordă regele. Mi-ar place grozav să luăm lecții de scrimă, să învățăm să tragem cu arcul și cu pistolul și, mai ales, aș vrea să învățăm să vânăm animale mari.

Stareța se cutremură dezgustată, în timp ce călugărițele își agitau vălurile și bonetele ascuțite.

Regele izbucni în râs. Propunerea fetei îi mersese la inimă. Întorcându-se spre Pauline, îi spuse cu vocea lui hârâită:

— Copila asta are dreptate, la pension sunteți învățate tot soiul de tâmpenii care nu vă slujesc la nimic. Vezi, draga mea, dacă tu acum ai fi știut să călărești, m-ai fi urmat la vânătoare cot la cot cu mine și nu de la distanță, în caleașcă... De aici înainte, *ma mère*, dorim ca la pensionul Ursulinelor de la Poissy, domnișoarele să deprindă meseria armelor și arta vânatului de animale mari.

Bonetele conice se agitară furtunos, cuprinse de panică.

— Vom fi deosebit de mulțumiți ca peste câțiva ani să ne fiți prezentată la curte, domnișoară de Villeneuve-Carames, nu uitați să spuneți asta fraților voștri. Și... dar cine este această fermecătoare copilă? întrebă regele, dând cu ochii de Jeanne-Antoinette, vizibil frapat de frumusețea fetei.

Maica stareță deschise gura să-i răspundă, dar Baptistine i-o luă prompt înainte:

— Este prietena mea, domnișoara Le Normant

d'Etiolles, Sire.

Maica superioară se sufocă de indignare. Asta era chiar prea de tot. Ce calvar, ce blestem pe capul ei, să suporte un asemenea copil! Regele zâmbi ușor, de parcă ar fi ghicit manevra Baptistinei și murmură galant, cu intenții evident cuceritoare:

— Oh, un nume frumos, pe potriva unui chip frumos! O să ne amintim de ele.

Jeanne-Antoinette se înroși ca o cireasă pânguită și, incitată de Baptistine, se afundă într-o reverență încă mai adâncă. Când într-un târziu cele două fete îndrăzniră să ridice iarăși capul, regele și suita lui se aflau departe. Peste câteva clipe părăseau în galop mănăstirea. Vizita se încheiase.

După „insolența” atitudinii lor, „inadmisibilă din partea unor eleve binecrescute”, Baptistine și Jeanne-Antoinette se așteptau la o pedeapsă severă. Din fericire, ostentă peste măsură de acea dimineată agitată și impresionantă în sinea ei de cele două micuțe, singurele care izbutiseră să atragă asupra lor atenția regelui, biata stareță se retrase de îndată, „ca să se roage Domnului”, dacă nu cumva ca să-și acorde o odihnă binemeritată. Un roi de puștoaice le înconjurară de îndată pe eroinele zilei și Baptistine o privi încântată pe Jeanne-Antoinette, care îi răspunse cu un zâmbet complice, făcându-i cu ochiul. Baptistine intuia că repurtase o victorie importantă. Pistruii otrăvitei Fondaudège se înverziseră de invidie. Profitând de înghesuială, Baptistine îi strivi în treacăt piciorul sub călcâi, învingându-și definitiv inamica. Până-n seară, de-a lungul și de-a latul mănăstirii, aveau să răsunе cântece, laude, slujbe de mulțumire, vecernii și Te Deum-uri în cinstea regelui și

a reginei. Pudic, diaconul avea să omită orice referire la prezența doamnei de Vintimille. După masa de prânz, domnișoarelor li se îngădui în sfârșit un scurt și binemeritat repaus. Ieșiră cu toatele pe pajiștea interioară a mănăstirii, înfolfite în blănițe lungi de hermină sau de petit-gris, cu căpșoarele acoperite cu capișoane. Ca de obicei, Baptistine și Jeanne-Antoinette dădură fuga spre căbănuța cu unelte a bătrânului Delphi, grădinarul. Acesta nu se afla pe acolo și cele două neastâmpărate profitară, bineînțeles, pentru a face un lucru interzis: luară scara și se urcară pe acoperișul dărăpănat al șandramalei ca să privească de acolo șoseaua ce, ducea spre Paris. Nu era prima oară că se cocoțau acolo. Uneori avuseseră noroc să vadă trecând în galopul cailor câte o caleașcă ori câte un cavaler înfășurat în mantia ce-i flutura în vânt. O dată chiar se întâmplase ca unul din aceștia să le zărească pe cele două fete suite acolo și rebegite de vântul înghețat. Le salutase râzând, fluturându-și vesel tricornul. Amintindu-și de romanticul necunoscut, fetițelor încă și acum li se urca sângele în obraz, chiar dacă gândurile le erau în întregime stăpânite de victoria lor de dimineață și de făptura regelui.

Baptistine pufni în răs:

— Oh, Jeannette, ai văzut ce mutră a făcut *ma mère*, când te-am prezentat ca domnișoara Le Normant d'Etioles?

Jeanne-Antoinette o apucă de mână:

— Tu m-ai salvat, Baptistine. N-am să uit niciodată asta.

N-avură timp să se lase pradă înduioșării, pentru că atenția le fu atrasă de trei căruțe cu coviltir, trase de cai

costelivi. O trupă hirsută și multicoloră, alcătuită din bărbați, femei, copii, căței și capre le urmau într-un târăboi de nedescris... Arcurile căruțelor gemeau sub greutatea ustensilelor cele mai heteroclite, peste care ședeau claie peste grămadă femei tinere alăptându-și pruncii și bătrânele prea ostenite pentru a face drumul pe jos. Baptistine și Jeanne-Antoinette priveau amuzate acea adunătură ciudată, care nu le înspăimânta câtuși de puțin. Deodată, ridicând capul, o femeie cu ochi de jăratec le zări. Zâmbi și se apropie de zid, spunându-le într-o franceză cu un foarte pronunțat accent străin:

— Dacă-mi dați un bănuț de aur, frumoaselor, am să vă ghicesc tot viitorul.

Baptistine și Jeanne-Antoinette se priviră perplexe; ca întotdeauna n-aveau bani la ele, dar mureau de curiozitate să afle ce anume le-ar fi putut dezvălui țiganca.

Înțelegând ce se petrecea în mintea lor, femeia își îndreptă arătătorul spre blănițele lor și le făcu următoarea propunere:

— Dați-mi hăinuțele și vă spun tot.

Încântate, Jeanne-Antoinette și Baptistine se executară într-o clipită. Rămase numai în rochie, cam tremurau de frig, dar nici că le păsa, fericite că își vor afla viitorul. Țiganca chemă cu un gest larg una din căruțe care se apropie de zid și, suplă ca o felină, se urcă dintr-un salt pe coviltirul ei, pentru a se afla mai aproape de cele două fete. Sub coviltir, pe o saltea cu paie zăcea chircită o bătrână chioară și cocârjată de ani, cu chipul supt de boală, cu pielea gălbejită ca pergamentul, în obrazul ei de mumie, singurul lucru viu era ochiul, atent ca de uliu. Dintr-o dată pe Baptistine și

Jeanne-Antoinette le trecură un fior de neliniște. Neașteptata proximitate a șatrei de nomazi începea să le cam sperie. Tânăra țigancă îngână melodios:

— Tu, drăguță blondă, ai să fii foarte bogată lângă un bărbat foarte chipeș și al să ai mulți copii, iar tu, frumoaso... continuă țigancă, uitându-se la Jeanne-Antoinette, tu...

— Stai, Zingara, spuse deodată bătrâna, ridicându-se de jos cu o agilitate de nebănuir pentru vârsta ei, stai! În creștetul acestor copile văd lucind o stea.

Din ce în ce mai îngrozite, Jeanne-Antoinette și Baptistine rămâneau totuși locului, ca vrăjite. Cu un gest brusc, bătrâna le apucă de mâini și spuse Jeanne-Antoinettei:

— Dă-mi palma încoace... Pe tine fetițo, or să te invidieze toate femeile, vei fi ca și regină, iar tu, continuă ea, privind-o pe Baptistine, tu vei traversa oceanul... Ah, vei avea un destin dificil. Și tu ai putea urca la fel de sus ca și prietena ta... văd și pentru tine o coroană... dar oare ai să ți-o dorești? Ah, iată-l și pe bărbatul ce-ți va fi sortit... s-a născut în vecinătatea unui tron... nu înțeleg, cum vine asta?... oh, da... e departe, foarte departe... se află în primejdie, mereu în primejdie... oh, totul se învâlmășește în capul meu.

Bătrâna le dădu drumul la mâini. Fetițele erau dezamăgite că totul durase atât de puțin.

— Cine sunteți și încotro vă duceți, măicuță? îndrăzni Baptistine să o întrebe.

— Ei, fata mea, noi mergem încotro vedem cu ochii. Așa le-a venit Dumnezeu celor din neamul nostru. Acum ne întoarcem spre soare-răsare, departe, hăt departe, unse iarna e deșert de gheață și vara deșert de

arșiță.

Baptistine și Jeanne-Antoinette se priviră mirate. Un bărbat șuieră scurt și căruța se urni din loc hurducându-le pe cele două țigănci. Clopotul mănăstirii suna adunarea elevelor. Baptistine coborî cea dintâi de pe acoperiș. Ajunsă jos, strigă veselă:

— Vino, Reginuța mea, o să întârziem. De-acum înainte așa o să-ți spun: Reginuța...

Suflecându-și fustele, fetițele alergară spre pajiștea centrală. Deodată, Baptistine se apucă de încheietura mâinii stângi și gemu înăbușit:

— Vai, mi-am pierdut brățara de aur cu medalion! O aveam de la Floris și păstram acolo portretul lui... Elisa o să mă certe... Vai ce rău îmi pare! Ei, nu-i nimic, pe Floris îl port oricum în suflet, adăugă ea în șoaptă.

— Baptistine, oare o fi ceva adevărat din tot ce ne-a îndrugat bătrâna? murmură Jeanne-Antoinette, oprindu-se o clipă din alergat.

Avea ochii strălucitori și-și apăsă pieptișorul abia mijit cu amândouă mâinile, ca să-și potolească bătăile unei inimi agitate deopotrivă de fugă și de emoție.

— Mai încape vorbă, Reginuță, trebuie să fie adevărat! răspunse fără să clipească Baptistine. Oricum, ce-am auzit adineaori e mai amuzant și mai puțin plictisitor decât discursurile pisăloagelor noastre de călugărițe!

— O să fiu ca și regină... ca și regină, Baptistine... da... regele mă va iubi... mai mult decât o iubește pe otrava asta de madam Vintimille.

— Iar eu, Reginuța, am să călătoresc... am să călătoresc ca Adrien și ca Floris.

Și cele două micuțe își reluară cursa, dând nas în nas cu maica Marie-Marthe, pe care, congestionate și

emoționate, fură cât p-aci s-o dărâme de-a-mpicioarele. Exasperată, aceasta își înălță brațele spre cer implorând ajutorul sfintei Rita, „patroana cazurilor fără de speranță”.

Frumoasa Zingara râdea în hohote, dezvelindu-și șiragul de dinți albi și regulați, ca mărgăritarele. Prada zilei fusese strașnică, își spunea ea, mângâind cele două cape de blăniță și mușcând torsadele brățării de aur pentru a se asigura că erau într-adevăr din metal prețios. Legănată de mersul căruței, bătrâna părea cufundată într-un vis cu ochii deschiși... țeapănă și nemișcată, mormăia vorbe fără noimă:

— Da, da, drumul e lung... fără de sfârșit... ca viața... dar ne reîntâlnim... întotdeauna... ne reîntâlnim...

În timp ce caleașca intra în curtea castelului Versailles, regele, care tot lungul drumului nu-și descleștase buzele, spre enervarea Paulinei, catadicsi să-i adreseze cuvântul:

— Ai pălit, draga mea, când puștoaica a pronunțat numele lui Floris.

Pauline tresări și se grăbi să protesteze vehement.

— Eu? Ce idee Louis! Acești Villeneuve-Carames nu sunt decât niște sărăntoci, iar neobrăzata aia mică e o...

— Uneori mă întreb de ce te suport lângă mine, îi tăie sec vorba regele. Ești dură, orgolioasă și rea.

— Da, îi replică Pauline, dar tocmai de asta mă și iubești, pentru că te tratez, Louis, ca pe oricare alt bărbat, în ochii mei tu nu ești monarhul, ci amantul meu.

Caleașca se opri. Regele puse mâna pe clanță,

pentru ca Richelieu, care asista, ca o fantomă, la acea mica scenă regală, să nu poată deschide portiera.

— Prea bine, doamnă, vă ordon să răspundeți monarhului și nu amantului, spuse dintr-o dată Ludovic al XV-lea, pe un ton glacial, dacă Floris v-a iubit sau nu.

Înspăimântată de expresia lui impenetrabilă, Pauline capitulă:

— Da, Sire, dar eu... nu...

— Îmi e de ajuns, doamnă, nu stricați totul cu minciunile voastre... ați pălit pentru a doua oară... E-n ordine... ne vedem diseară.

Regele sări jos din caleașcă și fără o privire pentru supușii lui se îndreptă cu pas rapid spre castel. Intră direct în apartamentele sale și se închise în cabinetul secret. Odată singur, se trânti într-un fotoliu și oftă:

— Copila aceea era nostimă și plină de neastâmpăr, întocmai ca și frații ei... frații ei... Doamne, cât mă apasă singurătatea asta!

Rămase o clipă cufundat în gânduri, apoi sări în sus și bătu din palme:

— Bontemps!

Cât ai clipi ușa se deschise, și în pragul ei se ivi fidelul său valet.

— A sosit vreo veste din Rusia?

— Nu, Sire, răspunse valetul, aplecându-se cu respect afectuos să scoată cizmele noroite ale suveranului său, dar domnul de Belle-Isle a intrat în castel pe scara secretă și așteaptă de câteva minute pe Majestatea Voastră.

— De ce nu spui? Să vie imediat! se ridică regele, impacientat.

Un bărbat cu trăsături spirituale și haine prăfuite ca

vai de lume se precipită spre rege care, fără să se uita la ținuta lui, îi strânse călduros mâinile.

— Îți mulțumesc, prietene, că te-ai grăbit.. Ei, care-i răspunsul?

— Maiestate, spuse Belle-Isle, vin direct de la Berlin. Am vorbit în mare taină cu Majestatea Sa Frederic, la castelul Sans-Souci. *N-o va susține* pe verișoara lui, regenta Rusiei. Regele Prusiei mi-a declarat textual. Îngăduiți-mi, Sire, să vă reproduc cuvintele lui: „Spuneți-i lui Louis că nu-mi sunt rude decât prietenii. Brunswickii sunt niște imbecili și prefer de o mie de ori să am de-a face cu o Rusie inteligentă. De altfel, în veacul al XIV-lea Romanovii erau de origine prusacă”, a adăugat Frederic, frecându-și mâinile și izbucnind în râs.

— Îți mulțumesc, Belle-Isle, îi spuse Prea-Iubitul, te-ai achitat minunat de o misiune mai mult decât delicată. Acum ne rămâne să transmitem această veste țarevnei. Să încercăm să-i dăm de știre prin intermediul agentului nostru polonez. Trebuie să fim extrem de prudenți. Dacă Austria află cumva de hotărârea lui Frederic, sare în aer butoiul cu pulbere... Grozav tip Frederic... Asta zic și eu prinț... un adevărat șef de stat, un mare șef de stat, adăugă visător Ludovic. Îl admir profund. Prusacii au mare noroc să aibă în fruntea lor o personalitate de geniu...

Regele își cuprinse capul între degetele lungi și albe, împodobite cu un singur diamant bătut cu safire. Uitând preț de o clipă că se afla în prezența lui Belle-Isle, începu să vorbească de unul singur:

— Da, Frederic e un tip puternic. Probabil că nu are slăbiciunile mele... nu s-ar fi îndrăgostit de Pauline... n-

ar avea îndoielile, ezitățile, neîncrederea mea... Ah! nici un prieten adevărat... adică nu, sunt nedrept... Floris, suflet nobil, va să zică tu o iubeai și n-ai suflat o vorbă... te-ai dat de-o parte din fața regelui tău. Villeneuve... Villeneuve... prieteni dragi, tare îmi mai lipsiți și când mă gândesc că poate v-am trimis la moarte... oh, politica asta!... politica... ce greu e să fii rege, ce neliniștit sunt pentru ei...

În aceeași clipă ușa cabinetului se dădu în lături și valetul Bontemps anunță cu voce veselă:

— A sosit poșta de la Petersburg, Sire!

— Ah, ridică regele capul, în sfârșit vești de la ei. O să aflăm imediat...

Capitolul XI

Sigur pe sine, Floris o apucă de talie pe Julia de Mengden, petrecându-și mâna pe sub mantia ei de lână. La rândul său, Julia îi întinse o mână rigidă ca oțelul, sub mănuașă moale de blană. Împreună, cei doi tineri se lansară grațios pe oglinda de gheață a lacului Dubino. Privit de la distanță, spectacolul perechilor de boieri ce lunecau ușor, în scârțâit de patine, râzând și glumind întruna, era o încântare. Văzută însă de aproape, atmosfera acelei scene neobișnuit de matinală se dovedea mai mult decât încordată. Curtenii se uitau nedumeriți la marchiz și la frații „de Caramey”, întrebându-se ce semnificație putea avea prezența francezilor în anturajul favoritei. Cu toții remarcaseră absența regentei, a miniștrilor ei și, mai cu seamă, a țarevnei. S-ar fi spus că domnișoara de Mengden

preluase frânele puterii. În sinea lor, boierii lor cârteau, care mai de care. Spiritele erau încinse. Până la revolta deschisă nu mai era decât un pas. O singură scânteie ar fi fost de-ajuns și totul sărea în aer. Prefăcându-se a ignora cu desăvârșire situația, Julia de Mengden pirueta dezinvolt, făcându-i mii de complimente lui Floris. Acesta, circumspect, nu se putea împiedica să nu se simtă tulburat de privirile provocatoare ale favoritei.

„Ești frumos ca nimeni altul, dar am eu ac de cojocul tău”, păreau să spună ochii ei.

„Iar eu, panteră îndrăcită, știu eu cum să te îmblânzesc”, gândea la rîndul lui Floris, lăsând-o să creadă că se pretează avansurilor ei în timp ce patinau de zor, schimbând amabilități.

— Cum se va desfășura vânătoarea, Fräulein de Mengden?

— Ah, domnule cavaler, va fi o simplă „siberiancă”.

— Adică? Nu uitați, domnișoară, că regulile noastre de vânătoare nu au nimic în comun cu ale voastre.

Favorita zâmbi și își lăsă capul pe spate. Părul ei negru, revărsat de sub șapca de hermină, atinse obrazul lui Floris, care o cuprinse ceva mai energic de talia fină, bine strânsă în corset. Julia de Mengden oftă, clipi des din genele lungi și adăugă pe un ton șăgalnic:

— Țineți-vă scai de mine, domnule curios, și veți afla în detaliu ce este „siberiancă”.

Perfect lucid, Floris se simți cuprins de un vag simțământ de neliniște. Oare ce-i pregătea această femeie diabolică? „Să mă fi recunoscut lângă patul regentei?, se întrebă el. Tot ce se poate”. Oricum, era hotărât să meargă până la capăt. Și ca să-și ofere un alibi propriei conștiințe care-i șoptea că nu proceda

chiar cum s-ar fi convenit, se grăbi să-și spună: „Julia știe cu siguranță încotro se îndrepta caleașca pe care am zărit-o ieșind din curtea Palatului de iarnă și care o ducea, fără nici o îndoială, pe țarevna, spre o destinație necunoscută. Prin Julia de Mengden sunt pe urmele unui fir. Prin ea voi ajunge la prințesă”. Cufundat în gândurile sale, Floris executase un viraj larg, depărtându-se simțitor de restul patinatorilor. Profitând de ocazie duse la buze mâna Juliei și îi sărută pielea fină, catifelată, a încheieturii. Fără să se împotrivească, Julia se lăsă moale pe brațul lui, șoptindu-i:

— Am să te aștept în bisericuța părăsită din păduricea de pe latura de răsărit a moșiei.

Fără să prindă o iotă din acel dialog, Trotti și Adrien îi observau cu îngrijorare pe cei doi, de la distanță. Înfrigurat, marchizul își trase până sub bărbie cuvertura din blană de veveriță și, ridicând capul spre Adrien, murmură:

— Sunt de acord cu planul tău, prietene, dar supraveghează-l pe acest lunatec; cine știe ce prostie e în stare să mai comită! Te pomenești că-l crânțâne fiara aia superbă!

Adrien îl asculta cu atenție, în timp ce-l împingea cu o săniuță ce aducea mai degrabă a fotoliu pe patine.

— Cu siguranță că femeia asta are un plan împotriva noastră și vrea să-l folosească pe Floris drept momeală, mârâi el, înghițindu-și brusc vorbele la apropierea unei perechi de tineri boieri care trecură râzând pe lângă ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, conte Voronțov, nu pot să mă țin după dumneata! exclama femeia, o frumoasă blondă, însoțită de un bărbat chipeș și foarte înalt, care îi aruncă o privire iscoditoare lui Adrien. Fără

să știe nici el de ce, acesta îl antipatiza instinctiv.

— Al vreo idee cine e ăsta, Trotti? întrebă Adrien, urmărindu-l cu privirea pe când se depărta.

— Da, este contele Voronțov, după cât se pare un partizan devotat de-al țarevnei. Dacă tronul i-ar reveni ei, cu siguranță că și el s-ar alege cu un post important în guvern.

Adrien alungă impresia fugitivă de antipatie ce-l încercase.

„M-am prostit de-a binelea. Devin nervos, își spuse el posomorit. Omul ăsta e din tabăra noastră și când colo, eu... Prea înclin să văd numai dușmani pretutindeni”.

Se aplecă din nou înspre Trotti:

— Să revenim la oile noastre! Avem nevoie de cel puțin două ceasuri. Vă rog, fiți cu băgare de seamă în lipsa noastră.

— Nici o grijă, prietene, la nevoie părăsesc vânătoarea și mă adăpostesc într-un loc sigur. Dacă isprăviți la timp, mă găsiți aici. Dacă nu, ne întâlnim la palat, la festinul vânătorilor. Dar nu-l preveni decât în ultima clipă. Decizia trebuie să-i revină lui. Lui și numai lui, neinfluențat de nimeni.

Marchizul îi făcu semn să-l conducă înspre Floris, întrebându-l în treacăt:

— Dar încă nu mi-ai spus cum veți părăsi vânătoarea, tu și fratele tău?

— Nu te teme, Trotti, am eu o metodă infailibilă, răspunse Adrien zâmbind și coborând vocea, pentru că se apropiau de cei doi.

Cu obișnuita lui cochetărie, marchizul se asigură mai întâi că peruca și tricornul îi sunt bine așezate pe cap, apoi își potrivi grațios faldurile cuverturii de blană și de-

abia după aceea strigă:

— Ah, câtă eleganță, domnișoară de Mengden, vă asigur că grația voastră le-ar face să pălească de invidie pe doamnele de la Versailles.

Favorita îi aruncă lui Trotti o privire neagră ca păcura și Adrien își spuse că, dacă le-ar fi stat în putere, pupilele ei ar fi topit instantaneu gheața pentru ca marchizul să se afunde pentru totdeauna în adâncul lacului, cu complimentele și cu fotoliul său cu tot. Fără să-și piardă cumpătul, ambasadorul continuă, adresându-i-se de astă dată lui Floris:

— Domnule cavaler, fii bun și schimbă-l pe domnul conte, care și-a dat duhul împingându-mă. Sper că domnișoara de Mengden n-o să v-o ia în nume de rău că o părăsiți ca să vă ocupați de un biet bătrân ce nu cunoaște ca voi, tinerii, secretele patinajului...

Adrien de-abia se ținea să nu pufnească în râs. Era așa de caraghios să-l audă vorbind astfel pe marchizul ce nu avea decât treizeci și opt sau patruzeci de ani și plesnea de sănătate. Probabil că proceda astfel ca să o scoată din sărite pe favorită. Floris se înclină și brațul lui părăsi cu regret talia Juliei pentru a se sprijini de sania marchizului, în timp ce fratele său îi saluta scurt și o antrena pe Julia spre celelalte perechi de patinatori.

— Patinezi cam imprudent, domnule conte! S-ar putea să cazi și să nu mai fii în stare să te ridici, îi spuse frumoasa creatură lui Adrien, pe un ton acru.

Acesta îi zâmbi calm:

— Vai, Fräulein de Mengden, din fericire, fratele meu și cu mine ne aflăm întotdeauna unul în apropierea celuilalt, gata să ne ajutăm în caz că unul din noi s-ar împiedica ori ar păți ceva.

„Fir-ar să fie, femeia asta mă urăște, nu glumă”, își spuse el, continuând cu același glas fermecător și curtenitor:

— Oricum, dacă din nefericire s-ar întâmpla să cad, vreau să sper din toată inima, domnișoară, că n-am să vă trag după mine.

Disprețuitor, favorita nu-i mai răspunse, adresând de departe un mic zâmbet complice lui Floris, care îl împingea acum pe marchiz, ce-i drept cu destul de puțină tragere de inimă. Interceptând acest semn de conivență, Adrien se întrebă:

„Ce nou plan infernal a pus la cale femeia asta? De e îndreptat cumva împotriva fratelui meu, voi ști să i-l zădărnicesc!”

Fără să bage de seamă bosumflarea lui Floris, marchizul îl trase de unul din brandenburgurile pelerinei lui de iepure.

Tânărul se plecă înspre tricornul ambasadorului.

— Ah, ce grație au patinatorii ăștia, te stil, ce eleganță! exclamă zgomotos Trotti, agitându-și dantelele și blănurile și continuând apoi cu voce joasă: Ai grijă, nebunule, suntem înconjurați de iscoade! Am pus ceva la cale cu fratele tău. Dă-i ascultare întru totul, cu excepția unui singur lucru în care sufletul și onoarea ta îți vor comanda ce cale ai de ales.

„Ce mai e și păsăreasca asta? se întrebă Floris. Trotti iar a luat-o razna?”

— Te rog să nu te mai desparți nici o singură clipă de slujitorii tăi! Auzitu-m-ai? Și lasă inițiativele fanteziste, pentru altă dată, te rog foarte mult! Nu-mi plac deloc ochii acestei Mengden. Am impresia că ne pregătește o surpriză urâtă. Și veniți la mine de cum ați isprăvit!”

„Isprăvit, ce anume? Of, mă enervează cu misterele astea ale lui. Pentru atâta tot m-ai luat de lângă Julia, tocmai când eram pe punctul s-o dau gata? Ca să-mi torni balivernele astea?” își spuse Floris agasat, nu într-atât totuși încât să nu îl întrebe pe marchiz:

— Păi dacă primejdia e chiar atât de mare, pe dumneata, Trotti, cine te apără cât lipsim noi?

— Oh, ce frumoasă e Rusia sub zăpezile ei! le strigă Trotti perechilor de patinatori, apoi adăugă cu glas coborât: Eu nu mă mișc din sania mea, dar voi... voi nu știu ce vânat veți găsi... tare mi-e teamă că la vânătoarea asta o să facem de toate numai de vânat n-o să vânăm... Trebuie să ne ținem tari, din credință pentru regele Franței... din credință pentru țarevnă. Fii cu băgare de seamă, fiule, te implor, ai grijă...

— Nu te teme, Trotti, răspunse Floris, mișcat de solicitudinea și de afecțiunea aproape paternă a marchizului Doar suntem înarmați

Spunând aceasta, își pipăi pumnalul pe care și el și Adrien avuseseră precauția de a și-l strecura la brâu, știind că o vânătoare siberiană consta din „atacarea animalelor cu arme albe”. Ar fi fost dezonorant să ucidă lupii cu pistolul.

Pe peronul castelului, doi superbi „Ivanușca”, cu trăistuțe din catifea roșie și șnur auriu, petrecute pe după gât, sunară prelung din corn. Șepcile și hainele din postav verde brodat cu mătase roșie, precum și clopoțeii pe care-i țineau în mână, aminteau că, pe vremuri, acestor șoimari li se spunea „Ivan”.

Patinatorii se despărțiră cu regret de gheața lacului, îndreptându-se spre castel. Floris și Adrien simțiră că li se strânge inima. Ca odinioară, în copilăria lor, Dubino

părea să-i protejeze cu dalba lui siluetă. În exterior, clădirea se modificase prea puțin. După ce fusese unsă împărăteasă, Ecaterina, prea fericită să se poată instala aici, în locul Maximiliennei, adăugase o singură nouă aripă.

„Oh, buna mea mamă, își spuse Adrien, în curând fiul tău cel mare își va împlini făgăduiala făcută ție”.

Floris închise o clipă pleoapele. Oare nu pe acest peron, dulcea umbră a mamei lor prea-iubite îi chema drăgăstos să-și mănânce turta dulce cu unt și să-și bea ceaiul cu smântână, gustarea preferată a copilăriei lor? O otheadă a Juliei de Mengden îl readuse la realitate. Nu era momentul să se lase pradă amintirilor duioase.

„Nu uita de întâlnirea noastră”, părea să spună privirea ei atentă.

„Cum aş putea uita?”, îi răspundeau ochii lui Floris.

În curtea castelului toată lumea se pregătea de vânatoare. Slujitorii ofereau vânătorilor pahare cu hidromel purpuriu și vodcă, platouri imense cu piroști fierbinți care aveau avantajul că încălzeau mâinile și stârneau setea. Floris își dădu seama că bea vodca de parcă ar fi fost apă de izvor. Mujicii aduseră de căpăstru caii care scoteau trâmbe groase de abur pe nări și vreo treizeci da vânători se aruncară în șei, chiuind vesel. Majoritatea doamnelor intraseră în castel, cu excepția Juliei de Mengden, care, croită din alt aluat, încăleca bărbătește pe o iapă cu ochi galbeni din cale afară de năbădăioasă, întocmai ca stăpâna ei.

Feodor și Li Kang înșeuaseră caii și se apropiau acum de Floris și de Adrien.

— Am fost să dau o raită pe acolo, boiernașule, fără să mă vadă nimeni, șopti Feodor, prefăcându-se că

scurtează chingile pentru stăpânul său.

— S-a schimbat ceva?

— Nu, boiernașule, statuia e la locul ei, numai că pretutindeni mișună puzderie de paznici pădurari.

— Ai grijă, Floare de Mai, murmură Li Kang. Simt că mă mănâncă coada. Asta e un semn de la Budha, care mie nu-mi prea place. Te paște o primejdie.

Floris îl bătu afectuos pe umăr. Câțiva boieri îi priviră, mirați de relațiile existente între francezi și ciudații lor servitori. Dar din partea reprezentanților regelui Franței te puteai aștepta la orice fantezie.

— Unde e Grégoire? îl întreabă Floris pe fratele său.

— L-am trimis la ambasadă, cu Georges-Albert, să ne supravegheze reședința, îi șopti Adrien.

Floris scutură din cap, nemulțumit de toate acele manevre făcute fără știrea lui și, înainte să pornească în galop pe urmele pilcului de vânători, aruncă peste umăr e remarcă agresivă fratelui său:

— Dacă tot n-aveți nevoie și de părerea mea, atunci mă duc să vânez de unul singur!

Adrien zâmbi împăciuitor.

— Răbdare, frățioare, răbdare!

Așa ceva chiar că nu i se putea cere lui Floris, care galopa deja cu furie, îmboldindu-și din răspuseri calul cu pintenii.

— Mă cred încă un copil și nu vor să-mi spună nimic, deși numai și numai datorită mie au putut lua legătura cu țarevna, descoperi complotul regentei și...

Indignat, Floris pregăti o listă întreagă de servicii pe care le adusese cauzei lor comune și pe care de-abia aștepta să le înșire nerecunoscătorilor săi tovarăși de aventură.

Vânătorii se aflau de-acum la oarecare distanță înaintea lui, chiuind sălbatic. Căinii de Arhanghelsk lătrau cu furie, alergând sprinten pe gheață cu lăboaiele lor rotunde, despicând zăpada cu piepturile lor puternice. Dar pe Floris toate astea îl interesau prea puțin. Trăgând în piept cu deliciu o gură de aer înghețat, dădu pintenii calului ca să o prindă din urmă pe domnișoara de Mengden. Ajunsă la liziera pădurii, aceasta se întorcea întruna să privească spre Floris, de parcă ar fi vrut să îl atragă ca un magnet. Văzându-și fratele cu desăvârșire vrăjit de apriga amazoană, Adrien își spuse că sosise clipa să intre în acțiune. Întinzând galopul calului, ajunse în dreptul lui Floris. Ca un călăreț dibaci ce era, trase brusc de frâu, obligându-și calul să se cabreze în plin galop cum făceau cazacii, și ghemuindu-se se lăsă să lunece la pământ, ca și cum l-ar fi azvârlit armăsarul din șa. Mirat să-l vadă executând această fentă deprinsă în copilăria lor în Ucraina, Floris se opri totuși să vadă dacă nu cumva Adrien se lovise. Cum acesta nu mai mișca, descălecă și o luă la fugă spre el, urmat îndeaproape de Feodor și de Li Kang. Culcat în zăpadă, Adrien le făcu semn să se apropie, ca și cum ar fi fost pradă unei dureri violente. Juca o atât de perfectă comedie, încât cu toții sfârșiră prin a crede că i se întâmplase cu adevărat un necaz. Când colo, odată ajunși lângă el, Adrien privi în direcția pădurii și zâmbi satisfăcut. Stratagema lui izbutise de minune. Mai mulți vânători îl văzură căzând și acum își băteau, fără îndoială, joc de francezul care habar nu avea să se țină în șaua calului. Tuturor avea deci să li se pară normal că va întârzia puțin, cât să-și vină în fire după bușitură. Lui Adrien puțin îi păsa de reputația lui

hipică. Esențialul era că izbutise să-și oprească fratele în clipa când nebunul de el se pregătea să se ia după Julia de Mengden care, urmărind de la distanță întreaga întâmplare, blestema printre dinți:

— Imbecilul, sper că și-a frânt măcar spinarea. Și cretinul ăla mic ce face, nu mai vine odată?

— Chiar te-ai lovit, Adrien? îl întrebă îngrijorat Floris, aplecându-se spre el.

Tânărul îl liniști cu un surâs și, indicând cu capul silueta neagră a Juliei de Mengden ce se topea printre arbori, îi spuse lui Li Kang:

— Fii bun, prietene, urmărește-o fără să te faci văzut de ea și vino la locul știut.

Credinciosul chinez încuviință. Clătinându-și coada și încrețindu-și încă mai mult pleoapele migdalate, glăsui cu adânc dispreț:

— Vacii care-l lovește pe Budha îi cad coarnele. Voi fi invizibil ca duhul vântului, Bucurie a Zilei.

Ca pentru a-și întări spusele, Li Kang sări în șa și o porni ca o nălucă. Mulțumit, Adrien se ridică într-un cot, jucând în continuare comedia durerilor, spre a înșela privirile indiscrete ale unor eventuali întârziați ce ar fi putut da pe neașteptate peste ei.

— Și acum, Floris, ai să ne urmezi, pe Feodor și pe mine.

— Nu înțeleg, protestă nemulțumit tânărul. Unde și de ce să merg? Ce-i cu toate misterele astea? Eu unul m-am cam săturat. Știi bine că te-am urmat întotdeauna, Adrien, dar de data asta cam întreci măsura.

Adrien întinse mâna mezinului și se ridică anevoie în picioare, prefăcându-se a schiopăta.

— Să nu inversăm rolurile, frățioare! După câte știu,

eu sunt cel ce te urmează în permanență.

Floris roși și lăsă capul în pământ, rușinat.

— Vroiam să spun că am o întâlnire importantă, care s-ar putea să fie de cea mai mare însemnătate pentru țarevnă și...

— Las-o baltă, frățioare, i-o reteză Adrien, pe un ton autoritar. M-am prefăcut anume ca să te salvez din capcana în care te pregăteai să te arunci cu ochii închiși. Iar acum ai să ne urmezi într-un loc mult mai important, pentru tine și poate chiar pentru țarevnă. Nu-i așa, Feodor?

— Da, înălțimea Voastră, răspunse grav ucraineanul, folosind pentru prima oară acest apelativ, la adresa lui Adrien, ca pentru a-i arăta lui Floris că era cazul să dea ascultare fratelui său mai mare. Apoi, întorcându-se spre mezin, cazacul adăugă:

— Vino, boiernașule, a sosit clipa să cunoști vrerea lui Petrușka.

Floris îi privi cu atenție chipul brăzdat de cicatrice și citi în unicul lui ochi o emoție ieșită din comun. Impresionat, tăcu mâlc, încăleacă docil și-i urmă în direcția serelor de la Dubino, unde creșteau portocali, lămâi și un soi de plante rare întâlnite numai în peninsula Apsheron, lângă Baku...

— Florile astea le-a adus țarul la nașterea ta, boiernașule, murmură Feodor, arătându-i-le prin geamul serei.

Cei trei bărbați descălecară și își priponiră caii de un copac fructifer, cu trunchiul și ramurile înfășurate în saci de pânză și în paie. Neliniștiți, Floris și Adrien priveau mereu înapoi, deși, după cât se părea, nimeni nu dăduse atenție venirii lor. Floris își urma tovarășii

din ce în ce mai intrigat. Intrară în sera cea mare unde sobele, savant plasate, răspândeau o căldură de etuvă. În mijlocul serei, printre hârdaiele cu portocali, se înălța o statuie a Dianei, trăgând cu arcul.

Adrien era palid ca un mort. Feodor inspecta rapid locul, să se asigure că în afară de ei nu se mai afla nimeni acolo. Deodată o ușă se deschise și doi mujici, însoțiți de un paznic forestier, își făcură apariția.

— Ce doresc Înălțimile Voastre? întrebă paznicul cu o politețe ușor amenințătoare.

Adrien se așeză gemând pe o bancă și rosti cu greu, pe franțuzește.

— Vrei, te rog, bunule Feodor, să le traduci acestor brave persoane că am tras o căzătură zdravănă de pe cal și că vreau să mă odihnesc puțin aici, la căldură, înainte a mă alătura din nou tovarășilor mei de vânătoare? Bineînțeles, dacă nu este interzis să stăm aici.

Paznicul, după toate aparențele unul din zbirii domnișoarei de Mengden, se uită bănuitor la cei trei străini, apoi dădu un ocol rapid serei. Păru satisfăcut de rezultat, spunându-și fără îndoială că oaspeții nu aveau ce alt rău face în acel loc decât cel mult să deoache plantele exotice. Totuși, dintr-un exces de precauție, după ce se plecă până la pământ în fața lui Adrien și a lui Floris, se întoarse către Feodor și îi spuse:

— Comunică, te rog, înălțimilor lor, că îi trimit pe acești doi mujici la castel să le aducă ceva de-ale gurii și niscaiva băutură, în timp ce eu rămân la dispoziția înălțimilor lor, pentru orice le va fi de trebuință. Imperturbabil, Feodor traduse stăpânilor săi, cuvânt cu cuvânt, ceea ce ei pricepuseră de la bun început. Ușa se închise în urma celor doi mujici. Trecură câteva minute.

Pe banca lui, Adrien pălea văzând cu ochii. Feodor fluiera vesel un marș ucrainean tot apropiindu-se pe nesimțite de statuia Dianei, în timp ce paznicul se plimba nepăsător printre hârdaiele cu portocali. Floris aștepta calm să vadă ce se va întâmpla mai departe. Deodată, privirea lui o intersectă pe a lui Adrien și, prompt ca întotdeauna, pricepu ce aștepta acesta de la el. Cuprins de o bruscă bună dispoziție, se apropie de paznic și, cu un zâmbet nevinovat, îi spuse pe franțuzește:

— Frumoase fructe, frumoase plante, frumoși arbori.

Bărbatul se înclină politicos, fără să înțeleagă o iotă.

— Da, da, boierule.

Nefericitul nu apucă să spună mai mult de atât. Pumnul de fier al lui Floris îl trăsni în falcă, expediindu-l pentru o bună bucată de vreme în lumea viselor. Adrien se ridică dintr-un salt și, cu toată tensiunea momentului, nu se putu abține să nu-l mustre cu blândețe pe Floris:

— Ce să zic, halal imaginație: Frumoase fructe, frumoase plante...

Floris îi făcu cu ochiul, afectuos.

— Mi s-a cerut să execut fără să crâcnesc, deci fără să gândesc...

— Și acum e rândul tău, Feodor, porunci Adrien cu glas schimbat.

În ciuda staturii sale de uriaș, Feodor trebui să se înalțe pe vârful cizmelor lui roșii ca să apuce arcul Dianei, pe care îl învârti aproape fără nici un efort spre sud. Soclul statuii se deplasă lent, cu un ușor scârțait metalic, descoperind treptele unei scări întunecoase. Prevăzător, Feodor își pregătise o torță. Scotocindu-se în

buzunarul tunicii, dădu fuga la una din sobele de faianță verde și o aprinse. Floris și Adrien îl înșfăcară pe zdrahonul leșinat și se precipitară pe urmele cazacului. La capătul treptelor se afla un levier, Feodor trase de el și statuia de deasupra lui se roti reluându-și locul obișnuit, exact în clipa când cei doi mujici se reîntorceau cu brațele încărcate de merinde.

— Aoleu, Sfinte Gheorghe, Tăicuțule, văd că aici nu mai e țipenie de om.

— Dar caii sunt tot afară.

— Și de departe n-am văzut ieșind pe nimeni.

Cei doi începură să tremure de le clănțăneau dinții. Aruncând tăvile cu merinde cât colo, căzură în genunchi, bătând mătânii.

— Doamne Dumnezeule, Maică Preacurată, Isuse Hristoase, sfinți părinți, îngerașilor, mântuiți-ne de necuratul...

— Brr, mie unul îmi miroase a vrăjitorie, tăicuțule.

— I-o fi răpit păcătosul cela de Voldianoii, diavolul cu barbă verde!

— Aoleu, haide să le spunem și celorlalți!

Și cei doi o tuliră spre castel, ca fugăriți de Satana.

Feodor se angajase de-acum într-un tunel îngust dar înalt cât un stat de om, zidit temeinic, din cărămidă. Nu se zărea pic de igrasie. Cu sufletul apăsător de simțăminte diferite, cei doi tineri pășeau pe urmele ucraineanului. După câteva minute ajunseră într-o pivniță unde se aflau douăsprezece cufere din lemn sculptat, cu câte un vultur la fiecare din cele patru colțuri.

— Aici, Feodor? întrebă Adrien cu vocea gătuită de emoție.

— Da, boierule, cred că aici e.

Cei doi frați îl culcară binișor pe paznic pe pământ. Apoi Adrien se apropie de Feodor, îi luă torța, îngenunche în fața unuia din cufere și îl deschise. Nu era încuiat decât cu un drug de fier petrecut printr-o balama, de parcă proprietarul, sigur pe sine, nu ar fi avut nevoie de alte precauții suplimentare. Cufundându-și mâinile în interiorul lui, Adrien le ridică, pline cu monezi de aur, îi prefiră printre degete, murmurând:

— Da, e o adevărată comoară. Ai avut dreptate, mamă...

Apoi întoarse lent capul spre fratele lui care îl privea încrămenit:

— Floris, iată moștenirea ta!

Capitolul XII

Floris își scutura neîncrezător buclele negre.

— Vrei să spui, Adrien, că tot aurul ăsta e al nostru? Mama noastră stăpânea o asemenea avere aici, în Rusia?

— Nu, frățioare, cuferele îți aparțin numai ție, ți-am spus doar, îi răspunse blând Adrien, neliniștit de reacția pe care s-ar fi putut să o aibă acesta la aflarea secretului paternității sale. De aceea decise să îi dezvăluie progresiv taina, lăsându-l să ghicească singur adevărul.

— Ascultă-mă bine, Floris. Până se întoarce Li Kang avem timp berechet...

Floris îngenunche și el. Se jucă aiurit cu monezile de aur ce scânteiau amețitor în lumina torței.

„Oh, Petrușka, Petrușka, murmură tânărul,

întrerupându-și fratele, erai țarul și erai prietenul meu. De ce mi-ai lăsat numai mie averea asta? Favorul tău îmi îngreunează sufletul. Cum de-am meritat eu asta mai mult decât Adrien? Și tu, scumpă mamă, de ce nu mi-ai dezvăluit nimic din toate aceste mistere?...”

Cu impetuositatea ce-l caracteriza, Floris sări în picioare și se azvârli în brațele fratelui său.

— Oricum, n-are nici o importanță, frățioare, știi bine că tot ce e al meu e și al tău.

Frații se îmbrățișară afectuos sub privirea înduioșată a cazacului care-și șterse pe furiș o lacrimă. Floris își reveni cel dintâi. Se așeză pe unul din cufere, spunând calm:

— Dă-i drumul, frățioare, te ascult.

— Ți-amintești, Floris, că în ultimele clipe ale vieții ei, mama nu m-a lăsat decât pe mine în preajma ei, socotind că erai prea micuț să afli anumite taine și... să dai ochii cu moartea? Mi-a încredințat atunci o scrisoare, ții minte, nu-i așa? Scrisoarea pe care i-am dat-o regelui și în care ea îi amintea respectuos promisiunea făcută cândva de el țarului Rusiei, cu ocazia vizitei acestuia în Franța: de a-și aminti numele de Villeneuve. Îi vorbea în scrisoare de familia noastră, cu nădejdea că ne va primi la curtea lui.

Adrien tăcu o clipă, răsufală adânc, își privi fratele care îl asculta cu sufletul la gură și continuă:

— Apoi, mi-a dezvăluit că în copilăria noastră, țarul, care te iubea nespus de mult, atât de mult încât se gândise să-i fii moștenitor, ascunsese aici aceste lăzi cu aur ca să dispui de ele, cum vei crede tu de cuviință când vei fi bărbat. Scumpa noastră mamă a mai apucat să-mi vorbească de statuia Diane, să-mi explice cum

funcționează mecanismul secret, cum se ajunge la comoară și pe unde se iese din subteran, în apropiere de Peterhof. Respectând voința ei până acum, nu ți-am spus nimic din toate acestea pentru că, trăind în Franța, mi se părea imposibil să putem ajunge până aici ca să dobândești ce-ți aparținea de drept. Neașteptata noastră misiune la Petersburg părea să fie un semn al Cerului, numai că, odată ajunși aici, ostilitatea de care ne-am izbit nu mi-a permis să-mi fac vreo iluzie. Iată însă că în această dimineață inamicii noștri ne-au oferit ei înșiși șansa de a ajunge la moștenirea ta. O dată mai mult, providența și-a spus cuvântul. Dumnezeu ne-a călăuzit pașii până aici.

— Să-mi fie cu iertare, boierule, interveni Feodor, de-acolo de sus tătuca ȋarul și măicuța voastră au pus o vorbă bună pentru domniile voastre pe lângă stăpânul cerului și al oamenilor!

Cei doi frați tăcură tulburați. Deodată, Floris întrebă cu voce albă, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

— Un lucru aș vrea să știu și să înțeleg, Adrien... deși nu știu și nu înțeleg multe: unde se afla tatăl nostru, contele de Villeneuve-Carames, pe când noi locuim în Rusia? Murise cu adevărat, cum părea să creadă mama noastră? S-au mai întâlnit preț de câteva ceasuri sau zile, cât să o zămislească împreună pe sora noastră Baptistine? De ce după moartea ȋarului a trebuit să fugim de furia împărătesei? Și, mai cu seamă, de ce Petrușka nu vroia să știm că el este ȋarul? Îți amintești cum am aflat adevărul, în noaptea când s-a prăpădit. Ah! Adrien, în capul meu se învălmășesc frânturile unui puzzle prea complicat să-l pot orândui. Simt că-mi lipsesc încă unele piese esențiale. Dacă știi mai mult

decât mine, Adrien, te rog, ajută-mă să fac lumină în tot acest hățiș de nedumeriri ce-mi tulbură cugetul. De fapt nu mi-ai răspuns la întrebarea de căpetenie: de ce tot acest aur mi-a fost lăsat numai mie? Ce-am făcut eu ca să merit acest privilegiu? Dacă știi, răspunde-mi!

Pentru prima oară în viața lui, Adrien se simțea bătrân. Foarte bătrân. Va să zică Floris, pe care toată lumea îl credea un zăpăcit flușturistic, purta în suflet toate aceste neliniști; Intuiția îi spunea lui Adrien că nu trebuie să-i răspundă dintr-o dată. Pentru o inimă de numai optsprezece ani, anumite adevăruri erau prea crude spre a fi aflate dintr-o dată. Se cuvenea să-l lase să le afle cu încetul. Oftând, Adrien îi spuse:

— Tot ce știu este că, simțind că i se apropia sfârșitul, țarul l-a chemat la căpătâiul lui pe credinciosul său prieten, prințul Romodanovski, și i-a încredințat taina comorii. Bunul Romo i-a împărțășit-o mamei noastre, înainte să pornim înapoi spre Franța. Ajungând la Marsilia, mama s-a reîntâlnit cu contele de Villeneuve-Carames...

Adrien evitase anume să spună „cu tatăl nostru”.

Tăcu o clipă, apoi îl privi țintă pe Feodor, întrebându-l:

— Dar oare ce-o fi cu Li Kang? încep să fiu îngrijorat.

Cazacul pricepu că stăpânul său îi cerea să-i vină în ajutor și reflectă în sinea lui:

„Într-adevăr, sufletul boiernașului nostru e și-așa prea plin. Sângele apă nu se face. Clocotește tulburarea în el. N-ar fi sănătos să afle totul dintr-un foc. Ia hai să-i schimbăm nițeluș gândurile...”

— Privește, boiernașule, spuse el, înălțând triumfător două săbii pe care tocmai le găsisese într-unul din cufere,

mai lung decât toate celelalte. Învelite cu grijă în pânzeturi îmbibate cu ulei nu prinseseră fir de rugină, încrustate cu o lucrătură fină din aur și argint, mânerele identice erau împodobite cu câte un diamant de mărimea unei alune. Luându-le cu sfială în mână, cei doi frați observară cu emoție că pe lama celor două săbii se afla gravată, în limba rusă, una și aceeași deviză: „Numai împreună putem izbândi”.

— Vezi, Adrien, exclamă Floris, vizibil ușurat. Țarul s-a gândit la amândoi!

— Știți ce, boiernașilor? Destinul și-a mai spus o dată mai mult cuvântul. Acum și aici am să vă învăț lovitura secretă a țarului. Haideți! În gardă!

Adrien pricepu adevărata intenție a cazacului și se supuse cât ai clipi. În schimb, Floris își ridică cu lehamite sabia. Își simțea umerii apăsați ca de un veșmânt de plumb. Privi încă o dată la lama scânteietoare pe care sta scris „Numai împreună putem izbândi”.

Paznicul, de care uitaseră cu toții, începu să geamă, semn că-și revenea în simțiri. Feodor se apropie de el:

— Îmi pare rău, bătrâne, n-am ce-ți face, șopti el, în timp ce-l trosnea în moalele capului, ia mai trage tu o porție zdravănă de somn!

Mulțumit că dinspre partea aceea n-aveau a se mai teme, Feodor se întoarse spre învățăceii săi:

— Această lovitură o deprinsese țarul de la un vestit spadasin venețian care i-a dezvăluit-o în semn de recunoștință pentru a-l fi salvat de la înec în timpul unei năprasnice furtuni din portul Amsterdam. Ea se execută fie numai cu sabia, fie printr-o dublă mișcare – cu sabia în mâna dreaptă și cu pumnalul în mâna stângă.

— Grea treabă!

— Cătuși de puțin. Adică pentru voi nu e grea. Păcatele mele, că doar nu degeaba m-am străduit să fac din voi crimeuri de mână întâi, își umflă țăntoș pieptul Feodor. Ia să văd, pentru voi e-un joc de copii. Deprinzând-o, de-aci înainte veți fi ca și invincibili. Priviți-mă cu luare aminte, dar mai întâi scoateți-vă pumnalele de la brâu și țineți-le în mână stângă.

Docili, tinerii îl ascultară întocmai.

— La început faceți cu sabia „invitații” și „eschive”, în stânga și în dreapta, ca să-l obligați pe adversar să fandeze. Dacă aveți și stânga înarmată, parați în „cruce înaltă” ori în „cruce joasă”. În clipa când inamicul, înșelat de „invitația” pe care își închipuie că ați făcut-o comițând o grosolană eroare, se descoperă și se repede să vă lovească în cap, în loc să ripostați cum se așteaptă el, printr-o lovitură îndreptată spre inimă, vă încrucișați, uite-așa, sabia și pumnalul și, în timp ce îl respingeți cu o „rasamblare”, săriți și fulgerător i le împlântați pe amândouă în spate.

Și însoțindu-și cuvintele cu o mișcare precisă, Feodor își opri armele deasupra capului plecat al lui Floris. Tinerii se priviră uluiți.

— Incredibili! exclamă Adrien. Și nu foarte academic!

— E drept, boierule, recunosc ucraineanul. În schimb, nu dă greș.

— Ai dreptate. Cu lovitura asta secretă nu avem a ne mai teme de nimeni pe lume. Hai, arată-ne-o încă o dată. S-ar putea să trebuiască să o folosim mai curând decât crezi. Îți mulțumesc, Petrușka, pentru săbiile astea minunate și îți mulțumim ție, bunule Feodor, pentru a ne fi transmis această neprețuită știință,

exclamă Floris. Fascinat de noutatea loviturii secrete și de perspectiva unor strălucite victorii în dueluri pe viață și pe moarte purtate întru salvarea țarevnei, uitase de tristețile de mai adineaori.

Tinerii se puseră iarăși în gardă, duelând de astă dată între ei. Desfășurat la lumina torței înălțate de Feodor cât putea el de sus, printre sipetele pline cu rufi de aur purtând efigia țarului, acel duel mimat oferea un spectacol cu totul ireal.

— Atenție! Adrien, „cruce înaltă”, bine... „eschivă”, acum „cruce joasă”, așa... „fandeează”, acum Floris... parezi și te descoperi, „rasamblare”... le ghida atent mișcările, Feodor.

— Ești mort, Adrien! strigă Floris, aruncându-se asupra fratelui său cu acea fentă aiuritoare inspirată parcă din pasa finală a toreadorului care ucide taurul înfigându-i sabia în ceafa plecată în timp ce acesta se repede furios asupra lui.

— Bucurie a Zilei, l-au răpit pe Vorbă Aurită!

La strigătul lui Li Kang, Floris și Adrien încremeniră cu săbiile în aer. Prinși în jocul de-a duelul, nici ei, nici Feodor nu-l auziseră pe Li Kang coborând scările aproape de-a rostogolul.

Feodor se repezi la el:

— Ai închis la loc mecanismul statuii?

Micuțul chinez încuviință printr-o mișcare scurtă a capului și se așeză pe jos, cu picioarele încrucișate sub el, să-și tragă sufletul, în vreme ce stăpânii lui îl copleșeau cu întrebările:

— Ce spui, Li Kang? Cine l-a răpit pe marchiz? Vorbește! Ai văzut cu ochii tăi? Vorbește!

Chinezul își aruncă coada pe spate și făcu semn că le

spune de îndată totul:

— Li Kang a urmărit-o pe Hienă Amenințătoare. Ea nu l-a văzut, pentru că Li Kang are în el inimă de dragon roșu și știe să-și asemenea trupul cu trunchiurile copacilor desfrunziți. Hienă Amenințătoare s-a îndreptat spre o bisericuță părăsită din inima unui crâng.

— Ah, acolo aveam întâlnire cu ea! se dădu de gol fără să vrea Floris.

Sub privirea plină de reproș a fratelui său, își plecă ochii rușinat, mușcându-și buzele. Fără să-l ia în seamă, chinezul continuă cu tonul unui om din cale afară de mulțumit de propria ispravă:

— Li Kang și-a priponit calul hăt departe și de-acolo înainte s-a târât pe burtă prin zăpadă, ca un leopard tibetan.

Floris și Adrien îl respectau prea mult ca să-și îngăduie să-i ceară să intre mai iute în subiect. Îl ascultară deci în continuare, deși tremurau de nerăbdare să afla urmarea. În schimb, Feodor, care nu se încurca cu asemenea delicateți, îi tăie de-a dreptul vorba, chinezului, mârâind furios:

— Scurtează, frate, scurtează, că ne-apucă noaptea!

— Bine Lamă Ascuțită, am înțeles, replică nițel vexat chinezul. Așadar, m-am târât până la biserică, acolo m-am cățarat în vârful turlei, mai întâi săltându-mă pe crengile unui copac, apoi escaladând zidul vechi de cărămidă și, odată ajuns sus, m-am pitulat pe după colț. După ce m-am asigurat, am văzut că acolo nu sta nimeni de pază, m-am culcat iar pe burtă și am privit în biserică prin gaura pe unde cândva trecea frânghia clopotului. Hienă Amenințătoare se afla înăuntru, înconjurată de vreo zece ostași. Am uitat să vă spun că,

de sus din turlă, m-am uitat de jur împrejur și, îndărătul unui pâlc de arbori, am zărit într-o vâlcea cailor, priponiți și cu capetele băgate în saci cu mei, precum și o sanie cu coviltirul coborât. Hienă Amenințătoare tocmai vorbea cu căpetenia oștenilor. Din pricina pălăriei cu boruri largi, acesteia din urmă nu i-am putut vedea chipul, dar i-am recunoscut glasul: era Gâtlej Însetat.

— Aha, va să zică Herr Grauben s-a trezit din beție, observă Floris pufnind în râs.

— Da, Floare de Mai, cam așa s-ar părea, dar asta să nu-ți bucure inima. Dimpotrivă.

— Ce vrei să spui? se încruntă Floris.

— Așteaptă, Floare de Mai, așteaptă și ai să afli. Va să zică, Hienă Amenințătoare tocmai spunea: „Fiți gata pregătiți”, la care Gâtlej Însetat i-a răspuns: „Noi suntem, da’ franțujii ăia ce fac, Fräulein Mengden, nu mai vin odată? De-abia aștept să mă răzbun pe ei. Mai cu seamă pe ăla micu’. Dacă-l prind în vârful săbiei, să te ții ce mi ți-l mai fac să joace, ca pe-un pui de șarpe veninos, înainte să-l trimit pe lumea ailaltă. Pe urmă o să vină la rând fratele lui...” „Netrebnic lăudăros ce ești”, – l-a întrerupt Hienă Amenințătoare – „uiți că te-au tras pe sfoară ce pe-un copil? La ce ți-a folosit sabia aia cu care te tot făleşti? Noroc de mine că o să vi-i aduc ca pe tavă. Am cel puțin tot atâtea motive ca tine să mă răzbun pe ei... L-am fermecat pe dobitocul ăla mic...”

Floris tuși încurcat. Prefăcându-se a nu fi observat nimic, Li Kang își continuă senin povestirea, imitând-o pe Julia Mengden:

— „Trebuie să pice dintr-o clipă în alta – se ținea după mine ca rața de coada maică-si” – a rânjit Hienă

Amenințătoare. „Doar dacă nu cumva blestematul ăla de frate al lui nu și-o fi frânt gâtul, cum pe de altă parte i-aș dori din toată inima!”.

— Dulce creatură, n-am ce zice, mormăi Adrien printre dinți.

— „...Până vin ei, povestiți-mi ce vești aveți de la Herman și de la Buzov” — continuă Li Kang s-o maimuțărească pe Julia de Mengden. „Păi, Fräulein Julia, au ajuns cu bine la Schlüsselburg, unde i-au închis în turn pe țarevnă și pe Lestocq. Ați avut o idee absolut genială! Cei din garnizoana de acolo, cred că au de-a face cu o nebună primejdioasă care a încercat să o asasineze pe «fiica țarului». Ha, ha, nu că e bună!” râdea să se prăpădească Gâtlej Însetat. „Așteptați ordinele mele. Vă spun eu când să-i faceți de petrecanie, împreună cu medicul ei iubit”, le-a poruncit Hienă Amenințătoare. „Până una alta, puneți mâna pe cretinul ăla mic de cum apare și expediați-l și pe el tot acolo. Mi se pare un loc mai sigur decât fortăreața Petru și Pavel, unde soldații nu se prea dau în vânt după regentă. Când vom avea un ostatec francez, altfel o să discutăm cu pomădatul ăla de ambasador”.

— Și taman în clipa aceea, Bucurie a Zilei, să-mi vină rău, nu alta, îl aud pe Vorbă Aurită spunându-i bravului vizitiu pe care l-am salvat de la înec: „Oprește sania, Clement! Ce-ar fi să intrăm în bisericuța asta? Cred că aici o să fiu mai în siguranță decât printre vânători. Ajută-mă să mă dau jos”. Am dat să strig, să-i avertizez să nu se oprească. Dar n-am mai apucat. Oricum, ar fi fost zadarnic. Nici nu coborâse bine Vorbă Aurită din sanie că oștenii lui Gâtlej Însetat erau de-acum călare pe ai noștri, legându-i fedeleș. L-am mai auzit pe Vorbă

Aurită răcnind: „Luați seama, tâlharilor, Majestatea Sa o să afle și va fi vai și amar de voi!” Pe urmă i-au înfundat un căluș în gură. Gâtlej Însetat o cam băgase însă pe mânecă: „Aoleu, Fräulein, ce-o să spună regenta? Poate ar fi bine să ne mai gândim. Să răpește un ambasador nu-i de glumă, zău așa!” Hiena a rânjit: „Regenta! Nu mai pot eu de ea. Aici eu comand. Eu! Diavolul e de partea noastră. Du-i la Schlüsselburg... aici s-ar putea să le dea cineva de urmă... O să spunem că lupii... i-au mâncat pe ambasador și pe vizitiul lui... ha, ha, ce nostim! Fă ce-ți spun, Grauben, și am să te ridic la rang de generalissim!” Auzind asta, Gâtlej Însetat n-a mai șovăit. Înainte să încalece a întrebat-o: „Și cu ăla micu’ ce se întâmplă, îl mai așteptăm?” „Nu, duceți-vă numai cu ăștia. I-o fi reținut fratele lui. Nu-i nimic, îmi pică ei în mână. Și de cum se vor afla în puterea mea, o să ți-i predau, Grauben, să faci ce-i vrea tu cu ei. Până atunci însă mă reîntorc la castel și pe urmă mă duc la Palatul de Iarnă să vorbesc cu grășana. Dacă intervine ceva neprevăzut, trimite-mi vorbă...”

— Pe scurt, cam asta s-a întâmplat, conchise chinezul, pătruns de importanța misiunii sale. După plecarea lor, Li Kang Yuin s-a reîntors aici galopând cu un cal înaripat, purtat de răsuflarea înmiresmată a zeului Pianku. Ajuns lângă seră, a văzut un grup de mujici care i-au strigat de departe: „Stai, nu te apropia! Ce vrei să faci nebunule? Nu intra, nu, înăuntru sunt niște vârcolaci care or să te răpească și pe tine!”, Li Kang nu crede însă decât în spiritele imperiului ceresc și n-a dat ascultare văicărelilor lor înspăimântate. Și iată-l aici, la fel de liniștit ca undele Fluviului Galben într-o dimineață senină de vară, — încheie malițios chinezul în obişnuitul

său stil pompos, aruncându-i o privire triumfătoare lui Feodor care, ca orice ucrainean adevărat, era superstițios foc și împărtășea întru totul spaimile mujicilor.

În pivniță se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare căuta febril o soluție.

Deodată, Floris sări în sus:

— Nu mai avem nici o clipă de pierdut, țarevna și Trotti sunt în primejdie de moarte, să pornim în ajutorul lor.

— Sunt de acord cu tine, frățioare, trebuie să ne grăbim, dar mai întâi spune-mi ce ai de gând să faci cu comoara ta?

Floris îl privi încremenit. Parcă de asta îi ardea lui acum? Văzând însă licărul jucăuș din privirea fratelui său, ghici dintr-o dată totul:

— Auzi întrebare? Cu aurul ăsta năimim o oștire, de care avem nevoie ca să luptăm pentru cauza țarevnei...

— Uf, frățioare, răsuflă ușurat Adrien. De fapt nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Și nici marchizul pe care l-am pus la curent cu întreaga tărășenie. Era absolut convins că nu poți reacționa decât așa! Și acum, prieteni, la drum!

Cei patru își burdușiseră buzunarele cu ducați, hotărâți să revină să ia și restul de cum le va fi posibil. Feodor și-l aburcă în spinare pe paznic, pe care puțin lipsise să-l uite acolo, și porniră în goană spre cealaltă ieșire a pivniței, care răspundea într-un tunel care, la rândul lui, dădea în spatele castelului Peterhof. Spre norocul lor, reședința de vară era închisă. Fațada barocă a impunătorului palat cu acoperișuri argintii, scânteind sub acele de chiciură ale iernii, părea să privească ironic

cum se strecoară printre cascadele și izvoarele lui încremenite sub țurțuri imenși de gheață. Își abandonară prizonierul la picioarele unei statui a lui Samson în luptă cu un leu căruia îi descleșta fălcile, în speranța că frigul pătrunzător avea să-l trezească rapid pe nenorocitul pădurar. Din depărtare, dinspre Dubino, răsunară tânguiri prelungi de corn, semn că vânătoarea se încheiase. Deși nu era cu mult trecut de amiază, afară începea să se întunece.

— Să ne grăbim, strigă Floris.

Capitolul XIII

— Iată ce propun eu, îl potoli Adrien. Tot suntem în apropiere de Petersburg și tot locul cel mai sigur pentru noi rămâne ambasada. Să ne repezim până acolo și să ne luăm caii și toate celelalte trebuincioase! Preț de încă în ceas sau două, ticăloasa de Mengden o să ne mai caute la Dubino. Să profităm de acest răgaz.

— Ai dreptate. De la ambasadă plecăm după ce se lasă noaptea. Mai ales că avem noroc de lună plină, încuviință Floris.

Traversară un canal și o luară de-a lungul mării mergând spre răsărit. „Mon Plaisir”, reședința din cărămizi a lui Petru cel Mare, era și ea închisă; din fericire, îndărătul ferestrelor bătute în cuie nu se afla nimeni. Ocolind cu grijă drumurile bătute, la intrarea în oraș, micul grup al fugarilor se despărți, spre a nu da de bănuț. Precauție cu totul inutilă, căci la acel ceas al serii străzile erau de mult pustii. Cei patru se prelinseră ca niște umbre pe lângă ziduri, până pe cheiul Moikăi,

pătrunzând în ambasadă printr-o portiță dosnică. Un ciudat spectacol îi aștepta la primul etaj, în camera lui Floris: înarmat cu câte un pistol în fiecare mână, și cu pletele-i albe zburlite pe țeasta rotundă și gălbejită, Grégoire tremura de enervare, în timp ce Georges-Albert îl strângea cu furie de gât pe preotul ambasadei. Înfundat într-un fotoliu de unde nu i se mai zărea decât vârful nasului, cu hainele zdrențuite și obrazul zgâriat la sânge, nenorocitul abate credea fără doar și poate că îi sosise ceasul. Văzându-i pe Floris și pe Adrien, dădu să se ridice, strigând:

— Ah, domnilor de Villeneuve-Caramery, ajutor! Vă implor, scăpați-mă de acești nebuni!

— Vorba! Nu te clinti sau îți zbor creierii! tună indignat Grégoire. Spionule, preot de operetă ce ești! Tacă-ți gura, ori te trimit pe lumea ailaltă!

Spunând aceasta, bunul intendent își agită cu atâta violență pistoalele încât Feodor și Li Kang considerară că era mai prudent să i le ia din mână.

— Da bine, Grégoire, ce se petrece aici? Cei cu balamucul ăsta? Explică-mi, te rog. Văd că era să dai de bucluc?!

— Eu, domnule? Nu mă cunoașteți! replică jignit Grégoire. Dar să vedeți, De la Dubino am plecat încoace, cu Georges-Albert și, precum mi-ați poruncit, am intrat fără ca nimeni din ambasadă să ne vadă și ne-am ascuns! Georges-Albert în camera domnului cavaler și eu în a dumneavoastră, domnule conte. Când colo, ce să vezi! N-a trecut mult, deși cam începuse să mă ia somnul, când, deodată, l-am auzit pe spionul ăsta gemând. Georges-Albert îl înșfăcase de beregată pe când scotocea prin hârtiile domnului cavaler. Am luat

pistoalele voastre, domnule conte, și mă pregăteam să-i fac de petrecanie când ați apărut domniile voastre.

Ecleziastul își șterse sudoarea care îi năpădise fruntea și oftă ușurat, spunându-și că, de bună seamă, văzuse moartea cu ochii, apoi exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnilor, spuneți animalului āstuia să-mi dea drumul.

Într-adevăr, Georges-Albert se distra în continuare ascuțindu-și gheruțele pe pieptul prizonierului său. Floris se apropie, luă maimuțoiul în brațe și-l mângâie ca să-l calmeze, în timp ce acesta se gândea că ar fi fost cazul mai curând să fie felicitat și să i se ofere o recompensă... Ceva acolo, măcar... măcar o sticlă din vinul acela nemaipomenit al regelui, prietenul său. Al lui Georges-Albert, desigur, nu al nerecunoscătorului de Floris...

„E de-a dreptul de necrezut cum de o persoană atât de bine educată ca el poate fi atât de distrată... își spunea mahnit maimuțoiul... Eu fac ce fac și când colo el... Mă rog, dacă atâta poate, atâta dă...”

Cu un oftat de resemnare, Georges-Albert preferă să privească lucrurile cu filozofie. Se cățără pe umărul stăpânului său ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, numai ochi și urechi la cele ce aveau să urmeze. Nu voia să scape o vorbă din mărturisirile trădătorului.

— Sutana dumitale nu mă intimidează câtuși de puțin. În solda cui ești, netrebnicule? îl interogă sever Adrien pe abate. Și de unde cunoști adevărata noastră identitate?

Bărbatul zâmbi, străduindu-se să-și aranjeze cât de cât ținuta.

Floris mârâi, furios:

— Să nu crezi că ne impresionezi cu insolența dumitale. Oricum, nu ne plac preoții falși. Va să zică, dumneata ești cel ce ne spionează de luni de zile, dumneata ne cotrobăiai prin lucruri și trăgeai cu urechea pe la uși. Știm tot și, dacă nu vorbești de bună voie, te dăm pe mâna Lui Li Kang care îți dezleagă limba cât al clipi. Are el secretul lui. O să-l afli de îndată...

Adrien admiră siguranța de sine a mezinului său. Flatat, chinezul se pregătea să-și ia o expresie cât mai feroce.

Bărbatul șovăi o clipă:

— Se pare că n-am încotro și trebuie să vorbesc. Mai întâi însă, domnilor, îngăduiți-mi să mă prezint: Beaupéou, din **SERVICIUL SECRET** al Majestății Sale, Regele Franței, ca și domniile voastre, domnilor de Villeneuve-Carames!

Cei doi frați se priviră siderați.

— Aha, mincinosule, replică Adrien, recăpătându-și cel dintâi sângele rece, crezi că poți să scapi basma curată, turnându-ne gogoși din astea? Presupunând că te-am crede, ce dovadă ai că ne spui adevărul?

— Păi ce dovadă mai bună vreți decât însuși cursul evenimentelor, domnule conte? Și, adăugă el, surâzând detașat, vă rog din inimă să credeți că nu teama m-a decis să vă mărturisesc adevărul. Regele mi-a dat mână liberă, lăsându-mă să evaluez singur situația. Și, după câte s-ar părea, nu mai avem încotro, trebuie să colaborăm.

— Asta e vorbărie goală, îl întrerupse glacial Floris. Nouă ne trebuie dovezi.

— Bun, atunci ascultați-mă! E adevărat că m-am îmbrăcat în abate ca să pot circula mai lesne prin

ambasadă. Altminteri, m-aș fi angajat ca grădinar, meserie deosebit de confortabilă în țara asta unde mai tot anul ninge și plouă! În schimb, ca abate puteam să mă plimb nestingherit de la un colț la altul al reședinței, ba chiar și în afara ei. E drept că mi-ați dat destul de furcă și a trebuit să mă deghizez în fel și chip ca să mă pot ține după domniile voastre și să vă protejez de la distanță. Îmbrăcat în straie de mujic, v-am urmărit până la Palatul de Iarnă, unde v-am pierdut de mai multe ori, dar tot am reușit să vă facilitez evadarea, deschizându-vă fereastra prin care ați sărit și închizând-o în urma voastră, după care m-am amestecat în mulțimea slujitorilor și am ieșit la rândul meu din palat într-o sanie încărcată cu bușteni. Iată, domnilor, întregul adevăr și, implicit, dovada pe care mi-ați cerut-o.

Floris și Adrien se priviră, ușor nedumeriți.

— E adevărat că o mână misterioasă ne-a salvat în Palatul de Iarnă, recunoscui Floris, după o oarecare ezitare.

— Dar poate că ai făcut-o din ordinul inamicilor noștri, din rațiuni ce încă ne scapă. Dacă ai într-adevăr misiunea să ne aperi, precum spui, atunci de ce cotrobăi prin camerele noastre? întrebă Adrien dând curs unul raționament perfect logic.

— Ah, domnilor, regele mi-a poruncit să vă ajut într-ascuns, să vă protejez când e cazul (ceea ce am și făcut, pătrunzând pe urmele voastre în Palatul de Iarnă), dar să vă și supraveghez, evident, cu discreția necesară. Am reușit prima parte a misiunii mele și am ratat-o pe a doua, conchise Beaupéou, ridicând resemnat din umeri. Și ca să vă convingeți definitiv de veracitatea spuselor mele, aflați că în seara balului mascat, mă aflam ascuns

după o draperie de unde am văzut și am auzit absolut totul. Regele i-a dat un diamant marchizului de la Chétardie, apoi l-a poftit afară și v-a înmănat vouă scrisoarea către țarevna, recomandându-vă totodată să-l supravegheați la nevoie pe marchiz, în caz că acesta își neglijează misiunea.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare: Pe de-a-ntregul convinși de dovezile lui Beaupéou, tinerii se simțeau copleșiți de revelațiile acestuia.

— Va să zică așa! exclamă Floris, adânc rănit în amorul său propriu. Ei nu, că asta-i prea de tot. Va să zică, regele, prințul meu pentru care mi-aș fi jertfit bucuros viața, nu are încredere în noi și poruncește să fim supravegheați ca niște borfași de rând... El, căruia i-am cedat-o pe iubita mea, Pauline! oftă el, în culmea indignării

Adrien tăcea. Cel puțin la fel de jignit ca și fratele său, dar mai puțin impulsiv și mai stăpânit, se străduia să nu-și sporească amărăciunea dând frâu liber supărării. Pentru Floris însă, ziua fusese din cale afară de fastă. Prea aflase multe dintr-o dată. Și prea multe lecții îi oferise viața în răstimp de numai câteva ceasuri.

Înțelegându-le amărăciunea, Beaupéou le spuse pe un ton ușor ironic, dincolo de care răzbătea însă o reală afecțiune.

— Ia te uită la ei! Asta e situația, sunt mai bătrân decât voi și mă aflu de ceva mai mulțisor decât voi în slujba regelui. Nu uitați, domnilor, că Majestatea Sa s-ar putea mulțumi să fie un monarh absolut care dă dispoziții miniștrilor săi. Și totuși, el, atât de tânăr, aproape de o vârstă cu domniile voastre, a preferat să creeze da la A la Z o vastă rețea de spionaj pe care o

conduce el însuși. Iar un adevărat șef nu poate avea încredere în nimeni, niciodată. Face parte din regula jocului. Nu uitați că și eu îl iubesc pe rege, el știe asta și totuși, pe cinstea mea, dacă aș afla că mă supraveghează prin altcineva, zău dacă m-aș supăra. L-aș înțelege... Ei, drăcie! Doar faceți parte dintr-un Serviciu Secret, domnilor. Sunteți agenți secreți, nu dansatori de *cotillion*. Ori acceptați cu dragă inimă condițiile misiunii voastre, ori vă lăsați de ea.

Era exact genul de limbaj, sincer și direct, pe care aveau nevoie să-l audă în acea clipă cei doi frați. În adâncul inimii lor cinstite și nobile, ei recunoșteau că Beaupéou avea dreptate. Argumentele lui erau irefutabile. Și totuși... Nițică amărăciune tot le mai stăruia în gâtlee. Câștigați de discursul lui Beaupéou, Feodor, Li Kang și Grégoire dădeau aprobator din cap, deși îndeobște se lăsau destul de greu cucerți de sporovăieli, indiferent din partea cui ar fi venit ele. La rândul său, Georges-Albert îl zgâlțâi de umăr, pe Floris, cu lăbuța, părând a-i spune: „Și tu, ce mai aștepti? Cât o să mai faci pe supăratul?”

— Pe Dumnezeuul meu, aveți dreptate, domnule! exclamă Floris într-un târziu, puțin rușinat de atitudinea lui. Dați-mi mâna!

— Îmi face și mie plăcere să vi-o strâng, știind că e mâna unui om cinstit! adăugă Adrien.

Nimeni nu putea rezista farmecului celor doi frați de Villeneuve-Caraméy. Beaupéou n-avea cum să nu-i ierte. Efuziunile fură însă de scurtă durată, îl puseră rapid la curent pe noul lor aliat cu evenimentele dramatice la care asistaseră, încredințându-i misiunea ca, până ce nu se lumina de ziuă, să recupereze, cu

maximă discreție, împreună cu Grégoire, întreg tezaurul de la Dubino. Cei doi protestară energic. Amândoi doreau să-i însoțească la Schlüsselburg. Floris și Adrien preferau totuși să meargă acolo numai cu Feodor și Li Kang. Cu greu izbutiră să-i convingă că, la o adică, era preferabil ca cineva dintre ei să rămână în libertate, pentru a-l putea preveni pe rege. Apoi, mica armată, înarmată până în dinți și încărcată cu provizii, cu călduroase *sermiaki* și *armiaki*¹³ părăsiră Petersburgul prin poarta Ust-Ijora, apucând-o în sus pe firul înghețat al Nevei, spre intersecția cu lacul Ladoga. Vântul nopții le șfichiuia obrajii. Viscolul le înțepa nemilos ochii, orbind și caii. Ca să-i determine să înainteze, călăreții trebuiau să-i îmboldească întruna cu pintenii. Animalele nechezau și se cabrau.

— Dumnezeu, strigă Floris, dacă nu se oprește furtuna, nu mai ajungem în timp util.

Vântul îi înghiți vorbele lui. Disperat, tânărul își ridică privirea spre cerul negru ca smoala, pe bolta căruia alergau imenși nori vineți.

— Ah, Petrușka, de dragul fiicei tale, ajută-ne să învingem ori să pierim la Schlüsselburg!

¹³ Șube țărănești din blană de oaie întoarsă.

Partea a doua
DRUMUL GLORIEI

Capitolul XIV

Țarevna își rezemă fruntea de zăbrelele înghețate ale carcerii întinzându-și obrazul spre fulgii de nea ce se învâртеbeau cu furie.

— De astă dată, bietul meu Lestocq, chiar că nu mai avem nici o speranță. Până aici ne-a fost.

— Oh, Alteță, să nu ne pierdem nădejdea. Vrăjmașii voștri nu vor cuteza să meargă mai departe de atât, protestă bravul medic, deși glasul lui trăda o totală lipsă de convingere.

— Ce ironie a soartei! continuă Elisabeta, fără să răspundă direct prietenului său. Părintele meu botezase acest loc îngrozitor „Schlüssel”...

— Ah, da, în limba mea natală asta înseamnă „cheie”. Dar de ce i-a spus așa? se grăbi să adauge Lestocq, bucuros că găsisese un subiect de conversație care să mai alunge gândurile negre ale prințesei.

— Iartă-mă, uitasem că ești de origine germană, bunul meu prieten, mereu uit asta... Știi bine că tatălui meu îi plăcea grozav germana și botezase fortăreața asta „Schlüssel”, convins că aici se află zăvorul în calea Suediei, „cheia” Nevei și a Balticei...

— Și tocmai această „cheie” zăvorește acum pe odrasla lui Petru cel Mare, continuă Lestocq gândul Elisabetei.

— Ah, bunul meu prieten, pentru ce mi-ai fost atât de credincios? N-ar fi trebuit să-ți accept devotamentul. Mă învinuiesc amarnic... Oricum, nimic nu mai are importanță. S-a sfârșit. Aici ne vor putrezi oasele... Ne

vor ucide aici, la Schlüsselburg și nimeni nu-și va mai aminti de nefericita țarevna și de generosul neamț care atâta s-a zbatut să o salveze.

În timp ce țarevna de-abia își înăbușea plânsul ce sta să o podidească, ușa celei se deschise cu un scârțâit sinistru.

— Hei, „nebuno”, ți-am mai adus niște prieteni, rânji Herr Grauben. Am galopat de ne-a ieșit sufletul ca să ți-i depunem la picioare, în donjonul tău, ha, ha! Vezi ce grijă avem de tine? Nu cumva să te plictisești. Ha, ha!

La un semn al lui, oștenii de pe coridor azvârliră înăuntru doi bărbați hirsuți¹⁴, cu hainele rupte care se rostogoliră ca două baloturi la picioarele prințesei. Izbucnind în hohote de râs, soldații părăsiră celula. Trăgând ușa după ei, răsuciră cheia în broască.

Doctorul de Lestocq se precipită în ajutorul celor doi nenorociți, dar numai unul din aceștia avea într-adevăr nevoie de serviciile lui. Celălalt se ridică deja, cu o grimasă de durere. Încercă zadarnic să-și netezească hainele boțite ca vai de lume și să-și îndrepte peruca smotocită. Apoi, recunoscând-o dintr-o ochire pe țarevna, deși nu-i văzuse decât portretul, se înclină adânc în fața ei, de trei ori consecutiv, fără să-i pese de locul infect unde își desfășura arta reverenței.

— Rog pe Alteța Voastră Imperială să-mi ierte această intruziune brutală în apartamentele ei și să aibă indulgența de a nu lua în nume de rău ținuta vestimentară a Ambasadorului Extraordinar al Majestății Sale regele Franței.

În pofida situației tragice în care se afla, Elisabeta își mușcă buzele ca să nu i se vadă zâmbetul amuzat.

¹⁴ Om care are părul și barba neîngrijite; zbârlit; ciufulit.

Ascultându-l pe marchizul Joachim Trotti de la Chétardie gargarisindu-se imperturbabil, i se părea că acesta îi adusese pe vârful pantofilor săi roșii ceva din ambianța strălucitoare a Versailles-ului.

— Fii bine venit, domnule marchiz, îi răspunse Elisabeta cu fermecătorul ei accent slav. Regret din adâncul sufletului că împrejurările mă silesc să vă primesc în asemenea condiții. De altfel, înclin să cred că inamicii noștri ne-au reunit în aceeași închisoare doar ca să ne separe definitiv, punându-ne capăt zilelor.

Marchizul tresări, vizibil șocat:

— Ah, doamnă, ar fi profund incorect din partea lor, sper să nu care cumva să îndrăznească să se atingă de sângele imperial ce curge în vinele Alteței Voastre și de persoana inviolabilă a reprezentantului oficial, ca să nu spun „extraordinar”, al stăpânului meu, regele Franței.

— Teamă mi-e, Sire, că nu se vor încurca ei în asemenea detalii. Au mers și-așa prea departe. Ne aflăm în puterea acelei blestemate Mengden, dușmana mea de moarte. Cu lamentabila noastră regentă, la rigoare, m-aș fi putut înțelege. Cu favorita ei, însă, niciodată. Sunt lucidă, domnule ambasador. Nimeni pe lumea asta n-are cum ști unde ne aflăm noi trei. Soldații garnizoanei de aici mă cred nebună de legat. Nu mai avem scăpare și nici speranțe nu mai sunt, domnule... în afară de otrava pe care poate că ne-o vor da... dacă nu ne hărăzesc cumva securea călăului.

O tăcere tragică se așternu în temnița întunecată. Deodată se auzi glasul domnului de Lestocq:

— Ei, uite că-și vine în fire! Bietul băiat, a leșinat mai mult de spaimă decât de durere.

— Ia spune, Clement, ce-ai pățit?

— Păi, să vedeți, domnule marchiz extraordinar, gemu bietul vizitiu, făcând un talmeș-balmeș din lecțiile de protocol ale ambasadorului, nu prea știu să vă spun. Tocmai oprisem sania în fața bisericuței, când deodată am văzut negru înaintea ochilor și nici acum nu văd mai multă lumină. Aoleu, în ce țară-a-dracului m-ați adus să mă-nec, să-mi pierd vederea și să mor înghețat ca un sloi, cum simt că mi se va întâmpla peste câteva clipe. Spuneți-mi, domnule marchiz excelent, credeți că mai apucăm să revedem vreodată Parisul?

— Oricum, domnule guraliv, sunt fericit să descopăr că toate nenorocirile prin care-ai trecut nu te-au lecut de limbuție și nici nu te-au învățat să vorbești ca lumea, îl certă marchizul cu prefăcută severitate. Haide, fă bine și încetează odată cu jelaniile! Ne-ai împuiat la toți urechile.

Marchizul tăcu brusc, căci ușa temniței scârțâi din nou; din pragul ei, Buzov le zvârli patru blide cu o zeamă infectă ce se răspândi pe pardoseala de piatră.

— Ha, ha! iată și ultima voastră cină, nebunilor! Vă doresc poftă bună. ha, ha, ha!

Deși nu înțelesese cuvintele amenințătoare ale temnicerului său, Trotti păli de furie.

— Bestie nenorocită, o să te leg de stâlpul infamiei ca să te-nvăț bunele maniere!

În loc de răspuns, Buzov făcu un gest obscen, scuipă disprețuitor la picioarele prințesei și trânti violent ușa în urma lui. Trotti ridică din umeri și, întorcându-se spre țarevnă, constată că tremura de frig cu tot atâta stoicism cât și Clement. Ninsoarea se oprise și gerul se întetea din clipă în clipă. Marchizul se apropie de ea, făcu o nouă reverență și dezbrăcându-se de mantia lui

îmblănită, o întinse galant pe jos, apoi, înclinându-se pentru a cincea oară, spuse:

— Pot să îndrăznesc să o sfătuiesc pe Alteța Voastră Imperială să își odihnească gingașul trup pe această modestă mantie care poate îi va oferi puțină căldură?

Elisabeta îi mulțumi cu ochii înlăcrimați de emoție și se ghemui înfrigurată sub mantie. Trotti și Lestocq se retraseră spre fundul temniței, la o distanță respectuoasă de orfelina imperială.

— Lăsați, domnilor, eticheta, le zâmbi Elisabeta. Veniți și așezați-vă aici, lângă mine, să ne încălzim unii de la alții. Prezența voastră îmi va da curaj să înfrunt zorile. Spuneți-i bietului băiat să vină lângă noi.

— Vai de mine, Alteță, șopti indignat Trotti, este vizitiul meu!

— Peste câteva ceasuri, marchize, vom fi cu toții egali în fața lui Dumnezeu.

— Dacă Alteța Voastră poruncește... răspunse marchizul, pe un ton evident reprobator, în vreme ce-i făcea semn lui Clement să se așeze, alături de ei, lângă țarevnă.

Vizitiul care nu pricepuse prea bine unde și în tovărășia cui se afla, se trânti lângă prințesă, tremurând de-i clănțăneau dinții:

— Sunteți foarte curajoasă, doamnă, dar ce țară a dracului! Ah, la, la!

Disperat, Trotti ridică ochii în tavan! Multe îi mai erau date să audă.

— Da, murmură țarina, ai dreptate băiete. Ce țară a dracului! Nenorocită țară..

Și începură să aștepte. Timpul se scurgea cu insuportabilă încetineală și totuși prizonierii ar fi vrut

să-l prelungească, știind ce îi aștepta a doua zi.

Orologiul din turnul Schlüsselburgului bătea din jumătate în jumătate de oră, ca un clopot în dungă. Pe cerul curățat de nori o lună majestuoasă lumina cu raze palide fortăreața, a cărei siluetă întunecată domina malefic oglinda înghețată a lacului Ladoga, păzind trufaș gurile fluviului Neva. Viscolul se oprise ca prin farmec, dar vântul continua să sufle în rafale și străjile duble postate de Grauben în tot locul se adăpostiseră care pe unde nimeriseră.

Știind că prizonierii lor nu erau decât niște bieți nebuni, oștenii găseau perfect inutile toate acele precauții suplimentare, de vreme ce prin însăși poziția lui, donjonul Schlüsselburg era inaccesibil...

În carcera cu ziduri acoperite de chiciură, nenorociții prizonierii căzuseră pradă unui somn bântuit de coșmaruri. Deodată, domnul de Lestocq se ridică într-un cot, agățându-se de brațul țarevnei:

— Doamne, Dumnezeu, auziți? Afară cântă cineva... Elisabeta îl privi cu atenție pe medicul său care, tremurând de emoție, respira cu sufletul la gură, pradă unei agitații de nedescris.

— Nefericitul de el, își spuse ea, cu tristețe, primejdia i-a tulburat de a binelea mințile.

— Ascultați, ascultați! o trase iarăși medicul de mânecă.

Trotti îl măsură și el pe Lestocq, cu o expresie de profundă dezaprobare întipărită pe chip: „O fi el cumsecade acest Lestocq, nu zic nu, dar unde s-a mai pomenit așa ceva, să zgâlțâi o prințesă de sânge regesc, ca pe un prun copt? Și de vizitiul meu ce să mai spun? Sforăie ca un mistreț! Ah, Dumnezeu, ce noapte!

— Liniștește-te, prietene, spuse Elisabeta, mângâind afectuos mâna lui Lestocq. Liniștește-te. Nu e decât suieratul vântului și sforăitul acestui brav băiețaș.

— Ba, nu, ascultați... și dumneavoastră, domnule, vă rog, ascultați, se aude un cântec... cineva cântă, acolo jos, la poalele fortăreței... Dumnezeu, doar nu visez, așa e!

Medicul se smulse din mâna prințesei și alergă să se agațe ca un nebun, de zăbrelele temniței, încercând să privească în jos.

Elisabeta și Trotti schimbă o privire mahnită, dar nu spuseră nici unul nimic, spre a nu-și decepționa prietenul. O clipă mai târziu însă, ciuleau și ei urechile. Într-adevăr, părea că un mic grup de bărbați se apropia de fortăreață cântând:

„Cine va purta coroana, coroana?”

Un bătrân, un bătrân, coroana va purta.

Bătrânul să poarte coroana nu va ști

Și nici tinerețea nu mi-o va struni”.

— E un vechi cântec polonez, nu-i așa, Lestocq? șopti Elisabeta care se apropiase la rândul ei de zid, urmată de marchiz, deși acestuia îi era egal dacă se cânta în poloneză sau în rusă, nepricepând oricum o iotă. Între timp, Clement continua să sforăie, fericit că se lăfăie de unul singur pe mantia îmblănită.

— Întocmai, doamnă, este cântecul preferat al bătrânului meu prieten voievodul. Sunt polonezi, pot să jur! Ah Doamne! Dar mai bine să-i ascultăm ce spun, o întrerupse medicul pe țarevnă, uitând și de protocol și de tot.

Menestrelii păreau să se fi apropiat de aripa de sud a

citadelei.

*„Cine va purta coroana, coroana?
Iubita mea va purta coroana, coroana!
Iubita mea o va purta
Și tinerețea mi-o va păstra!”*

— Au schimbat cuvintele cântecului, Alteță, o fac dinadins șopti Lestocq.

— Hei, voi de colo, strigă în noapte o santinelă. Ce-i cu voi, străinilor, și ce căutați pe aici la asemenea ceas târziu?

— Oh, înălțimea Voastră, răspunse umil unul dintre bărbați, într-o rusească stâlcită, suntem niște sărmani pescari polonezi. Ne-a prins viscolul pe marele lac Ladoga pe când făceam copci în gheață.

— Avem o pradă neobișnuită pentru vremea asta, când peștele stă mai mult pe fundul apei, răspunse un alt glas cu un accent la auzul căruia cei trei prizonieri tresăriră. Am vrea să vindem peștele prins în schimbul unui locșor călduros unde să ne petrecem și noi noaptea. E un frig de-ngheață și sufletul în creștin și cântăm și noi așa, să ne mai încălzim.

Și străinii reîncepură să cânte din răsputeri, în timp ce străjerul mormăia. „Pește, deh, deh...”

*„Unde e coroana, coroana?
Coroana o s-o poarte frumoasa, frumoasa,
Dar unde e frumoasa, frumoasa,
Dar unde, unde este ea?”*

Prizonierii se priviră, cu sufletul luminat de o neașteptată speranță. Nu mai încăpea nici o îndoială: cei

de jos cântau ca să le dea de știre că se interesau de soarta lor și că doreau să afle unde se află în fortăreață, unde anume sunt închiși. Din păcate, cei de sus nu aveau nici lumânări, nici nu puteau să strige ori să cânte, fără să trezească bănuiala temnicerilor lor. Și atunci cum să le dea de știre celor de jos, cum să-și facă semnalată prezența? Fără să mai stea pe gânduri, Elisabeta își smulse de pe ea pelerina, își desfăcu șireturile de la corsajul rochiei și, sub ochii aiuriți și admirativi ai tovarășilor ei de nenorocire, își scoase cămășuța fină din batist alb și o legă cu mai multe noduri de zăbrelele ferestrei. Vântul o umflă deîndată ca pe un steag și cei trei așteptară cu neliniște să afle dacă vreunul din polonezi ridicase capul să vadă micul triumphi de pânză, argintat de razele lunii.

Clement se trezise exact în clipa când prințesa își încheia corsajul de la rochie, acoperindu-și superbii sâni, cu un gest de imperială pudoare. Bravul vizitiu crezu că visează și se întoarse pe partea cealaltă, mormăind aiurit:

— E-te-te! Nu-i chiar așa de-a dracului țara asta!

— Ei, Igor, polonezii ăștia or să ne mai împoaie mult urechile cu răcnetele lor? se rățoi unul din soldați la străjerul care intrase în vorbă cu pescarii și care părea destul de atras de perspectiva unui borș de somn proaspăt. De câteva luni încoace, visteria regentei era la fel de goală ca și burțile soldaților cărora nu li se mai plătise solda.

— Tacă-vă gura, bă, polonezilor, ia uite la ei, cu ce-am păcătuît să-i suportăm pe turbații ăștia?

— Ne e frig, Înălțimea Voastră și... vru s-o ia de la capăt, cu glas plângăreț, unul dintre polonezi.

— Da, bine, au auzit, au auzit, mormăi rusnacul. Unde zici că e peștele ăla, să văd dacă e ceva de capul lui?

— L-am lăsat pe malul lacului, tăicuțule, era din cale afară de greu. Cântărește pe puțin șapte sau opt ocale.

Ochii soldatului sclipiră la auzul unei asemenea abundențe care-i promitea câteva chefuri zdravene. Lăcomia îl împiedica să-și dea seama de enormitatea aberantă a cantității anunțate.

— Prea bine, Înălțimea Voastră, spuseră polonezii, dintr-odată grăbiți, nevoie mare. Dăm noi fuga să-l aducem până aici. Așteptați-ne!

Încântat, soldatul reintră în ghereta străjerilor și spuse camarazilor săi, care jucau cărți lângă o sobiță joasă:

— Am făcut o afacere strașnică, băieți. O să împărțirii toți patru peștii polonezilor și pe urmă o să-i aruncăm afară ca pe niște câini, pe prostovanii ăia!

— Aha, Igor, văd că ești mai isteț decât te credeam, răspunse râzând cel ce protestase împotriva gălăgiei pescarilor.

Dacă soldații i-ar fi urmărit pe „polonezi”, ar fi avut surpriza să vadă că după ce porniseră ostentativ spre lac, cei patru reveniseră târâș până în apropierea „vechii pușcării” dezafectate, unde se opriseră o clipă, pentru un rapid conciliabul. Unul dintre ei schiță cu degetul un plan în zăpada proaspătă.

— Vezi, Floris, noi ne aflăm aici. Ghereta cu soldați se află spre sud. Dacă semnalul pe care ni s-a părut că-l vedem a fost dat într-adevăr de Lestocq sau de țarevnă, înseamnă că ei se află în donjonul cu temnițe dinspre răsărit. S-ar putea ca la un loc cu ei să se afle și Trotti, dacă nu cumva i-au separat pe unii de ceilalți... Te

menții la propunerea ta, frățioare?

— Da, cred că nu există altă cale. Altminteri nu văd cum am putea avea sorți de izbândă.

Georges-Albert își scoase capul din vesta stăpânului său, clipi din ochi cu un aer de superioritate și se strâmbă: „Brr, ce frigorniță! Pe o vreme ca asta nu ți-ar ieși nici ursul din bârlog. Ce noroc pe mine că stau la căldurică!”

— Perfect, continuă Adrien, căruia în materie de tactică îi revenea întotdeauna rolul de strateg. Tu, Li Kang, te întorci și ne aștepți de partea cealaltă a lacului, cu caii pregătiți. Tu, Feodor, așezi muschetele îndărătul tufișurilor de pe mal ca eventual să ne protejezi fuga, în caz că va trebui să traversăm încă o dată lacul înghețat. Eu îl însoțesc pe Floris.

Cei patru se despărțiră fără o altă vorbă, topindu-se în noapte ca niște umbre. Cei doi tineri se strecurară târâș până în spatele străjerilor. Trebuiau să dea ocol, fortăreței compuse din patru corpuri: „bastionul țarului”, unde se afla ghereta cu soldați, „vechea pușcărie”, „castelul secret” și, în sfârșit, „turnul temnițelor”, care în Rusia echivala cu Puntea Suspinelor de la Veneția. Cine intra acolo, nu mai ieșea viu.

Până în clipa aceea totul se desfășurase ca pe roate, cu o ușurință care lui Adrien nu-i prevestea nimic bun. Nu cumva căzuseră în vreo nouă capcană? E drept, stihiile naturii dezlănțuite se arătaseră a fi de partea lor. Vântul năprasnic alungase norii curățind cerul și, tocmai când credeau că nu vor mai ajunge niciodată la Schlüsselburg, vifornița se oprise ca prin minune și răsărise luna. Călăuziți de razele ei galopaseră cât îi ținuseră puterile, și pe ei și pe bieții lor cai, până la

malul lacului Ladoga. Acolo își priponiseră armăsarii de câteva boschete înzăpezite, în speranța că până la întoarcerea lor nu aveau să fie descoperiți de nimeni. Apoi traversaseră lacul pe jos, ca să nu dea de bănuiră străjerilor și să-și poată juca rolul de „pescari”. Ideea cu cântecul voievodului îi aparținuse lui Adrien. Acum se aflau chiar în inima capcanei de șoareci, încercând să fure cașcavalul fără să declanșeze mecanismul fatal. Floris se târa înaintea fratelui său. Deodată, încremeni la poalele turnului, doi străjeri patrulau agale în sens contrar, spunându-și de fiecare dată când se întâlneau:

— Auzi colo, să păzim o nebună ca asta!

— Care după toate a mai și vrut s-o omoare pe măicuța noastră, țarevna!

Poate că în împrejurări diferite de cele prezente, bunele sentimente ale celor doi soldați i-ar fi înduioșat pe Floris și pe Adrien. Dar să le fi explicat acum în ce anume consta uriașa înșelătorie la care se pretau fără să vrea, era și complicat, și inutil. În consecință, cei doi frați așteptară clipa când soldații se încrucișau și, cu agilitate de linx, le săriră în spinare atât de brusc încât, surprinși, aceștia nu apucară să dea alarma. O clipă mai târziu, zăceau adormiți în zăpadă: unul primise o lovitură zdravănă în moalele capului, celălalt, un fulminant croșeu de dreapta în bărbie. Floris și Adrien îi traseră în umbra turnului, îi legară fedeleș și le puseră câte un căluș, apoi priviră în sus. Drapelul de pânză albă flutura la vreo cincizeci de metri deasupra solului. Li se păru chiar că văd o mână care le făcea semne disperate.

— Ah, inconștienții! Or să ne dea de gol! murmură Adrien.

Goniți cu mare viteză de rafalele dese de vânt, norii zdrențuiți treceau chiar pe deasupra donjonului, dând o senzație de amețală celor ce priveau în sus. În ciuda firii lui curajoase, Floris nu se putu împiedica să nu se cutremure, evaluând înălțimea considerabilă a edificiului. Într-un târziu, scoase maimuțoiul din sân și îi șopti afectuos la ureche:

— Georges-Albert, numai tu poți s-o salvezi pe țarevnă.

Capitolul XV

„Mă întreb ce s-ar face băieții ăștia doi fără mine!” se gândi cu orgoliu Georges-Albert. Frecându-și lăbuțele cu un aer important, ridică mândru capul, îl sărută pe Floris cu superioritate paternă, clipi cu înțeles spre Adrien, înălță boticul să amușine aerul înghețat, își ridică gulerul de la paltonașul de blăniță, își trase șapca miniaturală pe năsucul fin și cârn, luă în dinți frânghia pe care i-o întinse Floris și începu escaladarea.

Turnul cu temnițe se compunea dintr-un cilindru clădit din stânci imense de granit și zidărie pe vârful căruia se rezema, în surplombă, rotonda unde se afla închisă prințesa. Prima parte a urcușului se dovedi relativ ușoară. Georges-Albert se cățara ca o pisică, agățându-se de neregularitățile mortarului, turnat între blocurile de granit.

„Pentru mine ăsta e un simplu joc de copii”, își spunea vesel maimuțoiul. Numai că, pe măsură ce se depărta de sol, suprafața cilindrului, măturată de rafalele glaciale, semăna tot mai mult cu un patinoar vertical. Lăbuțele lui Georges-Albert întâlneau tot mai rar crăpături de

care să se agate. Floris și Adrien derulau încetișor frânghia, urmărind cu inima strânsă trudnica ascensiune a prietenului lor. Între timp, reîncepuse să ningă cu furie. Viscolul se întetea văzând cu ochii. O rafală neașteptat de puternică fu cât pe ce să-l dezechilibreze pe Georges-Albert. Floris se repezi înainte cu brațele întinse, sperând să-l poată prinde în cazul când s-ar fi prăbușit. Maimuțica ajunsese la vreo treizeci de picioare de sol, într-un punct de unde nu mai putea nici să avanseze, nici să dea înapoi. Chiar deasupra lui, sculptat grosolan într-unul din blocurile de stâncă, se arcuia un soi de gurgui lunguiet, prin care din primăvară până în toamnă se scurgea apa de pe acoperișul rotondei.

De la gurgui în sus, turnul se lătea progresiv. Destul de abruptă și acoperită cu o gheață lucie, panta era lungă de patru picioare. Dincolo de ea, peretele urca iarăși vertical, preț de alte cincisprezece picioare, până la rotondă. Georges-Albert se întreba cu disperare cum să treacă de panta de gheață lucie. Negăsind nici o soluție, zgâlțâi frânghia ca să dea de înțeles stăpânului său că se află în încurcătură.

„Brr... Neplăcută situație. Mi se pare că m-am cam pripit primind misiunea asta”, își spuse Georges-Albert tremurând de frig.

De jos, Floris îi făcu semn să amareze solid frânghia de gurgui. Prin perdeaua deasă a fulgilor de nea, Georges-Albert mai curând ghici decât înțelese gestul stăpânului său. Pierzându-și echilibrul, alunecă, gata-gata să se prăbușească în gol, se redresă în ultima clipă într-un vârf de lăbuță și, după mai multe încercări ratate, izbuti cu greu să petreacă frânghia pe deasupra

brațului de piatră, legând-o strâns cu un nod dublu. Floris trase zdravăn de funie spre a se asigura că nodul nu se desfăcea. Din fericire cânepa se agățase de asperitățile stâncii. Adrien apucă frânghia cu amândouă mâinile și îi petrecu capătul pe sub tălpi, încercând să o țină cât mai întinsă cu putință.

— Ai grijă, frățioare, vântul se întetește văzând cu ochii!

Floris zâmbi.

— Câtă vreme ești lângă mine, nu mi se poate întâmpla nimica rău.

Dintr-un salt, Floris se agăță de frânghie și începu ascensiunea. Rafalele furioase îl lipeau de perete, ninsoarea îl orbea, vântul şuiera sinistru asurzindu-l, mâinile i se învinețiseră de frig. O pală neașteptat de violentă fu cât pe ce să-l desprindă, izbindu-l de turn. Înăbușindu-și durerea, cu un ultim efort de voință, Floris se cațără până la gurguiul pe care Georges-Albert se menținea într-un echilibru precar. Pe jumătate degerat, maimuțoiul se afla la capătul puterilor. Floris îl prinse din zbor în clipa când lăbuțele începeau să i se desprindă de pe gurgui, și-l vârî iute în sân, desfăcu binișor nodul frânghiei și se ridică în picioare, lipindu-se de zid, rămase o clipă nemișcat, să-și tragă sufletul.

De jos, Adrien îl urmărea cu privirea, îngrozit. Floris voi să-i facă semn cu mâna că totul e-n ordine, ceea ce nu era de fel adevărat. Dovadă că acel simplu gest îl dezechilibră. Regăsindu-și apoi cu greu stabilitatea, privi în sus, apoi în jos, chibzui preț de o secundă, apoi îi șopti lui Georges-Albert:

— Ți-ai revenit, bătrâne?

În loc de răspuns se auzi un strănut sonor.

— E-n regulă, atunci ascultă-mă: dacă îmi ridic brațul de-abia dacă pot să ating rotonda. Ieși singur din sân de la mine, eu nu am cum să mă mișc, cațără-te pe umărul meu, pe urmă suie-te ca pe o scară pe brațul meu și pipăie până ce găsești un locșor de care să putem agăța frânghia. Nu uita să apuci în dințișori capătul ei. Hai, du-te!

Georges-Albert trase adânc aer în piept, se înecă cu fulgii, pufni furios pe nări și, fără pic de entuziasm, porni să caute un punct de reazem pe acel patinoar mortal. Cu iscusință de echilibrist, se rezemă cu lăbuțele din spate de palma lui Floris, în timp ce cu lăbuțele din față se sprijini ca de un tavan lunecos de baza rotondei. În aceeași clipă însă luna se ascunse după un nor. Slobozind în șoaptă tot repertoriul de înjurături acumulat de-a lungul aventuroasei lui existențe, Georges-Albert încremeni. Apoi lăbuțele lui începură să pipăie cu disperare, în căutarea unei anfractuozități. După un răstimp lung cât o eternitate, dădu cu degețelele de o găurică. Încremeni iarăși, așteptând să iasă luna din nori.

— Gata, acum poți să-i dai drumul, îi șopti Floris. Grăbește-te, până nu vine alt nor.

Floris simțea că nu mai avea mult și-l lăsau și pe el puterile.

— N-ai vrea să treci tu în locul meu? bodogăni maimuțoiul.

Profitând de fiecă asperitate a stâncii, se apropia încet dar sigur de drapelul alb ce flutura deasupra capului său. Nu mai avea decât două picioare până acolo când se simți luat pe sus de furtună. Când colo era marchizul care îl înșfăcase printre gratii și-l ținea strâns la piept,

sufocându-l cu dragostea lui, ceea ce nu prea-i stătea în fire, în orice caz nu în relațiile sale de până atunci eu Georges-Albert.

— Ah, bunule și dragule animal, ce nedrept am fost până acum cu tine, repeta emoționat ambasadorul, copleșindu-l cu mângâieri și cu pupături.

— Drăguț din partea lui, deși până la vârsta asta ar fi fost cazul să învețe cum se vorbește cu o maimuță, își spuse Georges-Albert care detesta să fie tratat ca un animal.

Nu era însă timp pentru asemenea subtilități lingvistice. Prizonierii intuiseră drama petrecută la câțiva metri mai jos de fereastra lor. Marchizul și Lestocq legară zdravăn capătul funiei de una din zăbrele și-ncepură să o balanseze ca Floris să se poată agăța de ea. După două încercări ratate din pricină că brațele înțepenite de frig refuzau să-l mai asculte, acesta izbuti să o prindă. Rămase o clipă suspendat de ea, în voia vântului care-l balansa când în stânga când în dreapta, până când reuși să se proptească cu picioarele de zid și să urce în rapel până la ferestruica îngustă a temniței. Cu ultimele puteri se agăța de zăbrele în vreme ce picioarele și le rezema de o bosă a zidăriei, întâlnită miraculos sub tălpi. Trotti și Lestocq se repeziră să-l susțină de subțiori.

— N-avem timp de asta, șopti el în timp ce, ținându-se într-o singură mână, cu cealaltă scotea din buzunar două pile. Începeți să tăiați zăbrelele!

— Ah, Floris, Floris, murmură țarevna, știam eu că n-o să mă părăsești!

Două lacrimi izvorâte din ochii de peruzea ai prințesei se preschimbară îndată în două perle de gheață. Floris

se simți mai mult decât recompensat. Oboseala i se risipi ca prin minune și creierul reîncepu să-i funcționeze cu rapiditatea dintotdeauna:

— Alteță, vă rog, prefaceți-vă că vă rugați cu glas tare, ca să acoperiți zgomotul pilelor cu care o să tăiem zăbrelele, îi șopti el țarevnei.

Elisabeta zâmbi:

— Am o soluție încă mai bună!

Și apropiindu-se de ușa începu să psalmodieze:

— În lături, Satană, șarpe veninos, demon, știort, piei din ochii mei, Belzebuth, drac împielit, prinț al nopții, dușman nevăzut!

Floris surâse. Prințesa era pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă. Cunoscând prea bine sufletul compatrioților săi, știa că asemenea vorbe aveau să-i îngrozească pe temniceri, îndemnându-i să se îndepărteze pe cât posibil de celula ei. Și într-adevăr, dincolo de ușa grea de lemn, reacția nu se lăsă așteptată:

— Văleu, nebuna s-a apucat de vrăjitorii. Nu te apropia, frățioare!

Între timp Adrien ajunsese și el sus. Scoțând din buzunar alte două pile, îi întinse una lui Floris și amândoi atacă cu energie, din afară, barele ruginite, în vreme ce Trotti și Lestocq secționau zăbrelele dinlăuntru! celulei. Leșinat de oboseală și de atâtea emoții, Georges-Albert se odihnea în brațele lui Clement pe care incantațiile Elisabetei, din care nu pricepea o boabă, tocmai îl treziseră din somn.

— Tii, da vorbăreață s-a mai făcut femeiușcă noastră! exclamă vizitiul.

— Piei spurcatule, împielitule, dihanie netrebnică.

Ucigă-l toaca ne fură mințile, ferți în lături oameni buni, continua țarevna care, ca orice bună rusoaică, cunoștea zeci de nume ale diavolului. Din întunecimea iadului tău se întrupează duhurile nopții, câine blestemat, spurcăciune, talpă a iadului, tu răscolești miasmele pământului, tu satană tulburi apele, tu ațâți focurile pustiului, tu stârnești furtunile sufletului întunecând mințile, tu mi-ai furat și mie mințile, Scaraoțchi...

Drugul de fier pe care Floris îl pilea cu furie cedă pe neașteptate și Adrien de-abia apucă să-l prindă din zbor pe Floris, înșfăcându-l cu brațul de mijloc.

— Îți mulțumesc, frățioare, cât pe ce eram să fac un plonjon!

Nu era însă vremea pentru efuziuni. Cei doi se apucară să pilească și celelalte zăbrele. Trotti și Lestocq nu prea aveau spor. Toți aveau impresia că timpul se târa îngrozitor de încet, minutele le păreau ani. Urmărindu-i cu coada, ochiului, țarevna blestema pe nerăsuflăte:

— Pe soarele din cer, pe stelele nopții, pe vântul iernii și pe șuierul pădurii, jur să încălesc pe mătură fără să-mi mai fac vreodată semnul blestemat al crucii, și fără să mai cer vreodată binecuvântarea bisericii, ha, ha, ha, voi zbura peste întinderea de necuprins a mării, spre insula locuită de cele trei vrăjitoare...

— Văleu, văleleu, gemură temnicerii, băgându-se unul într-altul, îngroziți de moarte, auziți cum scrâșnește din dinții lui de fier diavolul, tartorița asta l-a chemat în celula ei, văleu, văleu, scapă-ne Maică Precistă de necuratul, văleu, văleleu, cu ce-am pătimit noi să trebuiască s-o păzim pe vrăjitoare, văleu, văleleu...

O a doua bară se frânse ca un pai. Rezemându-se de

umerii lui Trotti, Floris sări în interiorul temniței.

— Ah, Floris, fiule și tu Adrien, copilule, șopti marchizul tulburat, veniți să vă îmbrățișez.

Strângându-i părintește la piept, Trotti îi trase într-un colț și nu se putut stăpâni să nu-i întrebe:

— Dragii mei, știu că nu prea e vreme pentru întrebări, totuși, lămurii-mă și pe mine... ce anume spune Alteța Sa Imperială?

Cu toată oboseala lor, cei doi frați pufniră în râs. Curiozitatea marchizului nu se dezicea nici măcar în asemenea momente.

— Îl chemă pe diavol în ajutorul nostru, replicară ei, în treacăt.

— Nu se poate, tresări marchizul șocat, o prințesă de sânge?...

Adrien scoase de sub șuba lui un rând de haine bărbătești și le întinse fără un cuvânt țarevnei. Fără să-și întrerupă incantațiile, aceasta îi făcu semn lui Lestocq să o ajute să se schimbe. Lepădându-și capa, își scoase într-o clipită și rochia. Întorcându-se cu fața spre perete, aidoma celorlalți bărbați din celulă, Floris apucă să vadă ca într-o străfulgerare pielea orbitor de albă a prințesei. Amețit, simți că i se urcă sângele în obraji și că prin fața ochilor încep să-i joace stelute multicolore. Se vede treaba că ascensiunea prea bruscă spre înălțimile donjonu-lui își spunea cuvântul. Câteva secunde mai târziu, țarevna era gata. Lui Floris mai că nu-i venea să creadă că ea este acel cavaler chipeș, cu picioare lungi și zvelte care îi privea zâmbind poznaș. Curajoasă cum era, se apropie de fereastră și privi în jos, fără să-și poată stăpâni un țipăt de spaimă la vederea frânghiei spânzurate deasupra hăului bântuit de viscol.

— Floris, mai întâi cobori tu și cu prințesa. Dacă auziți vre-un zgomot suspect, o luați la fugă fără să ne mai așteptați, ordonă Adrien.

Recunoscându-i superioritatea absolută în materie de „tactică”, uneori Floris se îndura să i dea ascultare fratelui său mai mare. Ceea ce făcu și acum. Sări pe marginea ferestruicii și se agăță de frânghie.

— Coborâți încetișor, Alteță, fără să priviți în jos.

Și Floris făcu un semn lui Adrien. Acesta o ridică în brațe pe Elisabeta și o coborî binișor în golul dintre frânghie și Floris. Simțind sub tălpi cizmele lui Floris, Elisabeta respiră ușurată și se agăță strâns de trupul lui.

— Așa, spuse el cu voce calmă, petreceți-vă brațele mai sus, pe după gâtul meu, și țineți-vă fără teamă.

Elisabeta închise ochii și-și rezemă fruntea de umărul tânărului. Începea coborârea.

În ciuda greutății celor două trupuri, viscolul balansa primejdios frânghia. Floris se lăsă să lunece în jos, ținând frânghia între picioare de vârful cărora se sprijinea tălpile prințesei. Câte un vârtej îi răsucea în aer și-i izbea de peretele de piatră al turnului. Floris încerca să preia el șocul cu spinarea, ca să-și ferească de lovitură prețioasa povară. Funia înghețată îi zdrelea palmele până la sânge. Ajuns la jumătatea drumului, Floris se opri o clipă să-și tragă sufletul. Elisabeta își ridică ochii spre el, încolăcindu-și și mai strâns brațele pe după gâtul lui. În ciuda situației precare în care se aflau, mai aerieni ca niciodată, Floris simți că-l năpădește dorința. Privirile celor doi tineri se întâlniseră.

— Oh, Floris, Floris, șopti țarevna.

Amețit de înălțimi, dar și de farmecul prințesei, Floris

o strânse năvalnic la piept și îndrăzni să-și lipească buzele de obrazul ei.

Aplecați peste marginea ferestrei, Adrien și Trotti nu pricepeau de ce, acolo jos, în întuneric, cei doi înțepeniseră.

— Ce Dumnezeu fac acolo? se neliniști Trotti. Or fi dat peste vreo patrulă?

Exasperat, Adrien ridică ochii spre cer. Își cunoștea prea bine fratele așa că zgâlțâi cu putere frânghia ca să-l trezească la realitate. O clipă mai târziu, cei doi își reluau coborârea. Ajunși la capătul frânghiei, le mai rămâneau câțiva metri buni până la sol. Floris sări în gol, rostogolindu-se în zăpadă cu tânăra femeii în brațe. Înfrânându-și cu un efort supraomenesc impulsul de a nu-i mai da drumul, o ajută să se ridice de jos, teafără și nevătămată.

Floris trase de frânghie ca Adrien și ceilalți să coboare la rândul lor. Deodată, țarevna se aplecă și ridică ceva din zăpadă.

— Ia te uită, ce-o mai fi și asta?

Ținând cu o mână frânghia, Floris își pipăi cu cealaltă gâtul.

— Ah, e talismanul meu, Alteță, mi-a căzut adineaori, vă mulțumesc că îmi redați norocul.

— Doar n-ai să spui că tinicheaua asta...

Într-o fracțiune de secundă Floris își aminti cum Pauline, prima lui iubire, amuzată de inscripțiile cabalistice de pe medalionul rudimentar găsit de Georges-Albert într-un colț de hambar, i-l agățase de gât. Și nu putea să nu i se pară ciudat că din nou o femeie îi petrecea pe după gât acea stranie bucată de tinichea. Se înfiora de atingerea metalului înghețat și a

degetelor prințesei care întârziiau să se desprindă de ceafa lui fierbinte. Ce-i spusese cândva Pauline, pe când făcea același gest? Ah, da, îi șoptise tandru „Te numesc cavalier al dragostei, Floris. Jură pe sufletul meu că nu te vei despărți niciodată de acest medalion, jură... jură Floris, dragostea mea”.

— Floris, ești cavalierul meu... murmură prințesa, înălțându-și obrazul spre el.

Tânărul simți că i se oprește inima.

— Pe Dumnezeuul meu, parcă tot scările de la Versailles sunt mai comode, blestemă Trotti, căzând din cer peste ei și trântindu-i înapoi în zăpadă.

Floris sări primul în picioare, o ajută pe prințesă să se ridice, apoi adună din nămeți peruca și pălăria marchizului care, dezinvolt, își păstra siguranța de sine, de parcă toată viața lui n-ar fi făcut altceva decât să coboare pe funie. Lestocq ateriză și el, urmat de Georges-Albert, sprinten și vioi. De fapt dintre toți era singurul în elementul lui. În sfârșit se ivi și Adrien, cărându-l în brațe pe Clement, cum o cărase Floris pe țarevnă, dar se vedea cât de colo că misiunea lui era infinit mai puțin plăcută. Clănțănind din dinți de frig și de spaimă, nenorocitul vizitiu se lăsă moale în zăpadă:

— Păi ce spuneam eu, sfântă Eulalia, a dracului țară e asta!

— Domnule Clement, nu de văicăreli ne arde nouă acum, replică sec Adrien. Ce-a fost până acum e floare la ureche față de ce ne așteaptă.

— Grozav fel de a-mi ridica moralul, domnule conte, n-am ce zice, oftă bietul om.

Fugarii și salvatorii lor porniră înspre tufișurile unde îi aștepta Feodor. Trecând pe lângă ghereta santinelilor, îl

auziră pe unul dintre soldați mormăind:

— Hei, Igor, ia vezi tu ce fac polonezii ăia, mai vin odată cu peștele tău nemaipomenit sau nu?

— Bine, mă duc după ei până la lac să le ard o cizmă în turul pantalonilor, mama lor de puturoși mincinoși!

Floris și Adrien încremeniră. Dacă santinela descoperea muschetele lui Feodor și dădea alarma? Se mai liniștiră la gândul că Feodor nu era omul să se lase prins cu mâța în sac.

Soldatul mergea în fața lor, fluierând. Culcați pe burtă în zăpadă, fugarii nu îndrăzneau să se miște. Totuși, Floris apucă blând mâna înghețată a prințesei și o duse la buze să o încălzească cu răsuflarea lui. Adrien își privi neliniștit fratele spunându-și:

„N-am făcut bine că nu i-am spus tot adevărul. Trebuie să-i vorbesc neîntârziat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea.”

Dintr-odată nu se mai auzi decât șuieratul vântului. Floris și Adrien răsuflară ușurați, Feodor nu-și ieșise din mână. Câteva clipe mai târziu erau lângă el. Soldatul cel lacom își dormea somnul de veci cu capul înfundat în zăpadă. Adrien se uită cu reproș înspre cazac. Acesta protestă.

— Pe cinstea mea, boierule, de-abia dacă l-am atins. Dar era tare sărac de inger, deh, ce să-i faci? Așa-s unii, slăbuți. Nu avea ce să caute în armată, asta e!

Fugarii ciuliră o clipă urechea. Dinspre fortăreață nu se auzea nimic, încă nu li se descoperise evadarea.

Floris ridică ochii spre cer:

— Ah, blestemată vreme!

Ninsoarea se opri se din nou. Sub palidul clar de lună silueta fortăreței se profila amenințător. În umbra ei,

siluetele fugarilor păreau niște purici pe întinderea nesfârșită a mării de gheață.

— Nu avem încotro, trebuie să așteptăm până întră iarăși luna în nori, apoi traversăm lacul în goană. Avem de parcurs în fugă cam o verstă, o verstă și ceva, fără să ne oprim. E singura noastră șansă. Dacă iese luna când suntem la jumătatea drumului, riscăm să fim văzuți din turn...

Trotti și Lestocq se priviră îngroziți.

— Pregătiți-vă, ordonă Adrien. Tu, Feodor, ia muschetele.

— Am înțeles, boierule.

— Eu mă ocup de Clement, continuă Adrien.

În fața acestei perspective, vizitiul păru să nu știe prea bine dacă să se bucure ori să se sperie.

— Aoleu, măicuța mea, în ce-am intrat! A dracului țară se văicări el, adresându-se prințesei.

— Acum! Haideți! șopti Floris.

Georges-Albert, care să găsea din nou la căldurică sub pieptarul stăpânului său, își îți botișorul, apoi și-l retrase precipitat:

— Brrr, prefer să nu văd ce urmează!

Un nor imens ajunsese în dreptul lunii. Schlüsselburgul se cufundă în beznă. Floris o apucă de mână pe țarevnă, Adrien îl înșfacă de un braț pe Clement, Feodor, cu câte o muschetă în fiecare mână, le făcu semn lui Lestocq și lui Trotti, zdrobiți de oboseală și de emoțiile recente lor coborâri pe frânghie, să-l urmeze.

Alergau cu toții cât îi țineau puterile poticnindu-se în întunericul nopții și lunecând la tot pasul, pe gheața vălurită a lacului, presărată ici-colo cu mormane de zăpadă troienite de vânt. Cădeau, se ridicau ajutați de

ceilalți și continuau să alerge, goniți din urmă de spaima morții. Singurii Floris și Adrien își păstrau sângele rece, obișnuiți din copilărie să nu se piardă cu firea în clipele de cumpănă. Își călăuzeau tovarășii de restriște orientându-se precis și rapid, de parcă vedeau prin beznă, ca pisicile.

— Mai repede, mai repede! strigă Adrien, întorcând capul spre ceilalți, pe care puterile începeau să-i lase. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu, acu-acu iese luna!

Mânat de vântul Finlandei, norul salvator începea să se destrame, în curând siluetele fugarilor aveau să se decupeze cu precizie pe oglinda de gheață. Disperați, încercară să grăbească pasul, deși Trotti, Lestocq și Clement, prea puțin antrenați, simțeau că le plesnesc plămânii. După încă o sută de picioare, razele lunii îi săgetară răutăcios.

— Ah, Dumnezeule!

Prințesa se împiedicase de un sloi. Cu toate că Floris o prinsese la vreme de brațe, era mai mult decât posibil că își scrântise o gleznă. Nu putea pune piciorul în pământ.

Lăsându-se în genunchi, Elisabeta șopti:

— Fugiți, Floris, du-te cu ceilalți, lăsați-mă pe mine, n-are rost să pieriți cu toții din pricina mea.

La poalele Schlüsselburgului se zăreau torțe mișunând zănatec. Probabil că soldații alergau zăpăciți de colo-colo, în căutarea fugarilor. Cu energia disperării, Floris o ridică în brațe pe prințesă și o luă iar la goană. Pierduseră însă câteva clipe prețioase. În urma lor răsunară focuri de muschetă. Feodor întoarse capul spre fortăreață și le arătă celor de acolo pumnul:

— Câini blestemați, degeaba vă risipiți muniția.

Gloanțele voastre nu ne mai pot atinge.

Se pare că și cei din fortăreață pricepuseră acest lucru. Cu un vâjâit năprasnic o ghiulea zbură peste capelele fugarilor. Floris și Adrien săriră înapoi, uluiți. La picioarele lor se căscase o copcă imensă. Cei din fortăreață trăgeau cu tunul ca să spargă gheața și să-i împiedice astfel să ajungă la țărml de apus al Nevei.

— Ha, ha, rânjea Herr Grauben, nu-i așa că nu vă așteptați la așa ceva mititeilor? Credeți că vă puteți bate joc la nesfârșit de mine? Ei, lasă, că vă arăt eu vouă! Buzov, deschide porțile. Mai repede! Grenadier, după mine! o să-i prindem ca pe niște șoareci! Ha, ha, în șa, băieți, ha, ha!

Unealta Juliei de Mengden își freca jovial mâinile, savurându-și răzbunarea.

Pe lac, fugarii alergau încoace și-ncolo, căutând să treacă de bariera de apă și sloiuri sfărâmate create metodic, între ei și celălalt mal, de tunurile lui Grauben.

Deodată se auzi un tropot de cai.

— Floare de Mai, Bucurie a Zilei, sosesc ca șarpele înaripat, le strigă Li Kang Yuin, galopând din răspuțeri, cu codița în vânt, aidoma dragonului răzbunător, zeitatea lui preferată, îndemnându-și caii cu țipete ascuțite să-i facă să uite de spaima produsă de bubuitul tunurilor, de șuieratul ghiulelelor și de înțepăturile bucăților de gheață care zburau în toate direcțiile.

Floris și Adrien răsufără ușurați. Erau salvați. Se pregăteau să ocolească breșa, trăgându-i și pe ceilalți după ei, când două ghiulele, trase simultan, izbiră caii, azvârlindu-i în apă. Dezechilibrat, Li Kang se prăbuși și el în copcă. Înotând din răspuțeri, izbuti să rămână la suprafața apei glaciale. Adrien și Feodor se repeziră să-i

întindă mâna și să-l scoată afară. Puțin lipsise ca baia aceea forțată să fie și ultima din viața lui.

— Îți mulțumesc, bunule Li Kang, ai avut o idee grozavă și cu un pic de noroc ai fi izbutit chiar să ne salvezi, îi spuse Adrien, ca să-l consoleze pe micuțul chinez.

— Șerpii înaripați zboară cam jos astăzi, mormăi Feodor care nu rata niciodată ocazia de a-și ironiza prietenul. Li Kang își scutură codița înțepenită de ger și decretă pe un ton sentențios:

— Oh, Lamă Ascuțită, vulpea nu-și murdărește coada! Cu ajutorul lui Budha, data viitoare Li Kang o să izbândească

— Dacă va mai exista o dată viitoare, replică lucid Adrien, privind neliniștit spre Schlüsselburg.

Începea să se lumineze de ziuă. Bombardamentul încetase brusc. Patruzeci de grenadierii călare se apropiau în galop... Sub copitele cailor lor, gheața se fărâma în mii de așchii scânteietoare. Călăreții erau conduși de Grauben. Floris o strânse la piept pe țarevnă și-i răcnii lui Feodor:

— Pregătește muschetele!

— Degeaba, boiernașule, ni s-a udat toată pulberea, îi răspunse acesta posomorât.

Floris și Adrien se priviră disperați. Ceilalți erau albi ca varul. Cum să se împotrivească cu pumnalele unei întregi oștiri, cum era aceea din fortăreață?

— Doamne, Dumnezeule, murmură Floris printre dinți. Nu se poate să fi pierdut. Nu ne lăsa, Doamne!

Capitolul XVI

— Pregătiți muschetele, grenadieri, și ochiți femeia drept în inimă, răcni Grauben pe rusește.

Apoi, adresându-se fugarilor le spuse în franțuzește:

— Sunteți încercuiți, predați-vă, ori o ucidem pe țarevnă!

Adrien îl liniști cu un gest scurt pe Floris care își scosese sabia din teacă și-l ațâța pe Grauben cu mulinete amenințătoare. Priveliștea tovarășilor lui de drum era lamentabilă. Li Kang Yuin arăta ca statuia lui Loth. Mustățile i se prefăcuseră în două jalnice stalactite. Țeapăn și verde la față ca mânerul de jad al stiletului pe care n-apucase să-l tragă cu totul afară din teacă, chinezul părea un mort viu. Doar ochii migdalați, fulgerând de ură neputincioasă, dovedeau că trăiește. Doctorul de Lestocq, cu desăvârșire epuizat de cursa lor contra cronometru, tușea de mai mare mila, cu ochii injectați și obrajii stacojii, la un pas de apoplexie. Culcat într-o rână, Clement își freca de zor posteriorul rănit de o așchie de gheață împlântată în turul pantalonilor săi în timpul ploii de ghiulele.

— Măicuță dragă, m-am ars, asta-mi mai lipsea, un vizitiu care să nu se poată așeza, cine a mai văzut așa ceva? A dracului țară, a dracului ți-am spus eu! se văicărea el țarevnei.

— N-ai dreptate, domnule Clement, tocmai destinul ți-a fost de ajutor. Primejdia o înfrunți întotdeauna în picioare! declară marchizul cu imbatabila lui morgă aristocratică.

— Păi cum să mă ridic, domnule Extraordinar, gemu nenorocitul vizitiu, cum să mă ridic în picioare când am rămas fără tur la nădragi? Cum să mă arăt așa? se lamenta el, chinuindu-se să-și ascundă anatomia sub fâșiile zdrențuite ale fostului său pantalon.

Întorcând capul, Floris întâlnește privirea de oțel a lui Grauben. În ochii lui cenușii se citea o implacabilă ură. Pentru prima dată tânărul regretă că nu-i făcuse de petrecanie când îl avusese la mână.

— Hotărât lucru, Adrien a avut dreptate, l-am subestimat pe acest ticălos.

Cercul soldaților călare se strângea în jurul lor. Floris îi privi cu atenție, dar chipurile lor nu exprimau decât deprindere pasivă de a executa orbește ordinele primite de la superiori.

— În numele Majestății Sale Ludovic al XV-lea, protestez! Cer să mi se acorde imunitatea diplomatică cuvenită și reclam pentru Alteța Sa Imperială un tratament pe potriva rangului Său! strigă Trotti.

— Ha, ha! aici, pe lacul Ladoga, nu are cine să te audă și să te asculte, „musiu” ambasador extraordinar. Uită-te la soldații mei. Niște tineri bravi și dobitoci. Niște mujici cu capete pătrate care nu știu decât rusește, așa că poți să protestezi cât vrei, până ți s-o usca și limba-n gură. Tot degeaba! Cât despre scumpa voastră prințesă, ha, ha, ha, ei știu că e o nebună primejdioasă care a vrut să o asasineze pe țarevnă și pe care acum, mulțumită vouă, putem să o acuzăm și să o judecăm pentru vrăjitorie! Ha, ha, domnilor Französen, ați vrut să vă bateți iarăși joc de mine; ați crezut că vă merge la nesfârșit? Ha? Spioni nenorociți ce sunteți! Las' că vă arăt eu vouă! O să aflați voi dacă Grauben știe să se

răzbune sau ba!

Floris ridică nepăsător din umeri. Într-adevăr acel Grauben era pe cât de respingător la mutră, pe atât de tâmpit și de câinos la suflet. Adrien se întreba ce urmărește Floris. S-ar fi spus că făcea totul spre a-și scoate din minți învingătorul. Cu un rânjet sardonic, Grauben ordonă unuia dintre soldați să descalece și să-i lege pe prizonieri. Soldatul, un bărbat între două vârste, cu înfățișarea de om blajin, se apropie mai întâi de țarevnă și de Floris. Acesta o lăsase jos din brațe, dar continua să o rezeme de umărul lui, ținând-o strâns pe după mijloc. Bărbatul ezită o fracțiune de secundă. Poate se întreba cum să-i lege mai bine, ori poate îi era teamă de faima de vrăjitoare a evadatei, dacă nu cumva îl înduioșa priveliștea încântătoare a acelei tinere și fermecătoare perechi? Fără să mai stea pe gânduri, ascultând ca întotdeauna de o inspirație de moment, Floris îi șopti pe rusește:

— Nu ți-e rușine, tăicuțule, să o pui în lanțuri pe țarevna ta?

Grenadierul tresări. Cine mai era și „spionul” ăsta străin, francez, sau polonez, cine să mai știe, care i se adresa pe limba lui, fără urmă de accent, ca un adevărat rus?

Grauben intui ezitarea grenadierului și dând piteni calului său se apropie de Floris care îl înfruntă cu insolență:

— Vai de mine, Herr Grauben, ce onoare! Mă simt de-a dreptul emoționat de atâta atenție din partea voastră! Căruia fapt se datorează această cinste?

Grauben se aplecă înspre el rânjind fioros:

— O să te căiești amarnic pentru obrăznicia asta,

vierme nenorocit!

Floris privi înapoi, peste umăr. În spatele lor, breșa deschisă în gheața lacului se lărgise considerabil, măsurând acum vreo cincizeci de picioare. Grauben își mâna calul spre el, obligându-l să dea înapoi. Lui Floris asta nu-i plăcea deloc.

— Aoleu! Stai! Ce faci? Ai înnebunit? Stai? Aoleu! se prefăcu el că este înnebunit de spaimă, în timp ce cu o mișcare imperceptibilă își trăgea brațul de după mijlocul prințesei. În secunda următoare, iute ca fulgerul, se aruncă asupra lui Grauben. Luat pe neașteptate acesta se dezechilibra. Floris îl trânti pe spate și, scoțându-și de la brâu pumnalul, rânji:

— Uite unde era vânatul pentru vânătoria noastră siberiană!

Grenadierii dădură să descalece spre a sări în ajutorul căpeteniei lor.

— Nu vă apropiați, prieteni, le strigă Floris pe rusește, ori jur pe sfânta Rusie că-i tai gâtul ca unui câine turbat.

Punctând aceste cuvinte amenințătoare, Georges-Albert se ivi de sub haina stăpânului său, sări în capul lui Herr Grauben și își privi triumfător adversarii, dezvelindu-și buza de sus într-un rictus feroce.

— Aah, horcăi Grauben, va să zică ești rusnac, mizerabile, las' că-ți fac eu de petrecanie!

— Stai ușor, Herr Grauben, în locul dumitale m-aș gândi înainte să vorbesc așa. Deocamdată te afli în puterea mea.

Profitând de uluirea generală, Feodor se smuci din strânsoarea soldaților care îl încadrau și țâșni spre Floris.

— Lasă-l pe mâna mea, boiernașule, spuse el încrețindu-și unicul ochi și proptindu-și vârful săbiei în beregata lui Grauben, n-o să mai facă o mișcare, dihorul.

— Ce se amestecă și Feodor ăsta, parcă nu-i de ajuns că am băgat eu spaimă în Grauben, își spuse enervat Georges-Albert. Nu mai știu ce să inventeze fiecare ca să-și dea importanță. Eh treaba lor. Oricum, fără mine nu se descurcă, bieții de ei...

Li Kang ar fi vrut și el să-i vină în ajutor lui Feodor dar, asemenea unui arbore acoperit de chiciură, părea să fi prins rădăcini. Floris întoarse capul să vadă ce fac grenadierii, se sculă de jos și dintr-un salt se azvârli în șaua calului părăsit cam brusc de Grauben.

— Soldați, strigă el înălțându-se în scări, iat-o pe țarevna voastră iubită! Priviți-o, se află în fața voastră! Nu dați crezare minciunilor cu care vă adapă acești străini. Nu e nici nebună și nici vrăjitoare! E prințesa voastră, chinuită și batjocorită de dușmanii ei setoși de putere! Soarta ei stă în mâinile voastre. Ajutați-o să dobândească tronul părintelui său, Petru cel Mare, și o țarină de același sânge cu voi vă va fi măicuță tuturor.

Cu aceste ultime cuvinte Floris se aplecă, o ridică de jos pe prințesă și o așeză dinaintea lui pe cal, ținând-o pe după umeri, cu o atitudine de tandră protecție. Soldații îi priveau cu gura căscată, pe jumătate convinși, pe jumătate neîncrezători, oricum fascinați de priveliștea acelei tinere perechi nimbate de primele raze ale unui palid răsărit de iarnă. În lumina delicată a dimineții, buclele de abanos ale lui Floris și ochii de peruzea al prințesei luceau angelic. Din pieptul oștenilor urcă un murmur admirativ:

— N-o fi el îngerul mântuitor de care pomenește Sfânta Scriptură?

— Tânărul boier e un adevărat fiu al Rusiei. E de-al nostru, declară soldatul căruia Floris i se adresase cel dintâi.

— Da, se auzi un alt glas. Știe să ne vorbească. Să-l ascultăm, fraților!

— Nu are limbă de lemn ca Herr ăsta. Limba lui e mlădioasă, cuvintele lui ne merg drept la suflet, hotărî un bătrân grenadier. Vorba dulce mult aduce, asculta-ți-l fraților!

— Nu-i dați crezare spionului ăsta, urlă deodată Grauben, profitând de neatenția lui Feodor care își ridicase o clipă vârful săbiei din gâtul lui. E un mincinos, eliberați-mă din mâna lui...

Soldații șovăiau. Nu știau nici ei ce să facă. Era limpede că nu-l iubeau pe Grauben care trecea din an în paște pe la fortăreață, se purta urât cu ei, îl puneă pe Buzov să-i biciuiască din te miri ce, și pe deasupra vorbea și prost rusește. Numai că disciplina era disciplină. Oftând, se pregăteau să se supună ordinelor Herr Căpitanului lor, când deodată se priviră aiuriți: printr-o minune de neînțeles, la picioarele lor începuse să plouă cu aur. Îngroziți, nu îndrăzneau să descalece și să atingă monezile cu efigia țarului Petru.

După ce admirase îndrăzneala și eficacitatea fratelui său, Adrien își spusese că venise momentul să intre și el în scenă. Amintindu-și că are buzunarele pline cu rufi de-ai țarului, aruncă câțiva pumni în direcția soldaților. Înțelept cum era, tânărul conte de Villeneuve-Caramey știa că omul este astfel croit, încât nu poate vedea un lucru de preț fără să nu-și dorească să intre în posesia

lui. Pe de altă parte însă, își dădea seama că era preferabil să ofere acelui instinct nu prea onorabil un alibi cât mai temeinic.

— Priviți monedele acelea, prieteni, strigă el. Vedeți? Sunt bătute cu efigia marelui nostru țar. Unde mai găsești în ziua de astăzi așa ceva?

Adrien îi făcu semn lui Floris care își goli de îndată buzunarele, strecurând monezile în mâinile Elisabetei. Aceasta făcu ochii mari:

— De unde le aveți? șopti ea uluită.

Fără să-i răspundă, Floris o îndemnă să arunce rufii în direcția soldaților

— Iată, însăși țarevnă voastră vă dăruiește acești galbeni, dorind să vă arate ce soartă veți avea de aci înainte, sub oblăduirea ei.

Floris își privi admirativ fratele. Adrien avea idei într-adevăr geniale.

— Numai împreună putem izbândi, murmură el. Cei doi frați se priviră zâmbind. Știau că asta era cheia.

Nu puteau izbândi decât sprijinindu-se reciproc. Țarevna le intercepta privirea. Rămase o clipă pe gânduri, apoi își întoarse ochii spre masa soldaților, care se înghesuiau care mai de care să adune din zăpadă prețioasa și neașteptata recoltă, până să nu prindă de veste camarazii lor din fortăreață. Cu țipete de bucurie, se înghionteau ca niște copii.

— Boierul are dreptate, sunt ruși adevărați!

Un soldat încercă o monedă între măsele:

— E aur curat! N-am văzut așa ceva de când mama m-a făcut!

— Norocul tău, durak!

— Regenta nu mai e în stare să ne plătească nici

cuvenita soldă...

— Banii ăștia sunt dreptul nostru, sunt de la tătuca țarul.

— Priviți, priviți chipul bunului nostru țar, odihnească-i Dumnezeu sufletul în pace!

— Tăicuțul nostru ne-a trimis-o pe odrasla lui, pe țarevnă!

— De ce nu vii, tu, Doamne, să vezi pe ce mâini a încăput biata noastră Rusie, se tânguiau unii, invocându-l pe Petru cel Mare.

Floris simți că era momentul să le întărească convingerea:

— Priviți, soldați, priviți-o pe Elisabeta Petrovna, prințesa voastră, singura voastră suverană legitimă.

— Dar, tu, boierule cu ochi ca frunza codrului, tu cine ești? De unde vii? întrebă cu glas tunător un bătrân grenadier ce nu descălecaser încă și care părea să se bucure de un anume ascendent asupra celorlalți. Semenii leit cu tătucul nostru țarul. Eu l-am cunoscut și l-am slujit cu credință. Să fie ăsta un semn al cerului?

Soldații se apropiară cu sfială de Floris și de țarevnă, privindu-i cu admirație. Elisabeta ridică mâna. Gestul ei imperial îi impresionează pe grenadierii care îngenuncheară tăcuți în fața ei. O clipă pe deasupra lacului nu se mai auzi decât croncănitul unui corb rătăcit.

— Da, soldați, glăsui țarevna. Este un semn al Cerului. Acest tânăr și tovarășii lui au venit până aici, la capătul lumii, ca să o salveze pe prințesa voastră. Este cavalerul Apocalipsului... cavalerul de Petersburg! Cine sunt eu ați aflat. Vă îndoiți să mă urmați, nu doar ca bravi soldați ce vă aflați, ci ca fii devotați ai mei? Treziți-vă din somnul vostru! Poporul geme sub jug străin. A sosit

ceasul izbăvirii lui, ceasul izbăvirii noastre!

Desfăcându-și vesta bărbătească și dezgolindu-și fără să clipească pieptul, Elisabeta scoase dintre sâni o cruce mare bătută cu diamante și înălțând-o deasupra capului, rosti solemn:

— Jur pe această sfântă cruce să mor pentru voi! Jurați să mă apărați? întrebă ea cu glasul înecat de lacrimi.

— Jurăm, măicuță, jurăm să te urmăm pe tine și pe acest cavaler cu ochii ca frunza codrului. Arătați-ne calea, și te vom urca pe tronul părintelui tău.

Floris își spuse în sinea lui că Elisabeta îi pusese să jure pe ceva ce aducea mai degrabă a bijuterie decât a relicvă. Cum el însuși era destul de păgân, își spuse că asemenea detalii nu contau. O admiră și mai mult pe prințesă pentru prezența ei de spirit. Ce mai calea-valea, o iubea. Se îndrăgostise nebunește de ea. Îi luă mâna și și-o apropie galant de buze. Elisabeta se fâstâci. Îngerul ăsta cu bucle negre degaja un magnetism irezistibil! Interpretând gestul lui Floris ca un gest de respectuoasă supunere, soldații chiuiră bucuroși și se repeziră să sărute și ei vârful degetelor imperiale. Entuziasmul lor nu cunoștea margini. Feodor striga mai tare decât toți, fără să tragă spuza pe turta lui:

— Trăiască țarevnă, trăiască Ucraina și cazacii!

Cocoțat pe umărul lui, Georges-Albert aplauda din răspuțeri, scoțând mici țipete ascuțite. Uitat de toată lumea în închisoarea lui de gheață, Li Kang ar fi vrut grozav să participe și el la euforia generală. Se căzni să articuleze ceva, dar nu-și putea mișca buzele, situație mai mult decât neplăcută pentru cineva atât de limbut ca el.

Deodată, se auzi tropot de copite. Profitând de emoția celorlalți, îndeosebi de explozia de patriotism a lui Feodor, Grauben încălecăse hoțește pe un cal și pornise ca o nălucă spre fortăreață

— Ah, nemernicul, răcni Feodor, deopotrivă de rușinat și de vexat. Ca și lui Georges-Albert, îi venea să intre în pământ de rușine sub privirea ironică a lui Li Kang.

Mă întreb dacă cei din fortăreață rămân de partea lui sau trec de pârla noastră!? se adresă Floris lui Adrien

— Uite răspunsul, îi replică acesta râzând, numai că de data asta țintesc aiurea.

O ghiulea trecu vâjâind pe lângă ei și se prăbuși hăt, departe, spre intrarea în estuar.

— Să ne adăpostim degrabă, până nu apucă să-și regleze tirul, le strigă Adrien fugărilor și grenadierilor.

Feodor îl băgă pe Georges-Albert într-unul din buzunarele șubei lui și îl înșfacă pe Li Kang de singura parte proeminentă a blocului de gheață înlăuntrul căruia se afla prizonier chinezul, adică de coadă, Adrien îl apucă pe Clement de restul lui de pantalon, Lestocq se trezi în spinarea unui grenadier, Trotti, pe crupa altuia și cu toții porniră în galop nebun spre pâlcul de arbori de pe țărmul de vest.

Deodată, văzduhul răsună de strigăte disperate de ajutor. Pe firul înghețai al Nevei urca o troică. De jur împrejurul ei ploua cu ghiulele și caii se cabrau înspăimântați. Vizitiul de abia dacă-i mai putea stăpâni.

Floris o depuse pe prințesă pe calul unui bătrân grenadier și strigă:

— Adrien, haide să le dăm o mână de ajutor bieților oameni.

Trotti protestă moale:

— Vă interzic categoric să vă depărtați!... Nebunilor! Ți-ai găsit cine să te asculte, mormăi el închiudat pentru că, fără să mai stea să-l asculte, cei doi dăduseră pintonii cailor pornind ca din pușcă spre lac. Tirul de ghiulele se întetise. Floris și Adrien își stăpâneau cu greu armăsarii, îmboldindu-i din genunchi să înainteze în zig-zag, ocolind sau sărind peste ochiurile de apă. În fața lor, stratul de gheață se subția văzând cu ochii.

— Ajutor, domnule conte, vai, domnule cavalier, vai de mine, în ce iad am picat!

Cei doi frați zâmbiră pe sub mustață... Soarta le oferea prilejul să își ia o mică revanșă.

— Țin-te bine, Beaupéou, sosim!

Din goana calului, Floris sări direct pe capra saniei, smulse biciul din mâna agentului secret, pocni din el de câteva ori învârtindu-l pe deasupra capului și, ținând strâns hățurile, încuraja caii înnebuniți de spaimă, fără să se uite la masa informă ascunsă sub prelata troicii.

— Haide, dii haida diii, așa călușilor, fără frică, diii!

Cu o mână, Adrien apucă din mers frâiele armăsarului lui Floris, în timp ce cu cealaltă prindea zăbala calului din fruntea atelajului.

— Stai ușor, bătrâne, așa...

Simțindu-se struniți, cum se cuvine, bidiviii porniră în galop întins, în vreme ce ghiulelele șuierau mai amenințător pe lângă urechile lor. Floris se aplecă brusc înainte. Un proiectil trecu razant pe deasupra lui și se prăbuși în dreapta saniei, ridicând o uriașă trombă de apă și de ace de gheață. Caii făcură un salt într-o parte, dezechilibrând pentru o clipă atelajul. De sub prelată se auzi un chirăit ascuțit, ca de mătă.

„Dumnezeule, ce caută muierile astea aici?” se întrebă

în sinea lui Floris.

Din fericire, greul trecuse. Se aflau în afara razei de acțiune a tunurilor.

— Ei bine, domnule conte și domnule cavalier, mi se pare că eram cât pe ce s-o pătesc. Am tras o sperietură, nu glumă. Pe onoarea mea, n-am să uit că mi-ați salvat viața.

— Vezi, domnule Beaupéou, îi răspunse râzând Adrien, dumneata ne-ai deschis fereastra, noi te-am scăpat de înec. Suntem chit. Rămâne de văzut cui o să revină manșa viitoare?!

— Nouă! se auziră glăscioare melodioase, în timp ce sub privirile aiurite ale lui Floris și Adrien, de sub prelată se ițeau două adorabile mutrițe: fetele voievodului de Kovno!

— Domnilor, trebuie să le mulțumiți acestor fermecătoare domnișoare care mi-au adus un mesaj de cea mai înaltă însemnătate din partea „fratelui meu” regele Ludovic al Franței. Vărul nostru, Frederic al Prusiei, este gata să ne susțină împotriva clanului de Brunswick și chiar a „surorii” sale Maria Theresa a Austriei, rosti Elisabeta pe un ton autoritar.

Escortați de grenadier, fugarii galopaseră încă câteva verste bune și acum se opriseră să-și tragă sufletul și să țină un mic consiliu de război, la adăpostul unei râpe.

— Tii, da' multe rubedenii mai are și duduca aiasta, domnule marchiz, observă admirativ Clement.

— Taci, prostule, cum îndrăznești să vorbești așa despre Alteța Sa Imperială și despre Maiestățile Lor!? Îl certă Trotti, indignat.

— Doar n-o să-mi spuneți că mi-am petrecut noaptea cu o prințesă? Hi, hi, pe sfântul Chrisostom, mi-a pus

norocul mâna în cap! chicoti Clement fericit din cale-afară.

„Ei drăcie, dacă dă cerul să mă-ntorc cu bine din misiunea asta năstrușnică, poate n-ar strica să-mi caut un alt vizitiu” își spuse exasperat Trotti.

Cel puțin la fel de uluiți ca și Clement, dar din motive total diferite, Floris și Adrien se străduiau să-și ascundă mirarea.

„Voievodul ne-a păcălit clasa întâi!” gândi Adrien. Așadar, vicleanul polonez se număra și el printre agenții lui Ludovic al XV-lea. Mai mult încă, mesajele lui importante le transmitea prin intermediul „perlelor sale de Baltica”. Cei drept, ideea nu era deloc rea. Cui i-ar fi dat prin minte să le suspecteze și să le percheziționeze pe zăpăcitele acelea?

— Ah, Floris... Floris, dragostea mea, vezi că tot noi am dat de urma voastră? șopti Philippa îmbujorată toată de emoție, dar și de spaima trasă cu câteva clipe în urmă.

— Vai, Adrien, iubiture... hi, hi... nu-i așa că nu te așteptai la așa ceva? V-am oferit o surpriză grozavă, hai, recunoaște! pufni Henrietta.

Copleșiți de acele demonstrații de tandrețe, cei doi frați făceau fețe-fețe. Se vedea de la o poștă că se simțeau cu musca pe căciulă îndeosebi expresia încurcată a lui Floris dovedea că avea conștiința încărcată.

— Știți, domnule conte și domnule cavaler, aceste drăguțe domnișoare ne-au fost de foarte mare ajutor, răsări pe neașteptate Grégoire de sub crinolinelor polonezelor unde vârsta lui înaintată îi îngăduise să găsească o excelentă ascunzătoare. Datorită lor am putut ieși nestingheriți pe porțile Petersburgului și,

adăugă intendentul cu glas ceva mai coborât, am adus și tot aurul. Îl avem ascuns aici, sub podina troicii...

Floris și Adrien pufniră în râs. Dragul lor Grégoire, preschimbat în agent secret, colaborase cot la cot cu „falsul călugăr”!

Cu tot rangul ei princiar, Elisabeta rămânea înaintea de toate femeie. Toată acea agitație din jurul sănii cu cele două fetișcane o agasa. Îi aruncă o privire severă lui Floris, ca un comandant care își cheamă la ordine locotenentul.

— Aveți dreptate, Doamnă, am pierdut minute prețioase. Trebuie să pornim neîntârziat spre Petersburg.

— Nu cred că este prudent să îl lăsăm în urma noastră pe Grauben, protestă Adrien. Ar fi preferabil ca grenadierii și marchizul să îl aștepte aici și să-i taie calea pe neașteptate.

— Ei, asta-i! se indignă Trotti, care tocmai începuse să picotească cu capul pe umărul grenadierului care îl purta pe crupa calului său. S-ar întoarce în groapă strămoșii mei să vadă că eu, Joachim Trotti, al doisprezecelea marchiz de la Chétardie, mă port ca un tâlhar de drumul mare! Ca și cum nu ar fi de-ajuns că am devenit un proscris.

Prințesa căreia îi revenea ultimul cuvânt ezită o clipă, își privi pe rând prietenii, apoi surâse cu inimitabilul ei aer șăgalnic autoritar.

— Ei haideți, să n-o luăm în tragic. Nesuferitul Herr Grauben s-a ascuns ca un șobolan fricos într-un cașcaval. Din Schlüsselburg nu-l putem oricum scoate. Să-l lăsăm deocamdată în plata Domnului.

— Prea bine, Alteță. Pornim în goana cailor spre

Kronstadt, cumpărăm cu aurul nostru garnizoana de acolo, apoi ne îndreptăm cu toții spre cartierul general al regimentului Preobrajenski, care vă este devotat până la moarte! spuse pe nerăsuflăte Floris.

Lui Adrien acel plan i se părea cam temerar. Ar fi preferat o soluție mai cumpătată. Se uită la Floris și la țarevnă și pentru o fracțiune de secundă le invidie buna dispoziție și înconștiența.

„Nebuni cum sunt, s-ar putea chiar să izbândească! Fie ce-o fi”.

Entuziasmul celor doi era contagios. Renunțând pentru o dată să se mai lase călăuzit de prudență și de înțelepciune, Adrien exclamă voios:

— Poate că așa vrea Dumnezeu. La drum!

Dând pintenii calului, Elisabeta îi strigă lui Floris:

— Condu-mă pe calea gloriei, cavaliere de Petersburg!

Capitolul XVII

— Porumbița mea, stai jos, nu câștigi nimic enervându-te.

Julia de Mengden aruncă o privire rea și disprețuitoare regentei care clefăia de zor fructe zaharisite tăvălite în scorțișoară, ștergându-se la gură cu dantelele de la cearșaf.

— Ești o cretină, șuiără printre dinți favorita.

Îi venea să o ia la palme și începea să regrete amarnic clipa când își legase destinul de acea grăsană tembelă. Furioasă, reîncepu să măsoare în lung și în lat încăperea ca o panteră închisă în cușcă. Pricepând în sfârșit că se petrecuse ceva grav, ducele de Brunswick

se opri din pieptănatul cățeilor.

— München, dă ordin să fie întărită straja palatului. Fii și tu mai energic măcar o dată în viața ta!

— Pe toți dracii, Ostermann, cum s-o întăresc? Cu cine? Știi bine că soldații nu ne mai ascultă!

— Ai dreptate. Ce ne facem?! Au început să ne părăsească și slugile...

— Mie-mi spui? În anticamere nu mai e picior de șambelan.

Cei doi miniștri se priviră disperați, cât pe ce să-i umfle plânsul. În Palatul de Iarnă se așternu o liniște apăsătoare, neliniștitoare. Julia de Mengden se înfioră. Pentru prima oară în viața ei simțea că o cuprinde frica.

„Ce s-o fi întâmplat oare cu Grauben? De ce nu dă semn de viață? Ce s-o fi petrecut la Schlüsselburg? În mod normal ar fi trebuit să primim vești de la el de câteva ceasuri bune”.

Firea aprigă a Juliei nu-i îngăduia totuși să se dea bătută. Pocnind din palme, porunci cu glas sonor:

— Să vină o troică la scară. Mă duc eu însămi până acolo, să aflu ce s-a întâmplat.

Numai că în anticameră nu se mai afla nimeni care să-i poată împlini ordinele. Apropiindu-se de o fereastră, Julia își lipi buzele de geamul înghețat, până făcu un ochi prin care să poată privi în curtea interioară a palatului. Mujicii părăsiseră grajdurile luând caii cu ei. Dinspre oraș se înălța un murmur surd, ca și cum o maree clipocindă ar fi înaintat de-a lungul canalelor, spre palat. În anticameră se auziră pași grăbiți. Julia de Mengden îngheță. Soseau prieteni ori dușmani? Ușa sări în lături și în pragul ei se ivi găfâind Grauben, urmat de Buzov și Hermann. Chipurile lor purtau pecetea

disperării.

— Cei doi demoni au eliberat-o pe țarevnă... grenadierii au dezertat... am încercat să-i țin în frâu pe cei de la Schlüsselburg, dar până la urmă s-au răzvrătit și ei. Kronstadt-ul a trecut de partea lor. Și toate celelalte regimente... Cu chiu cu vai am izbutit să fugim și să ne strecurăm până aici...

Münich și Ostermann se priviră tremurând.

— Dum... Dumnezeule... lo... lovitură de s-s-stat, se bâlbăiră ei, albi ca varul la față.

— Ah, bunule și credinciosule Grauben, n-ai să mă părăsești, nu-i așa? Ajută-ne să fugim, trebuie să părăsim imediat palatul.

Grauben îi fulgeră cu ochii lui cenușii și reci, de broască.

— Stați, nu vă grăbiți, s-ar putea să mai avem încă o șansă. Am putea încă răsturna situația în favoarea noastră. De asta mă și aflu aici. Nu vă dezvălui însă planul meu până nu-mi acordați titlurile de Mare Duce și de Prinț Imperial.

Miniștrii oftară. Nu era momentul să i se refuze nimic.

Julia de Mengden se repezi la Grauben:

— Și eu am o idee, Grauben, și citesc în ochii dumitale că ne gândim la același lucru... ah, ah, îmi place grozav, oh, oh!

Cei doi complici îi traseră într-un colț pe Münich și pe Ostermann, fără măcar să se sinchisească de regentă și de soțul acesteia... care adormiseră, ea în patul cu baldachin, el, pe covor, lângă căței.

— Norodul e imbecil și fanatic... șușoteau Grauben și Julia. Dacă îi asasinăm pe desfrânata de prințesă și pe cei doi acoliți al ei...

Münich și Ostermann încuviințau fericiți, simțind că le vine inima la loc.

— ...atunci mulțimea asta neghioabă o să se potolească. Or să se reîntoarcă în cocioabele lor și totul va reintra în ordine.

— Lipsiți de căpetenii, soldații or să ne dea iarăși ascultare nouă.

— Ha, ha, să te ții răzbunare, Grauben, ha, ha!

Ticălosul rânji satisfăcut.

— Aoleu, dar dacă după moartea țarevnei ne asasinează și pe noi? gemu dintr-o dată disperat Ostermann, apucându-se cu amândouă mâinile de burdihan.

— Atunci, pe Satana, vor fi dat ortul popii înaintea noastră, deci voi muri fericită! Julia își sticli în penumbră dinții mărunți și ascuțiți, ca de lupoaică.

De spaimă, pe Ostermann îl apucă sughițul. Oricum, altă soluție nu aveau. Își ocupară fiecare locul stabilit în dormitorul imperial și începură să aștepte.

* * *

— Da, cred că putem înainta, îi spuse Adrien fratelui său, izbind solul cu cizma.

Un strat gros de zăpadă acoperea pământul, amortizând zgomotele. Aveau norocul să intre în Petersburg fără să fie auziți. Floris ridică mâna. Câteva sute de grenadieri și de soldați din diferite regimente ieșiră din umbra zidurilor și se încolonară de-o parte și de cealaltă a săniei în care se aflau instalați Elisabeta și marchizul de la Chétardie. Floris o privi pe prințesă cu ochi de îndrăgostit. „Doamne, frumoasă mai e în uniforma regimentului Preobrajenski”. La rugămintea

expresă a grenadierilor, cu aceeași uniformă se îmbrăcaseră și Floris și Adrien.

— E-n regulă, frățioare, pornim! Privește, adăugă Floris, poporul ne sprijină și el în felul lui.

Într-adevăr, mujicii ieșeau din izbele lor și, lipindu-se de pereți, priveau cu respect defilarea acelei armate tăcute care îi impresiona de două ori mai mult decât dacă ar fi trecut zăngănindu-și armele și chiuind.

— Oh, să mă ierte, Alteța Voastră, mi se pare că m-a cam furat somnul, tresări marchizul, căruia îi cădea din când în când capul pe umărul prințesei.

— E cu puțință, domnule ambasador extraordinar, să dormi într-o asemenea noapte istorică?!

— Istorică sau nu, își spuse Georges-Albert, strecurându-se în sanie, mie mi-e un somn de nu mai pot și nu pricep de ce stăpânul meu nu m-a trimis și pe mine la ambasadă, ca pe găsculițele alea două... pe ele le-a pus la adăpost, în timp ce pe mine mă tratează ca pe un câine.

Adevărul este că, neliniștiți de urmările sentimentelor furtunoase pe care, fără voia lor, le declanșaseră în sufletul polonezelor, Floris și Adrien îi porunciseră lui Grégoire să le ducă la ambasadă și să nu le îngăduie să mai iasă de acolo pentru nimic în lume. O nouă apariție inopinată a lor risca să compromită totul. Cât despre Clement, care, cu sau fără pantaloni, nu le era oricum de nici un ajutor, plecase și el cu fetele, povățuit fiind să-și cârpească cât mai grabnic turul nădragilor, și să-și panseze posteriorul rănit.

„Pe strămoșii mei, mi-e un somn de nu mai pot, se gândea Trotti. Trăsniții ăștia doi ne-au mânat de la spate cu toată viteza, fără o clipă de răgaz. Oare câte

garnizoane ruse sau germane am cucerit de partea noastră cu rugăminți, cu aurul țarului și cu binecuvântarea lui Frederic al Prusiei? Ptiu, drace, n-am să uit câte zile oi avea misiunea încredințată de regele meu! Din ce or fi făcuți frații ăștia de Villeneuve? N-au coborât din șa de trei zile și trei nopți, și pe cinstea mea, nici că le pasă.. Aah... căscă Trotti, de-i trosniră fâlcile, vai... să mă ierte Alteța Voastră Imperială, am uitat unde mă aflu, nu mai știu ce-i cu mine, sunt frânt de oboseală...”

Floris făcu semn soldaților să grăbească pasul. Beaupéou îl susținea pe domnul de Lestocq care părea că nu mai face față acelui ritm infernal. Cu degetul pe trăgaci, Adrien scurta încordat întunericul, pregătit să riposteze eventualelor ambuscade, în vreme ce Floris chibzuia pe ce drum să o apuce.

„Ca să ajungem de aici, de la periferia cazărmii Preobrajenski, până în centrul orașului, ar fi mai bine să o luăm în sus, pe prospectul Nevski, unde la ora asta nu-i țipenie de om”.

Asigurând ariergarda convoiului, Feodor și Li Kang aveau grijă să le explice situația tuturor celor ce li se alăturau pe parcurs.

— Dușmanului întâi îi faci de petrecanie și abia pe urmă stai să îl întrebi ce voia de la tine, îi sfătuia Feodor.

— Budha îi întărește pe cei ce mănuiesc pumnalul în slujba unei cauze drepte, șoptea Li Kang, clătinându-și codița de șoricel. Of, exclamă el deodată, scărpinându-se enervat în ceafă, nu-mi miroase a bine, chiar deloc, a început să mă mănânce rău de tot codița.

— Aoleu, se neliniști Feodor. Atunci să fim cu ochii în

patru. Semnele tale nu dau greș niciodată, înseamnă că pe stăpânii noștri îi paște o nouă primejdie.

La un gest al Elisabetei, Floris și Adrien se îndreptară spre soldați și le șoptiră ceva. Câteva umbre tăcute se desprinseseră din pluton, îndreptându-se spre intrarea palatului prin dreptul căruia tocmai treceau. Aveau ordin să îi țină la respect pe proprietarii lui, în care prințesa nu prea avea încredere și să-i escorteze până la Palatul de Iarnă în clipa când clopotul cel mare al bisericii Sfântul Isaac Dalmațianul avea să anunțe izbânda loviturii de stat. Lista suspectilor și planul izolării lor fuseseră întocmite în mare pripă, cu câteva minute în urmă, în cazarma regimentului Preobrajenski. Îngrozit de stilul improvizat al întregii acțiuni, nenorocitul de Trotti preferă să închidă ochii și să adoarmă buștean, nu înainte de a-și spune cu resemnare că totul avea să eșueze lamentabil și că el, ambasadorul Franței, avea să fie prins în flagrant delict. „Oare cum mă va pedepsi regenta? Brr... O să ne pună în lanțuri și o să ne expedieze în Siberia. Adio Versailles...” Și marchizul se cufundă într-un somn fără vise.

— Nu se zărește țipenie de om, haideți, șopti Adrien.

— Alteță, cred că ar fi mai prudent să parcurgeți ultimii metri pe jos, ca nu cumva scârțâitul omătului, sub tălpicile sâniei să dea de bănuț celor din palat.

— Iată-ne, deci, față în față cu ultima redută, murmură prințesa, privind silueta sumbră a Palatului de Iarnă. Sări jos din troică. Glezna scrântită o dureau încă și cu toată buna ei voință nu putea ține pasul cu plutonul soldaților.

— Măiculiță, să-mi fie cu iertare, dar trebuie să vă

grăbiți puțin, îi spuse respectuos Feodor.

Deși nu se plângea, prințesa era evident epuizată. Floris se aplecă și o luă în brațe. Elisabeta își rezemă fruntea de pieptul lui puternic și îi sărută haina în dreptul inimii. Privirea atentă a lui Adrien îi surprinse gestul.

„Dumnezeule, trebuie să le spun cât mai repede adevărul...”.

Floris, înainta rapid, pășind cu pași elastici. Oamenii lui care îl urmau îndeaproape se împrăștiară cât ai clipi în curtea palatului. Floris pătrunse în clădirea corpului de gardă. Câțiva soldați care jucau zaruri săriră în picioare, privindu-i zăpăciți.

— Ce preferați: să jurați credință țarevnei ori să pieriți de mâna mea?

Floris se grăbea. Adrien începu să prefire între degete câteva monede de aur. Soldații căzură în genunchi, sărutară poala rochiei Elisabetei și alergară să le deschidă porțile.

— Acum lasă-mă jos, cavaliere, șopti Elisabeta, trebuie să intru în palat pe picioarele mele.

Prostimea umplea pe tăcute curțile și grădinile interioare. Floris și Adrien intrară în goană în palat, trăgând-o după ei pe prințesă. Grenadierii îi urmau îndeaproape. Păreau că se află în Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Domnea o pustietate absolută. Precauți, mirosind o capcană, Floris și Adrien își armară pistoalele și începură să urce cu băgare de seamă scările. Ajunși sus, o luară la goană pe culoarele pustii. Saloanele ofereau aceeași priveliște de abandon absolut.

— Au fugit, gemu Floris, dându-și seama de ridicolul situației.

Adrien adúlmea aerul. Tăcerea aceea desăvârşită nu-i era a bună. Presimţea că ceva nu era în ordine.

— Rămâneţi în urma noastră, Alteţă, spuse Floris.

— Fii cu băgare de seamă, îl povăţui Adrien.

Cei doi fraţi traversară nenumărate săli pe care le cunoşteau prea bine pentru a le fi străbătut nu de mult în sens invers, urmăriţi de Domnişoara de Mengden şi de toată servitorimea ei... Floris puse mâna pe clanţa de argint a dormitorului imperial. Tremura de nerăbdare. După o secundă de aşteptare, deschise uşa izbind-o cu talpa cizmei şi se azvârli într-o parte, protejând-o pe prinţesă cu propriul lui trup, în timp ce Adrien proceda aidoma.

— Intraţi, domnilor de Caramesey, doar nu vă veţi fi temând de două biete femei părăsite şi de un prunc.

Julia de Mengden se afla în mijlocul încăperii ţinându-l în braţe, pe micuţul „ţar” de doi ani, care dormea dus. Regenta părea bolnavă. Zăcea în pat şi gemea. Floris înghiţi în sec şi îşi privi fratele ce părea tot atât de jenat ca şi el de neaşteptata situaţie cu care se vedeau confrunţaţi. Ruşinaţi, îşi coborâră ţeava pistoalelor. Elisabeta îi dădu la o parte şi pătrunse în încăpere:

— Nu vă fie frică, n-o să vă facem nici un rău, nici vouă nici acestui copil; răspund pentru voi cu propria mea viaţă.

— Ah, Doamnă, gemu Julia, prăbuşindu-se la picioarele ei şi trăgând-o spre mijlocul camerei, ştiam că sunteţi bună şi generoasă, lăsaţi-mă să vă sărut mâinile şi daţi-ne măcar răgazul să ne îmbrăcăm.

Ceva suna fals în urechile lui Adrien, dar Floris şi ţarevna păreau mişcaţi de nenorocirea femeilor. Grenadierii care cotropiseră anticamera se simţeau şi ei

dezarmați în fața acelor nenorocite, care numai ticăloase și primejdioase nu păreau. Floris și Adrien pătrunseră și ei în cameră, făcând semn lui Feodor și Li Kang să închidă ușile și să nu le permită celorlalți soldați să intre. Neîncrezător, Adrien își trase spada din teacă și începu să cerceteze încăperea, înțepând ici și colo perdelele.

— Vai, domnule conte, oftă Julia, n-ai să găsești nimic, te asigur, nici chiar sub baldachin.

Sub privirea mirată și întrebătoare a țarevnei, Floris roși până în vârful urechilor.

— Am să vă explic, șopti el.

Totul le ieșea pe dos. Rolurile se inversaseră. Din victime se trezeau în postură de vinovați. Julia așeză copilul pe pat și își trase peste cap o rochie, plasându-se în dreptul unui sfeșnic cu lumânări. Floris întoarse capul, jenat. Cămașa ei de borangic era transparentă. Julia se aplecă spre regentă, care începu să se smiorcăie:

— Nu, nu vreau să mă îmbrac, vreau să dorm. Oh, nu pricep nimic din toate astea!

Julia se întoarse spre Floris și oftă, ridicând din umeri:

— Biata de ea, și-a pierdut de tot mințile. Cavalerie, fii bun, rogu-te, ajută-mă și dă-mi haina aceea de blană din spatele dumatăle.

Floris se îndreptă spre un colț întunecat al imensei încăperi. Se apropie de un scaun aurit lipit de o perdea bogată ca să ia de pe brațul lui haina cerută de Julia. Întinse mâna să o apuce.

— Așa, cavalerie, dă-i drumul! strigă dintr-o dată Julia.

Lui Adrien i se păru că pe buzele Domnișoarei Julia

apăruse un surâs ironic. Nu apucă să se întrebe ce se întâmplă. Tapiseria se despică în două. Din faldurile ei se ivi ca un fulger Grauben, cu un pumnal în mână. Floris se prăbuși spintecat, în timp ce Buzov și Hermann se aruncau asupra prințesei și a lui Adrien.

— Aah, urlă acesta cu glas de fiară înjunghiată, Floris! L-a ucis!

Cu energia disperării, Adrien o apăra pe prințesă de asaltul celor doi zbiri.

— Boiernașule, am sosit, răcni Feodor, năpustindu-se ca un uragan în dormitorul imperial.

— Bucurie a Zilei, lasă-i pe mâna noastră!

Li Kang zvârli din fugă pumnalul, care îl nimeri pe Hermann drept în frunte, despiciându-i țeasta.

— Ține, trădătorule, plătește pentru viața fratelui meu, strigă Adrien, cu ochii ieșiți din orbite de furie, în timp ce reteza carotida lui Buzov dintr-o singură lovitură de sabie.

Omul căzu la pământ, horcând.

— Of, nu-mi place deloc să rănesc femeile, mormăi Feodor, străpungând-o cu sabia pe Julia de Mengden care, profitând de situație, înșfăcase un pumnal și se repezea tocmai s-o lovească mișelește, pe la spate, pe țarevnă.

Cu un urlet de durere, Julia se prăbuși într-un lac de sânge.

— Fiți blestemați, câinilor..., mor... dar măcar m-am răzbunat, ticălosul ăla, e mort, rânji ea înainte să-și piardă cunoștința.

Cu un gest de disperare, Adrien se aruncă asupra lui Grauben, care își ridică din nou pumnalul, dar Feodor și Li Kang îl apucară de brațe, dezarmându-l. În aceeași

clipă, un hohot de râs îi încremeni pe toți.

— Stai ușor, Herr Grauben, spuse Floris, ridicându-se de jos și frecându-și pieptul, ce maniere detestabile, pfui, zău că nu mă așteptam la așa ceva din partea dumitale!

Elisabeta și Adrien se uitau neîncrezători la Floris, temându-se că acesta le ascundea rana lui mortală. Grauben își privi năuc pumnalul pe al cărui vârf îndoit nu se afla nici urmă de sânge.

— Aha, spion nenorocit, porți cămașă de zale pe dedesubt! exclamă el, plin de obidă.

— Nu, domnule asasin, nu, zâmbi Floris, desfăcându-și brandenburgurile de la tunică militară și arătându-i pieptul fără nici o zgârietură...

Închinându-se înflorați, soldații, care dăduseră buzna în cameră, murmurară admirativ:

— Minune! Minune! L-a păzit Dumnezeu!

— Pumnalul tău, Grauben, s-a izbit de acest medalion pe care prințesa mi l-a agățat de gât în noaptea trecută. Iată minunea, credincioșii mei grenadier. E semnul cerului că luptăm pentru o cauză dreaptă, strigă Floris, spre a se face auzit de toți. Și acum, prieteni, dați-i! drumul, adăugă el, arătându-l pe Grauben. Noi nu suntem niște asasini mârșavi, ca dumneata, Herr Grauben, de aceea îți propun să ne batem într-un duel cinstit, de față cu toți acești ostași.

— Ai înnebunit, ce faci, nefericitele? șopti îngrozită Elisabeta. Te pui cu cel mai bun duelist al Rusiei?

— Alteță, trebuie să-i cucerim până la capăt pe soldați de partea noastră, îi murmură la ureche Floris.

„Și mai ales, imprudentul nostru, vexat că era cât pe ce s-o pățească, vrea să-și ia revanșa”, oftă Adrien în

sinea lui.

Grenadierii făcură cerc în jurul celor doi, cu un murmur aprobator. Rușilor le plac grozav minunile. Aveau să asiste la un soi de judecată divină și sufletul lor slav avea să se supună învingătorului hotărât de ceruri. Elisabeta își apăsă pieptul cu amândouă mâinile, ca să-și liniștească bătăile dezordonate ale inimii.

„Ce nebunie, își spuse ea. De ce avea nevoie de asta, doar totul era în mâinile noastre...”.

Cei doi combatanți se îndreptară spre anticameră, salutați de soldații în delir. Floris își scoase sabia din teacă, îi sărută mânerul de aur și cele două diamante care scânteiau orbitor.

Căutându-și din priviri fratele, murmură:

„Da, frățioare, întotdeauna uniți”.

— Pe cinstea mea, e curajos nu glumă... regele avea dreptate, își spuse Beaupéou.

— Din câte am auzit, Herr Căpitan Grauben, se pare că voiai grozav să mă vezi dansând în vârful săbiei dumitale, parcă așa îi spuneai domnișoarei Julia, într-o anumită capelă, sau nu-mi aduc eu bine aminte? spuse suav Floris, pregătindu-se pentru duel cu un calm exasperant pentru adversar. Își scoase tacticos haina cu brandenburguri și căciula cu pană, își suflecă mânecile cămășii și își deschise gulerul ca să se vadă mai bine strălucirea ciudatului medalion de metal.

— Șarpe mizerabil, de unde și cum ai aflat toate astea?

— Ha, ha, pentru că vorbești prea mult și prea tare, Herr Grauben, îi răspunse batjocoritor Floris, și te faci auzit de la mare distanță.

La rândul lui, Grauben își lua toate măsurile de precauție, ca un adevărat profesionist al duelului.

Numără pașii pe care trebuia să îi facă fandând și retrăgându-se, frecă cu talpa cizmei parchetul ca să-și dea seama cât de alunecos este.

Între timp, îngrijită de Lestocq, Julia de Mengden își revenise din leșin și cu brațul înfășurat într-un bandaj improvizat, recăpăta curaj la perspectiva uciderii lui Floris în acel nesperat duel.

„O să-l ciuruiască pe fanfaronul ăsta al vostru” rânji ea către Feodor, care o păzea de parcă ar fi ținut în brațe un șacal.

— Sluga voastră, Herr Căpitan, declară Floris cu o plecăciune, și fiindcă am putut constata pe propria mea piele că vă plac cu deosebire pumnalele, vă propun să complicăm puțin lucrurile. Acceptați un duel la care să ținem un pumnal în mâna stângă?

— Cum să nu! Ah, ah, da' știi că-mi place? Auzi, un puștlică, un țânc cu caș la gură ca tine, să mă provoace pe mine! Ha, ha, nu că mor de râs! răspunse Grauben.

Oferite de diverși binevoitori, mai multe pumnale căzură la picioarele lor. Floris îl alese pe al lui Li Kang, convins că avea să îi poarte noroc. Adrien îi zâmbi prințesei. Văzând unde bătea Floris, îi mai venise inima la loc. Se rugă însă la toți sfinții ca Grauben să nu fi întâlnit vreodată în viața lui un anume spadasin venețian.

— În gardă, domnule!

Atâta aștepta Grauben. Se năpusti asupra lui Floris cu siguranța omului stăpân pe arta lui. Încrucișară săbiile. Grauben își „pipăia” adversarul. Făcu o fentă briantă și rapidă pe care Floris o pară în ultima clipă. Ticălosul surâse răutăcios. Sub sprâncenele lui stufoase

ochii cenușii luceau sinistru. Floris făcu un pas înapoi. Duela cu finețe, lăsându-l pe Grauben să-și desfășoare întreaga forță. Acesta încercă să-i smulgă sabia din mână cu o falconadă energică, în timp ce cu mâna stângă se pregătea să-l lovească cu pumnalul. Floris îl respinse, dar bătu încă o dată în retragere. Grauben se infierbântă.

— Aha, las-că te-nvăț eu minte, neobrăzatule!

Presimțea că Floris aplică o tactică anume, că îl obliga să atace constant, fără să-și depărteze nici o clipă spada de pumnal.

— Mi se pare mie, sau tot încerci să mă păcălești, Herr Grauben... Ia te uită, transpiri, asta e foarte rău, remarcă ironic Floris.

Nemernicul începea să se deconcentreze, devenind tot mai nervos. Hotărât să sfârșească odată duelul acela, fandă și lovi năprasnic cu sabia de două ori consecutiv. Taișul lamei trecu milimetric pe lângă obrazul lui Floris. Prințesa scoase un țipăt de spaimă, Julia de Mengden, unul de bucurie. Grauben nu pricepea de unde izvora încrederea de sine a adversarului său. O neliniște ucigătoare începea să-i accelereze bătăile inimii. Floris pară o lovitură de dreapta și cu un joc abil de picioare eschivă un atac pe stânga, în timp ce pumnalul lui pară sabia lui Grauben în „cruce înaltă”. Duelul se apropia de final. Floris se „descoperi” și făcu o „invitație”. Grauben fanda adânc, pentru a-l nimeri drept în inimă. Floris eschivă și, în loc să riposteze cu mișcarea prevăzută de Grauben, se aruncă asupra lui ținându-și sabia și pumnalul în cruce.

— Vi-l ofer, Doamnă! strigă el, înfigându-și simultan sabia și pumnalul în gâtul lui Grauben, care îl privi

aiurit, horcâind:

— Lovitura secretă a...

Picioarele i se muiară și se prăbuși pe parchetul lucios într-o băltoacă de sânge.

Uluiți, soldații făcură cerc în jurul leșului, nevenindu-le să creadă că vestitul Herr Grauben fusese învins.

Deodată un grenadier strigă:

— Acuma știu! E lovitura secretă a țarului. L-am văzut pe Tătucul la Poltava, doborând întocmai așa un suedez! Uraa! Trăiască tânărul boier care cunoaște taina Tătucului!

— Da, da, uraa!

— Lovitura țarului!

— Ochii lui...

— Chipul lui...

— Trăiască țareviciul!

Soldații îl luară pe sus pe Floris, purtându-l în triumf pe umerii lor.

Adrien se uită la țarevnă și se neliniști văzând că acesta îl privea pe Floris cu un soi de teamă mirată.

„Oh, Doamne, oftă el, suntem niște biete jucării în mâna destinului”.

Evenimentele începeau să se desfășoare cam prea rapid pentru ei.

— Nu, prieteni, ascultați-mă, eu sunt doar cavalerul prințesei, lăsați-mă jos și ascultați-mă! Vreau să fiu primul care să îngenuncheze dinaintea ȚARINEI!

Floris avea un aer atât de măreț în timp ce rostea acele cuvinte, încât, subjugați de puterea lui, soldații îi dădură ascultare. Floris descoperea cât de lesne pot fi manipulate mulțimile.

— Uraaa! Trăiască Măicuța noastră!

— Trăiască țarina și cavalerul cu ochi verzi!

Floris îngenunche, imitat de grenadierii săi. Cămașa îi era sfâșiată și pătată de sângele inamicului. Buclele negre îi încadrau îngerește obrazul încă îmbujorat de luptă.

— Slăvit fie Dumnezeu, Rusia aparține iarăși rușilor! strigă el cu glas tunător.

Floris apucă mâna Elisabetei ca să o sărute respectuos. Degetele prințesei tremurau. Încă nu-și revenise din spaima afrontului de care o salvase Floris. Cercetându-l cu atenție pe tânăr nu văzu în privirea lui limpede decât cinste și devotament. Răsuflă ușurată, uitând de toate, gata să-și piardă capul pentru acest băiat la care se gândea mai tot timpul de când îl văzuse... în Piața Fânului. Câte se mai petrecuseră de atunci încoace datorită lui și fratelui său! Privi de jur-împrejur și inima i se umplu de recunoștință. Îi surâse lui Floris, apoi se întoarse către soldați:

— Vă mulțumesc, bravi grenadieri, astăzi începe domnia Elisabetei Petrovna. Ne vom aminti că mâinile voastre credincioase mi-au dat coroana.

Din spatele ei se auzi un geamăt de furie. Julia de Mengden leșinase pentru a doua oară. Ceea ce se petrecea era peste puterile ei.

— Pe ei, fraților, să-i omorâm până la ultimul!

— Privește, Măiculiță, ce am găsit! strigară grenadierii, împingându-i pe miniștrii și pe Brunswick dinaintea noii țarine.

— Să-i hăcuim! strigau soldații în cor.

— Nu, prieteni, spuse Elisabeta, potolindu-i cu un gest autoritar. Le-am dat cuvântul meu de onoare că nu li se va întâmpla nimic. Îmi țin promisiunea, chiar dacă ei au

vrut să mă asasineze. Bunule Lestocq, ai grijă, rogu-tei de acest copilăș nevinovat și veghează la toți acești prizonieri să fie tratați cu omenie... Nu vreau să mai curgă nici o picătură de sânge.

Zece grenadieri îi scoaseră din încăpere pe prizonierii uluiți de atâta mărinimie.

— Tii, e dată dracului țarina asta tinerică, mormăi admirativ Beaupéou.

Floris întoarse capul ca să nu vadă lamentabilul cortegiu al clanului Brunswick și mai cu seamă să nu o vadă pe Julia de Mengden al cărei păr negru mătăsos mătura pardoseala ca un somptuos veșmânt de doliu.

Lui Floris i se uscă brusc gâtulejul, dar nu avu vreme să se întrebe de ce. Spre cerul Moscovei se înălța zvonul vesel al clopotelor:

— Poporul a năvălit în curtea palatului!

— Toți vor să te vadă, Măiculiță!

Urmă o îmbulzeală indescritibilă de generali, preoți, mujici, boieri și soldați.

Floris și Adrien le făcură semn lui Feodor, Li Kang și Beaupéou, care așteptau ordinele lor. Cei doi frați voiau să se depărteze discret. Rolul lor se încheiase.

— Rămâneți lângă mine, ordonă Elisabeta, poate puțin rușinată de gândul meschin de mai adineaori. Acesta este și triumful vostru, doar nu credeți că sunt atât de ingrătă încât să mă bucur de una singură!?

Și, aplecându-se înspre Floris, îi șopti la ureche: „Am să-ți acord tot ce îmi vei cere. Nu trebuie decât să-mi spui ce anume îți dorești, frumosule cavaler...”

Ochii verzi al lui Floris scăpărară șăgalnic:

— Ce anume îmi doresc... Păi... pe dumneavoastră, Doamnă!

Capitolul XVIII

— De unde să știu eu, dragă Bestușev, dacă mâine, la ceremonia de încoronare, Majestatea Sa va ține sau nu în mână Pasokul? Întreabă-i pe Cavalerul și pe Conte de Caramey. Țarina e nedespărțită de ei... Sau... mai bine, întreabă-l pe dracu', poate știe el mai multe decât mine care nu sunt decât un biet cancelar la curtea rusă. Mie nu-mi mai spune nimeni nimic...

— Sst, vorbește încet, să nu care cumva să te audă cineva, Voronțov! În ziua de astăzi la Kremlin poți avea surprize. Prefă-te că admirăm icoana Fecioarei din Vladimir și că ne rugăm la ea... Va să zică ești sigur de ce-mi spui... Mda, influența acestor Caramey începe să depășească măsura. E grav. E foarte grav.

— Așa e, cum îți spun, Bestușev. Chiar înainte de venirea țarevnei aici la Moscova au fost decorați, să nu-ți vină să crezi, cu Marele Ordin Imperial Crucea Sfântului Andrei... Am scăpat de nemți și ne-am pomenit pe cap cu franțujii...

— Mai bine spune că am scăpat de dracul și am dat de tat-su!

— Și nu uita că n-a trecut decât o lună de când prințesa și-a dobândit tronul de țarină. S-ar putea să le acorde încă și alte onoruri și atunci....

— Sst... Uite-i că vin escortați de gorilele lor...

— Ai văzut, frățioare, tocmai îi spunea Floris lui Adrien, pe când pătrundeau în catedrala Uспенki, decorată cu sute de flamuri, ai văzut ce lesne se dă o lovitură de stat?

— Da, Floris, dar mă întreb dacă nu ne va fi fost mai ușor înainte, decât acum, după victorie, îi răspunse Adrien printre dinți.

— Ce vrei să spui, nu te înțeleg?

— Zâmbește și privește în direcția celor doi cancelari imperiali, proaspăt numiți de Elisabeta. Uite-i cum fac pe pioșii, bătând mătânii la icoane. Aș putea să jur că tocmai vorbeau despre noi. Prea au tăcut brusc la vederea noastră și prea au aerul unor conspiratori prinși cu mâta în sac.

— Văleu! Ce mă fac cu tine, frățioare, replică Floris, înclinându-se politicos înspre cei doi cancelari, prea pui totdeauna răul înainte și prea bănuiești pe toată lumea că ne poartă sâmbetele.

— Înălțimea Sa are dreptate, boiernașule, șopti Feodor. Bestușev și Voronțov ăștia au priviri viclene. Nici mie nu-mi miroase a bine.

— Păi sigur, tu îi cânți întotdeauna în strună lui Adrien, se enervă Floris.

— Floare de Mai, de unde își ia zborul corbul se așează șoimul, dar după plecarea șoimului corbul își reia locul, rosti sentențios Li Kang, îngenunchind în fața unei icoane bizantine a Sfântului Gheorghe, atârnată deasupra unui cavou cu osemintele a nouă mitropoliți.

— Ce faci, Li Kang? De când ai trecut la ortodoxie? Te rog să nu-ți bați joc de religia mea, îl apostrofă vexat Feodor.

— Spiritul lui Budha se află pretutindeni, Lamă Ascuțită, îi replică blând micuțul chinez, ridicându-se de jos.

— Lăsați cearta și haideți să găsim un locșor unde să putem discuta fără să ne audă nimeni. Trebuie să-ți

vorbesc, Floris, și la palat nu suntem mai niciodată singuri. Ca să nu mai spun că zidurile au urechi.

Cei patru părăsiră catedrală urmăriți de privirea inchizitorială a cancelarilor.

— Ah, da, murmură Adrien, de cum se aflară sub cerul liber, acum îmi amintesc de unde-l știu pe Voronțov... Se afla printre patinatorii de la Dubino.

— Întocmai, boierule, l-am văzut și eu. Nu știa ce să mai facă, doar-doar o trage cu urechea la ce vorbeai cu Înălțimea Sa marchizul.

— Ei și? Țarina ne este îndatorată și ne copleșește cu onoruri. Nu avem deci nici un motiv să ne temem, de nimeni și de nimic. Iar pe cancelarii ăștia constipați, îi pun eu la punct în doi timpi și trei mișcări, cum am făcut-o cu Mûnich și cu Ostermann, în ciuda profețiilor sumbre ale lui Li Kang. Uff! Ce v-a apucat pe toți? Nu pricep! Pe cinstea mea, nu vă mai recunosc, cobîți ca niște bufnițe! exclamă Floris impacientat la culme în vreme ce își desfăta ochii cu minunatul spectacol oferit privirilor sale.

Se aflau în imensa incintă a Kremlinului, împrejmuită de două verste de ziduri vegheate de douăzeci de tunuri fortificate. Floris uitase că în acel veritabil stat în stat existau atât de multe palate, biserici și clopotnițe. De zece ani și mai bine, locul părea mort și așa ar fi rămas pe mai departe de n-ar fi survenit ideea năstrușnică a tânărului francez:

„Încoronați-vă la Moscova, Doamnă, potrivit străvechii tradiții a țărilor și nimeni nu va mai putea îndrăzni vreodată să vă conteste tronul”.

— Floris, ești un vrăjitor obraznic, ireverențios și... fermecător, îi răspunse zâmbind Elisabeta. De aceea îți

voi urma sfatul. Voi porunci să pornim de îndată într-acolo.

Floris roşise. După preluarea puterii de către Elisabeta şi după răspunsul lui impertinent, un mai avusese ocazia să rămână cu ea între patru ochi. Din zi în zi se simţea tot mai îndrăgostit de ea, şi ca un pui de fiară, de-abia aştepta momentul să-şi înşface prada. La rândul ei, Elisabeta, cum bine observase Voronţov, nu mai făcea un pas fără să ceară părerea celor doi fraţi, îndeosebi a lui Adrien, pe care îl preţuia pentru inteligenţa şi cumpătarea lui.

Cu câteva ceasuri în urmă, Floris se apropiase de Țarina înconjurată, ca de obicei, de un roi de babușce, de boieri şi de şambelani.

— Ah, Cavaliere de Caramey, spune-mi, rogu-te, ai pregătit totul pentru ziua de mâine?

— Da, Doamnă, Majestatea Voastră va fi încoronată după vechea datină bizantină. Dar aş vrea să vorbim despre asta mai pe îndelete, adăugă el, cu voce scăzută. Mai sunt unele mici detalii de stabilit...

Pe lângă ei tocmai trecea un cârd de croitorese purtând cu grijă pe braţe kokoşnicul brodat cu perle şi nestemate pe care suverana urma să-l poarte la ceremonia de a doua zi. Elisabeta îi aruncase lui Floris o priviră drăgăstoasă şi murmură, cu un zâmbet şăgalnic:

— Țarina îţi va acorda o audienţă, la noapte.

Inima tânărului începuse să bată năvalnic. Aşadar, Elisabeta îl iubea. Fremătând de nerăbdare, abia aştepta să treacă ceasurile până la căderea serii.

Beat de fericire, Floris dădu capul pe spate ca să admire în voie clopotniţa bisericii lui Ivan cel Groaznic. Apoi, întorcându-se cu spatele spre râul Moscova, privi

Palatul cu Muchii, unde știa că în clipa aceea Elisabeta își primea oaspeții în apartamentul auriu al țărinelor... Deocamdată la ea se aflau trimișii orașului Moscova, dar la noapte... La noapte, în chiar noaptea încoronării ei, Elisabeta avea să fie a lui. Simțind că i se taie picioarele de emoție, Floris respiră adânc și-și scutură buclele de culoarea abanosului.

Adrien îl apucă afectuos de braț și traversară împreună Piața Sobornaia unde în acel ceas festiv domnea o neobișnuită forfotă: chiote vesele, cavalcade, calești care intrau și ieșeau în galop nebun. De la boierul cel mai semeț la ultimul iobag, toată lumea se pregătea febril pentru festivitatea încoronării.

— Colaci, colaci proaspeți!

— Poftim la acadele, tăicuțule!

— Bea nițel hidromel să te-ncălzești!

— Luați cașă, cea mai gustoasă cașă din toată Moscova!

În Piața Roșie hărmălaia era de nedescris. Mujicii se înghesuiau care mai de care în jurul bisericii Vasili Blajenâi, străduindu-se să-și găsească un loc cât mai bun de unde să o poată vedea trecând pe noua lor împărăteasă. Steagurile fluturau în vânt, tobele ritmău mărunț pasul de paradă al regimentelor. Pe Floris toată acea larmă îl amețea.

— Slăvite fie Înălțimile Voastre, se ploconeau până la pământ mujicii la trecerea celor doi frați.

— Domnule Cavaler, Domnule Conte de Caramey, Alexander Iurevici vă salută.

Boierii se înclinău și ei în fața tinerilor favoriți al zilei, deprinși a se pune bine cu cei din fruntea bucatelor.

— Tare mi-e mie teamă că azi nu încoronăm pe cine

trebuie! murmură un boier bătrân, cercetând cu luare-
aminte silueta înaltă a lui Floris care, escortat de
nedespărțirii lui tovarăși, tocmai se îndrepta spre
biserica Sfântului Arhanghel Mihail.

— Ce tot spui acolo, Buturlin? îl întrebară cei din
preajma lui.

— Păi, spun... iaca, spun și eu ce văd ochii mei. Priviți,
cinstiți boieri, priviți-l pe cavalerul acela tânăr și frumos.
Au oare sunteți orbi, surzi și muți? Doar se vede de la o
poștă! Tânărul ăsta are *țarskaia krov*¹⁵. La Petersburg l-
am recunoscut de cum l-am văzut.

Tulburați, cei din preajma lui Buturlin începură să
tremure, șoptind: „*țarskaia krov*”!

Treptat, murmurul se amplifică, reluat din zeci de
piepturi: „*țarskaia krov*”!

„Îi auzi, Voronțov? mârâi Bestușev, în timp ce se
reîntorcea la palat împreună cu celălalt cancelar. Ai
dreptate. Primejdia se apropie, trebuie să acționăm”.

Ignorând fierberea declanșată de trecerea lor prin
piață, Floris și Adrien păseau cu reculegere prin fața
mormintelor țărilor dinastiei Rurik¹⁶. Spre enervarea
crescândă a lui Feodor, Li Kang se înclina în fața
fiecăruia dintre ele și, după ritualul budist, își ducea
palmele împreunate la piept, scuturându-și codița, cu
pătrunsă pioșenie. Deodată Floris se opri în fața măștii
mortuare, turnate în aur, a țareviciului Dimitri.

— Oh, privește, Adrien, ce destin tragic, un copil atât
de chipeș, dispărut sau asasinat!... Adevăratul ori poate
falsul Dimitri.

— Da, frățioare, spuse Adrien, cu glasul voalat de o

¹⁵ Sânge de țar.

¹⁶ Dinastia precedentă celei a Romanovilor.

tainică emoție, da, era tânăr și frumos ca și tine și...

Un preot bătrân se apropia, ducând un mănunchi de lumânări aprinse în mână. Îngenunche în fața dalei funerare și începu să le așeze pe lespede de marmură.

— Haideți mai încolo, șopti Adrien, trăgându-și tovarășii înspre altarul în umbra căruia se aflau îngropați Ivan cel Groaznic și Țarul Feodor.

— Oho, Lamă Ascuțită, nu știam că te cheamă la fel ca pe un Fiu al Cerului, exclamă admirativ Li Kang.

Feodor rânji cu modestie.

— Floris, începu Adrien, trăgând adânc aer în piept, ca să-și dea curaj, te-am adus până aici, la adăpost de orice ureche indiscreta, pentru că în privința Diane nu ți-am mărturisit tot adevărul. Ar fi trebuit să o fac de mult, dar am fost prinși într-un asemenea vârtej nebun de întâmplări... Aurul țarului nu este singurul secret al cărui depozitar am rămas după moartea mamei noastre. Spune-mi, te rog, dar răspunde-mi sincer, după lovitura noastră de stat ai mai rămas vreodată singur, între patru ochi, cu Țarina Elisabeta?

— Nu, dar de ce mă întrebi? mârâi furios Floris, profund nemulțumit de această intruziune fraternă în viața lui intimă și ferm decis să-i ascundă lui Adrien întâlnirea din acea noapte. „Mi se pare că e cam gelos pe mine” își spuse el, cu tristețe.

Adrien îl luă de mână pe impulsivul său mezin cu sânge fierbinte, susceptibil și îndrăgostit de bucuriile vieții.

— Floris, dragul meu, Țarina nu poate avea pentru tine decât sentimente afectuoase și...

— Aha-ha, secretoșilor, v-am dat în sfârșit de urmă!

— Cu-cu, Flori-is!

Adrien își încleștă pumnii, furios că fetele voievodului polonez îl întrerupseră tocmai acum. Regretă amarnic că nu le putuse expedia îndărăt în Polonia lor natală, dar ca răsplată pentru serviciile lor, Elisabeta le luase pe lângă ea, numindu-le domnișoare de onoare. De altfel toată lumea le îndrăgise pentru drăgălășenia și amabilitatea lor.

— Dacă ați ști de când vă căutăm! Țarina are grozavă nevoie de voi amândoi

Dându-și seama cât era de nedrept cu el, Adrien oftă, le oferi câte un braț fiecăreia și ieși cu ele din biserică.

— Bine, frumoaselor, haidem la palat.

Se însera și clopotele din turla Porții Mântuitorului băteau melodia imnului „Doamne Dumnezeuul meu, apără-l pe țar”.

— Vai, ce frumos sună! Nu-i așa, Philippa?

— Da, Henrietta. Papă a avut dreptate să ne trimită aici unde ne distrăm de minune, deși, pe tine, Floris, nu te văd aproape niciodată!

— Inimioara mea, nu mi-e gândul decât la tine, dar vezi și tu cât sunt de ocupat acum cu treburile curții...

— Camerele noastre sunt foarte ușor de găsit. Te aștept la noapte, Floris, îi șopti într-un suflet Philippa, vino...

Floris tuși încurcat. Două întâlniri galante în același timp era cam mult pentru un singur om.

— Am să încerc să vin, scumpa mea, am să încerc.

— Vai, Philippa! am uitat să le transmitem mesajul împărătesei!

— Ah, da, ce caraghios mi se pare să-i spun „împărăteasă”, pufni în râs Philippa. E adevărat, împărăteasa vrea ca Adrien să se ducă la mitropolit și să

se asigure că la el se află coroana lui Vladimir, adică ceva... cu fiul lui Iaroslav... ăăă, cum îi spune, ăla... of, nu mai știu cum... Am uitat, na!

Adrien se încruntă sever:

— N-am priceput o iotă din aiurelile îndrugate de fermecătoarea ta guriță. Va să zică, Majestatea Sa dorește să-și pună mâine coroana cea veche a lui Vladimir Monomahul, Prinț al Kievului și fiu al lui Iaroslav cel înțelept.

— Da, da, întocmai, chicoti Henrietta admirativ. Oh, da' ce de lucruri știi, domnule Adrien...

— Prea bine. Mă voi duce chiar acum la Palatul Mitropolitului. Dar Floris ce va face între timp?

— El trebuie să vină cu noi pentru nu știu ce bulă și un vas pe care el va trebui să le înmâneze Țarinei în timpul încoronării. Elisabeta vrea să repete asta cu el, diseară.

— Vrei poate să spui globul de aur și cristelnița de aur? Țarina vrea ca Floris să fie acela care i le va oferi mâine, da? murmură Adrien.

— Întocmai.

— Aha... Vezi tu, Floris, acesta este un prerogativ foarte important pentru care ar fi preferabil să-i mulțumești călduros împărătesei, rugând-o să-l lase în seama unui înalt boier rus.

Floris se încruntă. Hotărât lucru, fratele lui nu-i putea ierta trecerea de care se bucura pe lângă Elisabeta. Simți o împunsătură în inimă. Nu s-ar fi așteptat ca Adrien, omul pe oare îl stima cel mai mult pe lumea asta, să fie totuși capabil de asemenea mărunte meschinării.

— Floris, ascultă-mă, te implor, frățioare, e mai

înțelept să ne întâlnim amândoi la Trotti, de cum mi-am împlinit eu misiunea primită. Marchizul s-a instalat în Palatul cel Mare unde își învață, în cel mai deplin secret, discursul pentru ceremonia de mâine.

Floris pufni în răs. Ambasadorul pe care în noaptea conjurației îl uitaseră în sania unde fusese cât pe ce să moară degerat, dimpreună cu Georges-Albert, pregătea probabil o strălucită lovitură diplomatică, pentru a-și repara imaginea în ochii „rusnacilor”. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Floris le urmă pe Henrietta și Philippa. Fetele îl luară de câte o mână, în vreme ce el zâmbea, în al nouălea cer, cu cruzimea inconștientă a bărbaților care se joacă cu inima unei femei în timp ce gândul, le este la o alta... Visând la Elisabeta, răspundea monosilabic celor două poloneze.

— Povestea asta cu bula de aur trebuie să fie ceva important, Floris dragă, perora cu inocență Philippa, pentru că Țarina ne-a atras insistent atenția să te aducem de îndată la Palatul Terems. Ne-a mai spus să urci până la etajul patru, pe scărița dinspre nord.

— Ba nu, Philippa, dinspre sud.

Floris clocotea de nerăbdare.

— Ei, hai, frumoaselor, amintiți-vă ce v-a spus Țarina, dinspre nord sau dinspre sud?

— Stai să mă gândesc... Ah, da, acuma știu, la scara dinspre nord, aceea cu câini.

— Ba nu, ce tot spui acolo? Nu cu câini, ci cu lei. Scara cu lei, ai auzit, Floris? Ajuns sus, un soldat din regimentul Preobrajenski te va conduce unde trebuie, dar, Floris... stai, Floris, așteaptă... nu mi-ai spus, vii diseară?

Dar tânărul se afla de-acum departe, alergând spre

aleasa inimii lui. Cineva nefamiliarizat cu labirintul Kremlinului se orienta anevoie aici. Pe lângă puzderia de porți, turnuri, biserici, mănăstiri și clopotnițe înghesuite unele într-altele, se mai aflau și o mulțime de palate. Pe Floris îl ghida însă inima și în urechi îi răsună încă vocea Elisabetei, în caleașca trasă de opt bidivii albi, care îi purtau spre Moscova:

— Serbările de după încoronare se vor desfășura în Palatul cel Mare și în Palatul cu Muchii. în Palatul Terems, situat chiar în spatele celorlalte două, n-o să organizăm nimic. Pe vremuri acolo se aflau apartamentele rezervate nouă, pentru când veneam la Moscova. Mda... Totuși pregătiți-le pentru cazul când aș voi să mă retrag acolo să mă odihnesc, adăugase suverana, în treacăt, adresându-se unui secretar care nota plin de zel într-un carnet toate dispozițiile primite. I se păruse oare lui Floris, sau acele cuvinte îi erau adresate mai curând lui decât secretarului?

Dădu ocol palatului, șovăi o clipă, apoi începu să urce o scară vag luminată de câteva torțe.

„Ia să vedem ce mi-a spus Philippa? Etajul patru... mai bine zis al șaptelea cer...”

Urcă treptele în goană și se ciocni piept în piept cu un uriaș din regimentele Preobrajenski.

— Rog pe înălțimea Sa să binevoiască a mă urma, zise soldatul, cu o plecăciune adâncă, după ce, la lumina torței pe care o ținea în mână, cercetă mai întâi chipul tânărului. Floris respiră ușurat: se afla pe drumul cel bun. Traversară mai multe anticamere de dimensiuni reduse, mobilate în stil baroc german, unde câteva sipete de argint cizelat erau larg deschise lăsând să se întrevadă mătăsuri scumpe și vechi pergamente răvășite

de o mână curioasă. În toate camerele plutea un iz pătrunzător de mucegai. Floris se simți cuprins de emoție. Dacă Petersburgul era mai occidentalizat, aici la Moscova simțeai bătând încă pulsul vechii Rusii. Parcă-i vedea pe boierii cei bărboși întâmpinându-l aici pe Țar, în urmă cu douăzeci de ani... Soldatul deschise o ultimă ușă și Floris rămase singur într-o încăpere spațioasă și confortabilă. În șemineu jăratecul pâlpâia mocnit. Pardoseala era acoperită cu blănuri de jivine. Mobilierul era alcătuit dintr-un pat de lemn cu tăblii meșteșugit sculptate, două fotolii tapisate cu piele de Cordoba prinsă în ținte cu măciulii rotunde, o draperie din mătase chinezească și o masă cu tacâmuri puse pentru două persoane. Într-un colț se afla un mic altar cu icoane vechi. Floris deschise una din ferestrele ale cărei ochiuri din sticlă multicoloră, roșie, albastră și verde, nu îngăduiau să vezi ce se află dincolo de ea. Spre surpriza lui, fereastra dădea spre o terasă uriașă, dominată de un străvechi turn de veghe, acum părăsit. Lui Floris i se tăie respirația. La picioarele lui se întindea toată Moscova, scânteind feeric din miile de luminițe ale felinarelor de pe străzi, ale ferestrelor de la case și ale coșurilor prea încinse de flacăra sobelor și a căminelor. Ca mai totdeauna în acel oraș cu majoritatea locuințelor construite din lemn, în zare lucea para unui incendiu. Admirând cu nesaț priveliștea, Floris rămăsese acolo, în ciuda frigului pătrunzător al nopții, uitând de sine și de toate. De-odată, un al șaselea simț îl făcu să se întoarcă cu fața spre cameră. Ivită ca din pământ, frumoasa din Piața Fânului îl privea cu tandrețe, de cine știe câtă vreme.

— Ei bine, da, zâmbi ea, întinzându-i mâna, ca să

poată părăsi netulburate palatul, spre a te întâlni, și Prințesa și Împărăteasa, bietele de ele, sunt nevoite să se deghizeze în țărăncuță.

În vocea ei se ghicea o undă de blândă ironie. Floris pricepu pe dată și se simți cu atât mai tulburat, de delicatețea cu care Elisabeta abolea bariera socială dintre ei. Se repezi să o ia în brațe și ridicând-o de mijloc, o învârti prin aer:

— Elisabeta! Sufletul meu, viața mea!

— Floris! În sfârșit... dragostea mea!

Tânăra gema sub sărutările pătimase cu care o acoperea Floris, fericită să se vadă tratată ca orice muritoare de rând.

— Ești fericit, Floris?

— Ca un nebun! Nu mă mai recunosc. Din prima zi de când te-am văzut nu m-am mai gândit decât la tine, la frumusețea ta, la zâmbetul tău, la primejdiile care te pândeau. Când te-am știut prizonieră în mâna dușmanilor tăi aș fi fost în stare să-i strâng de gât cu mâna mea, îngerul meu. Nici nu-mi închipuiam că te pot iubi atât de mult, murmură Floris.

Elisabeta îl privea emoționată. Niciodată, nimeni nu îi mai vorbise în acest fel, cu asemenea forță calmă, sigură pe sine. Tânărul o așeză cu băgare de seamă pe marginea patului. Îi sărută fruntea, apoi sări în picioare, victorios.

— O țin în brațe pe împărăteasa tuturor Rusiilor! Dragostea mea, ce frumoasă, ce încântătoare, ce fragilă și curată ești!

Cu cochetărie tipic feminină, Elisabeta se decise să prelungească acele atât dulci clipe ale așteptării. Înălțându-și obrazul spre el, îi spuse:

— Dragul meu, avem înaintea noastră toată noaptea și tocmai de asta trebuie să-ți fac o mărturisire cumplită...

— Floris păli, speriat.

— Ei bine, mi-e o foame de lup! pufni în răs Elisabeta.

Amândoi erau deopotrivă de nerăbdători. Privirile li se întâlneau. Floris nu mai rezistă. Pentru prima dată buzele li se întâlneau într-o sărutare prelungă și pătimașă. Floris o simțea vibrând, fierbinte, îndrăgostită, gata să-i cedeze. O dorea nebunește și puțin lipsi să n-o trateze ca pe o slujnică, ridicându-i fustele și procedând soldățește. Poate că în subconștientul ei asta-și dorea și Elisabeta. Dar Floris o respecta prea mult. Ca gaj suprem al iubirii sale, îi oferi răbdarea de a aștepta.

— Atunci, haide să cinăm, scumpa mea. Nu te las să mănânci decât ca după aceea să mă strângi în brațe cu și mai multă putere.

Elisabeta închise o clipă ochii, amețită. „Totul la el e minunat. Îl ador”.

Ridicându-se la rîndul ei, îi răspunse cu un zâmbet:

— Am pus-o pe bătrâna mea Niania¹⁷, pe care am regăsit-o aici, să-mi gătească ce-mi plăcea mie mai mult și mai mult în copilărie: sci¹⁸, blinele cu icre negre și peltea de coacăze.

Amândoi pufniră într-un hohot vesel, fără să știe nici ei prea bine de ce râdeau, poate pentru simplul motiv că erau fericiți, tineri, frumoși și îndrăgostiți.

Se așezară la masă.

— Ah, Elisabeta, ce frumoasă ești așa, cu părul nițeluș zburlit. La lumina lumânărilor obrajii tăi sunt ca două

¹⁷ Dădacă.

¹⁸ Borș de sfeclă

petale de trandafir și gurița ta fragedă cere să fie sărutată.

Floris întinse mâna peste masă și-i mângâie obrazul catifelat, apoi o apucă de mână, îi sărută încheietura și începu să urce ușor în lungul brațului, pe firul albăstrui al venelor, simțind cum, sub mângâierea buzelor lui fierbinți, pulsul Elisabetei se accelera din ce în ce.

— În palatul ăsta tu trebuie să fi fost o fetiță tare neascultătoare, zâmbi el, ridicându-și privirea spre ea.

— Știi, dragule, răspunse Elisabeta, în timp ce îl servea cu blinele, acest bătrân Kremlin era destul de sinistru. Uneori locuiam chiar aici, în aceste apartamente, cu mama și cu sora mea, înainte de căsătoria ei cu Ducele de Holstein. Din fericire, mai târziu curtea s-a stabilit, definitiv la Petersburg. Așa hotărâse tatăl meu care ura Moscova și cu deosebire acest Palat Terem. Prea îi amintea de multe tragedii.

Floris o asculta fermecat povestindu-și viața, simplu și firesc, cum probabil că nu mai făcuse cu nimeni altcineva.

— Dar în astă seară, iubitul meu, poate fiindcă te afli tu aici, sunt nespus de fericită să revăd locurile primei mele copilării unde am fost atât de nefericită. Nu mă înțelegeam de fel cu mama... Singura ființă din familia mea căreia îi duc dorul este tata... un părinte nemaipomenit... deși era cel mai puternic dintre țari, a știut să rămână om, să se comporte ca o persoană obișnuită. Odată cu dispariția lui am pierdut totul. A murit înaintea mamei mele și totuși, după ce el s-a dus, m-am simțit orfană și singură pe lume.

Floris fu cât pe ce să o întrerupă ca să-i spună, cum intenționase încă din prima seară când își vorbiseră

ascunși în garderoba ei, că țarul, căruia el și Adrien îi spuneau Petrușka, îi crescuse și pe ei amândoi, că îl iubiseră și îl admiraseră nespus și că moștenirea lăsată de el făcuse posibilă lovitura de stat organizată pentru salvarea ei, dar vorbele i se opriră în gât. Parcă nu-i venea să pomenească despre asta tocmai acum.

— Ce e ciudat, continuă Elisabeta, fără să pară a fi remarcat ușoara lui ezitare, este că și eu și grenadierii de la Schlüsselburg și de la Palatul de Iarnă am fost uimiți de asemănarea dintre tine și părintele meu. Poate din pricina curajului și impetuozității tale. Tu și cu mine aparținem aceleiași neam al neîmblânziților. Tata a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată și acum, Floris, te iubesc pe tine.

Tânărul își împinse farfuria într-o parte. Se priviră emoționați, uitând că le era foame. Floris o ridică gingaș în brațe, murmurând:

— Vino, Elisabeta, scumpa mea, nu mai ești singură și orfana printre curtenii tăi, mai răi decât o haită de lupi turbați. De-acum înainte voi fi totdeauna lângă tine, gata să te apăr, da, voi fi cavalerul tău și voi veghea asupra ta. Nimeni nu va ști că ne iubim și vom păstra această taină ca pe o nestemată închisă într-o cutiuță de catifea.

— Al să-ți părăsești țara ca să rămâi alături de mine?

— Da, iubirea mea, voi face tot ce-mi vei porunci.

Floris o culcă cu blândețe în pat și se aplecă deasupra ei, rezemându-se în coate. Elisabeta începu să se joace cu una din buclele lui care îi mângâiau bărbia la fiecă sărutare.

— Frumosule boier, ce chipeș erai acolo, în Piața Fânului. De cum te-am zărit m-a trecut un fior și inima

mi-a spus că destinele noastre se vor lega pentru totdeauna. Dar știu atât de puține despre tine, iubirea mea. Nu mi-ai explicat niciodată de unde și cum ai învățat să vorbești rusește...

Floris izbucni în râs.

— Așa e, nu ți-am spus. Vezi, comoara mea n-o să-ți vină să crezi, dar și eu mi-am petrecut copilăria în Rusia. Am plecat de aici când aveam opt ani.

— Părinții tăi erau diplomați? Ce caraghios! Îți dai seama, iubitele, că poate ne-am întâlnit atunci, deși, nu, Caramey e un nume frumos de care mi-aș fi amintit.

— Nu e decât o parte a numelui meu, oftă Floris, dezgolind unul câte unul umerii aurii al tinerei femei care se înfiora la atingerea degetelor lui.

— Dacă tatăl meu ar fi trăit, continuă Elisabeta, fără să dea atenție vorbelor lui Floris, cu siguranță că m-ar fi hărăzit unui rege.

— Ai fi putut deveni cea mai minunată regină a Franței. Vezi, ne este scris să fie mereu așa, să rămâi de-a pururi suverana mea.

— Tare mă tem că l-aș fi înșelat pe Prea-Iubitul cu tine, Floris... *moia liubovi*¹⁹.

Tânărul zâmbi triumfător.

— Frumoasa mea împărăteasă, regina mea, prințesa mea, vino, fii a mea...

Elisabeta oftă o ultimă dată înainte de a se lăsa în voia furtunii ce-i cutreiera ființa.

— Parcă mi-ai spus ceva despre un alt nume, Floris... spune-mi-l, să știu și eu pe mâna cui mă dau...

Floris închise ochii și îi murmură la ureche:

— Villeneuve, dragostea mea... Villeneuve-Caramey și

¹⁹ Dragostea mea.

cavaler de Petersburg, grație împărătesei tuturor Rusiilor pe care am onoarea să o țin acum în brațe... dar... ce-i cu tine... ce s-a întâmplat?

Elisabeta se ridicase brusc în capul oaselor, cu obrajii palizi ca de ceară. Privindu-l cu ochi măriți de groază pe Floris, își ridică înapoi pe umeri rochia, cu un gest reflex și se trase înapoi, tremurând ca varga.

Floris îngăimă:

— Ți-e rău, draga mea, să-ți dau să bei ceva?

Vru să sară din pat, dar ea îl prinse de braț cu degete dintr-odată reci ca gheața în timp ce șoptea ca pentru sine:

— Simt că-mi pierd mințile...

Își frecă o clipă fruntea cu palma, ca beată, cu privirile rătăcite și apoi aproape că urlă:

— Ce-ai spus? Repetă! Floris, repetă-ți numele!

Speriat, Floris nu-și putea lua ochii de la Elisabeta în timp ce, fără să știe nici el de ce, simțea că i se înnoadă stomacul.

Se strădui să-i răspundă cât mai calm cu putință:

— Nu înțeleg de ce faci atâta caz de asta. E adevărat, ar fi trebuit poate să ți-o spun de la început. E foarte simplu, în Franța, adevăratul nostru nume de familie este Villeneuve. Villeneuve-Carames...

— Și spui că ai plecat din Rusia când aveai opt ani...

— Da... întocmai, am plecat împreună cu Adrien.

Floris crezuse că menționând numele fratelui său avea să calmeze ciudata agitație a Elisabetei. Numai că aceasta nu-l asculta, urmărind mai degrabă firul propriilor ei gânduri.

— Imediat după moartea țarului...

— Întocmai dar de unde știi?

— Și ai fugit împreună cu mama ta, Contesa de Villeneuve?

— Exact, am fugit de furia... și Floris își înghiți vorba, împietrit, tremurând din toate măduarele, palid ca moartea.

O sudoare rece îi năpădise fruntea.

Imagini disparate i se succedau fulgerător pe ecranul amintirii: comoara țarului, Adrien luându-l deoparte ca să-i spună ceva foarte important, grenadierii purtându-l în triumf la Daina, asemănarea lui cu Petru cel Mare. Cuvintele se îmbulzeau să-i iasă din gâtlee dar se loveau de buzele lui încleștate din care fugise parcă și ultima picătură de sânge. Da, fugiseră de furia împărătesei Ecaterina care, cum putuse fi atât de dobitoc și de nebun să nu-și dea scama, era mama Elisabetei!

Căzând în genunchi, șopti disperat:

— Nu... nu Elisabeta... nu e cu putință... Dumnezeuule...

Cu fruntea întoarsă spre perete și cu fruntea lipită de zid, tânăra femeie gemea printre lacrimi:

— Vai, ce blestem!... Suntem blestemați... Villeneuve... Villeneuve... Ești fiul lui...

Din vestibul răzbătu zvon de glasuri agitate. Ușa sări în lături și în prag se ivi în trombă Adrien, măturându-l din calea lui pe soldatul care stătea de pază.

Înțelegând dintr-o ochire totul, rosti îndurerat, cu voce gravă:

— Da, Majestate, Floris este fratele Vostru.

Capitolul XIX

— Iertați-mă, Doamnă, pentru a fi îndrăznit să dau buzna în felul acesta, dar... mă temeam să nu ajung prea târziu...

Adrien stropea cu apă tâmplele Elisabetei care își revenea încet-încet din leșin. Țarina privi de jur-împrejur, amețită. Dând cu ochii de Floris, amândoi întoarseră în același timp capul în direcție opusă, îngrozitor de rușinați și nefericiți.

— Oh, Doamne, ce oroare! murmură Floris printre dinți.

Adrien îl privi cu nespusă milă. Ce cumplită lovitură pentru el să afle adevărul în asemenea condiții. Preț de o clipă blestemă universul care se coalizase împotriva lor.

„Și greșeala părinților va cădea asupra copiilor până la a treia și a patra generație”, cită în sinea ei Elisabeta din Sfânta Scriptură. Înăbușindu-și cu greu hohotul de plâns, în timp ce Floris își ascundea umilit obrazul în palme, să nu i se vadă lacrimile țâșnite din ochii deveniți de un verde mai intens ca al smaraldului.

Adrien așteaptă câteva clipe, până ce simți că Elisabeta se afla în măsură să îl asculte.

— Ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta încă mai de mult, Doamnă, dar pe de o parte împrejurările m-au împiedicat să o fac, iar pe de alta speram că veți sfârși prin a descoperi singură adevărul.

— Asta s-a și întâmplat, deși poate cam târziu. Da, ați avut dreptate, domnule Adrien de Carames, să ne lăsați să ghicim singuri adevărul, spuse Elisabeta,

recăpătându-și stăpânirea de sine. Acum însă vă rog să binevoiți a-mi explica totul, pentru că din copilărie n-am păstrat decât câteva amintiri fugare și nefericite. Parcă aud vocea mamei mele vociferând împotriva Contesei de Villeneuve, amanta tatălui meu...

Adrien simțea că se înăbușă. Se apropie de una din ferestrele camerei și o deschise larg, aspirând cu nesaț, aerul proaspăt al nopții. În drum spre fereastră, trecu pe lângă fratele său, preschimbat în statuie a durerii. Adrien oftă. Ceea ce urma să spună avea să-l doară încă mai rău, dar nu exista altă soluție. Începu așadar să povestească:

— Venit în vizită oficială în Franța, Țarul Petru cel Mare a cunoscut-o, la Paris, pe Contesa de Villeneuve-Caramey, mama noastră. Eu sunt fiul Contelui de Villeneuve-Caramey, soțul ei pe care toată lumea îl credea mort. Între împăratul Rusiei și mama noastră s-a înfiripat o mare iubire și ea l-a urmat în Rusia. Tu, Floris, ești fiul lor, născut la Baku. Împărăteasa Ecaterina, mama Alteței Voastre, Doamnă, o ura de moarte pe contesă, fără să știe că aceasta nu pretindea nimic altceva, decât dragostea țarului. După ce Țarul s-a prăpădit, împărăteasa și-a pus puterile pe urmele noastre, dar am izbutit să scăpăm cu viață și să ne reîntoarcem în Franța. Iată, Doamnă, pe scurt, istoria înrudirii noastre.

Elisabeta îl ascultase cu multă luare-aminte, pricepând printre altele că, spre a nu-i leza sentimentele filiale, Adrien își îndulcise povestirea, eludând crimele și trădările Ecaterinei.

— Nu mă îndoiesc că Regele Franței era la curent cu biografia voastră când s-a gândit să vă trimită în

ajutorul meu, spuse Elisabeta, gânditoare.

— Desigur, Doamnă, recunosc Adrien. Înainte să moară, mama noastră i-a trimis Majestății Sale Regele o scrisoare al cărei conținut nu îl cunosc, dar din spusele Regelui am dedus că i-ar fi mărturisit totul.

Elisabeta chibzui o vreme, apoi murmură:

— Poate că Regele vostru spera o lovitură de stat în favoarea lui Floris și nu a mea, cum de altfel puțin a lipsit să se întâmple.

Auzind-o, Floris sări ca ars, dovadă că urmărise și ascultase totul.

— Nu, Doamnă, ah, nu, eu sunt un BASTARD... un bastard... Înțelegeți ce vrea să zică asta? Sunt un copil nerecunoscut de tatăl lui, fie acesta și Țarul. Orice mărunț nobil de țară, orice funcționăraș și chiar orice țăran poate sta cu fruntea sus, mândru că are de oferit un nume, acela al tatălui său. Ei bine, eu, eu unul nu dispun de acest umil drept. Fiți pe pace, Doamnă, Regele nostru respectă legalitatea și sângele de viță regală ori imperială... Puțin îi pasă de sângele bastarzilor care își datorează numele cine știe cărei minciuni cusute cu ață albă a mamei lor. În ce mă privește, Villeneuve-Caramay nu mai există, acum nu mai sunt decât Floris... un Floris fără nume.

— Devenit, prin propriile sale merite, Cavaler de Petersburg, îl completă încetișor Elisabeta.

La auzul acestui reproș voalat, Floris tresări, dar sufletul îi era mult prea plin de amărăciune, prea se simțea furios, gata-gata să explodeze. În acele clipe, sângele clocotitor al Romanovilor intra în conflict cu obârșia lui franceză. Își simțea sufletul sfâșiat de sentimente contradictorii.

— Ba nu, continuă el cu arțag, titlul acesta l-ați dat cuiva care nu mai există, cuiva care a murit aici, în această noapte. De-acum înainte, prezența mea nu poate decât să vă inoportuneze. Vino, Adrien, vom părăsi Rusia pentru totdeauna, doar dacă nu cumva vrei să mă părăsești și tu, preferind să rămâi aici. Eu unul mă voi duce să mă ascund undeva, într-un colț uitat de lume al Franței, cu cealaltă soră pe care o am acolo și cu care mă împac de minune. Și ea este tot o bastardă ca și mine. Copiii nelegitimi se înțeleg mai bine între ei, îi leagă aceeași nefericire.

Elisabeta îi privi întrebător pe Adrien.

— Să înțeleg că după venirea pe lume a lui Floris, Țarul și mama voastră au mai avut și o fiică?

Adrien oftă, depășit de evenimente. Ar fi dat orice să se poată opri aici cu revelațiile. Și-așa, cuvintele amare și desperate ale lui Floris dovedeau cât de adâncă îi era deznădejdea. Îl privi o clipă, palid și neliniștit, neștiind dacă să-și continue sau nu povestirea. într-un târziu se hotărî: „Dacă tot am deschis abcesul, măcar să-l curățăm până ca capăt”.

— Nu, Floris, interveni el, cu glas răspicat, Baptistine nu este sora ta, ci numai a mea. Voi doi nu aveți nici o picătură de sânge în comun!

— Bine dar... îngăimă Floris, măcar tu, Adrien... tu mai ești sau nu mai ești fratele meu?

— Sunt, sunt, frățioare drag, liniștește-te și ascultă-mă cu atenție.

Recomandarea lui Adrien era cu totul inutilă. Floris îi sorbea fiecă cuvânt, presimțind că urmau revelații importante.

— Eu sunt fiul Contelui și al Contesei de Villeneuve,

reluă Adrien, iar tu ești fiul Țarului și al contesei de Villeneuve, deci tu și cu mine suntem frați vitregi, după mamă. În ce-o privește pe Baptistine, ea este odrasla Contelui de Villeneuve și a... unei tinere... hm... necunoscute.

— Ah, nu! Vreau să știu cine era mama ei, Adrien, e dreptul meu să știu! tună Floris, redobândindu-și dintr-odată aplombul.

— Era... era sora lui Cartouche!

— Cartouche... banditul!

— Întocmai... în sfârșit, Floris, toate astea aparțin trecutului. Baptistine este deci sora mea vitregă, prin tatăl nostru comun, iar voi doi nu sunteți înrudiți în nici un fel. Nu vă leagă decât faptul că ați crescut împreună, în sânul aceleiași familii.

— Nu mai înțeleg nimic... atunci de ce a recunoscut-o mama ca fiind copilul ei?

— Pentru că, întorcându-ne din Rusia, mama a dat la Marsilia de soțul ei care tocmai părăsea Franța, crezându-se urmărit de poliție pentru că făcuse parte din banda lui Cartouche, sub un nume de împrumut. Vezi, Floris, și eu am suferit când am aflat de acest secret rușinos din biografia tatălui meu...

Floris îl strânse afectuos de braț.

— Te rog, spune mai departe...

— Conte de Villeneuve i-a cerut mamei noastre să jure că se va ocupa de Baptistine ca de propriul ei copil, propunându-i în schimb un testament fals în care să scrie că suntem toți trei urmașii lui. Ca să poți avea și tu un titlu nobiliar, mama a acceptat... Iată, acum știți totul.

Floris se clătină pe picioare, ca un om beat. „Nu se

poate, visez urât, îşi spuse el, în curând am să mă trezesc în braţele Elisabetei...”

Aceasta din urmă îl privea cu un amestec de duioşie şi milă. Orgolios, Floris înălţă fruntea. Nu-i trebuia mila nimănui şi cu atât mai puţin a unei femei pentru care nutrise fără să vrea sentimente incestuoase. Mai curând simţea nevoia să rănească pe cineva, să fie rău.

Îl privi pe Adrien şi ricană batjocoritor:

— Oh, va trebui să mă obişnuiesc cu noua mea biografie. Va să zică mama mea a fost o făşneată, tatăl tău, Adrien, un tâlhar de drumul mare, iar „sora” mea, Baptistine, e fiica unei golance. Aşa că singura mea rubedenie onorabilă a rămas Alteţa Voastră, Doamnă... cea mai frumoasă şi mai puternică Împărăteasă a lumii... din păcate însă eu nu vreau să-mi fiţi soră. Sper că sunteţi mulţumită şi că v-am liniştit cu această declaraţie. Distanţa dintre noi e mult prea mare. Alteţa Voastră se află mult prea sus, iar eu mult prea jos... cel mai jos... ca un bastard ce sunt, asta e.

Şi Floris făcu, în bătaie de joc, o plecăciune adâncă.

— Încetează, Floris, se răsti la el Adrien, nu ştii ce spui, uiţi că ne aflăm în faţa ţarinei. Doamnă, vă rog să nu i-o luaţi în nume de rău.

Elisabeta schiţă un gest vag.

— Nu, Adrien, vezi bine că nu mai avem ce căuta aici. Adio, Majestate!

Înclinându-se sever şi glacial, Floris porni spre uşă.

Adrien se repezi după el.

— O clipă domnilor, îi ţintui locului vocea autoritară a Elisabetei care îşi reluase aerul demn şi maiestuos de descendentă a Romanovilor. Veţi părăsi această încăpere numai când vă vom îngădui noi să o faceţi.

Cei doi tineri încremeniră. După ce preț de câteva clipe se lăsase pradă unei slăbiciuni de femeie descumpănită, Elisabeta reintra în rolul, temporar abandonat, de împărăteasă. Se vede cât de colo că acea tânără și fermecătoare ființă avea stofă de mare cârmuitor.

— Există încă un detaliu pe care dorim să îl aflăm și pe care nu ni l-ați explicat. De unde provenea aurul acela cu care ați cumpărat regimentele în favoarea noastră? Ne îndoim că vi l-ar fi dat el... Aceia erau ducați cu efigia Țarului Petru... De ce tăceți?... Răspundeți!

Adrien tuși încurcat și îl privi pe Floris cu gândul să îl lase pe el să vorbească și să facă astfel pace cu suverana.

— N-are nici o importanță, Doamnă, astea sunt fleacuri, mormăi Floris ținându-și cu îndărătnicie privirea ațintită spre vârful cizmelor.

— Asta noi hotărâm. Și dacă fratele vostru se încăpățânează să nu vorbească, vă ordonăm să răspundeți voi în locul lui! i se adresă Elisabeta, lui Adrien, pe un ton ce nu admitea împotrivire.

— Acel aur, Maiestate, se afla ascuns în pivnițele de la Dubino. Țarul i-l lăsase moștenire lui Floris pentru a dispune de el cum va dori când... va atinge vârsta cuvenită pentru a intra în posesia lui.

— Și săbiile voastre cu mâner de aur, încrustat cu diamante, tot de la țar provin?

— Da, Doamnă, răspunse Adrien, întinzându-i lama, cu amândouă mâinile.

Elisabeta o cercetă atent.

— Numai împreună putem izbândi... murmură ea visător.

O tăcere apăsătoare, ca un veștmânt de plumb, pogori peste cei trei tineri. Elisabeta simți dintr-odată că o lasă puterile. Avea nevoie să rămână singură și să cântărească în liniște toate câte se petrecuseră.

— Prea bine, domnilor, vă puteți reîntoarce la palat. O să vă comunicăm mâine decizia noastră. Domnule Conte de Villeneuve-Carames, vi-l încredințăm pe Cavalerul de Petersburg, adăugă ea pe un ton apăsător. Răspundeți cu capul pentru el!

— Prea bine, Majestate, aveți cuvântul meu de gentilom că fratele meu și cu mine vom asista mâine la ceremonia încoronării.

Elisabeta întoarse capul spre Floris, dădu să mai adauge ceva... apoi se răzgândi... nu, în noaptea aceea nu mai era nimic de adăugat pentru pansarea rănilor sângerânde din sufletele lor.

Se îndreptă cu pași obosiți înspre colțul cu icoane.

— Dorim să rămânem singură și să ne rugăm. Duceți-vă...

Țarina poruncise. Floris și Adrien se înclinară adânc și ieșiră de-a-ndăratelea.

* * *

Clopotele celor „patruzeci de ori patruzeci” de biserici ale Moscovei răsunau vesel. Înveșmântați în straie rusești de sărbătoare, curtenii o așteptau pe împărăteasă în imensa sală a Sfântului Gheorghe, cu totul neîncăpătoare în acea dimineață, în ciuda lungimii ei de 300 de picioare. Tras la față și livid, Floris se rezema de una din cele optsprezece coloane de susținere a plafonului. Numai autoritatea lui Adrien și respectul pentru cuvântul dat de fratele lui îl convinseseră să fie

prezent la întâlnirea promisă. Zadarnic se căznea Georges-Albert să-și înveselească stăpânul cu mii de giumbușlucuri. Chipul lui Floris rămânea de piatră. Adrien îl privi neliniștit. Din ajun și până atunci, Floris nu scosese o vorbă, de parcă i s-ar fi încleștat definitiv fălcile.

— Floris, răule, n-ai venit azi-noapte! Vai, dar ce bine te prinde costumul de boier rus, bătu din palme Philippa care se apropiase de ei cu pași tiptili.

— Țarina sosește acușica. Phii, s-o vedeți, strălucește ca ruptă din soare! adăugă Henrietta.

— Nu mă îndoiesc, replică Floris glacial, cu o plecăciune scurtă.

— Dar ce-i cu tine, ai dormit cu fața-n jos? Mai bine mi-ai spune cum îmi stă îmbrăcată așa! se alintă Philippa.

— Costumul ăsta popular rusesc îți vine de minune, îi răspunse sincer Floris, și ție la fel, Henrietta.

Cele două fetișcane erau într-adevăr fermecătoare, cu părul împletit, după moda rusească, în două cozi lungi lăsate peste piept. Căciulița grea, cu calotă de brocart, le maturiza. Prin găurile de la urechi își petrecuseră cercei lungi care aproape că le atingeau umerii. Un sarafan roșu, pus peste un ferez²⁰ țesut cu fir de argint, le încingea pieptul.

— Sluga Voastră, Domnișoarelor, rosti vesel Trotti, ivindu-se în urma lor.

Marchizul purta haine occidentale, fiind aproape singurul, cu excepția a încă doi sau trei ambasadori străini, astfel îmbrăcat. Spuneți-mi, vă rog, nu cumva mi s-a strâmbat peruca? Ah, când vă văd ce frumoși

²⁰ Ilic.

sunteți în straiile astea rusești, mă apucă invidia că nu m-am costumat și eu ca voi, dar aflându-mă în slujba regelui și a ambasadei, era de datoria mea să reprezint în ochii tuturor celor de aici moda de la Versailles. Vedeți voi, acest omagiu adus de Țarină Rusiei tradiționale mi se pare de bun augur și îl găsesc cu atât mai meritoriu cu cât vine din partea unei suverane lipsite de familie, orfane din fragedă copilărie, care n-a avut parte de sfaturile cuiva mai vârstnic, nu tu mamă, nu tu tată... sau măcar un unchi acolo... ori un frate... Da' ce-i cu voi, ce-i cu mutrele astea lungi? Ați pățit ceva? Nu vă mai recunosc?!

„Îl ador pe Trotti, dar uneori trezește în mine instincte asatine” își spuse Adrien mușcându-și nervos buzele.

— Supeul de aseară ne-a căzut cam greu, explică el cu voce tare.

— Aha, nici nu-i de mirare. Bucătăria rusească e și foarte grea și nici nu face doi bani pe lângă a noastră. Oh, dar sunt grozav de mândru să văd pe pieptul tău, dragă Adrien, panglica Ordinului Sfântului Andrei! I-am și trimis un mesaj regelui în legătură cu aceste decorări. La ora asta Majestatea Sa a aflat de bună seamă totul despre izbânda conjurației noastre. Împărăteasa mi-a înmănat, în semn de supremă onoare, portretul ei încadrat de o ramă bătută cu diamante. Dar, Dumnezeule, Floris, tu nu ți-ai pus crucea Sfântului Andrei?

— Nu, am uitat-o pe undeva, ori am pierdut-o, răspunse sec Floris.

— Ah, pe strămoșii mei, una din cele mai importante decorații rusești... eu... cre... cred că o să leșin. Sprijiniți-mă, copii. Oh, oh, bine că mi-am revenit... Să-

mi fie dat să aud una ca asta... De necrezut... Ah, ascultați puțin: „a uitat-o ori a pierdut-o”! Mai curând mințile ți le-ai „pierdut”, cavaliere! Dar ce-are turbatul ăsta de frate al dumatăle, domnule Conte? Ce tăun l-a înțepat, sau poate l-a mușcat vreun dragon cu cinci labe, cum ar spune Li Kang al vostru... Ooh, respectele mele, domnule Conte Voronțov, băigui Trotti, observând că vicecancelarul se apropiase tiptil de ei, pentru a trage cu urechea la conversația lor.

— Sluga domniei voastre, domnule Ambasador Extraordinar, vă rog să binevoiți a-mi ierta această intruziune, dar vin din partea Maiestății Sale Imperiale cu poruncă să-i iau cu mine pe domnul Cavaler, și pe domnul Conte de Caramey, care fac parte din cortegiu, după cum am repetat ieri, dacă nu cumva domnii au uitat de asta.

— Ah, nefericitule, ai văzut? Cum o să te duci acum fără crucea ta?

— Oh, dar, mă îndoiesc că Majestatea Sa se poate supăra pe domnul de Caramey care, fiind străin, n-are de unde cunoaște uzanțele noastre.

La auzul aceluia afront mascat, Floris păli de furie, dar Adrien nu-i lăsă timp să replice:

— Vă mulțumim pentru amabilitate și vă urmărm, domnule Conte Voronțov și domnule de Bestușev, adăugă el, salutându-l cu o plecăciune pe celălalt cancelar, rămas câțiva pași mai în urmă.

Privindu-i cum se depărtau, Trotti murmură de unul singur: „Pare-mi-se mie, că m-am înșelat... în Rusia nu se poate schimba nimic... Acești Voronțov și Bestușev îmi amintesc al dracului de tare, de Mûnich și Ostermann. Același bădie cu altă pălărie...”

Trotti nu s-ar fi mirat să afle că Li Kang și Feodor gândeau întocmai la fel ca el. După noaptea de la Schlüsselburg, pe marchiz nu-l mai mira nimic.

— Haideti, frumoaselor, luați-mă de câte un braț și veniți cu mine să privim procesiunea imperială.

Georges-Albert voi să se ia după ei, dar Feodor îi apucă la timp de coadă și-l trase înapoi. După cele pățite, nu mai avea încredere să-l lase de unul singur.

În fața mitropoliei, lumea se îmbulzea, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă celebra „scară roșie” din stânga Palatului cu Muchii. Deodată, din mii de piepturi izbucni un strigăt de admirație:

— Uite-o pe Măiculița noastră!

Prostimea îngenunche, boierii se închinară cucernic. Elisabeta ieșise din „vestibulul sfințit” și se ivise în capul treptelor. Purta o rochie largă, în formă de clopot, țesută din fir de aur. Kokoșnicul în formă de diademă îi punea în valoare trăsăturile delicate. Fruntea îi era acoperită de o fină zăbrea de perle. Mânele bufante ale rochiei se terminau cu manșete înalte, brodate cu fir de aur și pietre prețioase. În acel veșmânt tradițional de țarină, Elisabeta părea o icoană bizantină. Mitropolitul pășea în rând cu ea, purtând într-o mână faimosul *posok*. Escorta lor era alcătuită din feciori îmbrăcați în straie albe, care duceau pe umeri halebarde scurte. În urma lor veneau boierii de vază. Printre ei, se aflau și Floris și Adrien. Alb ca varul, Floris ținea în mâna dreaptă globul de aur masiv pe care trebuia să îl ofere împărătesei în clipa încoronării. Gândul că era silit să facă ceva împotriva propriei sale voințe îl făcea să tremure de furie. Elisabeta nu le adresase, evident, nici un cuvânt. De altfel, nici n-ar fi avut când și cum.

„Oh, nu-mi doresc decât să fug și să mă ascund undeva într-o gaură de șarpe. Elisabeta mă păstrează lângă ea numai din milă” își spunea el scrâșnind din dinți.

Adrien se repezi înspre el:

— Ai grijă, Floris, era cât pe ce să-ți cadă globul de aur!

Cortegiul începea să pătrundă în catedrală. Floris purta un caftan strâmt, din brocart de argint, încins cu un brâu persan bătut cu nestemate și o căciulă de zibelină garnisită cu mătase. Cufundat în durerea lui, habar nu avea de agitația care cuprindea mulțimea la trecerea lui. Vorba aruncată cu o zi în urmă de bătrânul Buturlin era reluată acum în cor de mujicii ingenunchiați: „*Ғарскаиа кроуі!*”

— Priviți-l pe tânărul boier, în vinele lui curge „*ғарскаиа кроуі!*”

— E „trimisul” care o apără pe măicuța noastră!

Pe meleagurile rusești legende se împrăștiu cât ai clipi.

Porțile grele de la Uspenski Sobor se închiseră cu zgomot surd. Biserica era plină ochi.

— Doamne, apăr-o pe țarina noastră!

— Doamne, apără Rusia!

Patriarhul făcu un semn. Venise rândul ca Floris să înmâneze țarinei globul de aur. Floris se apropie de tron. Avea impresia că visează. Dreaptă și nemișcată între cele două icoane din fața altarului, a Fecioarei Maria și a Mântuitorului, Elisabeta părea o statuie. Floris ingenunche în fața ei, cum fusese învățat să facă, și, plecându-și capul, îi întinse globul cu amândouă mâinile.

— Îți mulțumesc, Floris.

Țarina rostise cu adevărat acele cuvinte sau i se păruse lui? Tresări și își ridică privirile spre ea. Elisabeta semăna cu un idol de piatră. Cum ar fi putut vorbi, încărcată cum era de toate acele atribute imperiale: coroana lui Vladimir, pe care mitropolitul tocmai i-o așezase pe frunte, globul, scepstrul și vestitul colan de aur al țărilor! Floris se reîntoarse la locul său, cu un nod în gât. Toate acele coruri rusești care făceau să vibreze cupola bisericii îi sfâșiau încă mai rău inima. Îi venea să plângă. Îl apucă de braț pe Adrien.

— Iartă-mă, frățioare. Am fost un ticălos, ieri. Sufletul tău e infinit mai nobil decât al meu. Iartă-mă. Vă iubesc și pe tine, și pe Baptistine. Între noi nu s-a schimbat nimic.

— Și nimic nu se va schimba vreodată, îi răspunse Adrien, cu un surâs înduioșat.

Ceremonia încoronării dură o veșnicie. La încheierea ei, părăsiră catedrala laolaltă cu întreg alaiul de curteni, în uralele mulțimii, și se îndreptară spre Palatul cu Muchii unde Elisabeta urma să-și primească supușii, în sala tronului. Unul după altul, boierii se înfățișau dinaintea suveranei și i se închinau.

Se apropia rândul lui Floris. Acesta ezita.

— Frățioare, n-ai încotro, trebuie să te duci și tu, îl îmboldi Adrien.

— O să ne ducem împreună, după Trotti.

Marchizul tocmai se îndrepta țăntoș spre tronul împărătesei, privindu-i de sus pe Voronțov și Bestușev.

„Ha, ha, altă bădie sub altă pălărie! Pagubă-n ciuperci! Ca să semnez tratatul de prietenie cu Rusia nu cu ei o să am de-a face!”

— Ne pare bine, domnule marchiz de La Chétardie, să vă întâmpinăm la curtea noastră, spuse Elisabeta pe un ton apăsător, adăugând pe șoptite: Ei, ce zici, parcă e mai bine aici decât în temniță, nu-i așa?

Trotti se înclină adânc în fața împărătesei, cu o expresie impenetrabilă, în timp ce-și spunea în sinea lui: „Țarina asta tânără e cam zurlie, parc-ar fi de-un sânge cu Floris... și a uitat să menționeze titlul de ambasador extraordinar...”

Ridicându-se cu eleganță din reverența lui, Trotti își începu discursul cu magnifică morgă:

— Mândru de măreața misiune cu care am avut imensa onoare de a fi însărcinat, vin să depun la picioarele Maiestății Voastre, împărăteasă și autocrată a tuturor Rusiilor, a Moscovei, a Kievului, a Vladimirului, a Novgorodului...

— Să te ții acum, murmură Adrien cu un zâmbet imperceptibil, când își dă drumul Trotti, nimic nu-l mai oprește.

— O să se oprească doar ca să-și tragă sufletul și s-o pornească și mai dihai, pufni Floris.

— ...Țarină de Kazan, Țarină a Astrahanului, a Siberiei, a Kersonesului tauric, Doamnă de Plesceav și Mare Ducesă de Smolensk...

— Ce ți-am spus eu, franțujii ăștia profită de orice ocazie ca să tragă spuza pe turta lor, mârâi Voronțov

Bestușev îi făcu semn să tacă și să asculte urmarea.

— ...Doamnă a Estoniei, Lituaniei, Kareliei, Tverului, Iugriei, Premului, Viatkăi, Bolgariei...

— Oho, se vede că Vorbă Aurită a fost zămislit de Zâna Limbuției, șopti Li Kang care își găsisese un locșor îndărătul unei coloane de marmură, împreună cu

prietenii săi și cu Georges-Albert.

— ...Înaltă Doamnă și prea puternică Ducesă de Cernogovia, de Resan, de Oseia, Udria, Abdoria, Kondinia, Vilepsk, Mstislav...

— Numai lui Trotti îi putea veni o asemenea idee!

— Nimeni de-aici de la curte n-a știut vreodată pe dinafară toate titlurile țărilor...

— Uită-te la împărăteasă, e în culmea încântării!

Floris ridică ochii din pământ și se uită la Elisabeta.

Era mai mult decât evident că discursul lui Trotti o amuza. Deodată întoarse capul și își aținti ochii asupra lui Floris. Se priviră o clipă, dintr-odată singuri unul cu celălalt, în pofida curtenilor care îi înconjurau.

— ...Stăpână peste întreaga coastă de nord, Doamnă de Iveria, Prințesă Moștenitoare și suverană a țărilor din Cartalinia, Georgia, Circazia și Gonsky...

Trotti făcu o nouă reverență și, trăgându-și sufletul, reluă:

— ...Îngăduiți-mi să vă înfățișez scrisorile mele de acreditare precum și salutul și urările de trainică prietenie dimpreună cu speranța semnării unui Tratat între Statele Majestății Sale Imperiale și cele ale „fratelui” său, Majestatea Sa Ludovic al Cincisprezecelea, Rege al Franței și al Navarrei.

Boierii ruși erau stupefiați de limbuția lui Trotti.

— Mult prea bine învârte cuvintele, e periculos, din cale afară de periculos, dragă Voronțov, șuiere printre dinți Bestușev.

— Vă mulțumesc, domnule Ambasador Extraordinar, pentru urările atât de instructive adresate suveranităților noastre. Transmiteți „prea scumpului meu frate și apropiat prieten”, Majestății Sale Regele

Franței, dorința noastră nestrămutată de a întreține relații frățești între curțile noastre.

Elisabeta își plecă fruntea. Audiența lui Trotti luase sfârșit. Alți câțiva ambasadori se perindară pe dinaintea tronului, în indiferența generală a celor prezenți, prea ocupați cu, comentarea pe șoptite a discursului ținut de Trotti. Acesta se simțea în al nouălea cer, intuind că Tratatul era ca și semnat.

Floris și Adrien se apropiară la rândul lor de tron. Floris mulțumea cerului că atenția curtenilor se concentrase asupra lui Trotti, ceea ce le îngăduia să suporte aproape neobservați acel supliciu. Făcură o scurtă plecăciune, cu intenția de a porni imediat de-a-ndărăteala spre locurile lor.

Vocea Țarinei îi țintiri dinaintea tronului.

— În virtutea imenselor servicii aduse coroanei, am hotărât, domnule Conte de Caramey, să vă acordăm titlul de Duce de Dubino, iar vouă, domnule Cavaler, cel de Duce de Petersburg cu gradul de colonel însărcinat cu comanda militară a orașului. Poftim, luați-vă brevetele, adăugă Elisabeta, întinzându-le pergamentele pregătite de bravul Lestocq.

În sala tronului se așternu o tăcere mormântală. Încoronarea se lăsa cu neașteptate surprize. Încremenit, incapabil să facă gestul, firesc, de a se arunca la picioarele Elisabetei, Floris privi cu coada ochiului spre ușa ce da în anticameră, străfulgerat de gândul de a o tuli pe acolo. Nu, nu-i trebuia nimic, nu voia nimic... decât să fugă încotro vedea cu ochii.

Elisabeta ghici ce se petrecea în mintea lui:

— Aha, orgoliosule, se vede că ești un Romanov, îi șopti ea, îți place să dai tot fără să primești nimic.

În noaptea precedentă, după plecarea lor Elisabeta înțelesese cât de dezinteresați și de generoși se arătaseră față de ea Floris și Adrien. „Cum de-am putui să-i bănuiesc, fie și numai o singură clipă, se muștrase rușinată, de una singură, când de fapt lor le datorez absolut totul!”

— Majestate, suntem nespus de onorați, dar... articulă, de-abia auzit, Floris.

— Nu cred că suntem vrednici de atâta cinste, continuă Adrien gândul mezinului său.

— Prea iubite frate al meu, rosti Elisabeta cu glas atât de coborât încât tinerii de-abia dacă îi distingeau cuvintele, primește... acest titlu din mâna... surorii tale...

Floris tresări din nou, ca ars cu fierul roșu, șovăi mai curând pentru sine însuși:

— Prea bine... surioară.

— Fratele meu și cu mine mulțumim cu emoție Majestății Sale Imperiale cu nădejdea că o vom sluji cum se cuvine, rosti Adrien cu glas sonor.

Voronțov și Bestușev se priviră rânjind.

— Ei, ai văzut cum ne-au tras clapa?

— Să fim cu ochii în patru. Acum sunt prea sus plasați ca să ne mai putem descotorosi de ei. Deocamdată. Vino să le prezentăm omagiile noastre proaspeților duci.

— Doar n-ai înnebunit, Voronțov!

— Cătuși de puțin, dragă Bestușev, dar până când vântul o să sufle iar pentru noi, umflându-ne pânzele de la corăbii, trebuie să zâmbim. Să zâmbim și să așteptăm. Vine el prilejul să ne răzbunăm! Și dacă nu vine singur, atunci trebuiește căutat... De altfel cred că mi-a și venit o idee în sensul ăsta, mârâi cancelarul

printre dinți.

Floris se ridică în picioare și privi amețit în jur. Henrietta și Philippa aplaudau încântate. Georges-Albert sări peste capul unui mitropolit și se azvârli în brațele stăpânului său, copleșindu-l cu o ploaie de țocăituri zgomotoase. De uimire, Trotti amuțise, ceea ce, să fim drepți, i se întâmpla pentru prima oară în viață.

Feodor, Li Kang, Grégoire și Beaupéou dădeau frâu liber unei veselii zgomotoase pe care în zadar se căznea să o tempereze un șambelan cu figură austeră..

Elisabeta se retrase în apartamentele ei.

Adrien îl strânse de mână pe Floris:

— Ia privește...

O droaie de curteni se precipitau spre ei.

— Ah, Înălțimile Voastre, ne bucură, vă felicităm!

— Ce zi de neuitat pentru Înălțimile Voastre!

Floris înghiți nodul amar care i se pusese în gâtleej. Se simțea atât de singur în mijlocul acelei mulțimi lingușitoare și totuși, acolo, pe treptele acelui tron, un viitor princiar se deschidea în fața noului Duce de Petersburg...

Capitolul XX

— Ce căldură, oftă călugărul, oprindu-și măgărușul la umbra unui tei.

Scotocind în buzunarul sutanei din pânză de sac, scoase o batistă fină de dantelă, cu monogramă brodată și își tamponă cu ea fruntea transpirată.

— Bine măcar c-am ajuns până aici, adăugă el pentru sine, ridicându-și privirea spre mănăstirea

Mântuitorului, ale cărei turle fortificate dominau zidul de incintă. Călugărul își îmboldi măgarul, izbindu-l cu călcâiul în pântec. Animalul se codea, dând semne că ar fi vrut să se adape din apele spumegânde ale Volgăi și ale Kotorosului, pe lângă care tocmai trecuseră.

— Haide, dii, pornește odată, catâr afurisit!

Traversară Posadul²¹, fără ca grăbitul călugăr să învrednicească măcar cu o privire tarabele artizanilor și negustorilor, care la rândul lor, nu dădură nici o atenție sărmanului ecleziasat știind că în punga lui sufla de bună seamă vântul. Orologiul bisericii Dimitrie din Salonic sună de ora zece.

Călugărul murmură:

— Hmm, aș mai avea încă vreme să mă răzgândesc și să mă întorc din drum. Riscul e cam mare...

Șovăi o clipă, deși în adâncul sufletului său era ferm decis, de vreme ce dădu iarăși pintenii nefericitului animal, obligându-l să înainteze pe șoseaua pietruită. Odată ajuns în fața mănăstirii, descălecă și ciocăni energic în poartă. O călugăriță îmbujorată întredeschise vizorul:

— Ce dorește prea-bunul frate?

— Să o vadă pe maica Elena Transfigurata și să-i aducă sprijinul sfintei biserici, spuse călugărul întinzându-i printre gratii un permis de liberă trecere.

Nițeluș încurcată, buna călugăriță clătină din cap:

— Doamne iartă-mă, păi eu nu știu să citesc, așteaptă puțin, prea-bunule frate, șopti ea, depărtându-se cu pași repezi.

Călugărul era pesemne foarte sigur de documentul înfățișat pentru că așteptă liniștit câteva minute; apoi,

²¹ Cartier comercial.

ca să-și treacă vremea, începu să bată cu degetele în tăblia porții tactul unui marș.

— Poți intra, frate, dar înainte să te duc la maica Elena, stareța noastră ține neapărat să-ți vorbească.

Călugărița ridică un număr impresionant de gratii de oțel și îl primi în incinta mănăstirii. Călugărul își legă măgarul de un pom dintr-o curtică interioară umbrită și își urmă călăuza printr-un nesfârșit labirint de coridoare și curți unde cuvioasele maici se rugau, brodau sau făceau grădinărie.

— Vino, frate, am ajuns, îi spuse călugărița, aducându-l la realitate pe călugărul care la adăpostul glugii sale rămăsese cu ochii pironiți la un grup de măicuțe tinere și frumoase...

Călugărița se lipi de perete, făcându-i loc să intre într-o încăpere rezervată rugăciunii, unde îl aștepta maica superioară a acelui ordin religios, o femeie înaltă și solidă, cu privire ageră și pomeți proeminenți, ca de tătăroaică. Stătea așezată într-un fotoliu cu spătar drept, din lemn sculptat. În ciuda căldurii înăbușitoare, își rezema picioarele de o sobiță de teracotă. În mână ținea permisul de liberă-trecere al călugărului.

— Soră Marie a Bunei-vestiri, lasă-ne, te rog, singuri și închide ușa după tine.

Stareța îl cercetă cu luare-aminte pe noul venit, părănd din cale afară de amuzată de aerul încurcat al acestuia.

— Vin, prea nobilă maică reverendă, pentru...

— Știu, știu, îi tăie ea scurt vorba, pentru mine ordinele venite de la Petersburg nu se discută. Acest răvaș sigilat îți dă dreptul să o vezi pe maica Elena, frate... ăă...

— Ah, da, sunt fratele Ivan al Bunei Odihne, prea nobilă reverendă.

Stareța zâmbi, flatată.

— Ei bine, frate Ivan, trebuie să-ți spun și poate că ai să fii bun să comunici aceasta, mai departe, celor suspuși, că lăcașul nostru este cea mai vestită mănăstire din tot Iaroslavul. Sub vechea cârmuire era monedă curentă ca novicele trimise aici să aibă mai degrabă regim de prizoniere, dar vremurile s-au schimbat. Mi s-a spus că acum avem o împărăteasă tânără. Poate că n-ar strica să dai de știre cui se cuvine că locul maicii Elena Transfigurata nu mai este cătuși de puțin potrivit aici, ne stânjenește rugăciunile și ceasurile de reculegere pioasă.

— Mă voi ruga, prea nobilă reverendă, ca dorința să vi se împlinească și să scăpați de ea.

Stareța își împreună mâinile.

— Așa, frate Ivan al Bunei Odihne, roagă-te, roagă-te mult și postește și te căiește timp de nouă ori nouă luni.

Apoi stareța lovi un gong.

— Soră Maria, condu-l, te rog, pe fratele Ivan al Bunei Odihne la maica Elena.

În timp ce-l petrecea cu privirea, stareța își spunea în sinea ei: „Trebuie să fie vreun boier de neam mare, l-am mirosit eu, și maica Elena asta o fi amestecată în ceva important. Măcar de ne-ar lua-o mai repede de pe cap...”

— Apleacă-ți fruntea, frate Ivan, nu care cumva să te lovești de arcadă, îl preveni respectuos călugărița Maria.

Traversară alte trei curți și câteva săli înainte de a începe să urce o scară spiralată, săpată în stâncă. De undeva de departe răzbăteau strigătele nedeslușite ale unei femei. Scara dădea înspre un coridor lung și

strâmt, mărginit de o parte și de alta de cincizeci de uși.

— Aici sunt chiliile noastre, șopti măicuța.

— Idioato și dobitoaco, nu-mi trebuie lăturile voastre spurcate. Mâncăți-le și crăpați dracului, toate! urla o voce de femeie.

— Ah, maica Elena! exclamă călugărul, vizibil interesat.

— Ai ghicit, frate, spuse tremurând sora Maria, așa e, chilia ei se află în fund, pe dreapta. Vai Doamne, păzește și apără Doamne...

Deodată răsuna un plesnet de palme.

— Mizerabilo, șterge-o de aici! Du-te să dai mâncarea asta stareței tale. Cară-te sau dai de dracul!

Cu obrajii în flăcări o tânără novice ieși în goană din chilia cu pricina.

— Doamne Dumnezeule, cum de-l rabzi pe Satana în lăcașul tău?

Cele două maici își făcură grabnic semnul crucii, de mai multe ori la rând.

— Am ajuns, frate, eu te las aici, spuse sora Maria, încântată să nu fie obligată să meargă mai departe.

Călugărul se apropie de ușa rămasă întredeschisă.

— Păi bine, soră Elena, se poate să faci atâta tărăboi? Halal prizonieră care-și terorizează gardienele!

— Și tu de unde-ai mai răsărit, popă blestemat, arză-te-ar iadul să te arză! urlă călugărița dând cu ochii de el și, înșfăcând un blid de lemn, vru să-i azvârle în ochi conținutul.

— Ei, ei, potolește-te, soră Elena, doar mă aflu aici ca să te ajut, spuse călugărul închizând binișor ușa în urma lui și lăsându-și pe spate gluga.

— Tu ești, Voronțov, ce mama dra...

— Sst, draga mea Julia, mai încet cu înjurăturile. Mă întristează să observ că de când nu ne-am mai văzut, din acea frumoasă zi de la Dubino, nu ți-ai ameliorat de fel vocabularul.

— Dacă ai bătut drumul până aici numai ca să mă ironizezi, te poftesc să-ți iei imediat tălpășița că de nu...

— Stai ușor, Julia, mă aflu aici adus de cele mai bune intenții și sentimente.

— Ia n-auzi, parcă nu te-aș cunoaște. Tu ai fi în stare s-o omori și pe maică-ta ca să...

— Nu văd de ce o amesteci pe mama în treburile noastre. Mai bine așează-te și lasă-mă să te privesc. Așa... pe onoarea mea, ești la fel de frumoasă ca mai înainte, chiar și în straietele astea grosolane din pânză de sac...

— Care mă zgârie și mă fac să mă scarpin într-una ca o maimuță, ca să nu-ți mai spun ce mi-au făcut soldații Preobrajenski, izbucni în plâns fosta favorită în timp ce își smulgea boneta ca să-i arate țeasta rasă chilug.

— Mare lucru! De altfel, uite, a și început să-ți crească părul. Parcă ai fi un băiețel! Să știi, nu-ți stă rău deloc, pe cîntea mea, te face chiar mai atrăgătoare!

— Vreau să nădăjduiesc că nu te-ai obosit să te deghizezi în călugăr și să bați tot drumul de la Petersburg până aici numai ca să-mi faci complimente, mârâi Julia.

— De bună seamă că nu, draga mea, și înțeleg prea bine că ești nerăbdătoare să afli adevăratul motiv al vizitei mele, rânji Voronțov punându-și brusc mâna pe genunchiul Juliei. Aceasta sări într-o parte, ca arsă cu fierul roșu.

— Te urăsc, Voronțov, șuieră ea cu chipul schimonosit

de furie, te urăsc pentru că ai știut să te pui bine cu regenta, și cu țarevna și scâldându-te între două ape, ai reușit să te menții la suprafață, te urăsc pentru că ai dobândit postul de cancelar al...

— Pe cinstea mea, să știi că îmi placi din ce în ce mai mult. Am oroare de femeile pasive și blegi, iar tu numai așa ceva nu ești.

— Spune mai repede ce cauți aici, broscoi murdar!

— Asta, draga mea, al să afli după ce... șopti Voronțov mângâind crupa Juliei, care se cambra imperceptibil... după ce ai să recunoști, draga mea, că și ție ți-a dat prin gând același lucru ca și mie...

Julia se afla închisă acolo de mai multe luni. Încercase să se distreze cu surorile novice, dar tâmpitele se duseseră să raporteze totul stareței. Ultimul bărbat pe care îl dorise fusese Floris. Acel Floris pe care îl detesta mai mult decât pe oricine din lume, dar la care visa cu pervers rafinament. Petrecuse nopți întregi închipuindu-și torturile cele mai cumplite la care avea să-l supună, după ce, mai întâi, avea să-l țină în brațele ei. Parcă-l auzea strigând: „A-a-au, iertare, fie-ți milă, iertare!”, parcă-l vedea târându-se, gol-pușcă, la picioarele ei, cu trupul vârstat de lovituri de bici.

Voronțov îi ridică brusc poalele tunicii de călugăriță și îi privi lacom picioarele. Julia îi observă cu ironie tulburarea. „La urma urmei, își spuse în sinea ei, nu e un bărbat urât și oricum am tot interesul să-mi fac din el un aliat.”

Voronțov o apucă de mijloc și o obligă să i se așeze pe genunchi, mormăind:

— Ești rea și vicioasă, îmi semeni mie, suntem făcuți din același aluat... sortiți să ne înțelegem...

Julia izbucni în râs și-l mușcă sălbatec de ureche, în timp ce se lăsa moale în brațele lui. Voronțov își înfipse degetele în peria țepoasă și neagră a părului ei de-abia crescut și-i dădu brutal capul pe spate.

— Știi ce le fac eu băiețandrilor care nu sunt cumiți?

Julia se zbătu în mâna lui, încercând să se elibereze. Conflictul lor fizic și verbal îi ațâța în egală măsură pe amândoi numai că, spre deosebire de Voronțov, Julia își păstra luciditatea. De-acum știa că Voronțov se află în puterea ei. Cunoscându-i slăbiciunea, n-avea de ce să se mai teamă.

Filtrată de geamul lucarnei, lumina de amiază se desfăcea în fascicule multicolore pe zidul celulei. Pe deplin sigură de ea, Julia se așeză calmă pe salteaua de paie. Lucrurile serioase de-abia de-acum înainte urmau. Cei doi se priviră țintă. Care din ei avea să atace primul! Julia zâmbi suav. Voronțov se decisese să intre direct în problemă.

— Draga mea, lăsând de-o parte clipele agreabile pe care mi le-ai oferit adineauri, mă aflu aici în cea mai desăvârșită taină, ca să întind o capcană unor persoane de care mă ciocnesc la tot pasul. Vreau să le discreditez cu orice preț în ochii țarinei și să obțin alungarea lor din Rusia.

— Foarte nostimă intenție, dar nu pricep de ce ai nevoie de mine pentru așa ceva. Ești destul de ticălos să te descurci și singur.

Voronțov ricană:

— Dumneata urmează să fii momeala.

— Foarte mulțumesc, dar nu sunt căprioară.

— Dacă te învoiești, capeți pe loc o sută de mii de

ruble și un *podarojna*²² pentru Polonia. În curând voi fi îndeajuns de puternic ca să-ți asigur reîntoarcerea în Rusia... îmi placi, nerușinato... împreună am putea ajunge departe... foarte departe, adăugă Voronțov dându-i o palmă ușoară peste fese.

Goală pușcă, Julia cântărea la rece propunerea. Cu totală impudoare îl privea gânditoare pe cancelar. Nimic nu-i putea garanta că acesta avea să se țină de cuvânt.

— Și pe cine ar urma să atrag în cursă, Voronțov?

Cancelarul șovăi la rândul său o clipă dacă să-i spună sau nu adevărul, apoi se decise să joace cu cărțile pe față:

— Pe frații de Caramey.

— Ha, ha! sări în sus Julia, cu un strigăt de bucurie, în cazul acesta primesc, cum să nu! Ah, dac-ai ști de când aștept să-mi iau revanșa! Și de data asta, martor mi-e iadul, victoria va fi de partea mea!

— Perfect, draga mea, iată-ne deci asociați. Pentru început am să te scot de aici și am să te apropii de Petersburg, ca să putem comunica mai lesne unul cu celălalt. Pe urmă, iată cum vom proceda...

La Petersburg începuseră nopțile albe. Aerul serii era călduț. Alei mărginite cu răsaduri de flori străluceau sub lucirea felinarelor din parcul Palatului Moika. De-a lungul canalului, gondolele se legănau în acorduri de balalaică. Pe terasa palatului, Floris se grăbi să ascundă în buzunar bilețelul pe care tocmai începuse să-l citească. Țarina se apropia de el, făcând semn celorlalți curteni să-i lase singuri.

— Ce citeai, Floris?

²² Permis de drum cu liberă trecere.

— Oh, o scrisoare fără importanță, se grăbi să răspundă tânărul.

— Cu toate astea păreai foarte concentrat asupra ei.

— Vi s-a părut, Doamnă.

— Și... dacă aș vrea să o citesc și eu?

— Să iau cuvintele Voastre drept o poruncă, Doamnă?

Elisabeta și Floris se înfruntară din priviri, cu egală trufie. Între ei se stabiliseră raporturi destul de stranii. Nici unul nici celălalt nu puteau uita noaptea lor de la Moscova. Lunile trecuseră, una după alta. La curte se țineau lanț, într-un vârtej fără sfârșit, vânătorile, mascaradele și balurile. În seara aceea, petrecerea era în toi în palatul construit odinioară de Petru cel Mare pentru Maximilienne și dăruit de țarină Ducelui de Petersburg. Copleșit de atâtea dovezi de generozitate, Floris se acuza în sinea lui de ingratitudine. În ciuda succeselor și a averilor acumulate de el și de fratele lui la curtea imperială rusă, își simțea inima înghețată și călcată în picioare, chiar dacă în Petersburg nu exista persoană de sex feminin capabilă să reziste farmecelor celor doi frați care treceau cu nonșalanță din patul unei contese în cel al unei baroane, uitând cu totul de cele două micuțe poloneze care încă mai așteptau vizita lor. Toată acea intensă activitate amoroasă ar fi trebuit să-l însenineze pe Floris. Când colo însă, pe zi ce trecea, tânărul devenea tot mai morocănos și mai apatic, spre adâncă îngrijorare a lui Adrien.

Elisabeta își măsură înduioșată fratele și zâmbi.

— Ei poftim, un ordin... nu mai fi așa de arțăgos, nici măcar acum când avem iluzia că suntem în sfârșit singuri unul cu altul, nu poți face efortul de a mă trata că pe o soră?

Șiragul unor perechi de cotillon șerpuia vesel printre boschete. Dând cu ochii de împărăteasă, dansatorii răriră pasul. Femeile se cufundau într-o reverență adâncă iar bărbații își salutau suverana cu o plecăciune plină de respect. Micuța contesă Kurubov, cucerirea de ultimă oră a lui Floris, îi făcu cochet cu ochiul. Tânărul îi răspunse printr-un gest agasat și se întoarse spre Elisabeta.

— Ba da, mă strădui din toate puterile bieteii mele inimi, dar îmi este cu neputință, dragă soră, înconjurat de atâția curteni care îmi amintesc clipă de clipă cât sunt de mărunț pe lângă înălțimea Voastră.

— Tocmai despre asta vreau să-ți și vorbesc, Floris. Vino, dă-mi brațul și hai să facem împreună câțiva pași până la Neva.

Georges-Albert, care ieșise și el să ia aer și se tolănise confortabil în lădița unui lămâi, sări pe umărul lui Floris și ținându-se cu o lăbuță de gâtul lui, cu cealaltă începu să se joace cu colierul de diamante de pe pieptul de o albeață marmoreană al țarinei. Aceasta pufni în râs. De la oarecare distanță, Voronțov observa scena prin ușile de cristal ale salonului unde mulțimea de curteni se înghesuia încă în jurul meselor încărcate cu bunătăți.

„Oare ce i-o spune? mârâi cancelarul printre dinți. Dacă îl întreabă cumva de scrisoare, ne-am ars!”

Dacă Voronțov ar fi auzit-o pe țarină ar fi fost încă și mai neliniștit.

Elisabeta se rezemă afectuos de umărul lui Floris.

— Cred că știi că am un nepot în Germania, ducele de Holstein. E singura rudă care mi-a mai rămas, în afară de tine, frățioare. Voronțov și Bestușev vor să-l aducă în Rusia și să-l numească Prinț Moștenitor. E un prostănac

și jumătate, ciufut și urât ca moartea și oricum n-am nici un chef să le fac jocul.

— Dacă-i așa, nu înțeleg de ce nu-l lași acolo unde se află. Ești împărăteasă, tu decizi. De ce să te supui ordinelor date de miniștrii tăi? Nu înțeleg.

— Pentru că au dreptate, Floris. Știu că n-ai pic de simpatie pentru ei, dar țarina trebuie să aibă un moștenitor și să asigure succesiunea la tron.

— Nu văd unde e problema, murmură Floris stânjenit, ești tânără, surioară, o să te măriți și o să ai copii...

Elisabeta se întoarce spre el și îl privi drept în ochi.

— Nu, Floris, eu nu am să mă mărit niciodată. Nu e o decizie luată în pripă. Am chibzuit îndelung și am ajuns la această concluzie. Pe de altă parte însă țara are nevoie de un țarevici. Și acela, ești tu. Tu ești prințul care mă va moșteni. Te vom însura cu o prințesă engleză sau germană și dacă va fi ca eu să nu am viață lungă, la tron îmi vor urma copiii tăi. Ei, ce zici?

Floris deschise gura să-i răspundă, dar nu izbuti să articuleze nici un sunet. Nu-și dădea prea bine seama dacă trăia un vis frumos sau un cumplit coșmar. Elisabeta vorbea despre viitorul lui de Prinț Moștenitor ca despre un fapt împlinit. Înțelegând că stăpânul lui se află în încurcătură, Georges-Albert sări jos de pe umărul acestuia și o zbughi de-i sfârâiau piciorușele, să-l caute pe Adrien. Îl găsi flirtând la poalele unui salcâm.

— Dragă Henrietta, un destin potrivnic ne desparte ori de câte ori pornim pe calea cea bună. Te părăsesc în grabă, întrucât se pare că Floris are urgentă nevoie de mine, dar îți promit să revin ca să-mi depun iubirea la picioarele tale, spuse Adrien ridicându-se în timp ce mângâia cu o sărutare abia simțită umărul tinerei

poloneze. Aceasta începu să se smiorcăie.

— Ah, Adrien, parcă e un făcut să fim mereu deranjați, când ne e lumea mai dragă!

— Asta-i viața, frumoaso, îi strigă tânărul depărtându-se.

— Ah, bunul meu prieten, sosești la țanc, zâmbi împărăteasa întinzându-i mâna delicată, cu degete lungi și fragile. Pe unul din ele strălucea un imens smarald, înconjurat de nestemate, pe care era gravată deviza „*Bâti po semu*”²³ menită să amintească celui care ar fi îndrăznit să uite că acea tânără și frumoasă, femeie cu perucă albă, presărată cu stelute de diamant și cu rochie de brocart din fir de aur și argint, pusă pe o imensă crinolină, era cea mai puternică împărăteasă din lume, având drept de viață și de moarte asupra supușilor săi. Te rog, ascultă cu atenție propunerea pe care i-am făcut-o fratelui nostru, continuă Elisabeta accentuând anume acel pronume, pentru că el unul nu pare cătuși de puțin interesat de ea.

Floris vru să protesteze, dar Elisabeta îi tăie vorbă, dându-i ușor peste mână.

— Adrien, tu ești cel mai înțelept dintre noi trei, vreau să-mi spui sincer părerea ta.

— Doamnă, dorințele voastre sunt lege pentru mine, răspunse Adrien înclinându-se.

O ascultă fără să clipească repetându-i cele spuse lui Floris, egal de copleșit ca și mezinul său de povara acelei capcane aurite, deopotrivă de grandioasă și de primejdioasă. Floris țarevici... Cândva și țarul dorise să-l numească moștenitorul lui. Nu-și dăduse el duhul șoptind „*Dați-i totul lui F...*”?

²³ Rămâi credincios.

Adrien invocă în tăcere spiritul mamei sale: „Buna mea măicuță, să fie oare asta dorința ta? Să fie acesta destinul fratelui meu? Prinț Imperial?” Simți că îi era cu neputință să ia acolo, pe loc, o hotărâre. Încercă să mai câștige un răgaz de reflecție.

— Doamnă, spuse el, înclinându-se, viețile noastre nu vor fi niciodată îndeajuns de lungi spre a vă mulțumi pentru binefacerile cu care ați binevoit a ne copleși. Dar Floris trebuie să-și scruteze sufletul și să afle dacă îi stă în puteri să-și asume un rang atât de înalt încât se înfioară numai cât cutează a se gândi la el.

Țarina surâse melancolic.

— Dragă Adrien, tu ești acela care îl va sfătui. Spune-i să primească oferta mea. Poporul îl iubește și el îmi va da puterea să guvernez, să țin piept propriilor mei miniștri.

Deodată Floris înălță capul.

— Elisabeta, trebuie să te întreb ceva. Ai abolit cu adevărat pedeapsa capitală?

Adrien și Țarina se priviră mirați.

— Bineînțeles, Floris, dar ce-ți veni să mă întrebi asta tocmai acum?

— Și ești sigură, surioară, că nimeni nu va fi executat fără știrea și ordinul tău?

— Aproape sigură.

— Nu, Doamnă, acesta nu este un răspuns.

— Adică? îl întrebă scurt Țarina, jignită de replica disprețuitoare a lui Floris.

„Ei drăcie, ce năzbâtie mai pune la cale năzdrăvanul nostru?” se întrebă Adrien scrutându-l cu atenție pe Floris, ai cărui ochi verzi scăpărau semn că ceva nu era în regulă.

— Adică, Doamnă, explică cu blândețe Floris, vorbindu-i ca unui copil, dacă, să luăm un exemplu, este arestat un rebel, ce se întâmplă cu el?

— Ia te uită la el, dar știi că ești grozav? Habar n-am! Dacă este o persoană primejdioasă pentru siguranța imperiului, atunci va fi executată. Dacă este primejdioasă numai pentru mine personal, va fi doar zvârlită în temniță. Cum s-a întâmplat cu fosta regentă și cu complicitățile ei. Oh, poftim de ce-i arde lui! Noi îți oferim perspectiva ocupării tronului și tu ne răspunzi împuindu-ne capul cu prostii.

Floris o privi cercetător câteva clipe, apoi își lăsă bărbia în piept.

— Într-adevăr, Doamnă, iertați-mă, sunt prostii.

Elisabeta îi întoarse spatele, iritată.

Adrien interveni ca să o îmbuneze.

— Fratele meu este atât de tulburat de propunerea pe care i-ați făcut-o Doamnă, încât nu mai știe nici el ce spune. Vă implor să nu i-o luați în nume de rău. Nu uitați că Floris este încă un supus al Regelui Franței. Nu crede Majestatea Voastră că ar trebui să meargă el însuși să ceară încuviințarea pentru...

— Vezi, am avut dreptate, Adrien, tu ești cel mai cu scaun la cap dintre noi trei. Bineînțeles că asta trebuie să facă. Ia să vedem, cât timp vă trebuie până la Paris și înapoi?

Pe Adrien îl uluia întotdeauna rapiditatea raționamentelor Elisabetei. Ce mult semăna cu Floris!

— Știu și eu, Doamnă, cu cai buni de schimb și cu o berlină îndeajuns de ușoară, putem ajunge acolo cam în treizeci de zile. Mai avem nevoie de încă vreo zece ca să stabilim totul la Versailles, și de alte treizeci pentru

întoarcere. Cam în două luni și jumătate am putea fi înapoi, o dată cu primii fulgi de zăpadă.

— Excelentă idee. Dar vă rog, nu suflați o vorbă miniștrilor mei. Au devenit la fel de bănuitori față de Franța ca predecesorii lor nemți. Vă voi încredința o scrisoare redactată de mine personal către regele vostru, un fel de proiect de alianță, întărit de personalitatea lui Floris. Dar nimeni nu trebuie să știe de călătoria voastră, nici măcar propriul vostru ambasador. Nu mai am încredere în nimeni. La întoarcere o să vă fac o primire triumfală. Pentru moștenitorul meu o să organizez petreceri mai fastuoase chiar decât la încoronarea mea. Acum te-ai liniștit, frățioare? zâmbi tandru Elisabeta rezemându-se din nou de brațul lui Floris și mângâindu-i mâna.

Tânărul păli.

— Ai sânge și inimă de rus de-al nostru, Floris, gândește-te la tot ceea ce ai putea face pentru această a doua patrie a ta. Sunt atât de fericită! De-acum nu ne vom mai despărți și îți vei apăra pururi sora de dușmani.

Floris simțea că nu avea cum să dea înapoi. Pentru Elisabeta zarurile erau ca și aruncate. În ochii ei el era de-acum Prinț Imperial. Și totuși Floris ar fi vrut să protesteze. Privirea lui Adrien îi stopa net elanul.

— Bine, cred că e vremea să mă întorc la Palatul de Iarnă. Adrien ridică brațul. Gondolele traseră la mal. Curtenii se precipitară afară din palat. Zâmbind mios, Voronțov se apropie de țarină încercând să-și ascundă neliniștea. „Oare ce și-or fi spus atâta timp? Nu cumva pun ceva la cale și eu nu știu nimic?” se frământă el, căznindu-se să pară cât mai amabil.

— Voronțov, oferă-mi, te rog, brațul dumitale.

Cancelarul se ploconi, măgulit de această favoare.

— Majestate, în astă noapte frumusețea voastră o eclipsează pe aceea a bolții cerești.

Elisabeta zâmbi. Voronțov era întotdeauna extrem de galant, iar ei, ca oricărei femei, îi făceau mare plăcere complimentele.

— Suntem foarte mulțumită de seara noastră, domnule Duce de Petersburg, și vă așteptăm mâine, împreună cu Ducele de Dubino, la Palat, spuse în treacăt țarina, în timp ce se îndrepta spre debarcader.

Tinerii făcură o plecăciune adâncă și o escortară pe împărăteasă până la gondolă. Câteva clipe mai târziu, marchizul de la Chétardie se îmbarcă și el, bombănind:

— Vai, copii, se duce pe copcă eticheta! Potrivit protocolului, nu contele Voronțov trebuia să-i ofere brațul Majestății Sale.

— Nu-nțeleg, Trotti, făcu pe prostul Adrien.

— E foarte simplu, domnule, la Palatul Moika Majestatea Sa s-a aflat în teritoriul francez, da domnule, a venit în vizită în Franța, în ciuda noilor voastre titluri rusești. În consecință, Majestatea Sa ar fi trebuit să dea brațul Majestății Sale.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic, pe-onoarea mea, se miră Adrien.

— Ei, dar e la mintea cocoșului! Țarina ar fi trebuit să ofere brațul ei Regelui Ludovic al Cincisprezecelea.

— Am auzit, numai că... ce să-i faci, Trotti... hmm... Regele e cam departe, cel puțin din câte știu eu!

— Da, domnule, da, Majestatea Sa fiind absentă, era normal ca ambasadorul lui extraordinar să o conducă la gondolă pe Majestatea Sa Imperială... În sfârșit, asta

este prieteni... oricum serata voastră a fost, dincolo de acest mic detaliu foarte important, cum nu se poate mai reușită. Eh, ce să-i faci, se schimbă vremurile... da, da și bunele maniere se pierd. Eh, asta e! Pe mâine, dragii mei, pe mâine!

Adrien își stăpâni cu greu zâmbetul gândindu-se la ce-ar fi simțit Trotti aflând că Floris...

Cei doi frați așteptară pe treptele debarcaderului până ce zvonul ultimelor balalaice se stinse în depărtarea nopții și abia apoi se reîntoarseră în tăcere spre palat. Urcând scările peronului de la intrare, Floris se opri o clipă și își înălță privirea spre acoperișurile care scânteiau deja sub primele raze ale răsăritului de soare. Închizând ochii își deschise larg brațele în lături sorbind aerul tare al dimineții. Dinspre oraș adia o boare încărcată de miresme de pâine caldă, abia scoasă din cuptor.

„Bun, va să zică o s-o aducem aici pe Baptistine și o facem din ea o mică prințesă rusoaică” – murmură el.

Adrien îl privi atent, simțind că fratele lui îi ascunde ceva.

Ridicând din umeri strigă:

— Feodor, Li Kang, prieteni, nu-l treziți pe Grégoire. Faceți-vă în mare taină bagajele. Mâine seară plecăm toți cinci la Paris.

Georges-Albert tuși discret, ca să-i aducă aminte că exista și el pe lumea asta.

— Vreau să spun toți sase. Cum credeai că nu te luăm cu noi, tâlharule? zâmbi Adrien.

— Dar de întors... ne mai întoarcem, boierule? întrebă neliniștit cazacul.

— Bineînțeles că da, cât s-o putea de repede.

Fără o vorbă, Floris le întoarse spatele și se îndreptă spre camera lui.

Li Kang îl urmări îngrijorat cu privirea:

— Floare de Mai e nervos ca un vultur imperial.

Floris zăvori ușa în urma lui, scoase din buzunar bilețelul pe care o mână misterioasă îl strecurase sub farfuria lui în timpul ospățului și pe care îl citise în grabă pe terasă. Apropiindu-se de lumânările unui sfeșnic, reciti la lumina lor tremurătoare slovele răvașului:

„Mă adresez inamicului meu cel mai loial cerându-i ajutor. De luni de zile sunt târâtă dintr-o carceră în alta. Ultima etapă a calvarului meu este bastionul de la Oranienbaum, unde voi fi executată peste câteva zile, din ordinul țarinei. Dacă am greșit, voi plăti pe lumea cealaltă, dar fie ca sângele meu să cadă pe aceia ce nu-mi sunt judecători, ci asasini.

Maica Elena Transfigurata, care a fost cândva nefericita

Julia de Mengden

21 iulie curent.”

Floris își înălță privirile și murmură cu un zâmbet ghiduş: „Nu panteră, ești prea frumoasă ca să mori.”

Adrien îi bătu în ușa. Floris se grăbi să-i deschidă, nu înainte de a ascunde cu grijă bilețelul Juliei, deși își simțea sufletul cuprins de remuşcare. Nu-i plăcea să aibă secrete față de fratele lui, dar știa că, rezonabil cum era, Adrien ar fi găsit o mie de motive ca să pornească la drum lăsând-o în plata domnului pe Domnișoara de Mengden.

— Nu te simți bine, Floris? îl întrebă îngrijorat Adrien.

— Ba da, ba da, spune-mi mai bine ce rută vom alege pentru călătoria noastră!

— Știu și eu, cred că aceeași pe care am folosit-o la venire. Peterhof, Oranienbaum...

Floris avu o ușoară tresărire care, pentru o dată îi scăpă lui Adrien, prea preocupat să refacă din memorie itinerariul.

— ...Pskov, Riga, frontiera de pe Daina, am putea să ne abatem și pe la Kovno, la prietenul nostru voievodul. Om vedea. Principalul e că la vremea asta drumurile sunt în bună stare, nu sunt desfundate de ploi, așa că totul o să meargă mult mai ușor. Acum însă ar fi bine să ne odihnim câteva ceasuri.

— Stai o clipă, Adrien, murmură Floris, apucându-și fratele de mânecă, ce crezi despre toate astea câte ni se întâmplă? Crezi că voi fi într-adevăr țarevici?

Adrien își privi o clipă mezinul apoi îl bătu afectuos pe umăr.

— Nu știu, Floris. De-acum destinul tău se află în propriile tale mâini. Va fi așa cum vei voi tu...

Capitolul XXI

— Iute, omule, dă-ne cai odihniți! strigă Adrien arătându-i permisul de liberă trecere starostelui poștalionului de la Oranienbaum. Acesta cercetă cu privirea luxoasa berlină trasă de șase armăsari și se ploconi respectuos recunoscând pecetea imperială de pe pergamentul din mâna lui Adrien.

— Dacă Înălțimile Voastre poftesc, se pot răcori în izba

mea în timp ce mujicii or să deshame caii.

Îndreptându-se din șale, bărbatul se rățoi către rândașii care căscau, toropiți de soare.

— Treziți-vă, puturoșilor, viermilor, broscuilor. Înălțimile Lor se grăbesc. O să vă ard câte o sută de bice pe cocoasă dacă nu vă mișcați, dați-i zor...

Adrien zâmbi. Cunoștea pe dinafară limbajul nemilos cu care își tratau stăpânii slugile, numai că amenințările erau rareori puse în practică. Într-adevăr, de fel impresionați, mujicii de-abia dacă se mișcară. Era limpede că n-aveau nici un chef să muncească. Adrien se apropie de ei și le strecură în palmă câteva copeici, socotind pe bună dreptate că acest limbaj le spunea mai mult decât celălalt. Ca prin farmec, rândașii săriră în picioare și începură a se învârti ca titirezii împrejurul berlinei. Mulțumit de ispravă, Adrien trecu pragul hanului, urmat de Feodor, Li Kang și Grégoire. Floris și Georges-Albert căscau încă gura pe afară. Floris așteptă ca tovarășii lui de drum să se instaleze la o masă, în jurul unui samovar, apoi fluierând dezinvolt, se strecură în spatele berlinei și îl strigă pe unul din rândași.

— Hei.. tu de colo... psst, psst... vrei să capeți un *na vodku*²⁴ suplimentar?

Cel strigat, un georgian cu chip hâtru, dădu din cap în semn că s-ar învoi.

— Poți să te prefaci că berlina are nevoie de o reparație care să ne blocheze aici preț de câteva ceasuri?

Mujicului îi sclipiră ochii sub sprâncenele negre și stufoase.

— Asta-i treabă de copil, boierule, mai întrebi? răspunse el, cu o plecăciune adâncă.

²⁴ Bacșiș pentru o votcă.

— Atunci poftim cinci ruble și ai să capeți încă pe atâta la plecarea noastră.

— N-o să-ți pară rău de bani, boierule, și Dumnezeu să te binecuvânteze! rosti în șoaptă georgianul înfundându-și șapca pe cap.

Georges-Albert se scarpină în vârful capului. „Oare ce mai coace stăpânul meu?”

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, Floris îl bătu pe spate și intră la rândul lui în han. Nevasta starostelui și o slujnică se foiau în jurul călătorilor umplând masa cu plăcinte, pui fripți, chefir și friptură de berbec. Georges-Albert înșfacă din mers o cană cu cvas pe care o și dădu pe gât cât ai clipi. Era clar că ceaiul nu-i spunea nimic. Floris se așeză pe un scaun și începu să se legene în el cu un aer absent.

— Va să zică, tocmai spunea Adrien, am parcurs destul de rapid primele șazeci de verste. Până la Pskov trebuie să mai schimbăm caii de două ori. Apucăm să ajungem acolo până-n seară, ce zici, Feodor?

— Cred că da, boierule, caii sunt buni și, după cum vezi, nici eu nu mi-am pierdut mâna, răspunse mândru Feodor, care mânase atelajul.

— Dacă Lamă Ascuțită simte că șarpele oboselii îi cuprinde brațul de aramă, asemeni unui inorog agil, Li Kang va sări alături de el și agățat de coama nobilelor animale le va obliga să zboare precum zeul...

— Bătrâne, îi tăie vorba Feodor, 6.000 de verste amărâte nu sperie un cazac ucrainean și află de la mine că le poate parcurge în picioare, pe capră, fără să doarmă o clipă, treizeci de zile și treizeci de nopți.

Grégoire oftă:

— Ba eu vreau să sper că o să ne mai și oprim din

când în când, nu-i așa, domnule Conte?

— Desigur, bunul meu Grégoire, nu-ți face griji, o să facem o călătorie rapidă dar foarte bine organizată și calmă, fără incidente. Nici prin cap nu ne trece să te obosim. În noaptea asta, îți promit că vom dormi la Pskov.

— Ah, ce fericit sunt că voi revedea Franța. Dumneata, nu te bucuri, domnule cavaler?

Floris tresări.

— Poftim?... ah da... sigur, Grégoire... da, sigur.

Adrien îi azvârli o privire piezișă. Nu mai încăpea nici o îndoială, de la o vreme Floris nu era în apele lui. Ceva nu era în ordine, dar nu izbutea încă să-și dea seama ce anume îl frământa pe fratele lui.

Patroana se uita bănuitor la noii-veniți. Scoțându-și șorțul de la brâu, ieși în curte unde bărbatul ei îi supraveghea pe rândașii care tocmai deshămau caii.

— Ei, mai încet, nătărăilor, ăștia sunt cai de rasă, nu gloabe de înhămat la plug!

— Ia ascultă, Iuri, îi șopti nevasta, ești sigur că ăștia sunt boieri cu adevărat și că or să ne plătească?

— Mai întrebi, femeie nepricepută, cum de-ți dau prin gând asemenea prostii?

— Păi... uită-te și tu la ei cum se poartă. Văzut-ai tu vreodată boieri adevărați care să se așeze la aceeași masă cu slugile, vorbind și râzând cu ele, când pe rusește când în cine știe ce limbă păgână de-a lor? Nu! Păi atunci? Eu ți-o spun verde. Nu-mi place, Iuri. Ceva nu-mi miroase a bine. Tu ești stăpânul, faci cum vrei, dar măcar, te rog, fii cu băgare de seamă.

În aceeași clipă, georgianul se apropie de izbă și răcni cât îl țineau bojocii:

— S-au rupt două arcuri, Înălțimile Voastre! Dacă nu le reparăm acum, n-o să ajungeți departe!

Adrien izbi cu pumnul în masă, înciudat:

— Ei, să fie! O berlină nouă-nouță, mii de trăsnete! Cât timp îți ia să o reperi?

— Dobitocii ăștia or să se grăbească dar câteva ceasuri tot o să le ia, spuse starostele, scărpinându-se în ceafă.

Floris își opri brusc balansul.

— Ce-ar fi să profităm de ocazie și să ne odihnim nițel? Aveți cumva câteva paturi disponibile, Doamnă?

— Desigur, înălțimea Voastră, avem tot ce trebuie, se fandosi patroana, amestecată de politețea și de aerul princiar al lui Floris. Cucerită de el, biata femeie lăsase deoparte orice bănuială.

„Of, ce ți-e și cu femeile astea! mormăi patronul, ridicând ochii spre cer. Toate-s la fel. N-au creier nici cât o găină!”

— Vă rog să ne treziți de cum ați isprăvit cu reparatul, porunci Adrien, profund nemulțumit de întorsătura lucrurilor.

Câteva clipe mai târziu, cei cinci bărbați se instalau în dormitorul comun rezervat călătorilor ocazionali, unde se mai aflau, neocupate, încă vreo zece paturi. Popasul de poștă de la Oranienburg sluja orașele Petersburg, Riga, Novgorod... și deseori călătorii osteniți rămâneau acolo peste noapte. Din fericire, în dimineața aceea hanul era gol, așa că puteau profita în voie de liniștea din dormitor. Saltelele de paie erau cam tari, dar, spre lauda patroanei, nu aveau nici ploșnițe și nici gândaci. Cât ai bate din palme, Feodor și Grégoire începură să sforăie de se cutremurau pereții. Cu toate astea, Adrien adormi și el destul de repede. După ce așteptă încă

câteva minute, Floris se ridică binișor din pat, îl înșfăcă pe Georges-Albert, enervat la culme că fusese trezit din somnul dulce în care de-abia se cufundase și, sărind pe fereastră, ateriză ușor într-o ulicioară dosnică. O secundă ezită, gata să urce înapoi în cameră și să-și trezească tovarășii de drum ca să le spună totul. Dar în urechi i se păru că aude glasul înțelept al lui Adrien: „Cum? Te duci să salvezi o femeie care a vrut să ne asasineze?...”

Floris ridică din umeri. Prea era complicat să stea să le explice. Avea să acționeze de unul singur, de dragul ochilor frumoși ai... maicii Elena...

„Nu pot să mă duc pe jos, aș avea aerul unui dobitoc” își spuse Floris care ca orice adevărat călăreț nu se simțea bine decât în șaua unui cal.

Întorcându-se din drum, Floris intră cu un aer sigur de sine în curtea popasului de poștă unde mujicii își făceau de lucru în jurul berlinei.

— Hei, patroane, poruncește să mi se înșeueze un cal. Tovarășii mei de drum s-au culcat și eu mi-am adus aminte că am uitat ceva la vreo trei verste depărtare de aici.

Starostele îl privi bănuitor.

„Stai ușor, frumosule, își spuse el, dacă ai de gând s-o ștergi fără să plătești, cu Iuri Davidovici ți-ai găsit nașul!”

Floris intui neîncrederea omului și îi aruncă o pungă plină cu douăzeci de ducați imperiali de aur.

— Oh! De-ndată, de îndată, Înălțimea Voastră la ordinele Voastre, Stăpâne.

— Ai grijă să nu-mi trezești prietenii. Lasă-i să doarmă până la întoarcerea mea, ne-am înțeles?

— Desigur, Excelența Voastră, desigur, sluga Înălțimii Voastre...

Floris se aruncă în șa și părăsi fără zgomot curtea hanului.

— Oh, Iuri, ce domn frumos, bine crescut și politicoș! suspină nevasta starostelui, apropiindu-se de el și ce bine ne-a mai plătit!

— Tacă-ți gura, proasto, o repezi bărbatul, ne-ai amețit cu pălăvrăgeala ta idioată.. Avem cu siguranță de-a face cu persoane sus-puse, dar afacerile lor nu sunt de nasul unor bieți *posadskie-liudi*²⁵, ca noi. Pentru noi e mai înțelept să nu vedem și să nu auzim nimic.

Floris traversă în trap ușor orașelul Oranienburg și intră în piața lui centrală, care la acea oră oferea un spectacol nespus de viu și colorat.

— Nu vrei să cumperi verzele mele, conașule, altele mai fragede n-ai să găsești de-aici pân' la Smolensk.

— Ouă, vând ouă mai mari ca pietrele din Marea Baltică!

— Hei, lume, lume, veniți să-mi vedeți găștele, mai fragede și mai șmechere ca toate muierile voastre!

Floris schiță un zâmbet. De n-ar fi fost atât de grăbit, s-ar fi oprit să stea de vorbă cu țăranii al căror limbaj colorat îl încânta întotdeauna. Întoarse capul, căutând din ochi ceva anume și dădu cu privirea de o altă marfă:

— Hai, tinere *gospodin*²⁶, nu-ți face trebuință un iobag, sau poate mai mulți? Avem câți poștești!

Floris aruncă o privire iobagului și oftă. N-avea să se poată obișnui niciodată cu obiceiul acesta al negoțului de oameni. „Orice ar spune alții, eu n-am nici în clin nici

²⁵ Hangii.

²⁶ Domn.

în mânecă cu sufletul slav, chiar dacă în venele mele curge și sânge rusesc, prea multe mă despart și prea puține mă apropie de acest popor.”

— Să mergem, Georges-Albert, spuse Floris, dând pinteni calului său și înșfăcându-l de ceafă pe maimuțoiul rămas cu ochii pironiți la o palpitantă partidă de *lapta*²⁷. Floris zărise în sfârșit ceea ce căuta. Se îndreptă glonț spre spițerul pe taraba căruia se înșirau tot soiul de ierburi.

— Poftim, boierule, vino să-ți dau niște rădăcini medicinale. Faci din ele o fiertură și o bei pe stomacul gol să îți subțiezi sângele și să-ți curețe pipota năclăită de umori! îi strigă „omul de știință”.

Floris descălecă. Georges-Albert profită de ocazie să șterpească câteva frunze și să le bage lacom în gură. Se păcălise însă pentru că o clipă mai târziu le scuipă înciudat, strâmbându-se de parcă ar fi băut mătrăgună. Floris se aplecă să șoptească ceva la ureche spițerului. Acesta scutură din cap, în semn de refuz. Floris îi strecură în buzunar o pungă doldora de galbeni. Spițerul se luminează la față. Își strânse cât ai clipi marfa, o încarcă într-un cărucior tras de un măgar, se sui în spinarea bietului animal și îmboldindu-l cu călcâiul în burtă porni spre ieșirea din oraș. Floris îl urmă la oarecare distanță. Odată ajuns în câmpie, spițerul trase de hățuri, opri căruciorul, descălecă de pe măgar, se dezbracă de pelerina lungă și neagră, își scoase pălăria cu boruri verzi și le înmână lui Floris.

— Dar să fim bine înțeleși, boierule, nu te cunosc și nu te-am văzut în viața mea. Dacă o fi să mă întrebe cineva de unde și cum ai făcut rost de căruciorul meu de spițer,

²⁷ Un fel de oină.

o să spun că mi l-ai furat, pentru că nu vreau să fiu amestecat în treburile dumitale. Nu știu ce vrei să faci și nici nu mă interesează să aflu. N-am chef să dau de bucluc...

— Fii pe pace. Ai cuvântul meu de gentilom că n-o să pomenesc nimănui de târgul nostru, îi spuse Floris, urcându-se în cărucior. Georges-Albert sări în șeaua calului și îi legă cu agilitate căpăstrul de osia cabrioletei. Spițerul le făcu un semn de rămas bun și porni înapoi spre oraș, pe jos. Floris privi de jur-împrejur spre a se asigura că nu-l spiona nici o privire indiscretă și abia după aceea își puse pelerina și pălăria de spițer. Plesni din bici și măgarul se urni alene în direcția unei coline înverzite, dominate de un castel în stil baroc a cărui fațadă, orientată spre mare, lăsa impresia unei clădiri părăsite. În schimb dependințele păreau perfect întreținute.

„Alt castel al lui Menșikov, își spuse Floris. După cum se vede vechiul nostru inamic nu-și refuza nici un capriciu. Înaintând printre boschetele pitice din marginea drumului prăfos de țară zări deodată, deasupra unui mamelon, silueta impunătoare a bastionului central. Puntea mobilă era coborâtă.

— Minunat, murmură Floris, înseamnă că nu bănuiesc nimic.

Șfichiindu-și măgarul, începu să urce spre castel. Pe neașteptate însă Floris avu certitudinea că ceva nu era în ordine. Un al șaselea simț îl avertiza că îl paște o primejdie și că ar fi fost mai cuminte să facă degrabă cale întoarsă. Prea nu se zărea țiipenie de om. Nici un soldat nu părea să păzească turnul cu crenele.

„Să nu fi înțeleș eu bine scrisoarea? se întrebă

tânărul. Poate că m-am pripit arzând-o.

Șovăi o clipă, apoi se angajă pe pod. La capătul lui, sub bolta coplesită de viță sălbatică, un străjer se plimba în lung și în lat.

— Hei, tu de colo, încotro? Aici nu se intră cu una cu două, negustorule. Ce vânt te-aduce pe la noi?

Lui Floris îi veni inima la loc. Putea trece la acțiune.

— Sunt un spițer savant, bravule soldat, și am venit să ofer celor din garnizoana voastră macerațiile benefice ale ierburilor mele, leac minunat pentru toate bolile. Plantele mele alungă acizii din urină, scorbutul și alte expectorații. Am un zahăr anume pentru decolorarea excrementelor și o unsoare miraculoasă pentru stomacurile sensibile, picioarele umflate și ficații sleiți de băutură. Am purgative formidabile pentru evacuări delicate și decoctii aduse tocmai din Urali pentru mațe. Vă pot vindeca de hidropică, de umori și de lingoare! Vă scap de postul negru și de lipitori, de prișnițe și de ghips!...

În vreme ce-și debita pe nerăsuflăte discursul, Floris sărise din cabrioletă și, ajutat de Georges-Albert, ridica una după alta sticlutele spițerului, destupându-le și întinzându-le să le miroasă celor câțiva soldați din garnizoană care ca să-și alunge plictisul coborâseră din donjon și îl înconjuraseră curioși pe noul venit.

— Veniți, veniți, vitejilor!

— Eu am o rană veche care nu-mi mai trece.

— Pe mine m-au apucat iarăși frigurile de mlaștină.

— Pe mine mă chinuie durerile la lingurică...

— Stați ușor, prieteni, nu știu dacă am ce-mi trebuie pentru atâta lume! strigă Floris.

— Păi, domnule savant, nu suntem decât noi zece

amărăți care păzim o prizonieră.

— Aha! O femeie! Poate că și ea are nevoie de știința mea...

— Ba nu, de ea nu se poate apropia nimeni. Așa e ordinul.

— Bine, prieteni, atunci o să mă ocup numai de voi. Priviți, beau în fața voastră această licoare fermecată care vă va dăruir virilitate eternă, să le puteți da gata de trei ori pe zi pe babușcele voastre!

Bărbații izbucniră într-un hohot prelung de râs, dându-și coate.

— Ia'n auzi ce șmecherii știe vraciul ăsta...

— Lasă că vedeți voi, o să mă pomeniți și pe lumea cealaltă. O să rămâneți cu gura căscată. Mi se pare mie, sau deja își face efectul poțiunea mea, ha-ha!

Într-adevăr, soldaților începeau de-acum să li se împleticească picioarele, trăsniți de puternicul narcotic luat de Floris de la spițer, și administrat lor, după ce în prealabil se prefăcuse a bea din el. Amuzat la culme, Floris întoarse capul spre Georges-Albert, în clipa când acesta tocmai se pregătea să dea pe gât restul licorii din sticluta buclucașă. Muștrându-l din priviri, Floris își pipăi sub pelerină mânerul săbiei și pistoalele. Pentru mai multă siguranță, trase cocoșul acestora și pătrunse în bastionul pustiu. Urcând scara de piatră, aruncă un ochi în curtea interioară și zâmbi la vederea soldaților care trăgeau la aghioase unii peste alții, sforăind de se cutremurau zidurile.

— Nu le strică un pui de somn. Se mai odihnesc și ei câteva ceasuri. La urma urmei m-am purtat chiar prea blând cu ei!

Georges-Albert pufni în râs, apoi își bătu pe umăr

stăpânul ca să-i atragă atenția asupra unei uși întredeschise. Tânărul se apropie cu pași de lup și lipindu-și spatele de perete, privi cu prudență înăuntru, unde o călugăriță stătea cu spatele, spre el, contemplând de la fereastră priveliștea orașului mijind în zare. În ciuda straielor monahale, o recunoscu de îndată pe Julia de Mengden, după ținuta ei trufașă, după talia înaltă și suplă, ca o liană... de fier. Încă bănuitor, Floris cercetă cu atenție încăperea spațioasă, mobilată simplu, dar confortabil. Se încruntă amintindu-și că biletul se referea la o carceră și din nou avu dezagreabila impresia de a fi fost tras pe sfoară. Același sentiment îl încerca probabil și Georges-Albert care îl apucă pe Floris de o ureche încercând să-l tragă înapoi. Dar stăpânul lui nu mai putea fi oprit. Tânăra femeie părea singură. Floris deschise ușa împingând-o cu vârful săbiei. Balamalele scârțâiră prelung. Sora Elena întoarse capul și gemu:

— Ah! Dumneata, dumneata, mulțumescu-ți Ție Doamne, Floris, salvatorul!

— Sst, Fräulein Julia, i-am adormit pe toți, dar nu strică să fim prudenți și, mai ales, să ne grăbim.

— Da... desigur, murmură ea, dar ce să fac, nu pot fugi de-aici în straietele astea de călugăriță; aș fi imediat suspectată.

— Scoate-ți boneta și pune-ți pe umeri pelerina asta.

Julia de Mengden se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vai, mi-este atât de frică, spuse ea tremurând și frângându-și mâinile, încât mi s-au tăiat picioarele. Nu cred să fiu în stare să merg.

Floris se apropie de ea.

— Ei asta e, doar te cunosc, nu ești dumneata femeia

care să se lase doborâtă de emoții, fă un efort, ce Dumnezeu, trebuie să ne grăbim, nu dispun decât de câteva minute.

— Da... da, ai dreptate, dar unde ai să mă duci?

— Fratele meu și prietenii noștri ne așteaptă la popasul de poștă de unde o să pornim în goana cailor spre Polonia. Acolo vei fi în siguranță.

Frumoasa creatură își înalță fermecătorii ochi verzi-cenușii spre Floris și își încolăci brațele de după gâtul lui. Înfiorat, tânărul avu senzația neplăcută că un șarpe îl prinde în strânsoarea lui ca să-l amețească și să-l facă să piardă noțiunea timpului.

— Să ne grăbim, murmură el, incapabil să reziste puterii de seducție a acelui demon. Măcar spune-mi dacă mai sunt pe aici și alți străjari cu care ne-am putea trezi pe cap.

Julia de Mengden surâse suav privind peste umărul tânărului.

— Bineînțeles că da, uite-i!

Floris făcu o săritură în lături, ținându-și pistoalele spre ușă. Doisprezece bărbați mascați îl înconjurau, cu săbiile întinse spre beregata lui.

Capitolul XXII

— Nu trageți, domnule, e inutil. N-ați putea ucide decât doi dintre noi, iar ceilalți zece de-abia ar aștepta să vă facă sită. Sunteți prins. Nu vă rămâne decât să vă predați, spuse ironic unul din bărbați, care părea a fi șeful celorlalți.

Floris își aruncă armele și își încrucișă calm brațele.

— Vorbiți ca din carte, domnule mascat, este o plăcere să vă ascult și mă supun mai ales desăvârșitei voastre politeți. Pe cîntea, mea, frumoasă doamnă, întîlnirilor noastre nu le-a lipsit niciodată neprevăzutul.

Georges-Albert mormăi ceva la urechea stăpânului său apoi, dintr-un salt se ascunse sub o mobilă. Unul din bărbați încercă să-l scoată de acolo cu latul săbiei. Georges-Albert începu să zbiere ca un disperat și izbuti să-l muște de deget pe agresor. Cu o înjurătură murdară, acesta își retrase mîna sîngerîndă.

— Destul, lasă naibii bestia, nu de ea ne arde nouă acum, porunci căpetenia mascaților. Avem treburi mai importante de rezolvat, adăugă el, întorcându-se spre Floris. Acesta tresări. Vocea bărbatului îi era cunoscută, deși acesta se străduia să și-o schimbe.

— Aha, frumosule, va să zică nu-ți ascunzi numai drăgălașa ta mutră, ci și vocea! Să înțeleg deci că ne cunoaștem? Fii cu băgare de seamă, trădătorule, o să-ți descopăr identitatea și ai să plătești cu capul! îl amenință Floris.

Bărbatul izbucni în rîs.

— Tare m-ar mai mira să poți descoperi ceva vreodată... Oricum n-ar avea nici o importanță. Ne-ai ușurat misiunea adormind garnizoana care-ar fi putut eventul să ne dea de furcă cu comentariile ei stupide. Mulțumesc pentru ajutorul dat, domnule fanfaron! Acum avem mîna liberă, ha, ha!

Floris strânse pumnii simțind că se sufocă de furie. Toate cuvintele din toate limbile știute de el nu i-ar fi de ajuns pentru a-și blestema propria prostie. Raționa febril, căutând o soluție. Poate că Georges-Albert l-ar fi putut ajuta. Oricum era evident că agresorii lui nu

intenționau să-l omoare. Cel puțin nu imediat. Poate că era mai înțelept să nu-i provoace, să le cânte în strună, menajându-și forțele pentru mai târziu.

— Hei, voi ceilalți, ordonă șeful, legați-l mai strâns, așa... legați-l de fotoliu... puneți-i acum călușul... perfect. Domnule, vă urez gânduri plăcute, îl salută în bătaie de jac mascatul, făcând semn ciracilor lui să-l urmeze. Julia de Mengden se apropie de fotoliu și își aținti ochii asupra lui Floris care îi înfruntă dârș privirea.

— Ai să te căiești și ai să tremuri de frică în fața mea. Așteaptă numai. Acum te afli în mâna mea.

Ochii de smarald ai lui Floris se îngustară într-un răs insolent.

— Ha... am să-ți smulg dinții... șarpe, dar mai întâi ai să fii al meu într-o zi, căci prea ești frumos, tună ea, repetând aproape cuvânt cu cuvânt declarația făcută de el în noaptea baldachinului. Floris respiră adânc. Femeia asta mirosea a pucioasă. O ura și o dorea cu aceeași patimă. Julia de Mengden își plimbă buzele pe călușul care strivea gura lui Floris. I se păru că simte prin ghemotocul de pânză para răsufării lui. Chicoti nervos. Îl avea în sfârșit la picioarele ei, cum își visase de atâtea ori. Coborându-și încetișor unghiile de-a-lungul pieptarului întredeschis al bărbatului, i le înfipse cu cruzime în carne, în timp ce-i pândea ochii ca să-i surprindă reacția. Floris nici nu clipi.

— Ești puternic, șopti ea apucându-l cu dinții de lobul urechii și mușcându-l până la sânge. O picătură se prelinse de-a-lungul gâtului. Julia izbucni în răs și o linse delicat, în timp ce chipul îi căpăta o expresie asasină...

— Hai, draga mea, ai fost divină, ca-ntotdeauna, dar acum n-are rost să mai întârzii, te rog, urmează-mă, spuse căpetenia mascaților care se reîntorsese în încăpere și urmărise sfârșitul scenei cu o privire glacială.

Floris rămase singur.

„Ce-o fi cu toate misterele astea? se întrebă el, încordându-și mușchii într-o încercare disperată de a lărgi frânghiile ce-l legau de fotoliu.

— Eeh... dez... ghă.. mhă, mormăi el.

Georges-Albert sări pe speteaza fotoliului și încercă să taie frânghia călușului cu dinții. Dar cânepa era foarte tare și udă. Maimuțoiul asuda de zor, dar degeaba. Floris se enervă. Deodată ciuli urechea. Georges-Albert profită ca să facă o pauză și să se repeadă la ușă. Împinse fără zgomot un scaun până în dreptul broaștei și privi prin gaura cheii. Tresări, se frecă la ochi și sări pe genunchii lui Floris ca să-i explice că de partea cealaltă văzuse un imens ochi holbat.

— Vino, boiernașule, i-am văzut, sunt aici.

Ușa se deschise brusc și Feodor și Adrien năvăliră înăuntru, înarmați până în dinți. Li Kang și Grégoire îi urmară. Floris, de ce să nu recunoaștem, oftă ușurat, așteptând cu resemnare papara pe care urma să o încaseze de la Adrien. Cei patru îl înconjurară pe dată. Cam vexat că se speriasse de ochiul lui Feodor, Georges-Albert se întinse în pat, cu lăbuțele încrucișate sub ceafă, observând de la distanță derularea operațiunii de salvare. Feodor tăie rapid frânghiile călușului cu lama săbiei.

— Să știi, boierule, că tare ne-am mai temut pentru domnia ta.

— Dar cum de m-ați găsit? șopti mirat Floris în timp ce Li Kang ingenunchea pentru a tăia cu pumnalul frânghia ce-i imobiliza brațele și picioarele.

— Prin cerșetorul care ne-a îndrumat într-aici, răspunse Adrien.

— Care cerșetor? întrebă Floris, frecându-și încheieturile amorțite.

— Cum care? Cel pe care l-ai trimis tu la noi după ajutor.

— Dar eu n-am trimis pe nimeni! exclamă mirat Floris. Adrien privi neliniștit în jur.

— Lute... e o capcană. Au vrut să ne atragă pe toți aici, șopti Floris sărind în picioare.

În aceeași clipă podeaua de sub picioarele lor se trase în lături și cei șase se prăbușiră în gol, însoțiți de ecoul unui sardonice hohot de râs.

Floris își reveni în simțiri cu pieptul strivit de genunchiul elefantin al unei brute cu tors voluminos și păros ca de urangutan și cu capul acoperit de o cagulă neagră.

— Salut, prietene, încântat de cunoștință, zâmbi Floris în ciuda răsuflării sale chinuite și a trupului în care îl durea fieșce osișor.

— Hap... că... hău, grohăi bruta, așezându-se de-a dreptul peste Floris.

„Călăul ăsta nu prea e vorbăreț, iar frumoasa Julia perseverează în răzbunare” își spuse tânărul, căznindu-se să-l răstoarne pe individ.

— Hi... hi... hi... rânji bruta.

„Matahala asta începe să mă calce pe nervi și chiar nu văd deloc ce găsește el de râs” se mânie Floris. De-abia în clipa aceea își dădu seama că brațele și picioarele îi

erau prinse cu lanțuri de inelele de fier înfipte în dalele puțului unde fuseseră azvârliți. Își ridică privirea și apucă să vadă cum, la vreo douăzeci de picioare deasupra brutei, trapa cu fotoliul capcană se închidea încetișor, acționată de un mecanism de o extraordinară precizie. Floris se înfioră. Căzuseră în mâna unor dușmani redutabili, care foloseau împotriva lor diabolicele instalații cu care Prințul Monșikov își împănase bastionul.

— Ku... gur... bu... mormăi satisfăcut bruta, după ce petrecu încă un lanț pe după gâtul lui Floris, imobilizându-l cu desăvârșire.

— Mulțumesc oricum, fluturașule, încearcă să spună Floris ușurat oricum de a nu mai trebui să suporte pe piept, cele două sute cincizeci de livre ale colosului. Întoarse capul spre stânga, aceasta fiind singura mișcare pe care o mai putea face. Spera ca fratele și tovarășii lui să nu-i fi împărtășit soarta. Se înșela. Adrien zăcea lângă el, strivit de gabaritul altei namile.

— Rha... gro... bru.

— Vezi, frățioare, omul tău e mai deștept decât al meu!

— Da, drăguțul de el, el e bun ca pâinea caldă!

— Nu ți-ai rupt nimic? îl întrebă Floris.

— Nu, dar tu?

— Merge... și cu ceilalți ce s-a întâmplat? se interesă Floris, căznindu-se să-și sucească gâtul ca să poată privi în jur.

Mastodonții se ridicaseră în picioare și păreau să fi uitat de prezența prizonierilor. Dădeau din mâini, scoțând sunete guturale.

Sunt surdo-muți, mormăi Feodor. Nu știu să vorbească dar se pricep să facă de petrecanie.

— Grégoire e și el aici? se neliniști Floris.

— Da, Bătrâna Prudență a suportat de minune zborul lui planat.

— Asta s-o crezi tu, Li Kang! Vă rog să nu vă supărați, domnule cavaler, dar mie unul nu-mi miroase a bine.

— Bunule Grégoire, îți cer iertare, șopti Floris, toate astea se datorează numai și numai prostiei mele. Ah, cât aș vrea să mă aflu de unul singur aici și să nu vă fi târât și pe voi după mine. Dac-ați ști ce rușine mi-este...

— Ei, haide, frățioare... lasă... situația nu e prea strălucită, recunosc, dar câtă vreme suntem împreună și... dar, ia stai, Georges-Albert unde e?

Era în pat, boiernașule.

— Înseamnă că a rămas acolo sus și atunci putem spera că... sst, vine cineva.

O poartă se deschise și în pragul ei se ivi căpetenia mascată, însoțită de doi zbiri și de „maica Elena”.

„Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă gândesc că ticăloasa asta are vreun amestec. E infinit mai primejdioasă decât credeam”, își spuse Adrien.

— Scotociți-i! porunci bărbatul cu mască.

Tânărul Duce de Dubino se feliicită pentru a fi ascuns în berlină mesajul țarinei către regele Franței.

— N-am găsit nimic, Excelență, în afară de armele și de pungile cu galbeni confiscate de surdo-muți.

„Ia te uită, se miră Adrien, va să zică avem de-a face cu Excelențe! Interesant, foarte interesant!”

— Cum adică... nici un document compromițător? întrebă bărbatul. Nici un „cifru” care să ne dea cheia mesajelor trimise de ambasada Franței? Trebuia să-i prindem cu mâța în sac și să dovedim asta știi tu bine cui, se adresă Juliei, dezamăgit, înaltul personaj.

„Aha, deci asta era! pricepu Adrien. Acuma vin de acasă. Va să zică vroiau să ne compromită în ochii Elisabetei... Dar cine oare putea fi interesat de așa ceva?”

— Ce stați dobitocilor! N-ați înțeles, cercetați-i cum se cuvine! tună apriga Mengden.

— Oh, blândă creatură, zâmbi Floris, tu care păreai atât de drăgăstoasă pe gheața de la Dubino, ce crudă decepție!

— Spion nemernic, te demasc eu, n-ai grijă! șuieră Julia cu un surâs sardonice, repezindu-se la Floris și smulgându-i pieptarul.

Floris își privi fratele cu aerul de a spune: „Vezi, n-am ce face, pentru ea orice pretext o bun.”

Julia se ridică. Unul din zbirii ei, îmbrăcat în vizitiu de casă mare, cu o pălărie înaltă de catifea, împodobită cu pene, tocmai intrase în goană. își scoase în graba *podiovka*²⁸ pusă peste uniforma de soldat și spuse gâfâind:

— E-n ordine, am adus berlina și cuferele lor, Excelență.

Adrien tresări.

— Prea bine, Vasili. Cei de la popasul de poștă n-au mirosit nimic?

— Nu, tocmai isprăveau de reparat berlina. Le-am plătit gras și le-am spus că tinerii boieri se răzgândiseră și că voiau să-și continue călătoria călare, însărcinându-mă pe mine să mă ocup de trăsură și de bagaje. Starostele și nevasta lui mi-au mărturisit că nu se miră, pentru că tinerii li se păruseră cam ciudați. După spusele lor, boierul cel tânăr l-ar fi plătit pe unul din

²⁸ Livrea.

rândași să spună că s-a rupt un arc.

Ca la un semn, Adrien, Feodor, Li Kang și Grégoire își întoarseră capul spre Floris și îl priviră cu reproș. Acesta își luă un aer angelic, de parcă nu despre el ar fi fost vorba.

— Vezi, draga mea, ce nebunii provoacă ochii tăi frumoși? Poți fi mândră de tine.

— Prea bine, Vasili, cercetează cu de-amănuntul totul. La nevoie sfârtecă pernele berlinei, fă-o praf dacă trebuie, adăugă „Excelența”, așezându-se calm pe un scăunel șchiop, ca să le demonstreze prizonierilor că dispune de suficient timp. În mână ținea o cravașa cu care tamburina ritmul unui marș pe carâmbul cizmelor lui. Julia de Mengden se apropie de el și șușotiră ceva. Floris și Adrien se căzneau zadarnic să deslușească murmurul lor abia auzit. Nu înțeleseseră decât ultimele două propoziții:

— Acționez spre binele ei, pentru a-i întări puterea, se dezvinovăța bărbatul.

— Nu ești decât un invidios meschin și ipocrit, îi râse în nas Julia.

Vasili se reîntoarce în goană.

— N-am găsit decât asta, spuse zbirul întinzându-le o scrisoare sigilată.

— Oho! exclamă șeful cu mirare, în timp ce se apropia de lumina unei torțe, sigiliul personal al țarinei, numai câțiva îl cunoaștem...

Adrien se căzni să se ridice dar căzu înapoi pe spate, sufocat de strânsoarea lanțului.

— Luați seama, domnule, de-acum cred că știu cine sunteți, vă aflați pe cale de a deconspira un secret de Stat și Împărăteasa nu vă va ierta niciodată pentru că

veți fi îndrăznit să vă atingeți fie și de un fir de păr al Ducelui de Petersburg, strigă el.

Bărbatul era pe punctul de a rupe sigiliul de ceară. Se răzgândi și păru să ezite.

— Nu-l asculta, urlă Julia, e un lăudăros... un...

— Calmează-te, draga mea, într-adevăr, sunteți foarte puternic, domnule Duce de Dubino, rosti apăsător bătăutul mascat și mă interesați grozav.

— Înaintea noastră au plecat mai mulți mesageri cu care urmează să ne întâlnim pe drum... ambasadorul Franței este de altfel la curent cu adevăratul motiv al expediției noastre, afirmă Adrien.

— E adevărat? își întreabă Julia complicele.

— Eu n-am cum să verific, draga mea, dar... continuați, continuați, domnule, sunt numai urechi...

Floris zâmbi. Dracul ăsta de Adrien avea să-și înecă inamicii într-un val de minciuni.

— Dacă nu ajungem să înnoptăm astăzi la Pskov, conform planului, avangarda noastră va face cale-ntoarsă, îl va avertiza pe marchizul de La Chétardie, iar împărăteasa va răscoli imperiul ca să dea de urma noastră.

— Atunci înseamnă că m-am înșelat, crudă decepție pentru tine, draga mea, acești domni aveau o cu totul altă misiune și nu s-au ocupat de tine decât... ca supliment... ca să spun așa...

— Aah... te lași tras pe sfoară! urlă Julia scoasă din minți și repezindu-se la el, îi smulse din mână scrisoarea și rupse cu brutalitate sigiliile. Citind conținutul mesajului, scoase un geamăt de furie.

„Suntem salvați” își spuse Floris.

— Suntem pierduți, murmură Adrien.

— Poftim, citește, îi întinse ea scrisoarea bărbatului mascat, lividă la față.

— Aveți grijă, nu întindeți prea tare coarda, domnule conte VORONȚOV strigă Adrien. Ați mers și-așa prea departe. Sunteți pe cale de a comite un act de lesmajestate.

Cancelarul tresări. Nu se așteptase să fie demascată de perspicacitatea tânărului francez. Își smulse masca și îl privi lung, frământat de sentimente contradictorii. Până la urmă se lăsă învins de curiozitate. Se apropie de flacăra torței și citi:

„Prea-Iubitul meu Frérot,

Datorită dumitale, mica noastră prăvălie, curățată de șobolanii care mișunau, cunoaște o oarecare prosperitate. Din nefericire, o biată femeie singură n-are întotdeauna forța necesară pentru a mînui fîrașul și mătura, nici pentru a se face ascultată de băcanii ei. Ești la curent că legăturile de sînge cele mai apropiate mă leagă de tânărul văr pe care ni l-ai trimis personal în misiune. Ne-am gândit deci să-l numim patron și moștenitor al magazinului nostru, în felul acesta nu vom mai avea nevoie de serviciile subalternilor noștri care nu sunt mai breji decât ai voștri (între noi fie vorba). Marea prietenie pe care mi-ai arătat-o mă îndeamnă să te rog să-mi dai voie să-l legitimez pe acest tânăr care va întări între prăvăliile noastre schimburile cele mai eficace și mai afectuoase.

Află, prea-iubitule Frérot și prea-scumpe prietene, că voi rămâne întotdeauna a ta fidelă și sinceră

Elisabeta”

— Foarte mulțumesc pentru „Subalterni”, mormăi Voronțov.

— Ai citit? rânji Julia... ha... vrea să-l ia de bărbat!

Floris izbucni într-un râs dureros.

— Vai, Maică Elena, ce-ți dă prin gând!

Voronțov se apropie de tânărul care îl sfida din priviri.

— Vai, draga mea, nu mă așteptam să fii atât de puțin perspicace, ca și mine de altfel. Privește... privește cu atenție... ochii ăștia verzi și bucele astea negre... le-am văzut în nenumărate portrete oficiale... ei? Aha, ai priceput deci cheia misterului. Da, l-am arestat și l-am umilit chiar pe fratele împărătesei. Măine acest domn va fi Țarevici... și ne va tăia capetele.

— Trebuie să recunoști Voronțov că aș face-o cu cea mai mare plăcere, spuse insolent Floris, cel puțin în ce te privește pe dumneata. Capul domnișoarei fiind prea frumos, pe cinstea mea, cred că o bătaie bună i-ar îmblânzi caracterul.

Adrien oftă. Ce diavol îl împingea pe mezinul lui să-și exaspereze astfel inamicii? Voronțov era pe punctul de a-i replica, când numitul Vasili apăru din nou și-i șopti ceva la ureche cancelarului, care se ridică, brusc grăbit.

— Vedeți, domnilor, spuse el dintr-o suflare, situația e foarte complicată. Îmi propusesem pur și simplu să determin izgonirea voastră din Rusia, numai că acum, această scrisoare schimbă totul.

Ieșind, o trase pe Julia după el, spunându-i cu ironie:

— Vino, draga mea, să chibzuim și să-i lăsăm pe acești domni să se odihnească.

Prizonierii rămaseră singuri cu cei cinci surdo-muți care nu primiseră nici o dispoziție în privința lor și în consecință nu le dădeau nici o atenție.

— Ah, boierule, ar fi trebuit să sucesc gâtul acestei Mengden, ca unui pui de găină, se căina Feodor, trăgând de lanțuri în speranța zadarnică de a le sfărâma. În ciuda forței lui herculeene, ucraineanul nu reuși să clinească nici măcar un inel.

— Lamă Ascuțită, râul nu se seacă cu lingurița, își șopti Li Kang, dar dacă prințul e departe, Budha se află acolo sus.

Cei patru îl cunoșteau prea bine pe Li Kang pentru a înțelege că vorbele lui ascundeau un mesaj precis și își ridicară privirile spre trapa de deasupra lor, pe unde începuse să se strecoare o firavă rază de soare. Câteva pietricele căzură de sus și curând în crăpătură se ivi mutrița lui Georges-Albert.

— Hei, domnule conte... domnule cavaler... mă auziți?

Floris și Adrien se priviră năuciți. De când începuse maimuțoiul lor să și vorbească?...

— Cum aş putea să vă scot de aici, ca să câștig și manșa a treia...

— Ah, dumneata erai, Beaupéou, șopti Adrien.

— Păi cine altcineva, domnule Conte, spuse agentul secret, arătându-și o bucățică de chip prin trapa întredeschisă.

— Ești singur? întrebă Floris.

— Da, cu Georges-Albert.

— Teamă mi-e că suntem prea înlănțuiți și prea bine păziți ca să poți încerca ceva, prietene, bombăni Feodor.

— Voronțov și Mengden ne-au arestat fără știrea nimănui. Pleacă în galop și previn-o pe țarină sau caută-l pe marchiz, e singura noastră șansă, șopti Adrien.

— Păi tocmai marchizul m-a trimis în căutarea voastră. S-a făcut foc și pară că ați plecat fără să-l

anunțați și pe el.

— Al naibii Trotti ăsta! zâmbi Floris. Și cum de ne-ai găsit?

— Datorită lui Georges-Albert care cobora spre oraș.

— Nu te-a văzut nimeni apropiindu-te de bastion? se neliniști Adrien, privind de jur-împrejur, deși surdomuții nu le dădeau nici o atenție.

— Nu... nu, cu siguranță că nu.

— Bine, atunci du-te iute sau altfel s-a zis cu noi.

— Noroc, prietene, adăugă Floris.

Sus, raza de lumină dispăru. Prizonierii se priviră înviorați. Începeau să prindă curaj. Aveau oricum o speranță.

— Domnul Beaupéou acesta, e un tip pe cinste, spuse Grégoire într-un suflet.

— Coarnele bourului negru să-l apere pe mărinimosul nostru prieten, murmură Li Kang.

Deodată răsună o împușcătură, urmată de un răcnet victorios.

— Dumnezeule, dac-au pățit ceva n-am să mi-o iert cât voi trăi, șopti disperat Floris închizând ochii.

— Ha, ha! L-am atins drept în inimă! tună glasul triumfător al Juliei de Mengden. Ce credeau ei, că pot să ne păcălească? Ticăloșii! Las' că le arăt eu...

De sus Beaupéou le strigă, cu ultimele puteri:

— Din... păcate... a treia manșă... am pierdut-o... domnule conte... ah, Sire, mi-am ratat... misi... iertare... Sire.. vă... ah. și bietul agent își dădu duhul.

— Urmăriți animalul ăla blestemat, să nu care cumva să ne scape! urlă Julia.

O ploaie de gloanțe se abătu asupra lui Georges-Albert care sări pe după ruinele unui zid și se ascunse într-o

vizuină de vulpe, din fericire pustie la ora aceea, hotărât să aștepte acolo căderea nopții.

— Asasini nemernici, îi înfruntă Floris disprețuitor pe Voronțov și pe Julia care intraseră în temniță cu pistoalele încă fumegânde. În tunica ei de călugăriță, funesta creatură părea mai malefică decât oricând. Văzând zâmbetul ei satisfăcut, Floris pricepu că soarta le era pecetluită.

— Vai, se poate să vă enervați așa, domnule... fost Duce de Petersburg, rânji cancelarul. Fräulein Julia e cam nervoasă, asta-i tot. Și vă mulțumim tuturor pentru interesanta conversație avută cu nefericitul acela de spion cu zilele numărate.

Voronțov zâmbi Juliei cu gândul la curtea unde Beaupéou zăcea cu ochii larg deschiși, părând a privi corbii care începeau deja să zboare în cercuri din ce în ce mai strânse pe deasupra lui.

— Nici un mesager nu vă precede și nimeni nu știe unde vă aflați în clipa de față. Ați vrut să ne trageți pe sfoară, dar cu mine nu vă merge, șuierea Julia cu un zâmbet crud.

— Vă contrazic, domnule, i se adresă Adrien lui Voronțov, făcând abstracție cu bună știință de diabolica femeie, împărăteasa știe că aveam asupra noastră mesajul pe care ni l-ați furat și nu va accepta dispariția noastră.

Voronțov îl privi cu atenție și după o clipă de gândire îl întrebă perfid:

— E adevărat... nu va accepta... dar cine vă spune că Majestatea Sa nu s-a răzgândit... și nu m-a însărcinat pe mine să recuperez acea scrisoare primejdioasă, debarasându-se cu aceeași ocazie de o familie... cam

nedorită?...

Floris îl privi, palid ca un mort. Ochii verzi scăpărau năprasnic.

— Jură pe viața dumitale și pe onoarea dumitale de gentilom, că țarina ți-a poruncit să ne arestezi!

Voronțov nu șovăi:

— Da, domnule, aș fi preferat să nu aflați asta niciodată; dar jur pe capul meu, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, că nu fac decât să împlinesc porunca suveranei mele...

Julia de Mengden izbucni în râs. Era prea frumos să fie adevărat.

— Ce să-i faci, tinere, așa-s femeile, schimbătoare, spuse ea, aplecându-se asupra lui Floris.

Floris își întoarse disprețuitor capul într-o parte.

— Atunci ce mai așteptați, isprăviți odată tot cercul ăsta. Împușcați-ne ca pe niște câini, strigă Adrien, care se îndoia de adevărul spuselor lui Voronțov.

— Nu, domnule, orice ai crede dumneata despre mine, asasin nu sunt, protestă cancelarul. De ce să-mi încarc conștiința și să-mi murdăresc mâinile cu sângele vostru, domnilor? Ei bine, nu. Veți face pur și simplu o mică plimbare... pe cheltuiala Majestății Sale... Împărăteasa Elisabeta.

Prizonierii se priviră mirați, neînțelegând unde voia să ajungă cancelarul.

— Veți porni pe un drum de unde nimeni nu mai vine înapoi... veți deveni niște simple cifre...

— Ha, ha, îl întrerupse Julia, vă expediem cu tot dragul... pe drumul... pe drumul fără întoarcere al... SIBERIEI!

— Dacă-mi vei pica vreodată în mână, va fi vai și amar

— Jacqueline Monsigny —

de tine, năpârcă veninoasă! răcni Adrien.

Floris închise ochii murmurând:

— Te răzbuni pe bastardul tău... RUSIE!

Partea a treia

FATALITATEA

Capitolul XXIII

Domnule Feldjaeger, de la Kazan încoace convoiul nostru e urmărit de „Limbile roșii”.

— Sunt mulți?

— Vreo treizeci.

— La ce distanță se află de noi?

— La vreo trei verste...

— Or fi niscaiva gunoieri care adună resturile de la masa noastră. Dă-le pace.

— Am înțeles, domnule Feldjaeger.

— Hei! Să nu încetiniți pasul, până-n seara vreau să ajungem la Perm.

Floris își lăsă capul în piept, ca nu cumva soldatul să bage de seamă că trăsesese cu urechea la convorbirea lui. Îl așteptă să se depărteze, apoi îl întrebă în șoaptă pe Adrien:

— Psst... frățioare, cine-or fi „Limbile roșii”?

— Habar n-am. Gardienii plesniră din bice.

— Mișcați-vă, trântorilor. Mai repede! Gura, viermi puturoși ce sunteți!

— Dă-i drumul, n-auzi, melc bătrân!

Floris făcu un salt lateral, ca să primească el lovitura de gârbaci în locul lui Grégoire. Se înfioră de durere, dar nu scoase un sunet, deși zdreanța care-i ținea loc de cămașă se înroși de sânge. Închise ochii o secundă și simți că i se umple pieptul de ură neputincioasă. O singură întrebare îi frământa creierul, obsedându-l până la nebunie: Voise cu adevărat Elisabeta să scape de el,

sau era invenția lui Voronțov? Otrava îndoielii îi măcina sufletul și puterile. Nu visa decât planuri de evadare și de răzbunare în timp ce-și târa picioarele prin noroiul gros, cot la cot cu tovarășii lui de nenorocire, sfâșiat de remușcare pentru moartea lui Beaupéou și neliniștit pentru soarta lui Georges-Albert. Lanțurile de la glezne erau grele și îl răneau. Ca toți ocnașii, Floris și le înfășurase în jurul mijlocului, ca să poată păși mai ușor.

— Ține pasul, dă-i drumul, mai iute, ticăloșilor.

La trecerea nefericiților proscriși, țăranii de pe ogoare dădeau drumul la coarnele plugului ca să-și facă în grabă semnul crucii apoi o tuleau de le sfârâiau călcâiele.

Floris își alătură glasul melopeei îngânate de ocnași:

„Haai... hooo... pe malul mării... mi-am uitat desaga...

Colo-ntro izbă... și mi-a luat-o... Baba Jaga²⁹”

Edecarii își răspundeau de pe cele două maluri ale Kamei, pe când trăgeau de zor, cu odgoane împletite care le zdrobeau bieteles spinări, un șlep atât de încărcat cu bușteni încât amenința să se scufunde dintr-o clipă în alta. Floris trăgea de odgon mai tare ca toți ceilalți. Aproape că îi făcea plăcere să simtă cum, cânepa, întărită ca fierul, îi crapă pielea. Durerea îl împiedica să gândească, îi ajuta să nu-și piardă mințile de disperare. Ura adunată în suflet începea să-i întunece rațiunea.

— Julia de Mengden e Baba Jaga! Am s-o caut și pe lumea ailaltă, mârâi el, împiedicându-se la fiecă pas, pentru că lanțurile grele i se încolăceau de glezne ca niște șerpi înghețați.

²⁹ Personaj malefic din basmele populare.

„În ea se află... toată libertatea mea...

Amarnic plânge și suspină... dar puterea...

Puterea-o am aici... cu mine... toată-ntreagă...

Și cât o am... viața-mi este... încă dragă...”

— Mai iute, câinilor... trageți... mai iute!...

Ocnașii erau în așa hal de năuciți de chin, de foame și de frig, încât aproape că nu mai simțeau ploaia de lovituri și pierdeau noțiunea timpului, uitând să mai numere zilele. Noaptea nenorociții se înghesuiau unii într-alții pe pământul gol care, spre ceasurile dimineții, începea să se întărească și să înghețe. Câte un ocnaș nu se mai trezea la venirea zorilor. Era scos din lanțuri și părăsit în marginea drumului, pradă lupilor și corbilor.

— În curând o să-mi vină și mie rândul, le spunea melancolic Grégoire lui Feodor și Li Kang care-l duceau mai mult pe sus. Bravul bătrân slăbea văzând cu ochii. Pântecelul lui rotofei de venerabil notar și obrajii lui bucălați se topiseră de tot. Floris și Adrien erau disperați, întrebându-se dacă bunul lor prieten avea să reziste la un asemenea tratament neomenos și la soarta aspră care-i aștepta la capătul aceluia periplu... Unul dintre tovarășii lor de lanțuri, fost popă, cel puțin așa pretindea el, deși nările lui crestate, ca cele ale condamnaților de drept comun îi cam puneau la îndoială spusele, le dezvăluise etapele călătoriei:

— Tu cine ești, prietene întru nefericire? îl întrebase „preotul” pe Floris, când fuseseră înlănțuiți laolaltă, la formarea convoiului de ocnași de la Râbinsk.

Floris îl privise pe bărbatul căruia din pricina bărbii lungi și stufoase era imposibil să-i atribui o vârstă anume. Avea ochi inteligenți și o expresie șireată, de om

pus pe șotii.

— Crezi că mai știu cum mă cheamă, tăicuțule? îi răspunse sincer Floris.

— Aha... mi se pare mie sau tu și tovarășii tăi sunteți... „politici”?

— Cam așa ceva.

— Vezi c-am ghicit? Prea aveți pielea obrazului nebătută de soare și mâinile prea vă sunt albe. Te pomenești că îi fi vreun domnișor de neam mare, căzut în dizgrație, ai? Eu nu sunt decât un sărman preot osândit pe nedrept pentru că am îndrăznit să tai un copac din pădurea boierului meu. Ah, prințul e departe și Dumnezeu e acolo sus...

— Bietul de tine, murmură Floris, mișcat de atâta nedreptate și sărăcie.

— Te-am văzut sosind cu prietenii tăi într-o caleașcă închisă și păzită cu strășnicie. I-am auzit pe soldații care v-au adus spunând căpeteniei convoiului nostru: „Sunt niște răsculați primejdioși. Nu îngăduiți nimănui să destăinuie așa-zisele lor „revelații”, sau de nu, plătiți cu capul!”

Gârbaciul temnicerului șfichiuisse spinarea preotului.

Floris protestase:

— Lașule, lovește-mă pe mine, omoară-mă dacă vrei, dar lasă-l în pace pe amărâtul ăsta de popă!

— Așa? Atunci, na, poftim, mai na, dacă vrei cu tot dinadinsul...

Floris se prăvălise la pământ, năucit de loviturile sălbătice ale brutei. Îl salvase un alt gardian care intervenise spunând celuilalt:

— Hei, ajunge! Nu uita că o să avem nevoie de brațe zdravene și ăsta pare destul de bine clădit,

deocamdată...

Adrien se repezise să-și ajute fratele.

— Fii cu băgare de seamă, Floris, nu-i mai provoca.

— Dar asta și vreau, frățioare, să mă omoare, să scap odată... cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Of, boiernașule, ascultă de înălțimea Sa, rabdă, suflete, om ieși noi la liman odată, mormăise Feodor fulgerându-l din unicul lui ochi pe gardian.

— Al grijă, Floare de Mai, rugina mănâncă fierul... necazul frânge inima, șoptise Li Kang clătinându-și codița.

— Vai, domnule Cavaler, în ce hal v-au adus, gemu bravul Grégoire văzând obrazul însângerat al stăpânului său, marcat pentru totdeauna de o cicatrice adâncă.

Floris își pipăi falca învinețită și oftă:

— Dragii și bunii mei prieteni, voi ați trebui să mă rupeți în bătai pentru că v-am târât după mine în capcană și când colo vă arătați în continuare buni și devotați mie... Dac-ați ști ce rușine îmi este!

— Lasă, boiernașule, știi bine că te-am urma și la capătul lumii de-ar fi cumva nevoie.

— Teamă mi-e că într-acolo ne și ducem, bunul meu Feodor...

— Dragi frați de lanțuri, Zoloti Vorotov vă găsește tare simpatici, îi tăie vorba preotul, făcând o plecăciune adâncă, așa că îngăduiți-i să vă dea un sfat, fără de care nu veți rămâne nici unul în viață. Treceți cât mai neobservați, ca să nu pieriți uciși de knut. Odată ajunși în Siberia, e mai simplu de supraviețuit.

— S-ar zice că ai mai făcut odată drumul ăsta, părințele, observă Adrien.

— Păcatele mele, se poate, tinere cu limbă ascuțită, să

spui așa ceva despre un biet slujitor al Domnului, pe nedrept osândit pentru a fi împrumutat o iapă șchioapă de la un neguțător din Novgorod? Nu, ferita sfântul, nu l-am mai făcut, dar mi s-au povestit și mie multe de-a-lungul vieții mele de duhovnic.

„Răspopitul ăsta a mai fost deportat o dată, își spuse Adrien. O fi fost condamnat pentru o tâlhărie mărunță, pe care o povestește de fiecare dată altfel, dar nu contează, „știința” lui ne poate fi de mult folos în călătoria noastră.”

— Bine, părințele, rosti el cu glas tare, n-ai vrea să ne împărtășești și nouă ceva din câte ți-au auzit urechile?

— Cum să nu. Va să zică, mai întâi suntem adunați cu toții aici, în tabăra de la Râbinsk, de unde coborâm pe firul de sus al Volgăi, pe la Kostroma și Nijni-Novgrod. Până acolo nu e prea greu, pentru că ne poartă șuvoiul repede al Okăi, care se varsă în Volga cea mare. De la Kazan însă, e nenorocire, fraților, pentru că trebuie să urcăm cursul Kamăi trăgând după noi șlepurile și acolo, luați seama, începe să ne dea târcoale moartea.

— Și până unde mergem de-a lungul apei?

— Până la Perm, frate ucrainean. Acolo or să ne încarce în căruțe solide, cu zăbrele groase de lemn, cu care o să traversăm munții Urali. Pe urmă ajungem la fruntariile Siberiei. La Ekaterinburg, ochii voștri își pot lua adio de la tot ce au cunoscut până atunci. Vom fi târați spre Tiumen, Tobolsk, Tomsk și în sfârșit, ultima noastră destinație, Irkuțk.

— Doamne Dumnezeule, v-am spus eu că toate astea se vor sfârși prost. Oh, la, la, nu stăteam noi bine și liniștiți la Versailles? Și... acest Irkuțk, domnule Conte, sau cum îi mai zice, unde se află? Ce-o să ne facem noi

acolo? începu să se vaite Grégoire căruia stăpânul său îi tradusese între timp cele spuse de preot.

— Irkuțk se află la capătul lumii, o să muncim acolo în minele de aur de pe valea Amurului...

— Frumos nume pentru așa un loc, n-am ce zice, gemu Grégoire din ce în ce mai disperat.

Floris și Adrien îi priviseră întrebători pe Feodor și pe Li Kang, cu aerul că în ei se afla întreaga lor speranță.

— Găsim noi ocazia să o tulim în călătoria asta. Nu e dracul chiar așa de negru. Pariez că o să evadăm înainte să ne îngroape ei în valea Amurului! se îmbărbăta de unul singur Floris, văzând că cei doi tăceau chitic.

Între timp ajunseseră la câteva verste de Perm. Gardienii nu-i slăbiseră o clipă din ochi. Periplul se desfășura întocmai după cum prevăzuse Zoloti Vorotov. Pe cei cinci începea să-i cuprindă disperarea... Cum să evadeze cu câte o jumătate de pud de fierărie agățată de picioare! Feodor încercase să se pună bine cu gardienii, oferindu-se să repare cârma avariata a șlepului. Trudise lungi ceasuri în șir, cu apa până la brâu. Odată reparația încheiată, promise mai întâi o vadră de bere, pentru buna lui purtare, și apoi douăzeci de lovituri de knut. pentru că furase o pilă... Numai constituția lui robustă de ucrainean și o pomăda miraculoasă pe care Li Kang izbutise s-o ia cu el îl salvaseră de la o moarte sigură. Adrien poruncise ca nimeni să nu mai încerce asemenea experiențe. Era preferabil să aștepte cu toții un moment propice... care însă nu se arăta de fel. Cu trupurile mâncate de viermi, cu fețele supte și acoperite de bărbi hirsute, Floris și tovarășii lui erau la capătul puterilor.

„Haai... hoo...”

— Trageți de odgoane... strângeți parâma... puturoșilor. Stop! Facem popas. Rămânem aici peste noapte.

Ocnașii prindeau din zbor codrii de pâine mucegăită distribuită la grămadă. Floris înghiți pe nemestecate câteva îmbucături din rația lui și bău, ca toată lumea, apă din fluviu, fără să mai aibă puterea de a se spăla pe mâini. Se, prăbuși pe spate, în iarba îngălbenită de toamnă. Feodor și Li Kang se ocupau de Grégoire, masându-i gleznele și reconfortându-l care mai de care.

Floris privi în amonteale fluviului, unde se zăreau primele case de la marginea orașului Perm, apoi ridică privirea spre cerul acoperit de nori negri și foarte joși. În depărtare, înroșiți de razele apusului, se profilau Munții Urali.

„Iată granița spre necunoscut, își spuse tânărul. După ce vom trece de munții aceia, nimic nu va mai fi ca înainte iar bastardul din mine va înceta să existe...”

Floris se înfioră înfrigurat. Noptile erau din ce în ce mai răcoroase. Foarte curând aveau să degere în timpul somnului. Își contemplă picioarele goale în niște cizme flendurite, își privi fratele și prietenii îmbrăcați în zdrențe. Își înăbuși cu greu un hohot de plâns. Pentru prima oară în viață îl copleșea disperarea.

„O să crăpăm cu toții, nu mai avem zile multe și totul e numai și numai din vina mea... bieții mei prieteni, i-am tras după mine... de ce să plătească ei și cu fratele meu pentru nesăbuiința mea?... Doamne, iartă-mă...”

Un somn de copil îl cuprinsese, scutindu-l pentru câteva ceasuri de vârtejul interior care amenința să-i zdruncine mintea. Adrien îl privi cu duioșie. „Așa, frățioare, dormi, dormi și uită de chinul care te roade...”

Câteva minute mai târziu, adormiră cu toții. Grégoire sforăia între Feodor și Li Kang care îl încălzea cu trupurile lor. Floris și Adrien îl strâneau între ei pe prietenul lor, preotul. Floris visa că... regele îi întindea mâna... auzea glasul răgușit al lui Ludovic al XV-lea. Floris îl atinge... regele râdea. „Ah, Floris, prietene, cât mi-ai lipsit... și tu Adrien!” Împrejurul lor era lume multă, agitație. Totul se tulbură brusc. Floris se mișcă. Lanțurile zornăiră, fu cât pe ce să se trezească... dar Elisabeta se apropia de el... ba nu, pășea agitată de la un capăt la celălalt al camerei... plângea. „Vai, dragă frate, unde ești, unde-ai dispărut?”... apoi chema un bărbat mascat și îi porunca cu un glas aspru, de nerecunoscut, plin de ură: „Prindeți-l... arestați-l pe Floris!”... Tânărul se cutremură de durere, oftă și se întoarse pe partea cealaltă. Un înger trecu... surâse și respirația i se liniști... Baptistine îi întindea brațele: „Of, Floris, dragul meu, vino să mă iei de aici, te aștept...” Floris se simți cuprins de o stranie tulburare... O recunoștea pe Baptistine, ochii ei, zâmbetul ei... dar crescuse, era o adevărată domnișoară și îi simțea inimioara bătând lângă pieptul lui. Încercă să o păstreze încă o clipă lângă el, o auzi chicotind... și imaginea se tulbură din nou... Julia de Mengden se arunca asupra lui, sugrumându-l. Floris se lupta cu ea cu bucurie lubrică. O apucă de gât și începu să i-l strângă ca într-un clește...

— Hei, aoleu, ajutor, mă strângi de beregată pe mine, prietenul tău, Zoloti, săriți, mă omoară!

Floris se trezi din vis, năuc. Acum era absolut convins că nu mai avea mult până să-și piardă mințile. La oarecare depărtare de ei, soldații se ridicaseră în capul

oaselor, gata să intervină cu gârbacele lor...

Floris scutură cu tristețe din cap:

— Iartă-mă, părintele Zoloti, am visat urât...

— Ei, da, tu ai visat și eu eram să mă trezesc pe lumea ailaltă. Da' știu că al putere, nu glumă, bodogăni preotul frecându-și omușorul.

Deodată Floris tresări: lângă capul lui, un pachetel învelit în cârpe răspândea o îmbietoare aromă de mâncare. Ducând degetul la buze îi făcu semn preotului să tacă și privi atent de jur-împrejur. Oare nu era vreo capcană a gardienilor, menită să-i supună cine știe cărui nou supliciu? Floris întinse cu precauție mâna, apucă pachetul și-l desfăcu cu mâinile tremurând de emoție. Înăuntru se aflau bucăți de carne fiartă, câteva cepe, niște slănină și un ulcior cu vodcă. Floris îl zgâlțâi de umăr pe Adrien care îi trezi la rândul lui pe Feodor, Li Kang și Grégoire. Toți cinci împărțiră cu Zoloti cina picată din cer, hotărând, de comun acord, să nu sufle o vorbă celorlalți nenorociți din convoi, de vreme ce oricum hrana n-ar fi ajuns pentru toți. A doua zi în zori ocnașii părăsiră șlepurile ajunse la destinație și porniră înspre oraș. În drum, trecură pe lângă niște cariere de marmură, și niște saline unde asudau din greu alți condamnați la muncă silnică. Floris speră o clipă că se vor opri acolo și îl privi întrebător pe Zoloti Vorotov.

— Ehei, ai vrea tu, frățioare, dar nu, noi suntem niște ticăloși primejdioși, aici nu sunt lăsați decât ocnașii cumsecade... cei ce n-au de ispășit decât un an sau doi de condamnare, nu ca noi... of, amărâtul de mine, de trei ori blestemat... condamnat pe nedrept pentru că am îndrăznit să beau laptele covăsit al unei oi afurisite, fără să știu că e a patriarhului...

Adrien îi făcu cu ochiul mezinului său. Cunoșteau pe dinafară repertoriul preotului, singurul lor prilej de amuzament în toată grozăvia pe care o îndurau. Oricum, în dimineața aceea se simțeau ceva mai optimiști. O ființă umană se gândea la ei și le întinsese o mână de ajutor.

Floris de-abia aștepta să se înnopteze iarăși. Îmbătat de speranță, aproape că nu mai simțea greutatea lanțurilor.

„Bieții nenorociți”, îi compătimiră două gospodine privind procesiunea lentă a ocnașilor în fiare, însoțiți de zornăitul acela infernal.

„Vă mulțumesc pentru mila voastră, măicuțelor...” murmură Floris. Aproape că uitase că pe lumea asta mai existau și ființe libere și fericite și se uita cu mirare la orășenii care se interpelau vesel, scoteau apă din fântâni ori își vedeau de treburi. Deodată își dădu seama că mare parte dintre bărbați purtau înscrisă pe chip marca infamiei, ca și prietenul lor preotul, având fie o nară, o ureche, o mână, un picior ba chiar și nasul sau buzele, tăiate. Se aflau într-un oraș de foști ocnași... Floris se cutremură. Nu cumva îi aștepta și pe ei aceeași soartă? Nu cumva aveau să fie marcați, pe viață, în același fel? Ca pentru a-i confirma bănuielile, se văzură împinși de-a valma într-o baracă de la marginea orașului. Aici alți ocnași îi tunseră chilug. Floris era încântat. Prea îl mânca pielea capului. În schimb i se strânse inima la vederea buclelor aurii ale fratelui său, împrăștiate fără milă pe jos. Părul acela blond îi amintea de Baptistine... N-avea s-o mai revadă niciodată...

Fiecărui dintre ocnași i se distribui o zeghe și o pereche de pâslari. Floris îi încălță fericit. Nu și-ar fi

putut vreodată imagina că vor ajunge atât de rău și nu se putu împiedică să nu se gândească la destinul care, la distanță de zece ani, se repeta în termeni aproape identici... Hotărât lucru, Rusia nu le pria, n-aveau ce căuta acolo! Simțind că îl îneacă iarăși lacrimile, se așeză de-a dreptul pe pământ așteptând cu fatalism semnalul plecării. Adrien i se alătură. Se aplecară amândoi și se priviră într-o băltoacă cu apă stătută. Cine ar fi putut recunoaște în acești bărbați cu chipuri aspre, marcate de suferință, pe frumoșii cavaleri care, până nu de mult, erau răsfățații saloanelor și al frumoaselor doamne din Petersburg...

— Haideți porcilor, strigă Feldjaegerul, mai repede, adunarea, haideți, vă tratăm ca pe niște prinți, târătoare ce sunteți, grăbiți-vă, nemernicilor, pui de cățele turbate... Gardienii îi imbarcară ca pe niște vite în căruțe zăbrelite. Cei cinci izbutiră să rămână împreună, luându-l cu ei și pe Zoloti. Feodor privi încântat gratiile.

— Pentru mine, e o joacă de copil să le scol din țâțâni, boierule, șopti el.

— Teamă mi-e că și-au dat și ei seama de asta, îi răspunse Adrien arătându-i gardienii care înfășurau fiecă cușcă într-un veritabil brâu de lanțuri groase cât brațul de om.

— Nici păsărica nu mai scapă de aici, se posomori Feodor.

— În schimb condorul înfometat sfărâmă lanțul întărit de zeul Fou Hi, al cărui trup de șarpe... începu Li Kang, mângâindu-și codița pe care și-o putuse salva de tunsoare numai datorită lui Feodor care îl ascunsese în spatele lui.

— Ascultă, bătrâne, izbucni Feodor, dintr-odată

supărat pe întreg universul, dacă nu isprăvești cu zeii tăi, să știi că coada aia de șoarece eu cu mâna mea ți-o retez, m-ai înțeles?

— Vai, Lamă Ascuțită... doar atât izbuti să îngaiame Li Kang cu lacrimi în glas...

De douăzeci de ani de când se cunoșteau, nicicând nu-și insultase Feodor așa de rău, prietenul chinez...

— Isprăviți odată, se rățoi la amândoi Adrien. Ați și găsit momentul să vă dondăniți, bodogăni el înfuriat.

Gardienii dădură bice cailor și lungul convoi de căruțe se puse în mișcare, străbătând câmpia în direcția defileului ce străbătea Munții Urali. La început, fericiți de a fi scăpat de marșul lor infernal, ocnașii nu întârziară în a-l regreta. Fuseseră înghesuiți câte zece într-o cușcă concepută să cuprindă doar cinci. Nu li se îngăduia să coboare ca să-și facă nevoile și curând duhoarea deveni insuportabilă. Pe neașteptate, în cușca ocupată de Floris și de prietenii săi, se ivi o anume animozitate. Ceilalți ocnași îi invidiau pe cei șase pentru solidaritatea lor.

Unul dintre ei se strâmbă:

— N-am loc să-mi întind picioarele, fă-mi loc mormolocule, spuse el lovindu-l în burtă pe Grégoire care urlă de durere.

Floris se aruncă asupra individului care mirosea de-ți rupea nasul:

— Câine imund! răcni tânărul, cuprins de o furie demențială împotriva acelei brute.

Simțea o dorință imperioasă să-l ucidă. Celălalt dădea în el cu pumnii ca într-un sac. Floris, mânat de acel acces nebun de ură, izbuti să-i răsucescă brațul la spate, strângându-l de gât cu cotul îndoit. Ocnașul

horcâi și începu să dea ochii peste cap.

— Spurcăciune, te-am prins, atât ți-a fost! ricană Floris care-i strângea în acea clipă de beregată pe Julia, pe Voronțov, pe Elisabeta...

Îngroziți, ceilalți ocnași se traseră într-o parte. Adrien își apucă fratele de umăr, oprindu-i gestul ucigaș.

— Ajunge, frate, ajunge.

Floris se ridică în picioare urlând:

— Să nu mai îndrăznești să te atingi de unul din ei ori îți crap capul!

Floris începea să folosească vocabularul ocnașilor... Celălalt îl privi cu ochi mici încărcăți de ură. În timp ce-și freca gâtul amorțit, șuieră printre dinți:

— Data viitoare, unul din noi doi nu se mai ridică, de jos.

O lovitură de bici îi sfichiui, printre zăbrele:

— V-ați luat la bătaie, mortăciunilor, vă arătăm noi! se buluciră gardienii călare împrejurul căruței lor. Ocnașii mormăiră ceva nedeslușit. Fiecare își găsi un locșor și totul reintră în ordine. Foamea îi abrutiza, așa că ziua trecu fără alte incidente. La căderea nopții convoiul se opri. Caii trebuiau să se odihnească. Soldații le dădură câteva rații bune de ovăz. Ocnașii întindeau și ei mâinile printre gratii. Li se azvârliră câteva pâini mucegăite. Animalele erau mai de preț decât oamenii. Cineva imploră: „Lăsați-ne să ieșim, măcar pe timpul nopții”. Drept răspuns se auzi un plesnet de bici.

Din lene, gardienii preferau să-i lase pe ocnași în cuștile lor. Le era mai simplu să-i păzească așa.

— Crezi că o să mai vină misteriosul nostru vizitator și-n noaptea asta? întrebă în șoaptă Floris, după ce se convinge că ceilalți ocnași adormiseră.

— Să veghem, să pândim și vom afla, răspunse Adrien care nu se atinsese de porcăria de hrană distribuită de temnicerii lor.

— Ba eu, frate, zic mai bine să dormim. Mila Domnului e mare. De ce să vrei să știi cui datorezi această bucurie câtă vreme nenorocirea n-are nume, ca pentru mine, de-o pildă, pe nedrept condamnat...

— Ascultă, vorbărețule, îi tăie vorba Feodor, noi vrem să știm cine ne ajută pentru că, află de la mine, nici prin gând nu ne trece să rămânem închiși aici, să respirăm mirosul tău de țăp bătrân...

— Potolește-te, Feodor, șopti Adrien.

— Lamă Ascuțită are dreptate, moțai din cap Li Kang, motanul care scurmă, scurmă pentru el.

Era evident că micuțul chinez cânta în strună ucraineanului, doar-doar s-ar împăca cu el.

Grégoire își împreună mâinile. Își făcea rugăciunea, nesimțit, ca în fiecă seară.

Împrejurul lor, ceilalți ocnași începeau să se foiască. Tăcură brusc. Așteptară toată noaptea, până când, epuizați de atâtea emoții, sfârșiră prin a asculta de sfatul lui Zoloti, adormind buștean.

Floris se trezi, mângâiat pe frunte. Deschise ochii. Misteriosul vizitator venise din nou pe furiș, așezând pe genunchii lui un nou pachetel cu de-ale gurii.

— Ce mai e și misterul ăsta? își spuse Floris, încercând să scruteze întunericul.

Adrien îi puse mâna pe umăr:

— Ai apucat să vezi ceva, frățioare?

— Nu, e cu neputință... ori am visat, ori mi s-a părut că zăresc o siluetă de femeie, murmură Floris, brusc tulburat.

Capitolul XXIV

— Stop! Coborârea!

Caii nu mai făceau față urcuşului pieptiş, de munte.

— Dă-i jos din căruțe pe porcii ăia. Trebuie să ieşim din taiga înainte de căderea nopţii! răcni Feldjaegerul, plesnind o tuie cu gârbaciul.

Floris şi Adrien suspinară fericiţi. În privata aceea pe roţi simţeau că se îndobitocesc. Convoiul se opri. Animalele îşi infundau copitele în solul spongios, nechezând enervat. De ore şi ore, o ploaie mărunţă şi rece, care te pătrundea până la piele, preschimbase pădurea într-o nesfârşită turbărie.

Gardienii dezlegară lanţurile şi deschiseră cuştile bodogânind:

— Blestemată călătorie!

— Nu mai ajungem odată la Ekaterinburg!

— Nu tu femei, nu tu vodcă, ptiu, asta nu-i viaţă! Nu văd mare deosebire între ocnaşi şi noi, pe cinstea mea.

Lui Floris îi veni să râdă:

— Îi auzi? S-ar zice că ei sunt condamnaţi pe viaţă şi nu noi, îi şopti el lui Adrien pe când cobora din căruţă.

După atâtea zile de nemişcare petrecute în acel dezgustător furgon, picioarele refuzau să-i mai asculte şi se clătinau ca beţi. Traversarea Uralilor li se păruse nesfârşit de lungă, mai scurtă totuşi decât acest marş forţat prin taiga. În alte condiţii, Floris ar fi admirat splendoarea vegetaţiei. Arbori seculari îşi împleteau crengile la înălţimi nemaivăzute. Brazi, cedri, pini, aluni, mesteceni şi stejari străjuiau o potecă şerpuitoare tăiată

de mâna omului în desișul de nepătruns. De-a lungul ei, convoiul înainta cu greu.

— Mișcați-vă, animalelor, ori ne prinde zăpada pe drum. Atunci să vezi distracție, tună amenințător glasul Feldjaegerului.

Floris respiră adânc. Se urni din loc cu pași șovăielnici și întoarse o clipă capul să-și privească prietenii, comparând-înfățișarea lor cu a celorlalți deținuți. Zâmbi fericit. Toți șase arătau infinit mai bine. Adevărul este că erau pe cale să-și recupereze condiția fizică pentru că, în fiecare noapte, fără să poată descoperi de unde proveneau alimentele care le întăriseră puterile, miracolul pachetelului cu hrană se repetase. În seara aceea Floris își pusese în gând să nu se mai lase pradă somnului, ca să afle identitatea misteriosului lor salvator.

Cu o zi în urmă, unul dintre ocnașii din furgonul lor se stinsese de frig, de oboseală și, probabil, de foame.

— Atâta pagubă! mârâise inamicul lui Floris. Crăpând, ne-a făcut un bine. O să avem mai mult loc să ne întindem țurloaiele!

Floris se căi o clipă pentru a nu fi împărțit cu acel nenorocit nesperata rație picată din cer, apoi privi într-altă parte. Înțelegea cât de mult decăzuse din faptul că moartea necunoscutului îl lăsa nepăsător și că prima lui reacție nu se deosebise prea mult de a brutei de lângă el. Își trecu degetele peste țeasta rasă chilug, cu gestul mașinal cu care odinioară își dădea peste cap buclele ca abanosul, și porni împleticindu-se după furgonul ce suia din greu o colină argiloasă.

— Hei, prințule, geaba te ții cu nasu' pe sus, puți ca și mine, ocna te-o făcut de-o samă cu noi, hă, hă! rânji cu răutate unul din prizonieri.

Floris dădu să-l înjure, apoi se răzgândi: la urma urmei, mizerabilul avea dreptate. Acum nu mai era decât o simplă cifră. Cifra 108. Celălalt luă tăcerea lui ca o dovadă de lașitate și, ajungându-l din urmă, îi zvârli cu răutate în burtă lanțurile lui, făcute ghem:

— Ține, cară-mi-le, tu, prințule, ha, ha!

Sub șocul surprizei și al durerii, Floris se prăvăli în noroi. Soldații care mânau caii furgonului biciuiau animalele pentru a le obliga să înainteze. Caii se ridicară în două picioare și căruța alunecă, pornind de-a-ndăratelea. Într-o frântură de secundă, Floris văzu roțile apropiindu-se fulgerător de capul lui. Cu un efort disperat, izbuti să se ghemuiască și să se rostogolească într-o parte, mirat el însuși că în ființa lui supraviețuia intactă dorința de a trăi. În aceeași clipă Feodor pricepu primejdia de moarte care îl amenința pe tânărul său stăpân. Se aruncă în calea furgonului și, încordându-și spinarea, ca un Hercule, îl opri în loc de unul singur. Rămași în urma lui, Adrien și Li Kang dădură fuga să-i vină în ajutor. Sub povara aceea uriașă cazacul se făcuse stacojiu la față. Vinele de la tâmpile i se umflaseră, mai-mai să-i plesnească. Roata căruței se opri la un deget de capul lui Floris. Acesta se ridică de jos strâmbându-se de durere, dar teafăr. Cu pași hotărâți se îndreptă spre ticălos:

— Chestia asta, sufleteleule, ai să mi-o plătești.

Sub privirea lui fioroasă, ocnașul păli. Dădu să fugă dar de el se apropia Feodor, Li Kang și Adrien, ținându-și lanțurile în mâini, cu un aer amenințător. Mirosea a încăierare. Soldații din urma convoiului se repeziră, pocnind din bice.

— Dați-i drumul înainte, împingeți furgonul, leneșilor!

— Ai răbdare, tot îți pică el în mână, șopti împăciuitor Adrien.

Călăreții se depărtară, îndreptându-se spre furgonul dinaintea lor. Preț de jumătate de minut, ocnașii rămăseseră fără pază. Feodor le făcu semn cu cotul stăpânilor săi:

— Iute, să profităm de ocazie, boiernașilor!

Floris și Adrien ezitară o fracțiune de secundă, privindu-se întrebător.

— Nu, Feodor, șopti Adrien, lanțurile nu ne-ar lăsa să ne depărtăm decât câțiva pași.

Auzind o zornăială suspectă în urma lor, întoarseră capul. Bruta o tulise la goană, împreună cu alți doi ocnași din căruța lor. Cei doi frați și tovarășii lor continuară să împingă povara lor ca și cum nu ar fi observat nimic, fără să sufle o vorbă, așteptând să vadă urmarea evenimentelor, care nu se lăsă așteptată. Un tropot grăbit de copite și focuri de muschetă îi anunțară pe fugari că lipsa lor fusese descoperită. Zadarnic încercară să alerge în zig-zag printre copaci. Cât ai clipi fură prinși și aduși înapoi.

— Cincizeci de lovituri de knut pentru ticăloșii ăștia trei și alte câte zece celor care nu i-au denunțat! urlă Feldjaegerul apropiindu-se în galop de furgonul indisciplinaților. Înălțându-se în scări, continuă fioros, la adresa tuturor ocnașilor:

— Asta să vă slujească de lecție la toți; nu există evadare posibilă din convoiul „meu”, și nici din Siberia, nemernicilor! Asta e răsplata pentru că ne-am purtat omeneste, prea omeneste cu voi, până acum? Las’ că schimbăm noi foaia. Dați-i drumul, soldați, biciuiți-i la sânge pe porcii ăștia!

„*Omenește, auzi la el*”, bombăni Floris în timp ce soldații îl târau spre un copac pregătindu-și funiile să-l lege de el.

Impulsiv ca totdeauna, Floris răcni pe neașteptate:

— Feldjaeger, bătrânul a vrut să dea alarma, dar noi nu l-am lăsat.

Ofițerul schiță un gest. Soldații îl eliberară pe Grégoire care murmură, cu lacrimi în ochi:

— Puiule drag... nu trebuia... puiule...

— Iertare, prințule, tăinuși fuga... ești de-al nost...

— Ehei, bietule oc...

Floris nu mai apucă să-și termine fraza. O durere sfichiuitoare îi arse spinarea... doi... trei... patru. Foarte curând Floris pierdu socoteala loviturilor. Umerii îi erau carne vie. Soldații îl dezlegară și îl zvârliră în căruță, unde îl urmară, în aceeași stare lamentabilă, Adrien și ceilalți prieteni al lor. Grégoire se apucă să-i oblojească cu unsoarea lui Li Kang. Acesta gemea de credeai că i-a sosit ceasul. Floris încercă să se ridice într-un cot:

— Bătrânul meu Li Kang, pe tine te-au biciuit cel mai sălbatic!

— Oh nu, Floare de Mai, nu m-au biciuit, nu, îhî, îhî, nu, mi-au descoperit codița și mi-au tăiat-o, râzându-și de mine... îhî, îhî, nefericitul de mine, cum o să mai vină Budha să mă ia la el în ceasul morții? suspina Li Kang agitându-și moțul negru caraghios care i se ițea în vârful capului.

Soldații aruncară claie peste grămadă și trupurile însângerate ale celor trei fugari. Floris și Adrien încercară să le vină în ajutor, dar era inutil. Nu mai aveau mult de trăit. Unul dintre ei scuipa sânge. După câteva clipe își dădu duhul.

„*De profundis clamavi ad te Domine. Per mortem et sepulturam tuam*”³⁰ mormăi preotul Zoloti împreunându-și mâinile cu o strâmbătură de durere.

— Nu știam, părintele, că știi și latinește, se miră Adrien.

Convoiul se urni iar din loc.

— Da, boierule și mai știi și multe alte lucruri, grăi cu șiretenie răspopitul. De pildă că putem să ne rugăm Cerului și să-i mulțumim bunului Dumnezeu care în mila lui nemărginită a chemat la dânsul pre acești păcătoși a căror prezență ne incomoda din cale afară, mai ales acum, când se petrec asemenea ciudățenii în pădure...

Într-adevăr, o formă colorată păruse că se mișcă printre copaci. Floris și Adrien își ațintiră privirile într-acolo, dar nu putură desluși nimic prin perdeaua deasă de verdeață și crengi. O cioară trecu pe deasupra lor croncănind. Pe loc proscrișii uitară și de durere și de toate, cu cele cinci simțuri la pândă. Croncănitul se repetă.

— Asta nu e glas de pasăre, ci de om, boiernașule, șopti Feodor cu ochii sticlind de bucurie.

Câțiva soldați călări se apropiaseră de furgon. Prizonierii tăcură mâlc. Spre seară, un alt ocnaș porni spre lumea cealaltă

— Mulțumescu-ți, Ție, Doamne pentru milostiva Ta bunătate și nu uita, rogu-te, să-l chemi la tine și pe acest al treilea nefericit care imploră clemența ta. Îndură-te și pentru toate câte a îndurat, deschide-i o porțiță în paradisul tău, se ruga încetișor Zoloti, privindu-l țintă pe muribund. Acesta horcăi o ultimă

³⁰ Din adâncuri am strigat către tine, Doamne. Pentru moartea și mormântul tău.

dată și se stinse.

— „*Requiem aeternam dona eis Domine; et lux perpetua lucas eis*”³¹. Vă jur că amărății ăștia trei au avut noroc, bunul Dumnezeu îmi dă adesea ascultare. Acum toate s-au aranjat, pentru toată lumea și iată-ne, în sfârșit, singuri, adăugă Zoloti cu glas tare, plesnindu-se peste coapse.

— În orice caz, să nu-i prevenim pe soldați, ca să nu ne aducă pe cap alți ocnași, spuse Adrien, deși tovărășia cadavrelor care se tot prăvăleau peste ei, la cel mai mic hop, nu-i făcea nici o plăcere.

Întunericul devenise de nepătruns. Convoiul făcu popas într-o poiană. Soldații își montară corturile și izbutiră să aprindă un foc de vreascuri. Unul dintre ei începu să cânte, acompaniindu-se la balalaică. Avea un glas nespus de frumos, adânc și plin de alean. Ceilalți paznici se adunară în jurul lui, după ce mai întâi zvârliră printre gratii condamnaților, mizerul lor codru de pâine mucegăită. Cei șase prieteni pierduseră noțiunea timpului pentru că cerul era acoperit și nu se vedea luna. Tocmai începeau să-și piardă speranța și să creadă că cele petrecute în nopțile precedente fusese un vis, când deodată Floris sări în sus:

— Se aude un zgreptănat sub căruță... Un bulgăre negru îi sări în brațe.

— De data asta chiar cred că mi-am pierdut mințile... de unde răsari aici... doar te-am lăsat la două mii de verste depărtare... visez... nu e cu puțință... nu ești tu...

— Georges-Albert? murmură neîncrezător Adrien.

Maimușica îi privea, grozav de încântată de propria-i persoană. Plescăi scurt și le întinse o pilă și mai multe

³¹ Dă-i pace veșnică, Doamne; și ochii lui să vadă eternă lumină.

chei. Floris și Adrien se așternură imediat pe treabă. Curând inelele de la lanțuri cedară și cheile minune deschiseră lacătele ce fereau lanțurile cu care era încins furgonul. Feodor înșfacă două zăbrele și le îndoi cu un rânjet de satisfacție. De când aștepta clipa aceea! Li Kang și Zoloti piliră alte zăbrele, ajutați de Floris și Adrien. Pentru orice eventualitate, Grégoire căzu în genunchi și începu să se roage... Două lanțuri fură îndepărtate. Era îndeajuns. Deschizătura era destul de mare. Își ținură răsufierea și își ascuțiră urechea. În tabără domnea o liniște absolută.

— Dă-i drumul, Georges-Albert, suntem gata, șopti Floris.

Unul câte unul se strecurară afară din furgon și începură să se târască pe burtă, luându-se după maimuțoi, care le arăta calea. Deodată se auzi un foc de armă. Lui Floris îi îngheță sângele în vine.

— Ei, ce e, ce te-a apucat? se auzi o voce somnoroasă.

— Nimic, domnule Feldjaeger, mi s-a părut că iar ne dau târcoale blestematele alea de „limbi roșii”. Poate că nu era decât un lup.

Fugarii se făcură una cu pământul.

— Ah, Doamne, ce căutăm noi aici unde și-a înțârcat dracul copiii, gemu Grégoire cu obrazul înfundat în noroi. Floris îi opri lamentările, bătându-l afectuos pe umăr. Adrien înălță mâna. În tabără se reinstalase calmul și cei șase tovarăși o porniră din nou târâș spre pădure. Georges-Albert întorcea într-una capul să se asigure că se țin după el și le indica cu lăbuța încotro s-o apuce. Floris și Adrien evaluară distanța parcursă. Se aflau la mai bine de trei sute de picioare de convoi. Nu mai riscau să fie văzuți. Ridicându-se în picioare o luară

la fugă, urmați de ceilalți. Nu erau prea siguri pe picioarele lor, dar speranța le dădea aripi. După ce străbătură vreo două verste, se prăbușiră la pământ, gâfâind să le iasă sufletul. Georges-Albert țopăia în jurul lor ca să le dea curaj și să-i îndemne să-și reia marșul.

— Minunatul meu Georges-Albert, va să zică tu ne-ai hrănit, îl mângâie Floris.

Maimuțoiul dădu din cap bătându-se mândru cu lăbuțele în piept.

— Ascultă, Feodor, întrebă Adrien, gâfâind știi să-mi spui cine sunt „limbile roșii”?

— Păi... ei, boierule, șopti Feodor arătând înspre umbrele care îi înconjuraseră pe neauzite...

Capitolul XXV

— Fii binevenit, gagiule, spuse într-o rusă stricată bărbatul așezat turcește în fața focului, în timp ce cu gesturi delicate își aprindea o pipă lungă.

Floris cercetă din priviri interiorul grotei în care tocmai intraseră.

Într-un colț, pe o saltea groasă acoperită de țoale multicolore, dormeau câteva femei înconjurate de o droaie de copii. În acel adăpost natural se aflau mai bine de treizeci de suflete, plus cai, câini, pisici și capre. Bărbații și muierile lor aveau pielea tăbăcită de soare și de vânt, dovadă că-și petreceau mai toată viața sub cerul liber. În urechi purtau cercei de aur și salbe din același metal le înconjurau gâtul.

„Așa, va să zică, misterioasele «limbi roșii», sunt

țigani”³² își spuse Floris.

— Eu sunt Vajda Tamără... Căpetenia triburilor de romi. E-n regulă, fiii mei mi te-au adus teafăr. Ai scăpat din taiga. Așează-te, gagiule, continuă bărbatul cu pipă.

Floris îi dădu ascultare și își apropie mâinile de căldura focului.

— Dar oamenii ăștia din spatele tău, cine sunt, gagiule? întrebă căpetenia țăganilor.

— Cine să fie, decât fratele și prietenii mei, răspunse Floris, destul de mirat că șeful i se adresa numai lui.

— Aha! Noi nu te așteptam decât pe tine, dar nu-i nimic, dacă tot au ajuns, n-au decât să rămână... mormăi bulibașa molfăind între dinți ciotul de pipă. După câteva clipe îl scoase din gură și scuipă cu dexteritate o zeamă negricioasă, drept peste pălălaia focului.

— Soldații sunt pe urmele noastre, remarcă sec Adrien. Îți suntem recunoscători, Vajda Tamără pentru generoasa ospitalitate oferită, dar trebuie să plecăm.

Floris sări în picioare.

— Ai dreptate, haideți, prieteni!

Feodor și Li Kang înghițiră în sec, cu ochii la ceaunul de ciorbă de pe foc. Se ridicară cu vădit regret, trăgându-i după ei pe Grégoire și pe Zoloti.

— Una ca asta nu s-ar fi întâmplat în Ucraina, mormăi dezamăgit cazacul.

— Și nici în cea mai mare și mai puternică țară din lume, susură Li Kang.

— Serios, domnule? tare mi-ar plăcea și mie să știu care o fi țara aia, îl repezi Feodor, mai prost dispus ca

³² Limbi roșii, Romi, Kăloși, Zingari, Bumieni, Caraci, Boemi, Rabuini, Egipteni, etc. sunt diferitele denumiri date în diferite țări țăganilor.

niciodată.

Îi ghiorăiau mațele de foame și nu-i ardea de lăudăroșeniile chinezului. Înțepat, acesta deschise gura să-i răspundă că, de bună seamă, țara cea mai frumoasă, și mai ospitalieră din lume era Imperiul Celest, dar bulibașa Tamără care îi lăsase pe fugari să facă stânga împrejur, strigă după ei:

— Ei, gagiule, stai, așteaptă!

Floris întoarse capul peste umăr și îl privi.

— Te-ai supărat pentru că am vorbit așa despre prietenii tăi... citesc asta în ochii tăi care fulgeră de mânie... Fie, rămâneți cu toții. Când un Kălo s-a apucat de o treabă, o duce la bun sfârșit. Așezați-vă și ospățați-vă din mâncarea noastră. Nu care cumva să refuzați, ar însemna să jigniți de moarte tribul Romilor, adăugă bulibașa, arătându-le imensul ceaun din care se înălțau aburi plăcut mirositori.

Feodor și Li Kang îi aruncară o privire întrebătoare lui Adrien. Acesta le făcu semn să primească invitația și cu toții se așezară în fața bulibașei și a unor străchini de lemn umplute cu o ciorbă nemaipomenită în care pluteau arici împănați cu usturoi. Li Kang zâmbi și sugând cu delicatețe oscioarele îi dădu un cot lui Feodor care scuipa, se îneca și improșca de jur-împrejur resturi alimentare. Neobișnuit cu acel tip de bucătărie, lui Grégoire îi rămase în gât un ac de arici. Zoloti îl ajută frățește vârându-i în beregată trei degete murdare și scoțându-i acul înfipt într-o amigdală. Georges-Albert lăpăia ciorba cu un zgomot infernal. Adrien aruncă o privire severă tovarășilor săi și se adresă politicos căpeteniei țiganilor:

— Îți mulțumim, Vajda, pentru ospitalitatea și

mâncarea asta minunată care ne redă puteri.

— Ha, ha, astea's bucate de-ale noastre, cum numai cei din tribul Kălo știu pregăti. Sunt bucuros că le găsiți pe gustul vostru, gagiule, pentru că de obicei străinilor nu le prea plac. Frații mei ucid ariciul dintr-o singură lovitură peste bot. Pe urmă femeile îl ung cu noroi, așteaptă să se usuce crusta, îl trec prin flacăra până cade crusta, apoi îl aruncă întreg într-un ceaun cu fiertură de urzici, oțet, usturoi și seu proaspăt de berbec. Secretul bunătații stă în mațele care nu se scot și pe care le sugeți în clipa asta, gagiilor, le explică bulibașa, frecându-și încântat mâinile.

Cu toată foamea lor de lup, Floris și Adrien simțiră că li se întoarce stomacul pe dos. Reprimându-și cu un efort supraomenesc reflexul de a scuipa îmbucătura pe care tocmai o mestecau, izbutiră să înghită stoic excrementele ariciului, schițând chiar și un zâmbet amabil. Feodor, care nu fusese atent la vorbele țiganului, se frecă satisfăcut pe burtă, cu un râgâit de plăcere:

— Pe Sfântul Gheorghe, să nu-mi spuneți mie Feodor Tartakovski dacă am mai gustat ceva așa de bun din tinerețile mele, de când galopam pe malul Niprului și până acum...

Căpetenia țiganilor dădu din cap, încântată, cercetându-și cu atenție oaspeții, unul câte unul, deși era evident că cel mai mult îl interesa persoana lui Floris.

— Nu ești curios, gagiule, să afli de ce te-am ajutat să evadezi din convoi?

Floris înghiți ultima lingură de ciorbă, împinse la o parte blidul din fața lui și se șterse la gură cu dosul

mâinii.

— Aștept să mi-o spui domnia ta, nobile șef.

— Aha, joci tare, gagiule cu ochi verzi, chiar foarte tare, pentru că știi ce porți asupra ta...

Nedumerit, Floris îl privi întrebător pe Tamără apoi întoarse capul spre Adrien să vadă dacă acesta pricepuse mai mult! Adrien ridică din umeri, la fel de mirat.

— Să-mi fie cu iertare, Vajda Tamără, dar nu pricep unde bați...

— Eu sunt vulpoi bătrân și pe deasupra sunt și bulibașa al acestei șatre, îi tăie vorba țiganul. Mie îți este îngăduit să-mi spui de unde ai talismanul... adăugă el întinzându-și degetul, de o extraordinară finețe, spre pieptul tânărului.

Floris duse mâna la talismanul de fier pe care îl purta de atâtea ani și murmură tulburat:

— Pentru că... mi-a salvat viața de mai multe ori... la început am crezut că e pură întâmplare...

— Este semnul nostru de recunoaștere, gagiule, semnul ordinului secret al marelui Egipt, din care fac parte toți țiganii de pe lumea asta.

— Va să zică din cauza acestui talisman ne-ai eliberat, Vajda Tamără? exclamă uluit Floris.

— Întocmai, gagiule. Fiica mea, Zingara, l-a văzut sclipind pe pieptul tău pe când traversați orașul Perm, târându-vă în lanțuri. Abia atunci am înțeles de ce acest biet animal flămând aciuiat într-o bună zi pe lângă noi, ținea cu tot dinadinsul să meargă după convoiul de osândiți. Coincidența dintre venirea lui în șatra noastră și încăpățânata lui dorință de a vă urma, ne-a dat de gândit.

Georges-Albert sări în brațele bulibașei care nu părea să-i inspire nici o temă, îi smulse pipa din gură și pufăi cu deliciu câteva fumuri.

— I-am dat deci drumul acestui *kayek*³³, încredințându-i bocceluțe cu de-ale gurii, ca să vedem ce va face. Fiul meu cel mare Isdör și Zingara, care se pricep să ajungă oriunde fără să lase urme, l-au pândit și au văzut că ți le ducea ție, pe când dormeai laolaltă cu ceilalți tovarăși de ocnă.

— Deci pe fata ta mi s-a părut că o zăresc într-o noapte, îl întrerupse Floris.

— Da, gagiule. Am sperat atunci că tu ești „trimisul”, cel pe care triburile noastre îl așteaptă dintotdeauna și am hotărât să te eliberăm. Acum ai aflat totul și este rândul tău să ne lămurești, gagiule. Eu ți-am vorbit deschis, gagiule, fă și tu la fel. Care e numele tău? Ești cu adevărat de-al nostru? Ești tu acela pe care ni-l vestesc poveștile noastre din bătrâni? Dacă nu, atunci care frate al nostru ți-a încredințat semnul nostru de recunoaștere și de ce? Ca mulțumire, poate, pentru că i-ai salvat viața? Vorbește, te ascultăm, gagiule!

Floris șovăi o clipă și se uită la Adrien.

Acesta îi șopti:

— Ce aștepti? Spune adevărul.

La un semn al căpeteniei lor, ȝiganii se apropiaseră de foc, instalându-se în cerc împrejurul fugarilor. Floris clătină din cap, întristat că avea să înșele așteptările binefăcătorilor lui.

— Numele meu, bunule Tamără, nu-ți va spune nimic. Află doar că mă trag dintr-o familie franceză, dar că în venele mele curge și sânge rusesc. Nu sunt unul dintre

³³ Maimuță.

ai voștri și nici „trimisul” așteptat de voi. Și nici un rom nu mi-a încredințat acest talisman. L-am găsit întâmplător, în Franța, acum mulți ani, într-un hambar.

Georges-Albert începu să chițăie, considerând, pe bună dreptate, că o parte din meritele acelei descoperiri îi revenea lui³⁴.

„Stăpânul meu îmi minimizează întotdeauna meritele” gândi el, înecându-se cu fumul de pipă.

— De ce minți, gagiule, ai face mai bine să spui adevărul.

Adrien văzu în privirea țiganului o lucire primejdioasă.

— Te-am primit cu brațele deschise, gagiule, pe tine și pe ai tăi, vorbește, o să-ți ascultăm vorbele cu prietenie, dar să nu care cumva să ne minți... rosti pe un ton amenințător Tamără.

— Dar ți-am spus tot adevărul, bulibașa Tamără, numai și numai adevărul, strigă Floris.

Țiganii își strânseseră cercul, mormăind agitat. Grégoire care nu înțelegea o iotă din dialogul lor, pricepu totuși că lucrurile luaseră brusc o întorsătură neplăcută.

Disperat, se agăță de brațul lui Feodor:

— Aoleu, ce s-a mai întâmplat, spuneți-mi și mie! șopti el îngrozit.

— Păi... sunt nemulțumiți că boiernașul nostru nu este „trimisul”... îl lămuri Feodor.

— Cine? Ce „trimis”? Aoleu, asta mai lipsea, parcă n-aveam și așa destule necazuri... crezi că ieșim basma curată? Spune Feodor, te rog, tradu-mi și mie...

— Sst... Bătrână Prudență... nu, nu cred c-o scoatem la capăt, bombăni cazacul.

Bulibașa îl azvârli cât colo de pe genunchi pe Georges-

³⁴ A se vedea Floris, dragostea mea.

Albert și se ridică în picioare. Floris și toți ai lui îl imitară, cu excepția lui Grégoire, care nu se îndura să se despartă de blidul cu mâncare. Oftând resemnat, sfârși prin a se ridica și el, spunându-și în sinea lui: „Stăpânul meu ar trebui să accepte să fie tot ce vor ei... dacă tot a fost și Mare Duce și Țarevici, ce contează dac-o să mai facă și pe «trimisul cerului», cum vor oamenii ăștia. Să primească orice, numai să ne putem culca odată, sunt mort de osteneală...”

— Înțelege-mă, bine, gagiule, spuse bulibașa, jucându-se ostentativ cu mânerul stiletului petrecut pe sub chimir, noi, adevărații Kăloși, nu dăm doi bani pe cei de alt sânge cu noi și n-am mișca un deget ca să-i scăpăm de la pieire. Treburile lor nu ne privesc, ba chiar ne plictisesc. Noi avem propriile noastre legi.. Dacă te încăpățânezi să nu ne spui adevărul, fie că vrei sau nu vrei, o să te ducem înapoi la convoi, ba o să mai încasăm și o recompensă grasă pentru asta. Priceput-ai?

„Am priceput, își spuse Floris. Ori inventez pe moment o istorie de adormit copiii, ori ne-am dus pe copcă!”

— *Khas bāpkā ghorāvāv ghī barā barā!* spuse bulibașa pe un ton poruncitor.

Floris și Adrien îl priviră cu reproș pe Li Kang care omisese să învețe limba țigănească, dar nu le fu greu să ghicească spusele bulibașei, văzând că toți țiganii puneau mâna pe hangere, încruntându-se fioros. Feodor și Li Kang interpretară greșit privirea stăpânilor lor. Înșfăcând câte un trunchi de copac din stiva pregătită pentru a fi transformată în bușteni pentru foc, începură să-l rotească amenințător pe deasupra capului.

— Aă... Aă... Aă Alia Verdi! tună Feodor, amintindu-și strigătul de luptă al cazacilor, ferm hotărât să-și vândă

scump pielea. Zarurile fuseseră aruncate.

Cu vorba bună nu se mai putea obține nimic. Țiganii se dădură cu un pas înapoi, impresionați de răcnetul ucraineanului... Profitând de deruta lor, Floris și Adrien se apropiară și culeseră din foc câte o creangă în flăcări. Preotul Zoloti își înșfacă blidul și își luă poziția străvechilor discoboli. Grégoire nu avea altă armă în afară de lingura lui de lemn... dar ce conta... O învârti vijelios pe deasupra capului oftând: „N-o să avem în vecii vecilor liniște”.

— Ți-am spus tot adevărul, bulibașă Tamără, strigă pentru cea din urmă oară Floris.

— Pe toți dracii, ne-ai mințit, gagiule, urlă țiganul dând semnalul de atac.

Oamenii lui se repeziră spre Floris și Adrien care se ghemuiră ca niște feline, pregătiți să riposteze:

— Stați... opriți-vă... gagiul a spus adevărul! se auzi un glas de femeie bătrână.

Beligeranții se întoarseră mirați spre fundul grotei. O momâie cocârjată și scheletică, atât de împovărată de ani încât părea cu neputință să-i ghicești vârsta, se ridică cu greu de pe salteaua ei de paie. Se apropie, târșindu-și picioarele, de lumina focului.

— De ce te-ai sculat, Regină Guzrati, ești prea obosită și prea...

— Când vorbesc eu, tu să taci, Tamără, îl fulgeră bătrână înălțându-și mâniată toiagul spre bulibașă. Nu spui decât prostii... și tu, gagiule, apropie-te... Vino aici să te văd!

Floris ezită și-și lăsă de-o parte arma improvizată.

— Nu te teme, gagiule... nimeni nu se va atinge de tine...

Floris se supuse, impresionat de ochii negri pătrunzători ai femeii cu chip brăzdat de vreme și de suferință. Era atât de bătrână încât nimeni din șatră nu-i mai știa exact anii.

— Apleacă-te, gagiule, ești așa de înalt...

Floris se lăsă în genunchi. Țiganca întinse o mână tremurândă spre talismanul care lucea la gâtul tânărului. Apucându-l cu degetele ei încovoiate, îl trase spre ea și își lipi buzele de el:

— Da.. da... e talismanul meu... de mult de tot... acum atâta amar de vreme...

Îl privi o clipă ținând pe Floris, îi cuprinse mâinile întrale ei și le întoarse cu palmele în sus, rostind cuvinte fără șir, ca și cum ar fi gândit cu glas tare:

— Am spus eu... am spus tot... le-am prezis.. da, da... *As yag khamgäri khös*, drumul e lung, ca și viața... totul se regăsește... întotdeauna... ah! *țarskaia krovî... țarksaia krovî!*...

Țiganiile încremeniră:

— Tăceți. Regina Guzrati îi proorocesc... Regina o să ne spună totul... Pe Sfântul Ioan Gură-de-Aur, înseamnă că el este „Trimisul”!...

Șatra îngenunche în jurul lui Floris.

Rușinați, bărbații își băgară pumnalele în teacă.

— Da, gagiule... ai putea fi predestinat să devii un mareț rege al Țiganilor, căci ești fiul lui... fiul celui mai puternic și singurul dintre împărații recunoscuți de noi, țiganiile... pretutindeni va fi recunoscut drept fiul tatălui său... da... da... pretutindeni.

Bătrâna Regină Guzrati îl mângâie pe Floris cu mâna ei noduroasă.

Floris tresări la atingerea degetelor ei fragile ca niște

vreascuri prea subțiri și prea uscate.

— Ascultă-mă, gagiule și voi, frații mei de sânge, ascultați-mă, căci îmi simt sfârșitul aproape și niciodată n-am să vă mai vorbesc. Ridică-ți fruntea, Vajda Tamără, te-ai arătat înțelept când l-ai salvat pe străinul ăsta... Cândva, de mult, șatra noastră se îndrepta spre Soare-Apune... mama și tatăl lui ne-au adăpostit cu multă bunătate pe noi, cei de-a pururi prigoniți și urâți de toată suflarea, au încercat chiar să-l vindece pe bărbatul meu, bătrânul rege Yăkh, numai că așa ceva era mai presus de puterile lor... firul vieții lui ajunsese la capăt. Ca să le mulțumesc, le-am ghicit în palmă. Am proorocit atunci venirea ta pe lume, gagiule, și multe altele... Părăsind în zori acele locuri, am lăsat acest talisman pentru nobila contesă și ți-a fost scris ție, fiul ei, să-l găsești. Soarta a potrivit bine totul... *țarskaia krovî... țarskaia krovî...* da, tu ești „cel predestinat”, dar ai să vrei tu oare să rămâi aici?... ea te-așteaptă... acolo departe... Încă nu știi că este SINGURA... nu va mai exista decât ea... tot restul va fi monedă calpă... dar drumul este lung... foarte lung... și va curge sânge... da, mult sânge... Asta e, am zis.

Regina Guzrati își propti bărbia în piept și amuți. Floris era adânc tulburat de povestea și de profeția ei. Așadar, ea îi văzuse pe Maximilienne și pe Țar pe vremea când dragostea lor de-abia înfloreă. Emoționat, întoarse capul spre Adrien și văzu că ochii fratelui său se umpluseră de lacrimi. Feodor și Li Kang își suflau cu zgomot nasul, ca să nu bage de seamă țiganii că și lor li se umeziseră ochii. Preotul Zoloti îi binecuvântă pentru orice eventualitate pe țiganii adunați ciopor.

Grégoire îl trase de mânecă pe Feodor:

— Ei, care mai e situația? A dres busuiocul?

— Da, Bătrână Prudență, boiernașul nostru este „trimisul”!

— Oh, la, la, iar dăm de belea!

Georges-Albert sări pe umărul lui Floris și începu să-i mursice vârful urechii.

— Aoleo, iartă-ne, gagiule, noi țișanii, avem firea iute și...

Adus de vântul stepei, de afară răzbi ecoul unor împușcături depărtate

— Îți mulțumim, nobile Vajda, dar precum auzi și domnia ta, îi tăie vorba bulibașei Adrien, trebuie să plecăm degrabă. Poți să ne dai niscaiva hrană și să ne arăți pe unde s-o luăm înspre Perm?

— Aoleo, ai, ai, ai, păcat de tine, gagiule, te credeam nai deștept; păi dacă o apucați spre apus, nu dau nici o ceapă degerată pe voi. Or să vă prindă după nici douăzeci de verste. Nu vedeți cum arătați? Ia priviți-vă!

Floris și Adrien se uitară unul la altul.

Într-adevăr, țestele lor rase chilug miroseau a pușcărie de la o poștă. Și totuși Floris ardea de nerăbdare să pornească în goana calului spre Petersburg ca să-i dea în vileag și să-i pedepsească pe vinovați, pe Voronțov și pe Iulia Mengden să-și scuipe disprețuitor în obraz sora... țarină trădătoare... Inima tânărului era plină de silă și de ură...

Afară mijeau zorile și în interiorul grotei pătrunse o geană vineție de lumină. Femeile și copiii începeau să se trezească și se foiau chicotind. Una dădea să sugă unui prunc nou-născut, alta mulgea o capră, cele mai tinere își pieptăneau părul negru, bogat, împletindu-l în nenumărate cosițe, se găteau cu salbe și își înnodau pe

frunte baticuri de toate culorile. Floris luă de-abia atunci seama la frumusețea strălucitoare a Zingarei, care le călăuzise pașii până la șatră împreună cu Isdör. Țigăncii îi jucau ochii în cap când îl privea Floris. Tânărul îi surâse și se reîntoarse spre Tamără.

— Vajda, tu, care ești atât de înțelept, încotro ne sfătuiești să pornim?

— Ca mai toți frații noștri, tribul nostru se îndreaptă spre marele Baikal, într-un pelerinaj pe care îl facem o dată la cincizeci de ani. Vino cu noi, trimisule, și toți cei din neamul kălos te vor recunoaște drept rege al lor. Alături de noi vă veți afla în deplină siguranță. Soldații gagiilor vă vor căuta o vreme pe drumul spre Soare-Apune, bănuind cu temei că într-acolo vă duceți, cum de altfel și vă pregăteați să o faceți. Dobitocii vor pierde astfel câteva zile. Apoi vor trimite iscoade călări în toate direcțiile, numai că, între timp, noi vom fi departe și nimănui dintre ei nu le va da prin minte că niște ocnași evadați fug... înspre ocnă. La capătul pelerinajului vă veți întoarce odată cu noi spre apus... și îți vei împlini cumplita răzbunare pe care o citesc în ochii tăi, gagiule.

— Vorbele tale, Vajda, sunt înțelepte, dar soldații s-ar putea totuși să dea de urma noastră și să vă pedepsească pentru că ne veți fi ascuns, spuse Adrien.

— Ha, ha, asta s-o crezi tu, gagiule! Nimeni nu va veni să vă caute în șatra Țiganilor, e doar lucru știut că noi nu-i primim printre noi pe străini... așa e legea noastră.

— Și-atunci... ai să faci o excepție ca să ne salvezi nouă viața?

— Nu, gagiule, nu... am să vă ADOPT! declară solemn bulibașa, privindu-și înveselit cele șase odrasle.

„Iată cum un bastard ca mine se trezește cu un tată

original, picat din cer”, își spuse, Floris.

Pus rapid la curent cu situația, Grégoire încercă să-i atragă atenția lui Adrien:

— Vai, domnule duce, spuse el ceremonios, domniile voastre faceți cum credeți, eu unul însă nu mă las pentru nimic în lume adoptat de zdrențarosul ăsta, de coate-goale ăsta, am și eu mândria mea!...

— Taci, zâmbeste și privește-ți cu bucurie noul părinte, mârâi printre dinți Adrien, târându-și fidelul servitor înspre locul sacrificiului.

— Haide, bătrâne, ia exemplu de la popă! mormăi Feodor înghiontindu-l afectuos.

Într-adevăr, Zoloti se îmbrățișa entuziasmat cu noii săi frați.

Li Kang se trăgea de moțul negru ce i se ițea ca o măturică din vârful capului, întrebându-se circumspect dacă zeul Huang, cel cu picioare de rinocer, ar fi îngăduit ca un fiu al Cerului să aibă un asemenea părinte.

Ceremonia se desfășură rapid. Tamără făcu o mică incizie în antebrațul său și în cel al fugarilor, apoi își amestecă sângele cu al lor și cu toții își legară minuscula rană cu feșe albe. Isdör făcu trei semne cabalistice cu pumnalul pe pieptul celor șapte. În sfârșit, Floris, Adrien și tovarășii lor își lepădară zdrențele și se îmbrăcară cu straie viu colorate. Țestele rase și le acoperiră cu turbane de care atârnav cercei de aur.

Zingara se apropie de Floris.

— Pari un adevărat Kălo... cum te cheamă, frate gagi?

Tânărul se aplecă să-i șoptească la ureche numele lui. În treacăt genele lui lungi mângâiară obrazul țigăncii. Floris zâmbi. După acea cumplită noapte de la Moscova,

era pentru prima oară când o făcea din tot sufletul. Se simțea liber și gata să ia viața de la capăt, chiar dacă nu era decât un biet proscris, hăituit de bună seamă de puterile asmuțite pe urmele lui. Zingara îl luă de mână și îl trase spre una din căruțele în care țiganii își zvârleau baloturile și se urcau din mers.

Scârbit peste poate, Grégoire își găsi un loc pe cinste, alături de Georges-Albert și de popa Zoloti, între o cușcă cu găini și un purcel.

Feodor și Li Kang înșfăcăară hățurile. Adrien încălecă pe unul din caii fără șă și fără scări, aduși de Isdör.

— Iute, frățioare, iute, strigă el, întinzându-i mezinului său o biciușcă.

Cât ai clipi, Floris o apucă de mijloc pe Zingara și, ridicând-o ca pe un fulg, simți cum țiganka îl împungea provocator cu sânii.

— Trebuie să-ți mulțumesc, îi spuse el, înainte de a o așeza în căruță, căci tu ai fost cea dintâi care mi-a văzut talismanul.

Sub privirea ochilor lui verzi strălucitori, fata se tulbură și înfășurându-se grațios în șalul ei pestriț, murmură tainic:

— Te-aș fi recunoscut oricum, frumosule... Florică...

Capitolul XXVI

— Ya... yka... yek, yek, își îndemna Tamără caii de la căruță, privind într-una în urmă.

— Tss... die, hai... ia, dădeau pinteni bidiviilor lor Floris și Adrien, galopând împreună cu Isdör în fruntea convoiului.

O țineau într-o goană de zile și nopți, oprindu-se doar atât cât să se odihnească, să hrănească și să adape caii, potcovindu-i la nevoie pe cei cărora de-atâta drum li se tociseră fiarele și schiopătau. Fiece nou răsărit de soare îi depărta încă mai mult de turma ocnașilor și de eventualii lor urmăritori. Femeile și copiii se supuneau fără crâcnire acelui marș forțat, vădind incredibila rezistență fizică și sufletul generos al kăloșilor, întăriți, prin selecției naturale, chiar din ceasul nașterii.

De la noii lor prieteni, Floris și Adrien învățau să se ferească de populația eteroclită a localnicilor ori a triburilor nomade care, aidoma ȝiganilor, băteau în lung și-i lat Siberia.

— Vezi, Florică, fiule, ăia sunt Buriatii cu ochi migdalați, spunea Tamără, făcând semn șatrei să se ascundă în hățișul des al pomilor sălbatici ori al scaieților mai înalți de un stat de om călare.

— Cei de acolo, Tătarii Kacean, pot fi de o cruzime fără seamăn, mai bine să ne ferim din calea lor.

Uneori întâlneau și oameni cumsecade. Blânzii Samoezi cu care făceau troc de alimente, sau neguțătorii turco-musulmani ce colindau orășelele de-abia întemeiate unde rușii își ridicau căsuțe de lemn vopsite vesel în toate culorile. Ținându-se după Isdör și Zingara, Floris și Adrien își perfecționau tehnica în șparlirea găinilor din coteț ori în furtul de cai, a căror înfățișare învățaseră să o schimbe de nu-i mai recunoșteau nici ei înșiși.

— Domnule duce... ah, nu, domnule duce!... se lamenta Grégoire profund indignat de acele coțcării.

De cum se suiau în căruțe și porneau la drum, nu făcea decât să se văicărească și să geamă din rărunchi

la fiece hop.

— Ce să zic, bine ne-a mai păcălit domnul conte, auzi colo, voiaj calm și organizat, halal să-i fie, suntem serviți cu vârf și îndesat!

— Ascultă, moșule, își ieși într-o zi din pepeni Zoloti, ce tot îndrugi acolo? Ba spui domnule conte și domnule cavaler, ba-i dai zor cu domnule duce, hotărăște-te odată! Te-ai ramolit într-atâta că nu mai știi ce vorbești? Și nu te mai văicări într-una ca o babă, ne-ai împuiat urechile!

Grégoire se îmbătoșă demn și, împingând purcelul care crescuse și începuse să ocupe cam prea mult loc, replică pe un ton superior:

— Află, neștiutorule prieten, că stăpânii mei au dreptul la toate aceste titluri, la care aș mai putea să-l adaug chiar și pe acela de monsenior; că este dreptul meu să le spun cum îmi place; că este o onoare și un privilegiu pentru mine și că nu un flecar de popă de trei lulele o să mă învețe pe mine bunele maniere!

Zoloti pufni în răs, mângâindu-și barba stufoasă:

— Păcătuiești prin înfumurare, fiule, păcătuiești, vanitatea e pedepsită de bunul nostru Dumnezeu...

— Ei, da, stai! De vreme ce-am priceput ce mi-ai spus înseamnă că mi-ai vorbit pe franțuzește! se bătu Grégoire cu palma peste frunte, uluit să constate că „popa” se exprimase pe limba lui.

Georges-Albert își descoperi dinții într-un rânjet și îi făcu pe șest cu ochiul lui Grégoire, cu aerul că de-acum înainte trebuiau să nu-l scape din ochi pe acest Zoloti care știa cam prea multe, își băga nasul peste tot și avea să le ofere cu siguranță încă multe alte surprize.

— De-acum intrăm în Asia, șopti Feodor în clipa când

părăseau orașul Ekaterinburg.

Floris nu resimțea pic de emoție. Prea greu îl trăgea înapoi trecutul. „Nu încape îndoială, gândi Adrien, fratele meu se simte mult mai în largul lui aici decât la curtea imperială. Oare ce demon îl împinge să declanșeze de fiecare dată dezastrul? Va putea el uita vreodată toate prin câte a trecut?”

Fugarii urcau pe firul râului Tobol, îndreptându-se spre Tobolsk. Reîncepuse să plouă cu picuri mărunți și reci. Căruțele se împotmoleau. La tot pasul Floris și Adrien descălecau ca să despotmolească roțile. Caii osteniseră. Patinau pe pământul lunecos.

Feodor îi încuraja bătându-i ușor cu mâna peste grumazele fumegânde:

— *Na levo... na pravo*³⁵... curaj iepurașii mei... haideți vulturașilor! răcnea el în ucraineană, șuierând din biciușca pe deasupra spinărilor lor arcuite de efort, pe cărei sudoarea curgea râuri-râuri.

Apele râului se umflau văzând cu ochii, dar nu era nici o primejdie de inundație din pricina vitezei curentului și a malurilor foarte înalte.

— Ai nevoie de ajutor, Zingara? strigă Floris trăgând de zăbală ca să se întoarcă din drum și să vadă dacă restul convoiului îi urma. Frumoasa țigancă îi zâmbi scuturându-și pletele lungi ce fluturau în vânt pe sub tricornul peticit, șterpelit cine știe de pe unde în peregrinările ei. În picioare pe capră, Li Kang se zgribulea sub pătura zdrențuită și îngreunată de apă care îi acopere umerii.

— Floare de Mai, răsuflarea caldă a inorogului ne-ar prinde bine tuturor, strigă el, arătând înspre o cabană

³⁵ La stânga... la dreapta.

veche și dărăpănată, ridicată probabil în primăvară de niscaiva vânători.

— Frățioare, spuse Floris, apropiindu-se de Adrien poate n-ar fi rău să ne oprim aici și să aprindem un foc.

Între timp începuse să plouă cu găleata. Din cer se revărsau adevărate cascade de apă. Murați până la piele și frânți de oboseală și oamenii și animalele aveau nevoi de câteva ceasuri de răgaz. Adrien făcu semn că auzi și și porni în galop spre Tamără și Isdör, aflați în frunte convoiului. Copitele calului ridicau la fiecă pas trâmbe de noroi, stropindu-l din cap până în picioare. Nici nu-si mai dădea seama dacă apa venea de sus sau de jos.

— Nu prea este înțelept, dar cred că ai dreptate, gagiule, se învoi bulibașa, șatra mea trebuie să se odihnească. Au ostenit cu toții.

Se înghesuiră în căbănuță. Cu îndemânarea lui drăcească, Li Kang izbuti să aprindă focul, deși vreascurile erau ude learcă, spre admirația țigăncilor de toate vârstele.

— Ei, nu-i mare lucru, explică el modest, ar arde încă și mai bine cu „oscioarele de dragon” datorite uneori de bunul zeu Chen-Nong, în paza căruia vom rămâne la noapte.

Vorbele lui se pierdură în gălăgia generală. Toți își scuturau zdrențele, se așezau împrejurul focului, în speranța vană că se vor usca.

Floris se întinse de-a dreptul pe pământ și adormi cât ai clipi. Îl trezi, în miez de noapte, foamea. Tocmai se pregătea să-l zgâlțâie pe Adrien, ca să-l trezească și pe el, cum făcea în copilărie, când i se păru că aude un zgomot în spatele cabanei. Încremeni, cu urechile ciulite. De jur-împrejur, șatra dormea dusă, zdrobită de

oboseala călătoriei și de frigul îndurat. Câțiva cărbuni licăreau încă sub cenușa focului. Floris își înșfacă pumnalul, se ridică încetișor, îl apucă de ceafă pe Georges-Albert și-l băgă în sân și se strecură afară cu pași de lup.

„Ce manie pe băiatul ăsta să mă trezească întotdeauna când mi-e somnul mai dulce”, bombăni în sinea lui maimuțoiul. Ploaia se opri și doar din crengile golașe ale gorunilor mai cădeau picuri răzleți. Floris ocoli cu precauție cabana. Urme de pași coborau spre râu.

— Ei, ce părere ai, Georges-Albert?

Maimuțoiul se frecă la ochi și privi bănuitor în toate părțile. Îi făcu semn lui Floris să intre în cabană și să-l trezească pe Adrien. Dar tocmai răsărea luna și Floris nu luă seama la sfatul prietenului său. Întinzându-și brațele în lături, respiră cu nesaț boarea călduță ce se înălța din iarba udă. Necruțătoarea iarnă siberiana le oferea un ultim răgaz înainte de a se năpusti asupra lor, aprigă, glacială. De n-ar fi fost covorul de frunze veștede, Floris ar fi putut jura că venea primăvara. Fu smuls din visare de trosnetul unei crengi. Tresări și se lipi cu spatele de un trunchi de copac, pregătit să riposteze unui eventual atac, neprevăzut.

„Iar dăm de bucluc” își spuse Georges-Albert, scărpinându-se nervos în vârful capului.

Floris privi spre albia râului care în locul acela cotea, despletindu-se în mai multe brațe. Pipăindu-și pumnalul, țâșni ca din pușcă spre un boschet dincolo de care i se părise că aude un clipocit suspect.

— Stai pe loc sau te împușc!

Floris încremeni, năucit. Cu apa până la coapse,

Zingara, goală pușcă, își ținea cu o mână pletele ridicate și ca cealaltă îndrepta spre el țeava unui pistol. Floris izbucni în râs:

— Te scalzi întotdeauna la ora asta? N-am știut că scăldatul o mai plăcut când ții degetul pe un trăgaci. Cât trăiește omul învață!

— Te-am auzit apropiindu-te și m-am temut să nu fie vreun soldat ori vreo fiară. Oricum, nu te apropia.

Fără să o asculte, Floris făcu un pas spre ea, ca să admire mai de aproape linia desăvârșită a trupului. Zingara vru să se repeadă spre hainele ei, agățate de crengile boschetului.

— Ah, nu, frumoaso, așteaptă-mă și pe mine, zâmbi Floris dezbrăcându-se într-o clipită.

— Pleacă sau de nu, să știi că trag.

— Încearcă, frumoaso! Oricum pulberea e așa de udă că poți să azvârli jucăria aia, nu mai face doi bani! adăugă el, plonjând în undele râului.

Georges-Albert oftă resemnat și se cățără într-un pom ca să-și vadă de somn, ca tot omul cu scaun la cap, care nu stă să facă baie în miez de noapte și încă în prag de iarnă. „Brr, se zgribuli maimuțoiul, mă ia cu frig numai când îi privesc. Sper să nu mă trimită pe mine să caut pistolul în adâncul râului, unde l-a azvârlit zăpăcita asta care ia de bune gogoșile stăpânului meu. Aah, ce viață,” căscă de-i trosni fălcile Georges-Albert, adormind supărat.

Apa era înghețată de-ți tăia răsuflarea. Din câteva braseuri energice, Floris se apropie de Zingara. Acoperindu-și sânii cu brațele, fata se refugie spre mijlocul albiei, unde apa era mai adâncă. Tulburat, Floris murmură:

— Zingara, frumoasa mea, sălbatica mea, nu trebui să te temi de mine.

Tânărul înota spre ea. Zingara îi vedea umerii lați despicând apa. Dându-se speriată înapoi, se trezi că nu mai atinge nisipul cu picioarele. Cât ai clipi, Floris fu lângă ea și o cuprinse în brațe. Fata se zbatu, zgâriind și mușcându-l, izbindu-l cu capul în piept. Floris îi prinse amândouă mâinile și i le răsuci la spate. Zingara dădu capul pe spate. Atâta aștepta Floris. O sărută pătimaș simțind-o cum se lasă moale, fără să se mai zbată ori să se împotrivească. Ridicând-o ca pe un fulg, Floris se îndreptă spre mal. Țiganca îl luă de gât, ascunzându-și obrazul la pieptul lui. Floris simți pe piele câteva picături fierbinți. Apucând-o de bărbie și obligând-o să întoarcă fața spre el, Floris văzu că Zingara plângea cu lacrimi grele.

„Sunt un monstru” își spuse el, venindu-și în fire.

— Iartă-mă, frumoasa mea, șopti el ingenunchind și lăsând-o binișor pe pământ. Nu te supăra că te-am sărutat. Nu te teme, am plecat, șopti el și, uitând că era gol pușcă, îi luă mâna și i-o sărută respectuos.

— Ești demnă de o prințesă, Zingara...

Țiganca își trase încetișor mâna și ridică brațul să-l mângâie.

— Florică, dragostea mea, nu pleca...

Zorile îi găsiră cuibăriți unul într-altul, înfășurați în zdrențele lor care le țineau mai mult de frig decât de cald. Floris se desprinsese încetișor din îmbrățișarea Zingarei. Fata dormea dusă. Vrând s-o învelească mai bine cu șalul ei, tânărul tresări văzând prețioasa brățară de aur torsadat ce lucea pe mâna fetei în lumina vânăță a dimineții. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, atinse cu

degete tremurânde medalionul prins de brățară cu un delicat lănțuc.

— Poți să-l deschizi, Florică, șopti Zingara care-l pândea cu privirea printre genele-i lungi întredeschise. Acum înțelegi de ce ți-am spus că te cunoșteam de multă vreme?

Floris se uită cu emoție la propria-i miniatură și mai cu seamă la aceea a Baptistinei, pe spatele căreia o mână nesigură de copil, scrisese cu litere strâmbe: „Pentru Floris al meu”.

— Zingara, pentru numele lui Dumnezeu, cred că visez. De unde ai brățara asta?

— Mi-a dat-o fetița din medalion, răspunse țiganca, rușinându-se să-i mărturisească tot adevărul.

— Bine, dar... unde și cum ai văzut-o? Scumpa de ea, e sănătoasă?

— Da și părea foarte veselă. Când am întâlnit-o era cu o prietenă de-a ei.

— Pun prinsoare că era cu Jeanne-Antoinette! Iartă-mă, așa e, tu nu le cunoști... Zingara, frumoasa mea, nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut. Ce coincidență extraordinară să-ți iasă în cale Baptistine...

— Poți să-mi spui și mie cine e fetița? îndrăzni să-l întrebe sfios țigăncușa.

— Baptistine? Oh! E diavolița mea, surioara mea... adică, vreau să spun că am fost crescuți împreună, se corectă el.

O iubea încă mai mult pe Zingara și ar fi vrut să mai stea cu ea și să o descoase despre Baptistine, să afle dacă era tot așa de frumoasă, dacă se înălțase, dacă... numai că de sus, din copacul lui, Georges-Albert îl fluieră energic, semn că se apropia o primejdie.

Maimuțoiul era un străjer mai destoinic decât zeul Chen-Nong. Floris se cațără cât ai clipi lângă prietenul lui și, punându-și palma streășină la frunte ca să-și apere ochii de scânteierea răsăritului de soare, își roti privirea peste întinsul stepei acoperite de aburul răsuflat de pământul ce părea să se lepede de toată ploaia înghițită.

— Ce este, Georges-Albert, ce s-a întâmplat?... Aha... mda... văd... hmm, bizar, bizar...

Înspre Tiumen și Tobolsk, o linie neagră și amenințătoare ascundea orizontul...

* * *

— Priviți, aceasta este stepa Barabra, fiii mei. Aici Siberia îți spune: „Ia seama, tătucule, de intrat ai intrat, dar să vedem dac-ai să mai și ieși!”

Vajda Tamără își coborî brațul întins spre câmpia nemărginită. Floris și Adrien se priviră. Hotărârea lor era luată.

— Bunule bulibașa, lasă-ne să plecăm. Nu vrem să primejduim șatra ta, spuse Adrien.

— Duceți-vă spre Tobolsk sau Tara, să căutați de-ale gurii și să vă adăpostiți când o da frigul. Noi o s-o apucăm spre „pământurile negre” ca să fugim din calea primejdiei, de se va adeveri că suntem amenințați, adăugă Floris.

— Domol, fiule, domol. Un kălo nu-și ia înapoi cuvântul dat. Rămâneți cu noi, așa cum ne-am înțeles, iar tu, Florică, al să fii regele nostru...

Feodor se sui pe coviltirul unei căruțe:

— Boiernașule, s-ar zice că sunt la vreo douăzeci de verste în urma noastră, cam prin dreptul orașului Ob.

— Și norul crește ca hydra cu douăsprezece capete, susură melodios Li Kang, care se cățărare, agil ca o pisică, în spinarea ucraineanului.

— Ah, la, la, bombăni Grégoire, înțelegând că îi păștea o nouă belea. Ce păcatele mele ne mai așteaptă?

Zoloti își înălță brațele spre cer:

— Neștiute sunt căile Domnului și poate că în noaptea aceasta, în nemărginita lui milostivenie, a întins asupra-ne brațul lui ocrotitor.

Deodată Georges-Albert scoase un țipăt ascuțit. Îl mușcase purcelul. Țigăncile și plozii lor murmurau rugăciuni numai de ei știute. Adrien sări și el pe coviltirul unei căruțe:

— Vajda, ce văd eu cam seamănă a armată! strigă el mirat, neîndrăznind să-și ducă până la capăt gândul: oricât, de importanți ar fi fost ei, totuși să trimiți după șase bieți fugari o armată de 50.000 de oșteni era cam mult...

— Ascultă, gagiule, ca să aflăm despre ce e vorba ar trebui să vedem mai de aproape. S-ar putea să se fi revărsat Irtâșul sau Tuiul și să fugă lumea din calea apelor, sau poate că migrează niște animale sălbatice și atunci chiar că e mai cuminte să nu ne afle în calea lor.

Ca pentru a întări vorbele bulibașei, o ceață de mistreți țâșni dintr-un tufiș, trecu ca un fulger prin fața lor și se pierdu într-un lăstăriș de salcâmi, în timp ce pe deasupra șatrei trecea în fâlfâit grăbit de aripi un stol de vulturi de stepă. Floris îi urmări cu privirea cum se îndreptau glonț spre gurile Amurului.

— Păsările fac bine ce fac! strigă Feodor. După ele, fraților!

Vajda Tamără plesni din bici și căruțele pătrunseră în

stepea blestemată de unde nu putea ieși decât după o mie de verste. Uriașa distanță era relativ lesne de parcurs, în cel mult douăsprezece zile, cu condiția să călătorești în calești ușoare, trase de câte patru trăpași odihniți. Șatra nu dispunea însă decât de niște căruțe hodorogite și de cai storși de puteri.

Cât fu ziua de lungă, pe lângă ei trecură în goană căprioare și cerbi, antilope saiga și marali, alungați parcă din urmă de o neînțeleasă primejdie. La căderea nopții începu să ningă. Feodor îl luă deoparte pe Adrien și îi spuse în mare taină:

— Boierule, am dat de dracu'. Am aflat că ȣiganii n-au tălpici de sanie cu care să înlocuiască roțile. Dacă o ține tot așa cu ninsoarea, curând va trebui să ne oprim...

În zilele următoare fugarii se adânciră și mai mult în nemărginirea stepei. Albeața zăpezii sporea monotonia, peisajului, ascunzând privirii arbuștii, tufișurile, smârcurile și iarba atât de înaltă și de frumoasă pe timp de vară. Ca și tovarășii săi de drum, Floris se înfofolise într-o pătură veche și găurită. Se căznea să-și țină ochii deschiși sub acele de gheață pe care vântul i le zvârlea în obraz. La orizont, linia neagră dispăruse.

— Dacă o fi fost cumva o armată, se vede treaba că a coborât spre miază-zi spre Omsk, să se adăpostească de vremea asta rea, își dădu Adrien cu părerea.

— Ah, domnișorule, să ne rugăm bunului Dumnezeu să nu fi fost altceva, mult mai rău! șopti neliniștit Feodor ațintindu-și privirea spre înaltul cerului și amușinând literalmente aerul. Încălecase pe un cal și galopa când înaintea convoiului, când se întorcea înapoi, din ce în ce mai speriat. Parcurseseră de-acum mai bine de două sute de verste. Deodată ninsoarea se opri ca

prin farmec și vremea se însenină. Atmosfera era limpede, cristalină, de o puritate totală, aproape ireală.

— Perfect! exclamă Floris. O să putem avansa mai lesne. Tânărul avea strania senzație că natura încremenise ca suspendată în timp și spațiu. Adrien îi strigă ceva dar nu-i înțelese vorbele. Întoarse capul spre el și se îngrozi. Adrien era livid. Brusc își dădu seama că se întâmpla ceva cu caii care nu mai puteau înainta. Unul dintre ei căzu în genunchi, clătinând ca beat din cap nechezând abia auzit.

„Suntem otrăviți!” fu cel dintâi gând al lui Floris aiurit să vadă că și calul lui Adrien se prăbușea în același mod inexplicabil. Vru să se repeadă să-și ajute fratele dar își simți mișcările îngreunate și încetinite de ceva mai presus de înțelegerea lui. O privi pe Zingara. Fata zâmbea ca o statuie. În înaltul cerului corbii zig-zagau și se prăbușeau ca fulgerați, cu aripile țepene. Pe lângă ei trecu în trombă o herghelie de cai sălbatici. Galopul lor disperat se frânse în plin elan. Animalele se căzneau să mai dea din copitele care nu le mai ascultau și alunecau pe o parte fără să mai aibă putere să necheze măcar.

— Feodor... Feo... dor... ce... se... petre... ce? urlă Floris, abia auzindu-și glasul

— Nenorocire, blestem pe capul nostru, boiernașule! tună Feodor, înălțând cu greu brațul spre cer. Ne-a prins... *MERZLOTA*...

Floris și Adrien simțeau cum frigul le cuprinde inima și pricepură că aveau să piară, dimpreună cu tovarășii lor de drum, zidiți într-o temniță de gheață...

Capitolul XXVII

— Dați zor... frecați mai cu sârg, blegilor!

— Păi și-au venit în fire.

— Așa? Dă-te la o parte, mototolule, să-ți arăt eu cum se face treaba!

Floris auzi un geamăt prelung, de animal. Îi trebui o bucată de vreme ca să-și dea seama că acel sunet neomenesc provenea din propriul lui gâtlej. Își simțea capul strâns într-o menghină, ace fierbinți i se înfigeau în urechi, în orbite, în obraji. Îl dureau cumplit picioarele și brațele. Fiece bucățică din trup părea pusă pe jăratec, își dădea prea bine seama că murise și totuși în jurul lui era o hărmălaie de nedescris. Să fi fost glasul dracilor? Se afla pe tărâmul lui Scaraoțki? Deodată, din zumzetul de voci se desprinsese un glas autoritar, venit de pa altă lume.

— Iute, dă-mi ulciorul cu vodcă!

Floris simți că i se deschideau buzele cu forța și că i se turna în gâtlej ceva fierbinte. Înghiți, se înecă, scui pă și întredeschise pleoapele. Dar ochii lui nu distingeau decât niște umbre informe care se agitau și alergau de colo până colo. Una singură rămânea aplecată deasupra lui.

— Aha, aha, își vine în fire, ticălosul!

— Slavă Cerului... încep să miște și ceilalți...

— Află, băiatule, că ai scăpat ca prin minune. Dacă nu vă găsea avangarda mea, încă două-trei minute și... crrac, s-ar fi zis cu voi. *Merzlota*³⁶ cade o dată la zece ani

³⁶ Fenomen aflat la originea multor uluitoare procese de eroziune care au modificat solul siberian datorită înghețării lui bruște până la o adâncime de peste 200 de metri.

și de obicei nu iartă, decât dacă ești foarte bine echipat împotriva ei. La căderea ei pământul îngheață până la o adâncime de cincizeci de picioare, pricepi? Ptiu, mi-a stat inima când mi te-au adus înghețat tun!

În altfel de situație, Floris ar fi zâmbit, dar acum era prea năucit să o facă. Tot ce înțelegea era că i se vorbea lui. Se sculă cu greu în capul oaselor și se pomeni că cineva îl bătea afectuos pe umăr, cu o palmă grea cât să doboare trei elefanți. Lovitura neașteptată îl trezi de-a binelea. Clipind din ochi văzu ca prin ceață că fratele și prietenii lui se ridicau de jos unul după altul, gemând și tușind.

— A... Adrien... murmură el, epuizat de a fi încercat să rostească numele fratelui său, obișnuit cum era ca întotdeauna și înainte de orice să se asigure că acesta era teafăr și nevătămat.

— Te simți... bine, Floris? întrebă la rândul său Adrien, cu îngrijorare paternă.

— Îhi...

— Aha, tâlharilor, ați rămas la fel de nedespărțiți, tună „vocea”.

Puzderie de bărbați încotoșmănați în mantale de dimie, dublată cu blană de astrahan, se învârteau în jurul fugarilor. La comanda unuia dintre ei, înalt și lat în umeri, aduceau în fugă căldări cu cenușă fierbinte, blănuri, samovare cu ceai clocotit, coșuri cu de-ale gurii. Cu toții purtau la șold săbii scurte, cu vârful ușor curbat. De sub căciulile de blană, înfundate până peste urechi, li se vedeau sprâncenele stufoase și mustățile răsucite țanțoș.

Floris murmură neîncrezător:

— Visez sau ăștia sunt cazaci?

Privind în sus își dădu seama că se aflau adăpostiți într-un cort încăpător, din piei de ren, ceea ce explica temperatura agreabilă a locului.

— Ia să vedem... mă recunoști? tună iarăși „vocea”.

Prin perdeaua de ceață ce-i întuneca încă privirile, Floris se căzni să distingă trăsăturile bărbatului impunător, înveșmântat într-o haină lungă din blană de zibelină, care se aplecase spre el, zâmbindu-i, pe jumătate afectuos, pe jumătate fioros. Sub sprâncenele țepoase, ochii de un albastru pătrunzător luminau cu strălucire blândă un chip marcat de trecerea anilor, mulți la număr, fără îndoială, în ciuda sprintenelii cazacului.

Floris începu să se bâlbâie. „Nu, nu era cu putință, doar știa că cel din fața lui murise...” Amintiri din copilărie i se amestecau fulgerător în minte și fără voia lui, murmură întocmai ca odinioară:

— Da... nașule... ești Hatmanul Saratov și mi-ai salvat din nou viața...

— Ah, finule... finuțul meu drag, vino să te strâng la piept... Doamne, mare e mila Ta și necunoscute sunt căile Tale... Eu te-am recunoscut din prima clipă, cu toate cicatricele de pe obraz și cu țeasta ta rasă chilug, când mi te-au adus pe brațe, ca pe un mort... Ptiu, ce spaimă am mai tras! Ah, Doamne, ții minte ce ți-am spus cândva, că Ucraina nu uită niciodată...

Floris se înăbușea, strivit de îmbrățișarea colosului. Tânărul pricepea prea bine că hatmanul, viu și nevătămat, îl scăpase de la o moarte sigură ca să-l omoare acum, stupid, sufocându-l din prea multă dragoste! Din fericire în aceeași clipă, se auzi un soi de răget care îl salvă de la o asfixie sigură.

„Al... Al... Al... Alia verdi... Alia verdi... frații mei. Iuhu!... frățiorii mei!”

Feodor deschisese și el în sfârșit ochii și, pricepând unde se afla, azvârlise cât colo muntele de blănuri clădit peste trupul lui înghețat. Fără să-i pese de extremitățile înnegrite și pe jumătate degerate, plângea de bucurie în brațele a patru cazaci, nepoții unor veri de-ai lui. În Ucraina ca și în Bretagna, toată lumea se cunoștea ori se înrudea, într-un fel sau altul.

— Feodor Tartakovski, ești un adevărat cazac, ți-ai împlinit cu credință jurământul și misiunea. În toți acești ani ai vegheat cum se cuvine asupra finului meu. Apropie-te să te binecuvântezi! îl strigă cu glasul lui de bariton Saratov.

Feodor roși, emoționat. Prin cuvintele hatmanului sufletul lui nobil primi cea mai frumoasă răsplată posibilă.

Li Kang se trezea și el din letargie. Scărpinându-se în vârful capului avu o mare decepție la constatarea că moțișorul, vestigiul al celebrei sale codițe, nu rezistase merzlotei și căzuse o dată cu pojghița de gheață de pe țeasta lui. Fericit că scăpase totuși cu viață, și fără nici o altă pierdere, îi mulțumi în gând lui Budha „pentru ai fi trimis pe aripile unui leu cu patru cozi pe providențialii prieteni al lui Lamă Ascuțită.”

Georges-Albert își întindea lăbuțele, strănutând de zor. Se alesese cu un guturai strașnic. Un ulcior cu vodcă trecea pe lângă boticul lui. Profitând de ocazie îl înșfăcă din zbor și-l dădu peste cap cu deliciu... savurând medicamentul cel mai sigur și mai bun din lume.

Grégoire se ridică în șezut și gemu, frecându-și

pleoapele înroșite de ger:

— Al... of, nu mai pot... domnișorii mei... Slavă cerului, trăiesc!

— *Resurrexi ct adhuc tecum sum, alleluia!*, psalmodie Zoloti, adăugând mirat: Explică-mi și mie, bătrâne, ce se petrece aici? Văd că voi și salvatorii noștri păreți cunoștințe vechi?

Grégoire se încruntă, din ce în ce mai agasat de mania lui Zoloti de a vorbi pe latinește și se hotărî să-i dea o mică lecție.

— Nu am avut onoarea să aud ce și-au spus înălțimile lor, dar află domnule așa-zis popă, că Seniorii mei l-au recunoscut, ca și mine de altfel, pe Excelența Sa, Hatmanul Saratov, care l-a ținut în brațe la botez pe stăpânul meu cel tânăr, în prezența Majestății Sale Imperiale Țarul. De altfel am asistat și eu la ceremonie, alături de Feodor și Li Kang, încheie Grégoire cu o expresie de falsă modestie, privindu-l de sus, ca să vadă, ce impresie îi face. Mintea bătrânului francez nu degerase și trebuie spus că iarna petrecută la Petersburg îi rafinase considerabil modul de exprimare. Imitându-l pe marchiz, ajunsese să vorbească precum un adevărat om de lume, ceea ce pe Zoloti părea să-l lase cu desăvârșire rece. Înciudat, Grégoire continuă:

— Chiar înălțimea Sa Hatmanul ne-a salvat la toți viețile, în urmă cu mai bine de zece ani, când a trebuit să fugim din Rusia, urmăriți de răzbnătoarea ură a unor ticăloși.

— Mi se pare mie sau v-ați cam specializat în chestia asta? îl luă peste picior Zoloti.

— Vorbești ca să n-adormi, replică ofensat Grégoire. Mai bine ascultă ce spun Excelențele Lor, ca să-mi

traduci și mie cuvintele pe care nu le înțeleg, adăugă nonșalant Grégoire.

— Dar unde se află ceilalți prieteni al noștri, tocmai îl întreba neliniștit Floris pe Hatman, în timp ce acesta îngenunchea în fața unei tăvi uriașe de argint pe care trona o căprioară friptă, decupa cu dexteritate o pulpă și i-o întindea zâmbind.

— Kăloșii sunt afară de orice primejdie, finuțule, și se află în cortul de alături. Au scăpat toți cu viață, în afară de o bătrână trecută de suta de ani. Mi se pare destul de rezonabil din partea ei, avea tocmai vârsta potrivită ca s-o tullească pe lumea ailaltă, hohoti Hatmanul, mușcând din carnea fragedă. Haide, dă-i drumul, mănâncă pe săturate. Până nu trece merzlota nu putem oricum pleca de aici.

Floris se îndreptă cu pași nesiguri spre intrarea cortului, închisă cu un șnur gros, și ridică unul din colțurile pânzei cerate. Un cazac se repezi cu intenția de a-l împiedica să iasă. Hatmanul îl opri cu un gest autoritar. FINUL lui putea să facă orice îi poftea inima. Saratov nu avusese parte de copii și privindu-l pe Floris, îi râdea sufletul.

— Ha, ha, fatalitate... fatalitate... murmură el... eh, țarule, țarule, vezi că se adevăresc vorbele mele?... fiul tău trebuia apărat... De-acum înainte o să-l apere Saratov.

Cu respirația tăiată de gerul năprasnic de afară, Floris fu cât pe ce să leșine din nou. Amețit, se agăță de pânza cortului și privi în jur. Stepa dispăruse. Se aflau în centrul unei tabere de mii de corturi căzăcești, cel al Hatmanului fiind mai înalt decât toate celelalte. De undeva din apropiere se auzeau rugăciunile ȝiganilor

care o vegheau pe regina lor, Guzrati, pregătindu-se să o înmormânteze. Tânărul se gândi o clipă cu emoție și recunoștință la ciudata bătrână. Vorbele ei stranii îi reveniră brusc în memorie... Oftă și liniștit să o știe pe Zingara în siguranță, se reîntoarce lângă prietenii săi și lângă Saratov. Acesta își desfăcu brâul cu paftale de argint și își trase sub el picioarele încălțate cu cizme groase îmblănite.

— Știți voi, prieteni, că ne aflăm pe urmele voastre de trei luni încheiate?

— Care va să zică armata ta am zărit-o la orizont și de cazacii tăi fugim ca nebunii de atâtea zile, crezând că sunt soldații împărătesei și al cancelarului Voronțov, dușmanul nostru! exclamă Adrien.

Hatmanul dădu pe gât o dușcă zdravănă de vodcă și îl privi cu atenție pe tânărul cu obraz emaciat sub barba blondă, cârlionțată.

— Cum așa? Povestește-mi, băiete, îl îndemnă Saratov în timp ce rupea cu degetele o nouă halcă de carne și i-o întindea interlocutorului său.

Adrien îl puse rapid la curent cu toate câte li se întâmplaseră de când călcaseră din nou pe pământul Rusiei: misiunea Regelui lor, conjurația, încoronarea. Cu obișnuita lui discreție, nu pomeni o vorbă despre sentimentele născute între Floris și Elisabeta, dar Hatmanul era un om cu multă experiență de viață, obișnuit să ghicească din ochi ceea ce nu era spus urechilor. Adrien își încheie istorisirea explicând trădarea lui Voronțov, a ticăloasei Mengden și, poate, a Elisabetei.

— Ah! femeile, femeile... mârâi Saratov, ne aduc numai belele. Cum de i-a putut trece așa ceva prin minte

regelui vostru? Și mai cutezi să spui că este un mare rege?... brrr... cum să aduci o femeie la cârma unui imperiu? Femeile nu-s în stare să-și conducă propriile familii, nu-i așa, oameni buni?

— Așa, așa, prea-iubite hatman, răspunseră cazacii în cor.

— În stanițele³⁷ noastre e iadul pe pământ tocmai din pricina muierilor astea plângăcioase care îi storc în așa hal de puteri pe bărbați și îi înnebunesc de cap, încât bieții de ei de-abia așteaptă să plece cu mine în câte-o misiune militară pe Don, ori încoace, în Siberia. Mai scapă și ei nițel de pisălogeală... se mai hodinesc, nu-i așa, oameni buni?

— Așa, așa, prea-iubite hatman, repetară automat oștenii.

Saratov se reîntoarce satisfăcut spre Floris, îl bătu pe umăr, dădu încă o dușcă de vodcă pe gât și deodată încruntă fioros din sprâncene:

— Ia, stai, finuțule, ia stai, dar pentru ce tu și fratele tău n-ați tras o fugă până în Ucraina, să mă căutați? V-aș fi scutit de toate necazurile astea, prostuților.

— Am vrut s-o facem, nașule, dar ni s-a spus că ai murit.

— Cine eu?

— Da, doi cazaci bătrâni din Petersburg i-au povestit lui Feodor cum că ai fi murit, ca și scumpul nostru Prinț Romodanovski, de urma căruia a fost cu neputință să măi dăm.

— Ah, da, bietul Romo ne-a părăsit, e adevărat, a murit deportat...

— Cum? strigară într-un glas Adrien și Floris.

³⁷ Sate militare în Ucraina.

— Cum ați auzit... am aflat prea târziu ca să-l mai pot salva. Fosta împărăteasă, nemernica de Ecaterina și concubinul ei, Menșikov, puah, au făcut ce-au făcut și s-au descotorosit de el pentru că nu se învoise să se lepede de moștenirea spirituală a lui Petru cel Mare. Ei, Doamne și uite așa, bietul Romo își doarme somnul de veci pe malul Baikalului... I-am ridicat acolo un mormânt... Dar eu, iată-mă, n-am nici pe dracul! Da, ia stai... pe Sfântul Gheorghe, ai dreptate, finuțule, bătrân ramolit ce sunt! Păi sigur, eu însumi am lansat zvonul morții mele. Mă săturasem până peste cap de toate urzelile ultimilor așa-ziși țari și țarine. Fiecare pretindea să-i folosească pe cazacii mei pe post de poliție personală! Puah! Noi suntem slobozi și ne place să-i slujim pe țari numai când și dacă socotim noi că o merită, așa cum am făcut cu tatăl tău, finule!

Floris tresări. Pentru prima oară cineva îi vorbea atât de direct despre rudenia lui Petru cel Mare.

— Ah, strașnice bătălii am mai purtat cu el pe timpuri! Visător Hatmanul rămase o clipă cu ochii în gol.

Floris și Adrien îi respectară reveria.

— Baku... Baku... murmura el melancolic sub mustața lui cenușie... venirea ta pe lume, fiule... ah! neasemuit de bună și nobilă era contesa, măicuța ta... În viața mea nu mi-a fost dat să cunosc o altă asemenea femeie... pentru una ca ea mai că le-aș ierta pe toate celelalte... S-a prăpădit, nu-i așa?

Floris și Adrien se priviră uluiți. De unde putuse afla hatmanul?

— Nu vă mirați, am visat-o într-o noapte, e mult de atunci... zăcând pe năsalie.

Bătrânul urs scutură din cap, hotărât să alunge

amintirile triste și schimbă vorba.

— Am aflat de înscăunarea Elisabetei de-abia la începutul verii. Cum ți-am spus, finuțule, o femeie la cârma statului nu poate aduce nimic bun, chiar de e fiica unui prieten. Flerul meu de bătrân vulpoi mă îndemna să ies din ascunzătoare. Am hotărât să reînvii, ca Lazăr din morți, și să mă îndrept încetișor, încetișor spre Sanct-Petersburg, pregătit să jur credință noii țarine. Mi-am adunat oamenii și armata mea de 50.000 de cazaci s-a pus în mișcare. Vezi tu, finuțule, voiam să-i fac impresie noii țarine, voiam să-i arăt că Ucraina nu este o provincie ci o ȚARĂ și că Saratov este un adevărat rege. În drumul nostru am început să aflăm zvonuri ciudate. Ni s-a vorbit despre un țarevici cu ochii verzi, bucățică ruptă din marele Țar Petru. La început n-am dat prea mare crezare, doar știi și tu, fiule, cum sunt rușii: guralivi, gata oricând să înflorească lucrurile... vreau să spun că nu sunt ca noi, ucrainenii. E adevărat că și tu ești rus... brr, dar ești un Romanov, ceea ce este cu totul altceva, încercă să o dreagă Saratov, dar să lăsăm asta, pe scurt, tocmai trecusem de Moscova și ne aflam la Kostroma, pe malul Volgăi de Sus, când una din iscoadele mele trimise la Petersburg s-a întors în goana mare, mai-mai să-și omoare calul, să ne vestească, abia trăgându-și sufletul, că un nobil de seamă, mare Duce al orașului, căruia poporul îi spunea „țareviciul”, se făcuse nevăzut, împreună cu fratele lui. Unul avea pletele ca pana corbului, celălalt ca spicul grâului. Pe la colțuri prostimea șoptea că ducele ar fi fost fiul lui Petru cel Mare. Un alt cazac de-al meu mi-a povestit că prin Novgorod văzuse trecând convoiul ocnașilor deportați în Siberia și că unul din cei în

lanțuri, brunet și cu ochii verzi, era mai înalt cu un cap decât toți ceilalți. Omul meu, care luptase sub comanda marelui Țar, mi-a jurat că nu putea fi vorba decât despre fiul lui Petru cel Mare. „În vinele tânărului curge *taskaia krov*”, zicea el. Din descrierea lui am înțeles că nu putea fi vorba decât despre tine, finuțule. Mi-am schimbat pe loc planurile și am hotărât să-mi duc oamenii la manevre în tabăra bătrânului meu prieten, atamanul Siberiei. În felul ăsta nu pierdeam nimic călcând pe urmele convoiului de ocnași, chiar dacă toate s-ar fi dovedit a fi scorneli. Când v-am ajuns din urmă, la Perm, tocmai evadaserăți. Imbecilul de Feldjaeger își trimitea soldații în toate direcțiile să vă caute. Am priceput că nu erați ocnași de rând, ci prizonieri politici „primejdioși”, și asta mi-a plăcut. Numai că intraserăți în pământ. Singura pistă posibilă rămânea aceea a „limbilor roșii”. Feldjaegerul nu le-a dat nici o atenție, convins că aceștia n-ar fi primit în șatra lor niște străini. Mie unul țigani îi sunt însă simpatici și un al șaselea simț mi-a șoptit să mă iau după ei. N-a fost simplu. Pe unde treceau, nu lăsau nici o urmă, ceea ce mi-a întărit bănuiala că aveau ceva de ascuns. Am trimis așadar cercetași în căutarea voastră, în vreme ce armata mea se desfășura în trăgători ca să cerceteze fiecare colțișor al stepei. Și așa s-a nimerit ca unul din pâlcurile de cercetași să dea peste voi. Fiind bine îmbrăcați și îndopați cu vodcă, pe care o turnasem din belșug și peste ovăzul cailor, n-au suferit urmările merzlotei pe când voi... De cum v-au găsit au montat în graba mare un cort. În vreme ce unul dintre ei pornea în triplu galop să-mi dea de știre... restul îl știți. Ha, ha, la ocnă nu ți-ai pierdut decât părul, finuțule. Acum vă aflați sub

protecția mea și, am planuri mari, conchise Saratov.

— Hatmane, merzlota se înmoaie, strigă de afară un cazac.

— Prea bine... Aă, Aă, ridicăm tabăra, pe cai, tună Hatmanul, ridicându-se în picioare. Ce zici, finuțule, crezi că al să te poți ține în șa?

— Pe Sfântul Gheorghe îl străpung pe loc pe cel ce ar spune că nu pot, răspunse vesel Floris îmbrăcând șuba și îndesându-și pe cap o căciulă de blană cu urechi, pe care i le întindea respectuos un soldat.

— Ne întoarcem în Ucraina, Hatmane? întrebă Adrien căruia îi plăcea întotdeauna să știe încotro se îndreaptă.

— Nu, prietene, ne continuăm drumul până la Sankt-Baikal, unde ne așteaptă Hatmanul Siberiei. Pentru bătălia cea mare o să fie nevoie de 100.000 de oameni și... după victorie, o să pot muri fericit...

Adrien nu îndrăzni să insiste, bănuind că bătrânul Hatman urma să se lupte cu tătarii ori cu mongolii. Cu toată firea lui prudentă, pentru o dată Adrien se bucură de perspectiva participării la o mare bătălie, ferm decis să nu-și slăbească fratele din ochi și să nu-i îngăduie să-și asume, cum îi era obiceiul, prea multe riscuri. După bătălie aveau să se reîntoarcă în Ucraina, de unde avea să le fie mult mai simplu să pornească spre Franța. Încântat de aceste perspective, Adrien încăleacă dintr-un salt.

Un ceas mai târziu, în stepa Barabra nu se mai auzea decât șuieratul vântului. Masa compactă a cazacilor se afunda în inima Siberiei, luând cu ei fugarii și „limbile roșii”. În ultima clipă, un regretabil incident fusese la un pas de a da totul peste cap. Tamără refuza ospitalitatea cazacilor dacă aceștia nu se lăsau adoptați de el. Cu

mult tact și diplomație, Floris și Adrien îl convinseseră totuși că o familie de 50.000 de suflete era cam greu de întreținut și că era mai înțelept să-l înfieze numai pe Hatman. Numai că acesta, în ciuda vederilor sale largi, nici nu se gândea să devină fiul unui „limbă roșie”. Se lăsase de-abia cu greu înduplecat de Floris, căruia, era limpede, nu se îndura să-i spună „nu”. Așa că acum Floris își simțea sufletul împăcat. Dincolo de recunoștința reală datorată ȝiganilor, în balanța insistențelor sale atârnase și gândul de a o putea păstra pe Zingara în preajma lui.

Imensul convoi era atât de perfect organizat încât nimeni nu apuca să sufere de frig. De fiecare dată când se ridica tabăra, o avangardă de cinci sute de călăreți pleca înaintea grosului trupei ca să instaleze corturile pentru noaptea următoare, să aprindă focurile și să frigă la proțap vânatul ucis de grupul cazacilor vânători. Floris și Adrien grozav s-ar mai fi alăturat acestora din urmă, numai că Hatmanul nu le îngăduia să se depărteze un metru de el, ca și cum s-ar fi temut încă pentru soarta lor...

Georges-Albert era confortabil instalat, alături de Grégoire și Zoloti într-o sanie, unde cei doi se certau cât e ziua de lungă, în vreme ce Feodor și Li Kang își urmau stăpânii, călare. Codița chinezului creștea la loc, ca și părul celorlalți fugari. Cicatricea de pe obrazul lui Floris începea să atenueze, ca și setea lui de răzbunare. Fericit, nu se mai gândea la nimic.

Ieșiră cu bine din stepa Barabra care nu izbutise să le vină de hac. La Tomsk, Hatmanul cumpără nutreț pentru cele încă două mii de verste câte rămăneau de parcurs până la ținta călătoriei lor. Zilele, Floris călărea

cot la cot cu Hatmanul, iar nopțile și le petrecea cu Zingara, care îi oferea dogoarea trupului ei cu piele catifelată și mată. După ceasuri întregi de dragoste, Floris adormea pe pieptul tinerei femei. Printr-o adevărată minune, alături de corturile unde era adăpostită șatra, găseau în fiecă seară și un cort gol. Adrien, care reperase manevra fratelui său, bănuia că minunea se datora unui ordin expres al Hatmanului.

Iarna părea să nu se mai sfârșească. În acea imensitate albă și tăcută, Floris pierdea noțiunea timpului. I se părea că veneau de nicăieri și se îndreptau către nicăieri. Într-o zi cazacii își instalară tabăra pe malul Angarei, singurul fluviu născut din apele Baikalului. Peste noapte Floris auzi un trosnet grozav și speriat, se repezi afară să vadă ce se întâmplă. Pojghița groasă de gheață a Angarei crăpase în zeci de locuri. Cazacii își dădeau ghionți, fericiți:

— Gata, tătucule, s-a zis cu iarna, încă nițel și dă firul ierbii!

„Dumnezeule, a trecut aproape un an”, gândi îngrozit Adrien.

Iarna siberiana îi amortise îndeajuns. Intrau în primele zile ale lui aprilie, iar ei părăsiseră Petersburgul în iulie. Tânărul privea fascinat vârtejul de apă pe care pluteau imense sloiuri de gheață. Dezghețul avea ceva grandios. În amonte, se înălța o colină stâncoasă și abruptă. În vârful ei, Hatmanul scruta zările, în direcția Baikalului. Bătrânul cazac ardea de nerăbdare să ajungă la tabăra prietenului său, atamanul. Înălță brațul să-și apere ochii de primele raze ale soarelui și ceva sclipi pe mâna lui. În aceeași clipă, un strigăt de spaimă se înălță din piepturile cazacilor. Dintr-un cuib

așezat între două stânci se ridicase în zbor o pereche de vulturi mongoli, temuți pentru ferocitatea și forța lor. Hatmanul întoarse capul și pricepu dintr-o ochire primejdia care îl pândea. Se afla singur, neînarmat, și prezența lui tulburase tihna păsărilor care acum își apărau ouăle din cuibar. Femela deschise prima atacul, luând mai întâi înălțime, coborî în picaj vertiginos spre Saratov care abia avu vreme să se arunce la pământ, acoperindu-și capul cu brațele. Zburătoarea își înfipse ghearele ascuțite ca niște pumnale în spinarea bătrânului cazac, în timp ce masculul se învârtea în cercuri tot mai strânse pe deasupra lui, ca să-l momească.

— Țin-te bine, Hatmane, sosim! strigă Adrien.

Floris îi făcu semn și amândoi încercară să apuce de aripi, pe la spate, uriașa răpitoare. Masculul, văzându-și perechea atacată, coborî și el în picaj direct asupra lui Floris, doborându-l din picioare. Adrien izbuti să înțepe cu lancea femela. Aceasta dădu drumul hatmanului și se năpusti asupra noului atacant. Hatmanul rămase prăbușit cu fața în jos. Oamenii lui se repeziră să-i ridice trupul, convinși că se prăpădise.

Saratov își reveni însă imediat și privi, la început cu oarecare spaimă, apoi cu neascunsă satisfacție, spre cei doi tineri angajați într-o luptă pe viață și pe moarte cu vulturii. Cazacii șovăiau să le sară în apărare, paralizați de o sfântă teamă. Acei bărbați neînfricați nu îndrăzneau acum să se miște, cu gândul la străvechea legendă ucraineană potrivit căreia „în ziua când vulturii se vor scobori din nouri pe pământ, va fi sfârșitul lumii”. Până și Feodor nu se încumeta să înfrunte superstiția.

— Ce aștepți, Lamă Ascuțită, hai să le dăm o mână de

ajutor stăpânilor, îi șopti Li Kang.

Scuturându-se din încremenire, Feodor îl imită pe chinez și își aținti pistolul spre fioroasele păsări.

Hatmanul scoase un urlet:

— Nu, să nu care cumva să-i răniți pe băieți!

Pipăindu-și spinarea șiroind de sânge, Saratov adăugă, ca pentru sine: Mai așteptați o clipă până le vin singuri de hac, se descurcă ei, n-am grijă și după așa o ispravă, oamenii mei or să-i venereze ca pe niște dumnezei.

— Curaj Legendar are dreptate. Mă duc să-l doftoricesc, spuse Li Kang scoțând din buzunar pomada lui miraculoasă. De cum o întinse peste rănile Hatmanului, sângele se opri.

Floris simțea în față duhoarea de hoit din gâtulejul vulturitei. Pasărea îi sfâșia pieptul cu ghearele și își țintea primejdios ciocul spre ochii de smarald al tânărului. Izbuti să-l ciupească de arcadă. De durere Floris scăpă din mână lancea, care se rostogoli în prăpastie. Feodor se târî pe burtă până la el și îi întinse un pumnal. Presimțind o nouă primejdie, femela bătu din aripi și se ridică o clipă în aer, gata să se arunce asupra inamicului ei.

Adrien se lupta și el cu masculul. Ținând strâns lancea, izbuti să-l înțepe în gât. Sângele negru și gros țâșni, improșcându-l în ochi. Rapacea pasăre scoase un tipăt ascuțit, fâlfâi din aripile-i imense și se abătu cu toată greutatea asupra lui Adrien, lovindu-l cu ciocul în frunte. Lăsându-se brusc pe spate, tânărul înfipse adânc lancea în burta golașă, rostogolindu-se cu agilitate într-o parte, ca să nu fie murdărit de mațele dezgustătorului rege al înălțimilor. Mulțumit, Adrien se

întoarce spre fratele lui tocmai când, înnebunită de moartea perechii sale, femela se azvârlea cu forțe înzecite asupra lui Floris, plesnindu-l cu aripile ei ucigașe. De astă dată ciocul ei atinse gâtul tânărului. Era evident că pasărea încerca să-l ciugulească de carotidă. Strivit de masa adversarei lui, Floris izbuti să o împingă în sus cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi înfigea pumnalul în piept, până la plăsele. Răpitoarea se rostogoli în jos pe stânci, cu aripile larg desfăcute în lături. Răsuflând ușurați, cei doi frați coborâră de pe colină. Hatmanul se repezi la ei și îi strânse îndelung la piept, mănjindu-se cu sângele ce șiroia din belșug din rănilor, din fericire superficiale. În jurul lor, cazacii răcneau în delir:

— Aï... Aï... Aï... Alla Verdi!

Zingara își șterse ochii de lacrimi.

Grégoire căzu în genunchi și începu să se roage.

Zoloti murmură:

— E-te-te, sunt de cremene flăcăii ăștia!

Georges-Albert scoase capul de sub cort mormăind înciudat:

— M-am săturat de cazacii ăștia gălăgioși, nu poate dormi omul în pace de larma lor.

Hatmanul făcu un gest. Floris tresări. Pe unul din degetele de la mâna stângă, Hatmanul purta un smarald imens, pe care nu i-l mai văzuse până atunci. În luciul pietrei prețioase se afla gravată o formulă prea bine cunoscută lui: „*Bâti po semu*”, deviza sfântă a țărilor. Hatmanul interceptă privirea lui Floris și îi întinse mâna. Tânărul se înclină adânc și i-o sărută cu respect. O picătură de sânge de pe fruntea lui căzu pe inel. Omagiul lui Floris era adresat în egală măsură

bătrânului cazac și amintirii celui care îl onorase într-atât cu prietenia sa pe Hatmanul Saratov, încât să-i ofere în dar acel giuvaer neprețuit, simbol al unei puteri absolute.

— Da, finul meu, spuse Hatmanul cu glas de stentor, acest inel mi-a fost înmănat de tatăl tău, Țarul tuturor Rusiilor, Petru cel Mare. Știa prea bine că mă voi folosi de el cum se cuvine și că în mâna mea se va afla în bună păstrare. Ia-l. Este al tău. Ți se cuvine de drept!

Floris îl căută din ochi pe Adrien. Emoționat, acesta își petrecu brațul pe după grumazul lui, în semn de afectuoasă protecție.

— Totdeauna împreună, îi murmură el la ureche.

Oh, da, Adrien simțea nevoia să-și apere mezinul de noile primejdii care păreau că încep să-i dea târcoale.

Floris îngenunche spre a primi din mâna Hatmanului acea ultimă amintire rămasă de la legendarul lui părinte.

Vocea Hatmanului îl încremeni:

— Cazaci, să ne răsculăm întru apărarea fiului lui Petru cel Mare. Iată-l pe ADEVĂRATUL VOSTRU ȚAR! Să-l aclamăm cu toții!

Cazacii își zvârliră căciulile spre cer, cu chiote de entuziasm.

Smaraldul însângerat scânteia malefic...

Capitolul XXVIII

Vântul Munților Altai împingea spre sud mica ambarcațiune, una din acele corăbioare lunguiețe și înguste, folosite de pescarii de pe lacul Baikal. Briza

umfla pânza groasă. Vâslitul viguros al celor șase bărbați așezați la rame, sporea lunecarea pe ape. Nimeni nu scotea o vorbă. Întunericul nopții era de nepătruns, dar țipete de pescăruși vesteau apropiata auroră.

Unul din vâslași suspină adânc, înecându-și în piept un hohot de plâns:

— Ah, fatalitate... fatalitate...

— Regreți? Atunci hai să facem cale întoarsă.

— Nu, frățioare, nu... mergem înainte.

Lopețile izbeau ritmic undele încărcate, încă, de sloiuri de gheață ce treceau cu un fâșăit ușor pe lângă flancurile ambarcațiunii. Clipocitul lugubru adâncea durerea din inima lui Floris. Și totuși, cu douăsprezece ceasuri în urmă, trăise o sărbătoare princiară la Irkuțk. Siberienii veniseră de la zeci de verste distanță să asiste la acel spectacol. Sute de clopote răsunau vesel. Floris își conducea calul în pas de paradă, urmat de cinci sute de cazaci în veșminte strălucitoare. Unii dintre ei purtau mândru steaguri și flamuri împodobite cu ciocuri din fir de aur și argint. Adrien călărea în dreapta fratelui său.

— Rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi acest modest omagiu al orașului care îi deschide porțile recunoscându-l drept unic și legitim suveran al ei.

Guvernatorul, însoțit de notabilitățile locale, păși înaintea ulucilor înalte de lemn ale incintei de apărare a celor opt sute de case din Irkuțk. Cu o plecăciune adâncă, îi întinse lui Floris însemnele orașului. Floris le primi cu emoție. Stema reprezenta „un câmp argintiu și o panteră, alergând prin iarbă, cu o zibelină în dinți”. Tânărul păli. I se părea că micuța zibelină semăna cu sora lui... Elisabeta, Țarina blestemată pe care o iubise atât de mult, ca acum să o urască din răspuțeri.

Simțământul amorțit de lunile de iarnă și de dragostea pătimașă a Zingarei îl cuprindea cu nouă și îndoită intensitate. Prin fața ochilor îi trecu fulgerător propria imagine, în fruntea trupelor care încercuiau Palatul de Iarnă, ca în urmă cu un an, numai că de astă dată la picioarele lui se târa, gemând și implorând iertare, cu glas tremurat, însăși Elisabeta. Floris își încleșta pumnii. Toată lumea începuse să-i spună „Majestate”. Zarurile fuseseră aruncate. Începea marea răzmeriță siberiană.

Floris îl privi pe Adrien încercând să ghicească ce se petrecea în sufletul acestuia. Chipul fratelui său rămânea însă impenetrabil. Floris oftă.

Înălță stema cu brațele întinse și strigă:

— Siberieni, jur înaintea lui Dumnezeu și a Sfintei Rusii să acționez întotdeauna spre binele vostru și să rămân demn de încrederea voastră.

— Apără-l, Doamne, pe Țarul nostru, strigară mii de glasuri.

— De o parte și de cealaltă a drumului, localnicii se înghesuiau în fața izbelor lor, ca să-l zărească pe noul împărat. Pe aceste meleaguri îndepărtate, populate în cea mai mare parte cu surghiuniți, orice insurecție era binevenită. Oamenii de-abia așteptau să îmbrățișeze cauza unui mântuitor aureolat, de-acum, cu fapte de legendă.

— Oh, privește-l ce chipeș e!

— Sigur ăst'să fie Țarul nost'?

— Pe toți dracii, da, Zinaida, e tătucu nost!

— Binecuvântează, tătucă!

— Ai să-i slobozi din ocnă pe deportați?

— Ai să ne lași să ne întoarcem în Rusia?

— Ai să ne iubești, spune?

— Da... da, prieteni... vă iubesc... pe toți.

Floris zâmbea, încuviința din cap, promitea, lăsa prostimea să-i sărute cizmele și mâinile.

— Așa o să fie tot drumul, până la Petersburg, șopti Floris. Ah, Adrien, iată, răzbunarea mea! O să fiu fără milă cu dușmanii noștri!

— Dacă ai cugetul în pace, atunci e bine, frate, îi răspunse calm Adrien, printre dinți.

Floris se întoarse spre el, rănit în amorul propriu. Avea oroare ca Adrien să-i vorbească pe tonul acela. Dintr-odată își simți sufletul plin de amărăciune. În depărtare, munții înalți își oglindeau piscurile veșnic înzăpezite în luciul Baikalului. Feodor și Li Kang nu pridideau să dea la o parte femeile care, în entuziasmul lor, se repezeau dinaintea cailor, riscând să fie rănite. Conștienți de triumful și de soarta grandioasă a tânărului lor stăpân, Grégoire și Georges-Albert îl potopeau cu onomatopee disprețuitoare pe Zoloti.

Acum alaiul urca pe strada principală, croită larg, cu trotuarele podite cu lemn și străjuită de case elegante și de biserici cu cupole aurite, demne de Irkuțk, perla Siberiei.

Hatmanul Saratov și atamanul își așteptau „protejatul” în piața „Kremlinului”, cum era pompos denumită vechea citadelă de lemn. Floris descălecă spre a le saluta pe cele două căpetenii cazace. Atamanul avea o superbă barbă roșie și purta o căciulă din blană de miel, îndesată până peste sprâncene. Ridică autoritar brațul ca să facă liniște în piață.

— Popor al Siberiei, fratele meu Hatmanul și cu mine pornim cu oamenii noștri spre Moscova spre a-l

încorona pe țarul nostru. Nici o armată din lume nu ne poate sta în cale nouă, cazacilor. O să cucerim Sanct-Petersburgul, o să-i facem pe soldații țarinei să muște din țărână și în toate bătăliile puterea și dibăcia noastră ostășească vor fi de neînvins. Cine vrea să ne urmeze spre a se acoperi de glorie sau spre a dobândi viață veșnică pe lumea cealaltă?

Sute de brațe se ridicară. Foști ocnași, dezmoșteniți al sorții, ruși și burlași, cu toții gândeau că dacă se alăturau noului Țar, le va pune norocul mâna în cap.

Floris pălea din ce în ce. Uniforma cu brandenburguri aurite începea să i se pară peste puteri de apăsătoare. O briză ușoară îi mângâia buclele negre, pe care și le tot dădea peste cap, cu un gest mașinal, semn de intensă nervozitate. Adrien citea în ochii lui o adâncă frământare. Ar fi vrut să îl ajute, dar, nu, trebuia să-i lase mezinului libertatea de a-și alege singur destinul.

După încheierea ceremoniei, Floris dădu piteni calului său, pornind ca din pușcă înapoi spre tabăra de corturi de pe țărmul Baikalului. Prietenii lui îl urmară, ușor nedumeriți de acel galop nebun. Treceau pe lângă șiruri lungi de țigani, scăpați ca prin minune din iarna siberiană. Cu toții se îndreptau spre ținta finală a pelerinajului lor. Mulțimea lor veselă și colorată îi interpela pe călăreți, cânta, forfotea pe drumurile preschimbate în râuri de noroi și unde nu se mai zăreau decât din loc în loc mici petece recalcitrante de zăpadă. Floris își desfăcu la gât tunica. Respira greu și o sudoare rece îi acoperise fruntea. Descălecă din goana calului în fața cortului său, păzit de doi cazaci înarmați cu hangere. Fără o vorbă, intră și se azvârli, așa îmbrăcat cum era pe patul de campanie, cu fața în jos. După un

timp se întoarce pe spate și începu să privească cu ochi ficși tavanul, învârtindu-și mașinal pe deget inelul cu smarald. Georges-Albert încercă zadarnic să-i atragă atenția, în cele din urmă renunță, spunându-și: „Stăpânul meu e mai prost-dispus ca niciodată, ce s-o fi întâmplat?”. Ridică nedumerit din umeri și plecă să facă giumbușlucuri pe țărmul Baikalului cu o focă mustăcioasă, nemaipomenit de jucăușă.

Floris sări deodată în sus.

— Adrien, hai cu mine să facem o tură călare. Simt nevoia să iau aer.

Adrien zâmbi. Oare de la Irkuțk încoace, nu luase destul aer? Încălecară pe cai odihniți și trecură la pas prin fața cortului Hatmanului unde acesta și Atamanul cercetau cu mare atenție o hartă. Amândoi îl salutară pe Floris cu acea plecăciune, jumătate ucraineană, jumătate orientală, tipică la cazaci.

— Întoarce-te degrabă, Țarule, mâine în zori ridicăm tabăra, îi strigă Hatmanul, care hotărâse să acorde acest titlu finului său încă înainte de încoronare.

Tinerii galopau în lungul lacului pe undele căruia se legănau corăbii mici cu pânze. Pescarii își descărcau pe mal plasele pline de sturioni.

Floris dădu pintoni calului care făcu un salt pe plaja cu pietre lucioase. Adrien îl urmă, murmurând:

— Du-te, frățioare, du-te, ah, dacă nu te-aș cunoaște...

Țiganiile își instalaseră șatra mai în aval. Femeile își spălau rufe și copii. Vajda Tamără i se închină la fel ca și Hatmanul.

— Întoarce-te degrabă, Florică, noi și toți frații din celelalte triburi te vom urma spre Moscova, unde vei fi și mai-marele gagiilor și al nostru...

Floris dădu din cap fără să-și încetinească galopul. Zingara îl privi depărtându-se spre un promontoriu. S-ar fi zis că acolo mâna omului croise un drum prin vegetația deasă și ciudată ce mărginește *Sviataia More* – Marea Sfântă, cum numeau bătrânii siberieni Baikalul. O chemare irezistibilă părea să-l atragă pe Floris înspre vârful promontoriului. Ca să scurteze calea, o luă de-a dreptul prin apa puțin adâncă, cu bancuri de nisip. Pești de o nemaivăzută frumusețe, cu aripioare albe ca ale fluturilor tropicali și crevete pestrițe se fereau grăbit de copitele cailor care împrășcau stropi reci ca gheața. Adrien avea impresia unei naturi misterioase care se străduia să-și apere secretele. Tinerii urcară din nou pe mal. Își legară caii de un arbust și se îndreptară spre o capelă de lemn înălțată cu fața spre răsărit. Floris împinse cu umărul ușa care cedă imediat. În interiorul capelei, chiar în mijloc, se afla o simplă dală funerară. Tinerii îngenuncheară și râcăiră cu degetele mușchiul care cotropise mormântul.

— Dumnezeule, îmi spunea mie inima, șopti Floris citind inscripția săpată în marmoră: „*Prințul Romodanovski, jertfit onoarei și libertății*”.

Floris și Adrien rămaseră multă vreme cu capetele plecate, rugându-se pentru odihna sufletului prietenului lor, evocând imaginea bunului lor prieten, credincios până la moarte Țarului Petru. Din câte primejdii și capcane nu le salvase el viața... Așadar, acel falnic și curajos principe sfârșise prin a cădea victimă dușmanilor lor comuni. Parcă îi auzeau glasul grav, povățuindu-i părintește:

— Respectul față de cuvântul dat este cea mai de preț bogăție pe lumea asta.

Tinerii se întoarseră în tabără la căderea nopții. N-aveau nevoie să-și vorbească. O simplă privire de-a lui Floris îi fusese îndeajuns lui Adrien pentru a înțelege că fratele și sora nu aveau să se lupte pentru tronul Rusiei, jertfind viața a mii de nevinovați. De dimineață Floris jurase poporului că va acționa întotdeauna spre binele lui. Avea să-și țină legământul. Fiul țarului n-avea să verse sângele supușilor săi.

Floris intră tiptil în cortul Hatmanului Saratov. Santinela își duse degetul la buze. Bătrânul cazac dormea dus, visând fericit la viitorul grandios al finului său. Floris îl privi îndelung, cu ochii înecați în lacrimi, refuzând să se gândească la durerea pe care avea să i-o pricinuiască, cu nădejdea că, mărinimos cum îl știa, avea să înțeleagă. Tânărul își scoase smaraldul din deget și îl petrecu pe inelarul Hatmanului. Sărută cu respect filial mâna zbârcită de ani și părăsi cortul cu sufletul sfâșiat, fără să privească înapoi.

Întors în cortul lui, își ambală strictul necesar, șovăi o clipă, își pipăi sabia de la șold și își strecură sub centură un pistol și un stilet, apoi îl trezi pe Georges-Albert, în timp ce Adrien îi scula, din somn pe Feodor, Li Kang și Grégoire. Câteva minute mai târziu, se furișau afară din tabără și se îndreptau spre o barcă cu pânze trasă la mal și ascunsă după niște tufe, pe care o ochiseră ceva mai devreme.

În clipa când tocmai o împingeau în apă, o umbră tâșni spre ei.

— Ah, pleci, Florică, am citit asta pe chipul tău, când ai trecut ca vântul pe lângă șatra mea, fără să te oprești să-mi vorbești.

Floris scrută neliniștit întunericul, privind în urma ei.

Țiganca scuiță, jignită.

— Ptiu, drept cine mă iei, frumosule Florică? N-am spus nimănui... ceilalți oricum nu te-ar pricepe... eu însă, te iubesc, Florică și tocmai de aceea simt ce se petrece în sufletul tău.

Floris o luă în brațe și îi mângâie drăgăstos obrazul.

— Îți mulțumesc, Zingara, prințesa mea, m-ai salvat de la moarte, m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile, n-am să te uit nicicând, adăugă el, sărutând-o scurt.

— Adio... Florică, dragostea mea, murmură fata și apucând mâna tânărului i-o strânse pumn, o duse la buze, i-o mușcă adânc și o rupse la fugă. Floris deschise degetele sângerânde. În palma lui strălucea ceva. Frumoasa țigăncușă îi restituise brățara de aur cu miniatura Baptistinei, dar păstrase pentru ea portretul lui Floris...

— Haideți, imbarcarea! ordonă Adrien.

Domnul conte are dreptate, să ne grăbim, domnule duce, e primejdios să mai zăbovim, bodogăni Grégoire, care detesta despărțirile.

Credinciosul intendent se aburcă cu oarecare dificultate. Li Kang îl ajută apucându-l de șezut și răsturnându-l în barcă. Ambarcațiunea se clătină și Grégoire fu cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul în apă. Noroc cu Feodor care îl prinse de haină cu brațul lui de fier. Georges-Albert se repezi și el să-l apuce de turul pantalonilor și amândoi căzură claie peste grămadă peste niște parâme vechi de pe fundul mahunei. De-abia în clipa aceea bătrânul servitor se întrebă pentru ce motiv fugeau iarăși pe furiș. Voi să le ceară lămuriri stăpânilor săi numai că, între timp Floris și Adrien intraseră în apă până la brâu ca să despotmolească din

nisip carena. O voce, prea bine cunoscută tuturor, șopti de pe mal:

— Hei, voi de colo, așteptați-mă și pe mine, nu plecați fără mine. Mi se pare mie, sau avem același drum?

— Asta mai lipsea! Sst, vorbește încet Zoloti, nu care cumva să te audă cineva. Fie, hai cu noi, spuse posomorât Adrien, întinzându-i mâna.

Preotul își ridică sutana până la subțiori. Șiroind de apă, Floris și Adrien îl luară pe sus și îl suiră în barcă, apoi reîncepură să împingă cu umărul în flancurile ei.

Vâslele se cufundară fără zgomot în oglinda lacului. Ridică pânzele. Ceața de primăvară îi ferea de eventuale priviri indiscrete. Pământul rămânea undeva în urmă.

Când primele raze ale soarelui luminară tabăra cazacilor, la orizont nu se mai zărea nici urmă de fugari. Trezindu-se din somn, bătrânul Hatman văzu de îndată smaraldul din deget și închise ochii cu un geamăt îndurerat.

— Oh, finuțule, ești sânge din sângele părintelui tău. Numai el ar fi fost în stare să renunțe la un tron pentru binele poporului său... Aaah, pui de Romanovi... „*țarskaia krov'*”...

Câteva ceasuri mai târziu, cazacii și ȋiganii își reluau drumul spre Soare-Apune, îngânând o melopee tristă. Cazacii rămăseseră fără Țar, kăloșii, fără Rege...

— Ehei, Regină Guzrati, în înțelepciunea ta, știai că așa va fi să fie, șopti Tamără.

Cu obrazii scăldați în lacrimi, Zingara întoarse o ultimă dată capul spre Baikal.

— A plecat... a plecat să se reîntâlnească cu ea, cu URSITA lui... blestem pe capul meu... n-am știut să te

păstrez lângă mine, gagiule...

* * *

Mahuna atinse țărmul de răsărit al Baikalului. Floris își ridică vâsla și o întinse lateral, ca să evite ciocnirea de o stâncă. Cei șase săriră pe mal și traseră ambarcațiunea pe mal, adăpostind-o într-un mic golf, în speranța că pescarii aveau să și-o poată regăsi, înainte ca vreo furtună neașteptată să o facă țandări. Se așezară la umbra unui boschet și înghițiră în grabă cele câteva provizii pe care Feodor și Li Kang avuseseră înțelepciunea să le ia cu ei.

Georges-Albert era însetat, Feodor îi arată lacul. Georges-Albert se strâmbă, profund dezgustat. Cazacul voia să-l otrăvească, altfel nu i-ar fi putut da prin minte așa ceva! Doar știa că detestă apa.

— Și acum, prieteni, spuse Adrien, după ce toată lumea sfârși de mâncat, pornim înapoi spre Franța!...

— Slavă Cerului, domnule conte, iată prima veste bună ce-mi mângâie auzul după nu mai știu câte luni, exclamă încântat Grégoire, împreunându-și mâinile. Și, dacă, nu sunt indiscret, ați putea să-mi spuneți cât de departe este Parisul pentru că, nu vă fie cu supărare, nu prea mai știu unde ne aflăm...? Poate Că...

— Bătrâne, ne așteaptă un drum de cel puțin 12.000 de verste! îi reteză vorba Feodor.

— Da? Și asta cam câte leghe înseamnă?

— Eh, o nimica toată, ia, acolo, vreo 3.000.

— Aoleu! Sfântă Fecioară!

Bietul om nu mai putu să adauge nimic, cu desăvârșire zdrobit de cele aflate.

— Și... pe ce drum o luăm, stăpâne? îl întrebă Feodor

pe Adrien, bizuindu-se ca totdeauna, pe judecata chibzuită a stăpânului său.

— Asta rămâne să hotărâm de comun acord, îi răspunse tânărul.

— Rămânem ascunși aici câteva săptămâni, retraversăm Siberia prin Chirchizia, ținem coasta de nord a Caspiceii, trecem prin Circazia și, odată ajunși în Marea de Azov, ne imbarcăm pe o corabie; asta este calea cea mai sigură, propuse ucraineanul.

Floris, pe care până atunci discuția păruse să îl intereseze prea puțin, scruta orizontul. Simțind ațintite asupra lui privirile întrebătoare ale celorlalți, răspunse sec:

— Prieteni, voi mergeți pe unde credeți de cuviință. Eu unul însă nu mai pun NICIODATĂ piciorul în Rusia.

Adrien oftă. Rana din sufletul mezinului sângera încă.

— Bucurie a Zilei, zâmbi Li Kang, clătinându-și ciotul de codiță, de ce n-am apuca-o pe calea ce înflorește de trei ori în inima Celui sfânt, precum palmierul parfumat.

— Bine zis, prietene, tocmai acolo țin să ajung și eu! exclamă Zoloti, care tăcuse mâlc până atunci, dovedind astfel că era singurul în a pătrunde tâlcul ascuns al propunerii chinezului.

Adrien îi privi mirat.

— Adică urcăm pe valea Selenegăi, explică Zoloti, traversăm platoul Mongoliei și...

— ...ajungem la Tchong Kuo, Imperiul de Mijloc, Centrul Pământului³⁸, îi luă vorba din gură Li Kang, în culmea fericirii.

— Bine, dar sunteți amândoi nebuni de legat, strigă Adrien, sărind în picioare. Mongolii nu ne vor lăsa

³⁸ Așa numesc chinezii țara lor.

niciodată să trecem pe teritoriul lor, iar chinezii ne vor tăia capetele ori ne vor trage în țeapă!

— Aah! Aaaaah, gemu prelung Grégoire, leșinând.

Georges-Albert se precipită spre lac, își umplu pumnișorii cu apă și veni cu ea să-i stropească obrazul.

— Vai de mine, Bucurie a Zilei, mongolii și chinezii sunt prea bine crescuți și prea blânzi ca să ne facă așa ceva, iar eu, Li Kang Yuin, am să vă apăr cu aripa mea de dragon.

Floris zâmbi amuzat.

— Știți ce? Cred că Li Kang are dreptate. Eu unul mă învoiesc. De când aștept să-ți cunosc țara, bunul meu prieten.

Feodor și Adrien șovăiră o clipă, încrezându-se destul de puțin în „aripa tutelară” a lui Li Kang.

— Ascultați, grăi prudentul Adrien. Să mai chibzuim, poate că mai există și alte soluții la care încă nu ne-am gândit.

— Hei, dar poate că și eu pot să vă apăr, spuse pe neașteptate Zoloti.

— Cu condiția să ne spui mai întâi cine ești cu adevărat. Cu siguranță că nu ești nici popă, nici rus. Pentru Dumnezeu, spune măcar acum adevărul.

— Prea bine... Prietenii, sunt preotul iezuit Del Boccaccio!

— Dar... te-am auzit înjurând... sfinția ta, începu să se bâlbâie Adrien.

— Ca și tine, fiule, numai că eu mi-am bătut întotdeauna joc de numele Satanei, pe când tu, fiule, îl amesteci în vorbirea ta de toate zilele pe Dumnezeu, care nu are nimic de a face cu încurcăturile voastre.

— Și ce vânt te aduce în China, părinte? se miră Floris.

— Ei, mă duc și eu să-i creștinez pe chinezi, să-i botez și să-mi întâlnesc prietenii iezuiți, consilieri pe lângă marele împărat.

— Bine, dar atunci nu înțeleg ce căutai în Rusia, îl chestionă bănuitor ca totdeauna Adrien.

— Ce să caut? Pentru cei cărora nu le place să călătorească pe mare, drumul spre Soare-Răsare trece pe acolo.

— Totuși ai mai fost și altă dată osândit la deportare în Siberia...

— Ei, da, fiule, se pare că ori de câte ori am vrut să pornesc spre China, mi-a fost dat să am mici ghinioane de parcurs... În sfârșit, să mulțumim Cerului pentru mila lui și, haideți la drum!

Părintele Del Boccaccio își ridică poalele sutanei și o luă din loc cu pași elastici, urmărit îndeaproape de Li Kang care nu mai știa cum să-i mulțumească pentru turnura dată evenimentelor. Cei doi frați pufniră într-un hohot nestăvilit de răs văzând figurile plouate ale lui Grégoire și Feodor care, din prima clipă când îl cunoscuseră și până atunci, îl insultaseră în fel și chip pe Zoloti.

— Se pare că zarurile au fost aruncate. Înainte, prieteni! exclamă Adrien.

— Vai de mine și de mine, domnule cavaler, mie nu-mi miroase deloc a bine, vă conjur, mai gândiți-vă, iar ne azvârlim cu capul înainte în necunoscut, bodogăni Grégoire, ridicându-se de jos cu calculată încetineală.

Floris îl înșfacă de braț și îl împinse înaintea lui, râzând.

— Stai, stai, ah, ce copil nesuferit ești, protestă prea-bunul servitor.

— Vino, bătrâne, nimic rău nu ni se poate întâmpla, doar ne aflăm sub aripa ocrotitoare a acestor doi „fii al Cerului”, glumi ireverențios Floris.

Capitolul XXIX

Floris își miji pleoapele iritate de vântul sărat. Întoarse capul să-și privească tovarășii. Ca și ceilalți, Adrien îndura cu stoicism setea. Soarele strălucea de o suliță pe cer, învăluind zarea într-o pulbere de aur. Cât vedeai cu ochii, de jur-împrejur se întindea imensitatea de nisip galben, sare și cugir a deșertului Gobi.

— Dacă ne este scris să pierim aici, fiilor, spuse surâzător părintele Boccaccio, dornic să-și etaleze întreaga erudiție, de când îl „omorâse” pe Zoloti, cugirul care nu este altceva decât sulfat de natriu, ne va conserva intacti până la sfârșitul lumii... da, da... Egiptenii îl foloseau la îmbălsămarea mumiiilor.

— E-te, na, domnule abate, doar nu vrei să cred că veneau până aici ca să se aprovizioneze cu el, exclamă Grégoire cu gâtul uscat ca iasca.

— De buna seamă că nu, fiule, doar aveau cât le poftea inima în propriile deșerturi.

— Poate că ar fi mai înțelept să ne oprim și să căutăm o sursă de apă, sugerează placid Adrien.

— Dacă vrea Domnul, o să găsim și așa ceva, răspunse iezuitul.

Deodată, Georges-Albert scoase un strigăt, arătând cu degetuțele lui spre orizontul unde se zăreau niște umbre care nu puteau fi altceva decât niște copaci. Maimuțoiul avea oroare de apă, dar nici să piară mumificat nu-i

surâdea.

— Haideți, curaj, prieteni, cred că Georges-Albert a găsit ceva, spuse Floris, îmboldindu-și cu călcâiul poneiul cu păr lung și aspru.

Putuseră cumpăra șase căluți mongoli și câteva provizii, la ultimul *sloboda*³⁹ găsit în calea lor, pe malul râului Bura, în schimbul brățării de aur, singurul obiect de preț pe care-l aveau asupra lor. Floris se despărțise cu tristețe de ea. Păstrând doar miniatura Baptistinei și-o agățase de gât, dimpreună cu talismanul.

Cavalerii își îndemnară poneii să grăbească pasul, dar cu piciorușele lor scurte, bieteile animale înaintau anevoie. Cizmele lui Floris aproape că atingeau nisipul. Uneori se părea că se află în cârca unui șobolan și nu a unui cal.

Cu foții scoaseră un oftat de ușurare. Georges-Albert nu se înșelase: dintr-o mică râpă țâșnea miraculos un izvorăș ocrotit de vișini și piersici sălbatici. Șerpuia pe solul stâncos pentru a se face nevăzut în nisip, la oarecare distanță. Grégoire înțepenise de-a binelea în șa. Floris și Adrien îl ajutară să descalece și coborâră cu toții printre stânci până la fundul râpei, ținându-și căluții de căpăstru. Ajunși jos, izbucniră în urale entuziaste, dând frâu liber bucuriei de a se ști salvați de la o moarte sigură. Lăsară poneii să pască printre arbuști și să lipăie cu nesaț apa, în timp ce ei se trânteau pe burtă, sorbind pe nerăsuflăte lichidul binefăcător.

Floris îl azvârli râzând, pe Georges-Albert în mijlocul lăcușorului.

— Ei, ce zici, bătrâne, nu-i așa că e mai bună chiar

³⁹ Punct de frontieră improvizat la marginea imperiului rus.

decât vinul regelui?

Georges-Albert se strâmbă neîncrezător și își stropi cu deliciu stăpânul. Floris își smulse cămașa și tunica ca să se poată scălda și se zbungui în voie cu maimuțoiul. Se amuza să-l bage cu capul sub apă, lăsându-se supus aceluiași tratament. Georges-Albert își umfla pieptul și se apăsa cu toată puterea asupra lui, de parcă ar fi cântărit trei sute de livre. Deodată, Floris simți că Georges-Albert îi sare în spinare și îl trage de păr în sus. Crezu că se joacă cu el. Maimuțoiul însă îi înfipse unghiile în gât și-l trase de o ureche. Floris se lipi de fundul apei. Georges-Albert îi dădu drumul. Tânărul rămase câteva clipe în adâncul izvorului, frecându-și trupul și pletele în apa cristalină. Simțind că nu-și mai poate ține respirația, ieși la suprafață și pricepu de îndată de ce Georges-Albert voise să-l scoată afară adineaori. Tovarășii lui de drum priveau încremeniți spre creasta râpei aflată la vreo cincisprezece picioare deasupra lor.

— Sfinte Sisoe, exclamă Floris, dând să se repeadă spre armele rămase pe malul izvorului. Adrien îi făcu semn să nu se miște, iar părintele Del Boccaccio să nu înjure. Deasupra lor îi înconjurau, călări, vre-o sută de mongoli cu arcurile întinse, pregătite să sloboadă spre ei săgețile lor ascuțite.

— Ce stați ca niște momâi? mârâi Floris printre dinți. Priviți-i, se codesc să tragă. Feodor, tu hăcui zece dintre ei cu sabia, eu tot pe-atât: tu Adrien, care ești cel mai aproape de pistoale, apucă-le și pasează-le lui Li Kang. Nenorociții ăia nu cred să fi văzut așa ceva în viața lor. Când or să audă prima împușcătură or s-o tulească îngroziți. Sunteți gata? Îi dăm drumul?

— Nu, lăsați-mă pe mine să le vorbesc și veți vedea cum se vor împlânzi ca prin minune, spuse părintele Del Boccaccio, scoțând din sânul sutanei un crucifix și pornind cu pas măsurăți spre buza râpei.

Floris și Adrien îi priviră mai cu atenție pe călăreți. Fețele le erau arse de soare și purtau veșminte din piele roșie, lungi până-n pământ. Ochii migdalați le erau aproape acoperiți de căciulile de blană rotunde, ornate cu figurine de corali și cu trei panglici lungi, lăsate pe spate.

— *Murgu Liku* (omagiu prea supus)... își începu discursul bunul reverend.

Restul propoziției rămase nerostit. Doi dintre călăreți descălecaseră tacticos, cu sulițele ridicate amenințător. Floris și Adrien închiseră ochii, îngroziți. Mongolii aveau să-l străpungă pe nefericitul iezuit și ei se aflau prea departe ca să-l poată apăra. Dar cei doi se mulțumiră să-l lovească ușor peste țeastă, mai mult ca să-l facă să tacă, și după ce îi legară în viteză mâinile la spate și îi băgară un căluș în gură, îl azvârliră în spinarea unuia din poneii lor.

— Acum e momentul, luați pistoalele șopti Floris.

— Oh, nu, Floare de Mai, Rugăciune Blândă n-a găsit cuvântul magic, lasă-mă să încerc și eu puterea răsufălării mele de foc, susură printre dinți Li Kang.

Micuțul chinez ieși binișor din apă, îi salută pe mongoli cu trei plecăciuni până la pământ și le strigă cu mâinile pâlne la gură, ca să fie sigur că este auzit de cei de sus:

— *Om ma n'i pad ma hum* (O, prețiosule Lotus).

Floris și Adrien se priviră plini de speranță, știind că mongolii atribuie virtuți miraculoase acestor cuvinte.

Probabil însă că Li Kang nu le pronunțase cum trebuie, pentru că avu parte de același tratament ca și onorabilul reverend, ce-i drept, administrat, nu de doi, ci de patru diavoli roșii.

— Aah... oooh... aoleu... ajutor, domnule duce, mi-ai spus că nimic rău nu ni se poate întâmpla, strigă cu reproș Grégoire, zbătându-se disperat în brațele musculoase ale unor mongoli furișați tiptil pe la spatele lui.

Floris și Adrien săriră ca niște lincși, să-și elibereze fidelul servitor. Asiaticii îi dădură drumul acestuia și se întoarseră să-și înfrunte atacanții. Floris își reperi pumnul în falca celui dintâi care se prăbuși, năucit de acest gen de luptă, necunoscut lui. Tânărul francez înșfăcă un alt dușman și învărtindu-l pe deasupra capului, îl azvârli ca pe o ghioagă asupra ciracilor lui, care căzură claie peste grămadă, aidoma unui castel de cărți. Adrien apucă alți doi ochioși de piepții tunicilor și îi ciocni cap în cap, lăsându-i pe jumătate leșinați. Între timp, o parte din cei rămași pe creastă coborau cu băgare de seamă, ferindu-se pe după scuturi. Precauția nu era deloc inutilă, căci Feodor, după ce doborâse vreo trei-patru adversari, părea că își ieșise din minți de furie. Răcnea dezlănțuit teribilul strigăt de luptă al cazacilor, rotindu-și fioros unicul ochi:

— Aă... Aă... Alla Verdi!

Înfiorați de acele sunete nemaiauzite, mongolii își opriră o clipă înaintarea. Apropiindu-și căpățânele, ținură un scurt conciliabul. Sus, pe buza râpei, arcașii nu știau ce să facă. Așteptau un ordin care nu venea și nici nu îndrăzneau să-și sloboadă de capul lor săgețile, de teamă să nu-și rănească, în îmbulzeală, camarazii.

— Feodor, ia-i tu pe ăia, noi ne ocupăm de ceștilalți, strigă Floris ridicând de jos o stâncă și aruncând-o spre mongoli în timp ce Adrien se aplecă fulgerător, își luă sabia și începu să facă mulinete și şuierând ascuțit. Feodor privi în jur. Cu un urlet herculean se repezi la trunchiul unui vișin sălbatic, îl smulse din pământ cu rădăcini cu tot și, aidoma cavalerilor Evului mediu, se năpusti asupra inamicilor, croindu-și cărare printre ei. Georges-Albert nu se lăsa nici el mai prejos. Se strecura printre picioarele goale ale mongolilor și îi mușca până la sânge. Surprinși de atacul neașteptat și de neînțeleș pentru ei, aceștia țipau și țopăiau de durere. Pe creastă, căpetenia oștenilor își pierdu răbdarea. Făcu un semn și un nou val de luptători porni la vale. Cincizeci de războinici se apropiau acum în front compact de cei patru recalcitranți. Floris, Adrien și Feodor doborâra încă vreo douăzeci, dar inegalitatea numerică îi copleși.

Floris avea buza ruptă, Adrien capul spart, Feodor ochii tumefiați și pe cale de a vira spre o superbă culoare vânătă. În învălmășeală, Georges-Albert își pierduse un dințișor. Spre consolarea prinșilor, mongolii arătau însă infinit mai rău. Prizonierii fură legați fedeleș, li se înfundă câte un căluș în gură, inclusiv maimuțoiului și la un semn al căpeteniei mongole, ceata se urni spre sud. Galopară toată noaptea. În zori, Floris observă că ieșiseră din desertul Gobi și se îndreptau spre munți. Se făcuse mai frig. Pe pășunile montane pășteau herghelii întregi de cai sălbatici și cerbi pitici.

Adrien mârâi ceva și îl împunse cu fruntea pe fratele său, de care se afla legat în spinarea aceluiași cal. Floris îi urmări privirea. Pe un platou stâncos, la peste 1.500 de picioare altitudine, se zărea un oraș cu arhitectură

stranie. Poneii urcau cu pas ușor drumul pieptiș și bolovănos. Pe măsură ce se apropiau, Floris înțelese că era vorba de un orașel demontabil, alcătuit din carcase de os prinse unele de altele și fixate în peretele muntos. Mongolii ieșeau din „locuințele” lor ca să-i întâmpine pe oștenii lor și pe prizonierii luați de aceștia.

„Iată de ce nu ne-au masacrat pe loc: mai întâi voiau să se fălească cu captura lor” își spuse Floris.

Femeile reacționau ciudat la trecerea prinșilor. Cu obrazurile acoperite de o pânză neagră, alergau împrejurul lor râzând, arătându-i cu degetul, plesnindu-se cu palmele peste piept și scuturându-și cozile lungi, împletite cu fir de argint, perle și pietre prețioase. Una dintre ele își scoase tichia ascuțită de mătase și i-o așeză pe cap lui Floris, ceea ce declanșă ilaritatea tovarășelor ei.

„Mă întreb ce-or fi găsind să râdă atâta” își spuse tânărul, înveselit fără voia lui de norul acela de fetișcane. „Mi se pare mie, ori au de gând să ne taie capul într-un hohot de râs general?”

Călăreții se opriră în fața „palatului”, sau cel puțin asta deduseră Floris și Adrien că era, destinația nenumăratelor cutiuțe de os suprapuse într-o impresionantă masă, la poalele unui pisc amețitor de înalt, și acoperită cu un soi de fetru roșu.

În piațeta din fața palatului se foiau încoace și încolo preoți lama, în tunici galbene, lungi până la călcâi. De undeva se auzi deodată un gong urmat de câteva lovituri de talger. Războinicii descălecară în grabă, își coborâră prizonierii de pe cai și se înclinară până la pământ. Floris și Adrien îi imitară, deși nu erau obișnuiți cu acele saluturi orientale în care aproape că trebuia să

atingi țărâna cu capul. Se apropia un cortegiu. Preoții lama scoteau sunete tânguitoare din viori cu o singură coardă, deschizând drum, cu pas rar și măsurat, unei femei cu chipul ascuns de valuri albe și cu turban roșu, cu pompon de diamant. Cele câteva femei care o urmau, cu un aer de adânc respect, alcătuiau de bună seamă suita ei. Și chipul lor era ascuns privirilor de un văl, dar erau mai modest îmbrăcate decât stăpâna lor ale cărei straie somptuoase vădeau un înalt rang princiar. O pelerină de mătase azurie, brodată cu aur, ascundea pe jumătate tunică închisă cu douăsprezece semilune întrepătrunse spre a forma imense agrafe de diamant și pantalonii bufanți. La picioarele tinerilor, Georges-Albert fu cuprins de o bruscă nervozitate. Gemea și se tăvălea, căznindu-se în zadar să-și elibereze lăbuțele legate fedeleș. Floris îi trase un picior, ca să-l calmeze. La trecerea cortegiului, populația ingenunchea murmurând rugăciuni. Deodată, un soldat băgă de seamă că Floris și Adrien ridicaseră capul și priveau cortegiul prințesei. Își ridică furios gârbaciul, cu intenția de a-i plesni, ca să-i oblige să-și plece fruntea. Prințesa, sau Regina, ce-o fi fost, îl opri din priviri și se apropie de cei doi captivi. Preoții lama o urmară cu pași mărunți și repezi, asurzindu-i pe cei din jur cu scârțâiala scripcilor. Femeia îi cercetă îndelung cu privirea pe Floris și Adrien. Ochii ei negri, cu gene lungi, întoarse, clipiră des în deschizătura îngustă dintre turban și vergeaua albă. Lui Floris chiar i se păru că o aude râzând. Apoi, tânăra murmură ceva, atât de încet încât tânărul nu-i desluși glasul, dar un preot se repezi ca un fulger și, înșfăcându-l pe Georges-Albert, îl depuse cu respect în mâinile ei. Floris mugi sub călușul lui. Voia să

protesteze, asta era chiar prea de tot. Ce tupeu nemaipomenit avea creatura aceea musulmană, rătăcită printre budiști. Auzi! Să-i fure prietenul! Floris țâșni în picioare, dar un soldat îi propti o palmă grea pe umăr silindu-l să îngenuncheze la loc. De astă dată, Floris fu sigur că auzise un răs cristalin, ușor batjocoritor. Visa, sau glăsciorul acela îi era cunoscut? Eliberat din strânsoarea frânghiilor și tolănit voluptos în brațele prințesei, Georges-Albert părea să fi uitat cu desăvârșire de stăpânul lui. Prințesa făcu semn preoților să-și reia procesiunea, dar după o clipă se răzgândi și se apropie de Adrien. Buclele aurii ale acestuia se năclăiseră de sângele scurs din plaga de la cap. Prințesa apucă între degete marginea voalului ei și tamponă cu delicatețe fruntea rănitului, apoi se îndepărtă, urmată de preoți și de întreaga ei suită, lăsând în urmă o suavă dâră de parfum. Floris se întoarse spre fratele său. Adrien zâmbea. Ochii lui albaștri cu ape viorii luceau poznaș.

Soldații le scoaseră călușele și îi împinseră fără menajamente, dar nici cu excesivă brutalitate, spre „palat”. Văzut dinăuntru, acesta părea încă mai spațios, căci mongolii se folosiseră în construirea lui de o peșteră naturală. În interior, muntele era pe de-a-ntregul săpat, ca un imens cașcaval și puzderia de grote și grotișoare fusese amenajată în încăperi, apartamente și săli, grație ingeniosului sistem al cuștilor din os. Pe jos, erau așternute covoare de Turkestan. Idoli de aramă și de aur, încrustați cu pietre prețioase își întindeau nenumăratele brațe pe deasupra tronului în care se afla instalat un bărbat cu carură animalică. Pe cap purta o tichie de mătase aurie și părul strâns și împletit în coadă era presărat cu diamante cât nuca. Tunica

purpurie se întredeschise lăsând să se vadă vârful lung și curbat al unui hanger de dimensiuni impresionante. Se vedea cât de colo că acea armă cumplită era, deseori, scoasă din teacă pentru a reteza, dintr-o singură lovitură, capetele celor imprudenți.

— Cu individul ăsta, teamă mi-e că discuția noastră se va sfârși în doi timpi și trei mișcări, îi șopti Floris lui Adrien.

Visător, cu un zâmbet abia ghicit pe buze, acesta păru să nu-l fi auzit.

„*Guruna kiku!*” (în genunchi!), strigă unul din străjerii de lângă tron, în timp ce brațele lui se abăteau ca două ghioage pe umerii prizonierilor, silindu-i să se prosterneze.

„Ce manie au și ăștia!” își spuse Floris, realizând în aceeași clipă că încă de la prima lor întâlnire cu mongolii, înțelesese tot ce li se spusese. Bravul Li Kang se dovedise cel mai prevăzător dintre preceptori.

— Vă aflați în fața Marelui Mogul! lătră străjerul.

Floris tresări. Va să zică, acel suveran misterios, urmaș spiritual al lui Gingis Han și Tamerlan, continua să-și exercite puterea...

— Străinilor, ați pătruns pe pământurile mele fără să-mi cereți încuviințarea. Pentru aceasta vă veți primi pedeapsa.

Marele Mogul avea o voce pițigăiată și dezagreabilă. Își privi prizonierii, îngenuncheați la picioarele lui, un amestec de șiretenie și ferocitate.

— Astru al Lumii, protestă părintele Del Boccaccio, intențiile noastre erau curate...

— Tacă-ți gura, când Prea-Măritul Galdan Tsereng Han vă face hatârul de a vi se adresa, răcni un alt străjer.

Adrien coborî de-abia atunci cu picioarele pe pământ, din visarea lui. Auzise vorbindu-se de acel prinț, vestit pentru sălbăticia lui, care se lupta cu toți vecinii spre a-și apăra de pieire imperiul intrat în decadentă. Galdan cel crud înălță brațul drept. Pe fiecare deget al mâinii i se încolăceau inele în formă de șarpe.

— Veți fi uciși la prima lună nouă. Până atunci, veți fi tratați ca oaspeți ai mei. Veți sta închiși, iar femeile tribului meu și concubinele mele vor veni să vă vadă. Va trebui să le onorați, străinilor. Asta vă va îndulci așteptarea sfârșitului.

„Am căzut în mâna unui nebun sadic” gândi Floris.

Adrien îndrăzni să își ridice capul:

— Mare Mogul, este dreptul nostru să aflăm cum anume vom fi uciși.

— Ești curajos, străine, dar când ai să auzi, inima îți va îngheța în piept și sângele ți se va înverzi de spaimă, spuse Galdan Tsereng, cu un rânjel viclean, bun să bage groaza în două duzini de rinoceri. Vă vom duce în piața din mijlocul orașului, unde preoții mei lama, îndemânateci ca nimeni alții, vă vor smulge încetișor unghiile și ochii, cu cleștioare de aur, în vreme ce călăul vă va țesăla cu țesale cu zece lame de oțel și vă va turna ulei clocotit pe ficați și, ha, ha, dacă nu vă va fi de ajuns, după toate acele chinuri, vom vedea că încă mișcați, veți fi trași în țeapă într-un par învârtit ca un titirez de oamenii mei... oh, oh!

Galdan cel crud făcu un semn. Străjerii se năpustiră asupra prizonierilor și îi scoaseră din palat de-a îndăratele, făcând mii de plecăciuni.

Captivii fură instalați într-una din cuștile din os, lipite de peretele stâncos al muntelui, împărțite în șase

încăperi și extrem de confortabile. Mobila era alcătuită din paturi de lemn acoperite cu blănuri, sipete, covoare și puzderie de idoli. Floris și Adrien nădăjduiau ca până la viitoarea lună nouă să găsească o soluție de evadare. Înainte să pătrundă la rândul lui în „pușcărie”, Floris se întoarse din prag și cercetă cu luare-aminte platoul. Fiece stâncă, fiecă drum și fiecă crăpătură a muntelui păreau bine păzite de câte unul din acei soldați îmbrăcați în piele roșie.

— Drace, va fi mai greu decât mi-am închipuit, le șopti el celorlalți.

Adrien îi arătă din priviri cei zece soldați și toți atâția preoți care vegheau la instalarea lor. Li se desfăcură frânghiile și li se aduseră cazane de aramă în care să se scalde, îmbrăcăminte, hrană și băutură. Adrien duse la buze cana de lemn plină cu rachiou din lapte, pe care i-o întindea unul din preoți. Licoarea îl învioră brusc.

— Nu mai pricep nimic, de ce ne-or răsfăța atâta? își întreabă Adrien fratele.

Grégoire nu mai prididea cu laudele:

— Oh, domnule duce, Mongolii ăștia au obiceiuri tare ciudate și regele lor nu e ca al nostru, dar câtă ospitalitate!

Floris și Adrien își spuseră că era mai bine să nu dezvălui nimic bravului lor servitor și să-l lase să se bucure în tihnă de acele mici plăceri, fără să știe ce moarte cumplită le pregătea Galdan Tsereng Han.

Feodor inspecta „apartamentul”, mârâind:

— Boierule, ascultă-mă pe mine, s-o ștergem cât mai iute de aici, ăsta nu e un loc pentru noi.

Li Kang părea să fi uitat cu desăvârșire de trista soartă care îi aștepta. Fericit că se regăsea într-un

„mediu” budist, le explica preoților uluiți unde și în ce împrejurare rămăsese fără coadă.

Pentru orice eventualitate, părintele Del Boccaccio începu să se roage:

„*In manus tuas Domine commendo spiritum meum*”⁴⁰.

— E cam prematură rugăciunea aceasta, sfinția ta, glumi Adrien, cu forțat optimism.

Odată instalați în noile apartamente, Floris îmbracă cu plăcere o tunică de nankin azuriu; după baia din izvor, rămăsese fără cămașă. Soldații părăsiră încăperile și se postară de strajă în fata intrării. Un lama rămase cu captivii, spre a le servi o cină regală. Era vizibil că gazdele țineau să le îmbunătățească condiția fizică.

— Ei bine, spuse Floris, atacând un șarpe prăjit în mirodenii. Marele Mogul se dovedește o persoană încântătoare... până la primul răsărit de lună plină... De fapt, de cât timp dispunem pentru a ne pregăti evadarea?

— Ne-au mai rămas doar patru nopți, Floare de Mai.

— Hmm, tu ce zici, Adrien?

Acesta tocmai își înghițea ceaiul cu unt sărat. Se strâmbă, împinse într-o parte bolul pe care lama-ul se grăbi să i-l umple iarăși ochi și păru a chibzui adânc:

— Prieteni, ca s-o putem șterge de aici, ar trebui să ne facem rost mai întâi de niște straie mongole. Patru zile nu-s de ajuns să ne facem prieteni și, mai ales, să deprindem configurația terenului. Întreg muntele pare o tabără militară. Dar, ia stați să încercăm să-l tragem de limbă pe băiatul ăsta. Pare foarte dispus să ne vorbească.

Într-adevăr, lama-ul zâmbea cu gura până la urechi,

⁴⁰ În mâinile tale, Doamne, încredințez sufletul meu.

întinzând tânărului un bol cu fiertură de tigru.

— Ia, prea-nobile prizonier, e bun, foarte bun, o să-ți redea putere.

— Mulțumesc, nobile lama, dar m-am săturat, refuză politico Adrien.

Celălalt părea sincer dezolat:

— Nu faci bine, nu faci deloc bine, până mori trebuie să fii în puteri.

— Păi tocmai, aici e baiul, nobile lama, gândul execuției mele mă cam întristează și îmi taie pofta de mâncare.

Părintele Del Boccaccio dădu să spună ceva. Floris îi făcu semn să tacă. Avea mult mai multă încredere în inițiativele fratelui său decât în acelea ale iezuitului.

— Oh, prea-nobile străin, pe floarea prețiosului lotus, moartea înseamnă naștere și ai încă patru zile de fericire înaintea ta.

— Oh, da, desigur, frate lama și asta poate fi o adevărată eternitate, îi cântă ipocrit în strună Adrien.

— Execuția voastră va fi cum nu se poate mai strălucitoare, va fi apogeul unor nemaivăzute serbări. În ziua aceea, Galdan Tsereng va lua de soț o sultană de neam mare.

— Ah, prințesa pe care am zărit-o și noi... așadar e musulmană? întrebă nonșalant Adrien, luând, spre încântarea preotului, încă o bucată de tigru.

— Nu uita să mănânci și ghearele. Suge-le, una câte una, prea-nobile străin, sunt foarte bune pentru bărbați, le sporesc bărbăția... Da, prințesa aceea este musulmană, dar în ziua morții voastre își va abjura credința, adăugă preotul, cu un zâmbet suav. Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, bunule lama, îți mulțumim pentru grija ce ne-o porți.

— Îngăduiți-mi să mă retrag, ca să mă rog divinului lotus. Odihniți-vă și apoi o să vă trimitem femeile.

Decis să elucideze până la capăt acel mister, Adrien îl apucă de pulpana tunicii galbene.

— Nu, frate lama, până la execuție vrem să rămânem numai noi între noi. Nu ne trebuie femei.

Mâhnit din cale-afară, budistul se scarpină în vârful testei rase chilug:

— Dacă aude așa ceva, pe Galdan Han o să-l apuce furia marelui dragon și s-ar putea chiar să-mi taie capul că îndrăznesc să-i duc o asemenea veste tristă. Oh, străine, femeile noastre sunt nespuse de frumoase, de blânde și de iubitoare! îl imploră bătrânul lama, împreunându-și palmele.

— Uite ce e, bunule lama, pe neprețuitul lotus, nu le primim pe femeile voastre decât dacă ne spui de ce Marele Mogul ține cu tot dinadinsul să ni le trimită.

— Oh! Oh! Străine, dacă îți spun asta, Galdan Tsereng e-n stare să-mi taie de două ori capul.

— Asta m-ar cam mira. N-o poate face decât o singură dată, zâmbi Adrien.

Bietul lama șovăi îndelung. Își privi pe rând prizonierii, în speranța că măcar unul din șase va fi de altă părere decât Adrien.

— El este marele nostru șef alb, ridică din umeri, a neputință, Floris, cu un aer posomorât. Dacă șeful nostru poruncește «Fără femei», n-avem încotro și îi dăm ascultare, bătrâne lama, așa spune religia noastră.

— Bine, bine, voi, dar chinezul? întrebă lama cu o undă de bănuitor dispreț în glas, căci orice mongol se

simte de o sută de ori mai presus decât un chinez – sentiment întors lor de Fiii Cerului.

Li Kang vru să răspundă, dar încrezându-se la fel de puțin în el ca și în părintele Del Boccaccio, după ce odată se fripsese mergând pe mâna lor, Floris îi tăie vorba:

— Oh, nu te uita la ce pare, este un fals chinez, căzut de pe coada zeului Huo într-o zi de furtună. Și el e nevoit să se supună ordinelor marelui nostru șef.

Preotul lama își încreți ochii și încruntă din sprâncene, chinuindu-și creierii să găsească o soluție. Floris și Adrien fură cât pe ce să pufnească în răs, deși nu era deloc momentul. Stăpânindu-se cu greu, Adrien, împinse în lături bucatele din fața lui și își încrucișă brațele peste piept, în timp ce pe chip i se întipări o expresie de încăpățănare.

Celălalt pricepu că n-avea s-o scoată la capăt cu căpoșii aceia. Privi cu teamă de jur-împrejur, ca pentru a se asigura că nu-l mai auzea nimeni altcineva în afară de ei. La poalele „locuinței” lor, sub cuștile din os, se zărea un cordon de cizme scurte și de tunici roșii de piele. Prizonierii erau atât de bine păziți pe dinafară încât ce făceau ei pe înăuntru nu mai interesa pe nimeni. Lama le făcu semn celor șase să vină mai aproape de el:

— Oh, străinilor, pe floarea prețiosului lotus, poporul nostru e lovit de o tainică boală.

Floris și Adrien se priviră mirați.

— Ei și? Spune, bunule lama, despre ce boală e vorba și ce legătură are ea cu noi?

— Bărbaților noștri le-a pierit sămânța și femeile noastre, rămân sterpe. Nimeni nu mai face copii. Marele

Mogul a aflat că cei de pe meleagurile voastre depărtate, nu au fost atinși de această boală, de aceea vrea să vă dea femeile noastre și pe urmă să vă ucidă, ca să șteargă pentru totdeauna amintirea voastră.

— Înțeleg, rosti cu gravitate Adrien, și bine ai făcut că ne-ai spus adevărul, fiindcă, pentru a ne putea împlini cum se cuvine, menirea, avem trebuință de cel puțin trei sau patru luni, dacă nu chiar mai mult. Lama-ul nostru alb, aci de față, îl va ruga pe Dumnezeuul nostru ca sămânța noastră să rodească.

Părintele Del Boccaccio, înspre care Adrien arătase tu capul, bodogăni:

— Necuviinciosule, Sfântul Spirit nu se bagă într-o asemenea lucrare păgână.

— Bunul meu lama, continuă Adrien, fără să ia în seamă protestele iezuitului, du-te la Marele Mogul și spune-i că patru bărbați zdraveni și viguroși se vor ocupa de repopularea câmpiilor și munților lui, dar că pentru asta e nevoie de timp. Dacă nu se învoiește să ni-l acorde, nimic nu ne va putea sili să-i dăm ascultare.

Preotul înălță brațele spre cer, într-o disperată implorare:

— Fie ca prețiosul lotus să-l inspire pe Galdan Tsereng să îngăduie capului meu să se reîntoarcă aici, dimpreună cu trupul.

Floris și Adrien așteptară ca mărunțelul preot lama să iasă și să coboare din cotețele lor, și de-abia după aceea dădură frâu liber unei explozii de nestăpânită veselie.

— Iertați-mă, domnule duce, îmi spuneți și mie de ce râdeți, întrebă nedumerit Grégoire, umplându-și din nou, ochi, cana cu rachiu.

Cei doi frați șovăiră, apoi se hotărâră să-l pună la

curent pe bătrânul lor prieten cu mersul evenimentelor.

— Acuma știi tot, bunule Grégoire, încheie Floris, știi ce ne așteaptă și în privința torturilor... și a femeilor mongole. În sfârșit, la acest ultim capitol, povara o să cadă desigur pe noi, cei patru bărbați tineri, în putere și...

— Ah, ba pardon, domnule duce, protestă indignat Grégoire, spre marea mirare a celorlalți, nu știu care este părerea reverendului, dar în ce mă privește, vă asigur că pot să vă dau o foarte serioasă mână de ajutor, așa că n-o să fiți doar patru, ci cinci...

— Ia te uită, ia te uită, exclamă într-un glas Floris și Adrien.

— Întocmai, domnule conte și domnule cavaler, o să fim cinci, eu când spun o vorbă, să știți că așa e!

— Oh, fiule, păcătuiești..., păcătuiești de două ori, o dată prin orgoliu și a doua oară prin desfrâu, păcă...

— Lasă, domnule abate, după aceea o să mă spovedesc dumitale...

Preotul budist se reîntorcea în goană:

— Prețiosul lotus mi-a ascultat ruga, străinilor, și Galdan Han s-a învoit. Vă acordă patru luni pline și amână sărbătorile de nuntă până la data execuției voastre...

— Vezi, nobile lama, știam eu că hanul vostru este un înțelept, își frecă radios mâinile Floris.

— Pe floarea prețiosului lotus, să ne așternem pe treabă, adăugă Adrien.

Preotul lama ridică o cortină. Îngroziți, prizonierii făcură instinctiv un pas înapoi: sub supravegherea strictă a oștenilor în straie de piele, mai multe sute de femei așteptau, în șir indian, să le vină rândul. La

vederea celor cinci bărbați, își clătinară cosițele împletite, chicotind fericit.

— Știi ceva, boierule, decretă Feodor, clipind șiret din unicul său ochi, până în ziua execuției ne vom fi dat de mult duhul, răpuși de osteneală!

Spusese cu glas tare ceea ce gândea în sinea lui fiecare din cei cinci...

Capitolul XXX

„Eu, biată rămă, eu praf de sub tălpile tale sfinte, eu, trup nedemn de splendoarea ta, oh, stăpân al lumii, eu mizerabilă...”

Tolănit pe o sofa de mătase pestriță, Galdan cel Crud se înălță într-un cot și o privi pe femeia îngenuncheată în fața lui, pe un covor tibetan din lână groasă. Peștera lui semăna cu grota lui Ali Baba. Jeturi de apă izvorau din bazine de argint aurit unde peștișori verzi și albaștri înotau în cerc, palpitând din aripioare. Candelabre de email turcoaz își reflectau lumina în luciul oglinzilor de opal. Potire din gips trandafiriu ori din lapis-lazuli striat cu aur, debordau de perle negre, diamante și safire. Pentru cei neobișnuiți cu ele, bețișoarele parfumate din lemn de santal, răspândeau un miros greu, înecăcios. Galdan Han nu era îmbrăcat decât cu un pantalon de mătase portocalie. În picioare purta cizme de piele cu talpă foarte groasă. Impresionantul lui tors, în întregime epilat, lucea sticlos. Marele Mogul izbucni într-un hohot de râs animalic. Se ridică în picioare. Părul strâns într-o coadă groasă, împletită cu lanțuri de aur, aproape că

atingea pământul. Scuipă frunzele de betel⁴¹ pe care le rumega într-una ca să-și grăbească arderile.

— Vino aici și dezbracă-te.

Micuța concubină tremura din toate mădularele. Se grăbi să-i dea ascultare și lăsă să-i alunece de pe umeri tunică rochiei închisă cu o simplă buclă de argint. Marele Mogul îi contemplă satisfăcut sâniile ale căror sfârcuri ițite stăteau mărturie fie emoției, fie spaimei grozave a tinerei fete. Ochii migdalați ai hanului coborâra spre pântecul ras.

— Cine ești, nu te-am mai văzut?

— Nu, Soare Strălucitor, sunt de-abia venită în haremul tău, dar matroanele m-au educat și cunosc toate tainele mângâierilor.

Marele Mogul mârâi și o luă în brațe, înfigându-i în crupă unghiile lucioase, peste măsură de lungi și arcuite. Micuța gemu de durere dar își frecă trupul de al stăpânului și hanului ei, murmurând:

— Oh, astru orbitor, sunt micuța ta păpușă, oh, stea strălucitoare a firmamentului, ești puternic și frumos, oh, luceafăr al nopții, sunt sclava ta... sunt...

Galdan Han scoase un urlet de furie și o îndepărtă cu o lovitură de cizmă pe nefericita care se rostogoli de-a-dura, izbindu-se de peretele de stâncă. Și-ar fi spart cu siguranță capul dacă, încăperea n-ar fi fost tapisată cu draperii groase, pictate de mână.

— Bobo Noor! Bobo Noor! răcnea ca scos din minți tiranul.

Căpetenia eunucilor, un omuleț măsliniu, cu cărnuri flasce și asudate, se ivi pe cât de iute îi îngăduiau să alerge piciorușele umflate ca niște cârnați.

⁴¹ Plantă orientală a cărei masticare stimulează digestia.

— Am auzit sunetul dulce al glasului tău care îmi mângâie auzul și inima, divine stăpân, spuse eunucul, aruncându-i-se la picioare.

— Trimite la moarte capra asta behăitoare, prea mult vorbește.

Tânăra concubină începu să hohotească zgomotos, frângându-și mâinile de disperare.

— Cum, stăpâne, femeia asta netrebnică a îndrăznit să te supere, soare al meu strălucitor? se miră Bobo Noor, ridicându-se de jos.

Eunucul era singura ființă care nu se temea de tiran, pentru că el îl crescuse pe Galdan Tsereng, având un anumit ascendent asupra lui.

— Mai rău, m-a plictisit. Nimic nu-i mai cumplit ca asta. Mă plictisesc toate cățelele astea, nu mai pot să le văd în ochi.

— Oh, și cu toate astea e fecioară, cum îți plac ție, mărite stăpâne. Privește, am ales-o să fie nici prea costelivă, nici prea grasuță și are o piele atât de mătăsoasă, spuse Bobo Noor, palpând-o ca pe un animal pe biata fată, mai mult moartă decât vie.

— Cu atât mai bine, prăjește-o la proțap, să ne mai distrăm și noi oleacă.

— Aaaaaaah! răcni nefericita.

— Îngăduie mai curând, mărite astru strălucitor, să o trimit prizonierilor, la un loc cu celelalte femei și voi avea grijă personal să nu-ți mai fie adusă, îndrăzni să sugereze eunucul, care dezaproba crimele sângeroase ale lui Galdan Han și își iubea „pensionarele”.

— Fă ce vrei, Bobo Noor, dar să piară din ochii mei sau poruncesc să-i fie tăiată pe loc limba, haide, dispari, zbieră Galdan, ridicându-și biciul amenințător spre

tânăra care, îngrozită, se târî în patru labe până în locul unde-și abandonase rochia, o înșfăcă și o rupse la goană prin sălile palatului, așa goală cum era, spre harem.

— Cum se comportă captivii? întrebă Marele Mogul, tolănindu-se din nou și făcând semn eunucului să-i pieptene coada.

Bobo Noor luă un vas cu untură de berbec și începu să despletească cu adorație părul lung și negru al stăpânului său.

— Prizonierii își respectă angajamentul, soare galben al meu. Cincizeci de femei au fost de-acum însămânțate.

— Ce spun ele despre albi de la Soare Apune?

Galdan cel Crud își plecă fruntea, ca eunucul să-i scarpine țeasta rasă numai pe jumătate.

Bobo Noor ezita să răspundă.

Galdan Han se ridică, furios ca un tigru.

— De ce taci? Răspunde! Doar femeile mele îți mărturisesc totul.

— Ei bine, stăpâne orbitor, toate ar vrea să mai treacă odată pe la ei.

— De ce? Le e teamă că nu au prins rod?

— Nu chiar, stea a firmamentului, cum să cutez a-ți spune... cei doi tineri prizonieri par să le fi fermecat cu nu știu ce vrăjitorie...

Împotriva oricăror așteptări, Galdan Han nu își ieși din pepeni, ci gemu îndurerat:

— Ah, Bobo Noor, ce decădere pentru mine și pentru imperiul meu. Suntem încolțiți din toate părțile. Potala⁴² a fost jefuită, iar femeile noastre nu mai aduc pe lume războinici.

— Stea strălucitoare, reluă eunucul, masând capul

⁴² Sanctuar al tibetanilor și al mongolilor.

suveranului său și scărpinându-l în urechi cu niște bețișoare. Nimeni nu ne poate scoate din munții noștri, iar căsătoria cu sultana, mijlocită de marii bonzi, îți va înzeci puterea, aliindu-ți turcii și întreaga suflare musulmană. Curând, astru al meu argintiu, te vei putea răzbuna pentru toate umilințele impuse de vecina noastră, China.

— Ia-haaa! Babo Noor, am să bag în toți spaima sfântă a lui Gingis Han! Voi asmuți hoardele sălbatice ale războinicilor mei deopotrivă asupra țărilor dinspre Soare-Răsare și dinspre Soare-Apune!

De afară răsună un hohot cristalin de răs. Marele Mogul se rezezi pe surplomba stâncoasă, preschimbată de mâini abile într-o luxoasă terasă înflorită, de unda ochiul îmbrățișa priveliștea grădinilor de la poalele palatului și dincolo de ele, până hăt, spre orizont, întreaga vale. Sultana cu chipul ascuns de văluri și slujitoarele ei priveau admirativ câțiva bonzi care mânuiau cu dibăcie imense zmee, făcându-le să danseze în înaltul cerului.

— Oh, prințesă, priviți-l pe acesta! Parc-ar fi un dragon zburător.

— Și acolo e altul, în formă de vultur.

— Ba nu, e-un mandarin.

— Uite-l, suie spre soare!

— Cestălalt coboară ca un vultur!

Budiștii se întreceau în iscusință, ca să-i facă plăcere Prințesei.

— Opriți, opriți, hărmălaia asta îmi zgârie urechile! urlă tiranul.

Sultana ridică privirea spre el și pufni ironic:

— Vai de mine, nu te știam așa delicat.

Galdan Han, Marele Mogul puse mâna pe un arc.

— Eu sunt stăpân aici răcni el, ca un dement, lansând o săgeată în văzduh, fără țintă anume.

Bonzii se împiedică în grozi de sforile lor și o tuliră cât îi țineau picioarele. Unul dintre ei scoase un țipăt de durere și continuă să alerge schiopătând, deși săgeata i se înfipse în partea cea mai cărnoasă a trupului. Zmeele se prăbușiră rând pe rând la picioarele sultanei, ca niște păsări uriașe, doborâte de furtună. Femeile din suita ei se evaporaseră. Rămăsese singură printre „dragonii” multicolori, sfidându-l din priviri pe Galdan cel Crud. Deodată se auzi un glăscior speriat. Georges-Albert alerga, galant în apărarea prințesei. Aceasta îl luă în brațe și îl sărută. Sub părul lui țepos, maimuțoiul roși de plăcere și se uită chiorăș la Galdan Han

— Dacă aș fi femeie, nu m-aș mărita pentru nimic în lume cu așa o pocitanie, își spuse el.

— Ce macac nesuferit, bombăni tiranul. Bobo Noor, răcni el în ciudat, azvârle-l câinilor, să-l mănânce de viu.

Georges-Albert se aplecă să vadă dacă în spatele Prințesei se mai afla cineva. Nu văzu pe nimeni.

„Aoleu, te pomenești că despre mine vorbea păsăroiul ăsta! O-o, nu-mi place, nu-mi place deloc! Auzi la el idee, să mă dea câinilor, ei bine, lasă că-i arăt eu lui”, se revoltă maimuțoiul, indignat, arătându-și posteriorul golaș tiranului.

Prințesa strânse la piept maimuțoiul:

— Dacă îndrăznești să te atingi de el, să știi că mă întorc la tata și îl pun să-ți declare război.

Bobo Noor își șterse cu dosul mâinii sudoarea ce-i îmbrobonise fruntea convins că Marele Mogul o va ucide pe Prințesă. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-i

răspundă pe un asemenea ton. Dar nu, nu putea să o ucidă, s-ar fi trezit a doua zi cu toți musulmanii pământului pe cap. Spre stupoarea lui Bobo Noor, Galdan cel Crud izbucni în râs.

— Spune-mi, Bobo Noor, ai văzut-o vreodată pe Prințesă cu obrazul descoperit? mârâi tiranul, brusc interesat de tânăra femeie căreia până în clipa aceea nu-i acordase nici cea mai mică atenție.

Eunucul respiră ușurat și șopti:

— Da, Prințule. Am privit-o noaptea. E mai frumoasă decât toate concubinele tale la un loc. Noi îi vedem doar strălucirea ochilor, ce scapără scânteii de jar, dar buzele ei sunt roșii ca cireșele în pârgh, pielea obrazului o are transparentă și albă ca spuma laptelui, năsul ei îi șade ridicat obraznic în sus, iar splendoarea trupului ei este demnă de un zeu ca înălțimea ta.

Galdan cel Crud aruncă din mâini arcu.

— Ei, ce faci, nu mai tragi? îl întreabă tânăra cu vocea ei melodioasă, din care răzbătea un strop de ironie.

— Nu, după cum bine vezi, nu sunt chiar atât de rău pe cât par. Hai, urcă și tu aici, la mine, să stăm puțin de vorbă, spuse tiranul cu vocea răgușită de o bruscă emoție.

— Mi se pare mie sau ai uitat cu cine vorbești? îl înfruntă mândru Prințesa. Eu nu sunt una din concubinele tale, o să ne vedem de-abia după nuntă.

— Supune-te, sau dau poruncă să fii biciuită de moarte, cu macacul tău cu tot!

„Poate că n-ar fi rău să i se supună? Stă puțin de vorbă cu el și gata, în schimb ne salvează pe amândoi”, gândi neliniștit Georges-Albert.

Dar Prințesa replicase de-acum, mândră și de

neînduplecat:

— Încearcă numai! Ha, ha! Drept cine mă iei, Galdan? Privește-mă bine și învață că mie nu mi-e niciodată teamă de nimeni și de nimic.

Îngrozit, Georges-Albert își acoperi ochii cu lăbuțele. Fluturându-și vălurile, Prințesa întoarse calm spatele tiranului și se îndreptă cu pas măsurat spre palatul femeilor unde avea apartamentul ei. Înăuntru se prăbuși pe pernele unei sofale și începu să plângă cu sughițuri. Georges-Albert topăia în jurul ei, total derutat. Nu prea avusese de-a face cu femeile și nu știa cum să reacționeze în fața lacrimilor.

— Bruta dezgustătoare, ce scârbă mi-e de el! Oh, cum să dau de știre tatălui meu? gema sultănița.

Georges-Albert se dumiri. Începu să vocifereze ascuțit, ca să-i explice cum vedea el situația.

— Oh, dragul de tine, știu, tu vrei să mă consolezi, ești o minune de maimuțică, numai că eu nu pricep ce-mi spui.

„De frumoasă e frumoasă, nu spun nu, dar ca agerime nu-i ajunge stăpânului meu nici până la gleznă. El înțelege dintr-o privire”, oftă Georges-Albert. O prinse de mână și trăgând-o din toate puterile după el, o obligă să iasă pe terasă, de unde se vedea locuința prizonierilor, înconjurată de o mare mulțime de femei. Georges-Albert întinse brațul într-acolo și îi făcu cu ochiul. Tânăra femeie se luminea la față.

— Ești un prieten neprețuit. Într-adevăr, cum de nu m-am gândit la asta? Ia să vedem, câți sunt cu toții?

Georges-Albert ridică în sus șase degetele.

— Poate că totuși ar fi mai înțelept să-i las să-și vadă de propria lor soartă.

Georges-Albert se bosumflă, prefăcându-se că trage din teacă o spadă imaginară.

— Ar lupta cu arma în mână să mă elibereze?

Maimuțoiul dădu afirmativ din cap.

— Pe Allah, cum să le trimit veste? Doar sunt înconjurați de un cordon de străjeri.

Georges-Albert clipi din ochi, dezamăgit. „Ce să-i faci, femeile au creiere de găină, asta e.”

Bombă torsul, își luă un aer marțial și se bătu cu pumnișorii în piept.

— Oh, vrei să te trimit pe tine! Dar ai să te poți tu strecura până la ei?

Georges-Albert încuviință energic din cap. Nimic pe lume nu l-ar fi putut opri. Inimioara îi bătea să se spargă. Se cam îndrăgostise de Prințesă, tânăra îi zâmbi printre lacrimi. De afară se auzi un răpăit de tobe. Georges-Albert și sultana se precipitară pe terasă, spre a afla ce se petrece. O procesiune de cincizeci de preoți lama înainta cu pas solemn, vestind tuturor:

— Slavă Marelui Mogul, în această seară el ne va dărui o Regină. Glorie lui!... Slavă Marelui...

— Pe Allah, s-a zis cu mine... astă seară, vai, ce mă fac, mai bine mor!

Georges-Albert o luă de mână și o trase spre o masă pe care se aflau câteva pergamente și o pană de găscă.

— Da, da, ai dreptate, nu mai e nici o clipă de pierdut.

Prințesa așternu în mare grabă, câteva rânduri.

— Strecoară biletul acesta în mâna străinului cu plete de aur.

Georges-Albert băgă răvașul sub reverul de la vestă, ieși pe terasă și se făcu nevăzut.

— Vreau să mi-o aduci aici, la picioarele mele, chiar

acum, supusă și blândă! tuna Galdan cel Crud, șfichiind tapiseriile cu un bici cu mâner încrustat cu nestemate.

— Oh, prea blândul meu stăpân, te implor, mai ai un strop de răbdare, mai întâi trebuie oficiat ceremonialul nupțial. Nu mai e mult până atunci. Doar câteva luni.

— Femeia asta trezește în mine vigoarea pe care caprele astea din harem au stins-o. O vreau în patul meu la noapte. Poruncesc să sune tobele și să vestească tuturor că grăbim căsătoria. Spune-i Prințesei să fie pregătită pentru la noapte, ha, ha, lasă că vede ea cine îi e stăpânul!

— Prea bine, prea bine, Astru al Norilor, alerg, inima mea tresaltă de bucurie!

— Pentru serbările din această seară, voi fi mărinimos, nu îi vom sacrifica decât pe cei doi bătrâni și pe chinez; acesta va plăti pentru toate ticăloșiile țării sale. După tortură am să le retez capetele eu însumi. A cam început să-mi ruginească brațul de când nu mi-am mai tras hangerul din teacă. Pe ceilalți trei prizonieri îi mai păstrăm câteva luni, pentru femeile noastre.

— Bine chibzuit, Stăpâne prea luminat, bunătatea ta este nemărginită, se ploconi Bobo Noor, încântat de acea neobișnuită generozitate.

— Dar spune călăului să-i supună la cazne cât mai prelungite, să avem și noi ce vedea!

— Nu te teme, Slăvitule, vei fi mulțumit, Stăpâne al Norilor!

Galdan cel Crud vârî în gură un nou pumn de betel și începu să rumege satisfăcut.

Trimite-mi piticul să mă scarpine în talpa piciorului.

„Îți amintești de fata lui Selim Pașa?⁴³ Menită unui crunt destin în această seară, nu așteaptă salvare decât din partea ta și a prietenilor tăi. Trimite-mi răspuns prin același mesager”.

„Menită unui crunt destin în această seară?...” murmură Adrien recitind cu atenție bilețelul adus de Georges-Albert. „Da, îmi amintesc de tine, Prințesă Yasmina, cum să te fi uitat... dar te-ai schimbat nespuse”.

Tânărul zâmbi, cu gândul la fetița nesuferită pe care o cunoscuseră cu zece ani în urmă, în fortăreața Hagi-Bey, condusă de tatăl ei, puternicul Selim Pașa. Prima reacție a lui Adrien fu să-l încunoștințeze pe fratele său. Dar anumite zgomote provenite din camera vecină îl înștiințară că acesta era ocupat. De trei zile și trei nopți, captivii duceau o viață „de nedescris”. Temnicerii lor îi tratau cum nu se putea mai bine, cu condiția să-și onoreze promisiunea la fiecă două ceasuri. Misiunea lor de armăsari începuse să îl cam exaspereze pe Adrien. Începuse să se gândească la diverse variante de evadare, fără ca nici una să îl satisfacă pe deplin.

— Te-ai strecurat lesne până la noi, Georges-Albert? îl întrebă tânărul.

Maimuțoiul își umflă pieptul și descrie cu gesturi elocvente cum se pitulase printre picioarele soldaților care păzeau „închisoarea” și cum ronțăise printre cizmele lor una din curelele de piele ce legau cuștile.

„E-n regulă, bătrâne, am priceput, suntem la fel de strașnic păziți ca și până acum... ar trebui să fim păsărele ca să putem... sst, vine neprețuitul lotus cu

⁴³ Vezi Floris, dragostea mea.

marfa, iute, ascunde-te, îi șopti Adrien maimuțoiului, azvârlind peste el o pătură de lână.

— Pe neprețuitul lotus, timpul tău de odihnă s-a scurs, nobile străin, susură budistul, împingându-l înaintea lui pe tânăra concubină ce părea încă mai înspăimântată decât în prezența Marelui Mogul.

— Sunt de fiecă dată la fel de încântat să te revăd, prea-nobile lama, și să-mi bucur urechile cu muzica plăcută a vorbelor tale.

Bonzul se umflă în pene, măgulit de complimentele risipite cu generozitate de Adrien, în speranța secretă că îi va putea smulge cât mai multe secrete.

— Ți-am adus cea mai nouă pensionară a haremului, nobile străin, vezi bine cu ce atenții delicate te copleșește Galdan.

— Da, se poartă cu mine ca un adevărat părinte, încuviință sec Adrien.

— Da, da, să știi că așa este. Află că Marele Mogul a grăbit nunta pentru chiar această seară și în bunătatea lui nemărginită, a dat poruncă să nu fie sacrificați astăzi decât cei doi bătrâni și chinezul, așa că bucură-te!

Adrien se înfioră de groază la gândul cumplitei soarte care îi aștepta, peste doar câteva ceasuri, pe Grégoire, Li Kang și părintele Del Boccaccio. Prefăcându-se că vrea să o cuprindă pe după umeri pe tânăra concubină, se apropie pe nesimțite de bonz.

— Frumos cadou, n-am ce zice... dar, spune-mi, prietene lama, cum se vor desfășura serbările?

— Oh, vor fi nemaivăzut de frumoase, ca-n vremea slăvitului Aurangzed⁴⁴. Ce păcat că n-ai să poți asista. Preoții lama îl vor purta pe umeri pe Marele Mogul,

⁴⁴ Han mongol, mort în 1707.

așezat pe un tron magnific și îi vor cânta din trompeta sfântă, în vreme ce zmeele noastre se vor înălța spre cer.

Adrien își împreună mâinile extaziat:

— Aha, magnific, frate lama, magnific!

— Te las să-ți împlinești misiunea, nobile străin, fiindcă ac...

Adrien înălță pumnul și îl lăsă să cadă ca fulgerul pe țeasta budistului care se înmuie fără un sunet, ca o păpușă de ceară. Tânăra concubină scoase un geamăt, interpretat din fericire de gardienii de afară, în alt sens, dovadă hohotele lor ațâțate. Dintr-un salt, Adrien îi astupă gura cu palma, ca să nu apuce să zbiere. Fata își rotea ochii, îngrozită. Trebuie să recunoaștem că avusese o zi cum nu se poate mai agitată și educația primită de la matroane mai avea și unele lacune. Adrien o împinse până la pat, ținându-i strâns mâinile la spate și i le legă cu fâșii rupte din cearșafurile de mătase. Georges-Albert își scoase scapul de sub pătură, dornic să evalueze situația și își frecă satisfăcut lăbuțele.

Adrien îl dezbracă pe lama, își trase peste cap tunica galbenă a acestuia, îi vârî un căluș în gură, îl legă zdravăn și, ascunzându-l pe maimuțoi în sân, trecu în „camera” de alături a fratelui său. Floris îl privi cu mirare pe bonzul care îi făcea semne disperate pe la spatele mongolei ce tocmai se îmbrăca. Adrien își ridică de pe ochi un colț al tichiei. Floris sări ca ars din pat și o cuprinse de mijloc pe femeie. Plăcut surprinsă, aceasta se lăsă moale în brațele lui. Floris o răsturnă înapoi în așternut.

— Regret nespus, doamnă!

Crezând că tânărul se joacă, mongola nu opuse nici o rezistență când se văzu legată fedeleș, cu un căluș în

gură. Floris se aplecă și o sărută pe frunte:

— Iertare, frumoasa mea.

Adrien îi explică în grabă cele aflate de la Yasmina și de la budist.

— Micuța Yasmina, aici, ce surpriză!... Abia acum înțeleg de ce Georges-Albert a urmat-o fără să crâcnească. Era firesc să nu-și fi uitat fosta stăpână.

Se apropiară tiptil de „sufrageria” lor unde doi bonzi le pregăteau cina. Adrien le făcu semn să se apropie. Floris tășni ca un diavol de după el și amândoi îi izbiră simultan pe preoți în carotidă, cu latul palmei. Dezbrăcându-l pe unul din ei, Floris se deghiză la rândul său, apoi îi târără pe cei doi „adormiți” în „camera” lui Feodor. Ucraineanul se afla în tovărășia unei mongole trupeșe, tot atât de înaltă ca și el, dar de două ori mai corpulentă. Purta numele melodios de Kulugama, ceea ce pe limba ei însemna „șoricel de fier”. Se afla pentru a treia oară. Izbutise să îi păcălească pe străjeri și să se strecoare peste rând la Feodor, în ciuda celor două sute de kilograme ale ei. După ce, prea puțin galant, Feodor îi înfundă un căluș în gură, mongola începu să se agite disperat. Ochii ei migdalați nu exprimau nici spaimă nici îngrijorare ci doar dorința, evidentă, de a le spune ceva. Feodor își privi întrebător stăpânii. Îl durea inima să se poarte atât de crud cu Șoricelul. Adrien îi făcu semn să o dezlege. Grăsana îi inspira încredere.

— Prea nobili străini, o să pieriți până la unul dacă nu mă lăsați să vă ajut. Fără mine or să vă prindă de cum veți face un pas, șopti Șoricel.

— Dar ce te îndeamnă să ne înlesnești fuga? o întrebă mirat Adrien.

— Nu mai vreau să mă despart de prea-nobilul Feodor. Aflați că, de aici, din munte, nu se poate pleca decât pe-o singură cale. Sunt gata să v-o dezvălui, dacă îmi jurați, pe floarea de lotus, că mă veți lua cu voi.

„Prea-nobilul” Feodor se umflă în pene, mândru de a fi inspirat o asemenea pasiune.

— Boiernașule, Șoricel pare demnă de toată încrederea, e frumoasă și înțeleaptă, judecă limpede și...

— E-n regulă, Feodor, o luăm cu noi. Te ascultăm, femeie, despre ce cale e vorba? spuse el, privindu-i admirativ brațele zdravene, cât pulpele unei femei obișnuite.

— De aici n-a scăpat nimeni niciodată. Am totuși credința că voi puteți izbuti. Iată ce trebuie să facem... continuă Șoricel, coborând glasul.

Cei trei bărbați își plecară urechea spre ea. După o clipă se priviră zăpăciți.

— Ești sigură, Șoricel, că e cu putință așa ceva?

— Da, prea nobile străin, e singura cale. Odată, e mult de atunci, eram copilă, doi preoți lama și-au pus în gând să facă asta, întru gloria eternă a lui Budha și au izbândit. Totul este să vă încumetați.

— De necrezut, murmură neliniștit Adrien. Bine... Floris, să le dăm de știre și celorlalți. Tu, Feodor, vii cu mine. Avem nevoie de încă trei veștminte de lama.

— Dar de ce o luăm iarăși din loc, domnule conte, protesta Grégoire, tocmai acum când parcă mi-am redobândit tinerețea...

Șoricel le dezlegă pe celelalte două femei și le explică ce aveau de făcut. Adrien și Feodor tocmai se întorceau cu încă trei tunici galbene. Trebuiră să-i radă barba părintelui Del Boccaccio, disperat să-și piardă falnica-i

podoabă. La rândul său, Li Kang, prea credincios ca să cuteze a îmbrăca un veșmânt de lama, se codea: „Religia noastră interzice asemenea sacrilegii și zeul Ho mă va pedepsi de bună seamă pentru...”

Adrien le făcu tuturor semn să tacă. Afară răsunau de-acum trompetele.

— Iute, Georges-Albert, duci acest răvaș Prințesei Yasmina și vii cu ea pe esplanadă, după ce Șoricel îi va fi adus o rochie. Ești încredințată că ai să poți ajunge până la ea, femeie? întrebă precipitat Adrien.

Șoricel dădu afirmativ din cap.

— Și te bizui pe prietenele tale?

— Îmi vor da ascultare, nobile străin, îl asigură Șoricel, scoțându-i limba, gest de supremă politețe la mongoli.

Cei șase captivi își înfundară bărbiile în piept și ieșiră cu pași mici și repezi, imitând mersul bonzilor. În piața centrală agitația era de nedescris. În mijloc, pe o platformă înaltă, călăii își pregăteau cumplitele instrumente: bastoane de lemn cu care să-și bată victimele până la sânge, frânghii și scripeți cu care să-i spânzure de un singur picior, cu capul în jos, cleștișori de aur. Dând cu ochii de cele trei țepe proaspăt geluite, Grégoire sughiță de spaimă, fiind cât pe ce să se împiedice de picioarele unui străjer, noroc de Adrien care îl prinse la timp de braț. Din fericire atenția soldaților era polarizată de toate acele preparative. Nu luară așadar seama la grupul budiștilor ieșiți din închisoare. Floris se apropie de unul din temniceri și îi susură la ureche:

— Pe neprețuitul lotus, prizonierilor trebuie să le ducem alte șase femei. După plecarea acestora, nu mai trimiteți nici una, bunule soldat. Să-i lăsăm pe bieții

oameni să se odihnească, să prindă puteri pentru caznele ce-i așteaptă. Caraula făcu loc femeilor să treacă, fără să-i dea prin minte să controleze ce se petrece înăuntru și fără să se mire de acel surplus de activitate. Floris le duse val-vârtej pe cele șase creaturi până la Șoricel care, tocmai își îndemna celelalte două surate să îi ajute pe nobilii captivi să coboare în vale ca să ceară povață zeilor lor albi cum să se reîntoarcă încă mai plini de bărbăție! Văzând că Șoricel știa să găsească argumentele cele mai convingătoare, Floris se îndreptă spre piața cu zmee din spatele palatului Marelui Mogul, unde Adrien tocmai studia topografia locului. Se aflau într-un soi de poiană la capătul căreia se căsca o prăpastie fără fund, din adâncul căreia răbufneau în vârtej, la răstimpuri egale, puternice rafale de vânt. Floris și Adrien se apropiară de margine cu intenția de a se apleca deasupra hăului, dar se retraseră în aceeași clipă, îngroziți. La câteva sute de picioare sub ei se întindea o vastă platformă stâncoasă și hăt, dincolo de ea, mult mai jos, se ghiceau niște râpe și o vale lungă. Ca din străfundurile infernului, un muget năprasnic urca spre ei. Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Adrien porunci:

— Aduceți zmeele.

Feodor și Li Kang se grăbiră să-i dea ascultare, târând după ei uriașele „păsări” croite din cutii mari de scândurele subțiri din lemn de brad. Întărite cu tulpini de bambus, aripile acoperite cu o mătase groasă, măsurau în lungime cam cincisprezece picioare.

Grégoire și părintele Del Boccaccio urmăreau neliniștiți acel du-te vino.

— Iertați-mă, domnule conte, dar sfântul părinte și cu

mine ne întrebăm ce anume puneți la cale cu zmeele astea? șopti fidelul servitor.

— Evadarea noastră, bunul meu Grégoire, îi răspunse Adrien.

— Aoleu, sfinte Dumnezeule, pe aici? exclamă părintele Del Boccaccio, care de spaimă păcătui și el, invocând numele Celui de Sus în afara celor sfinte.

— Nu, pe acolo, replică Floris, arătând cu mâna spre canionul în care urletul vântului se întetea.

Vârtejurile țâșneau spre cer ca împinse de o nevăzută mână dumnezeiască. Părintele Del Boccaccio și Grégoire își îndreptară semeț spinările.

— În cazul acesta, preferăm să pierim trași în țeapă, decretară ei, pornind spre esplanadă.

După câțiva pași se opriră. Accesul într-acolo le era barat de Șoricel și de impresionantele ei șolduri. În urma ei se înghesuiau vreo sută de muieri, înștiințate de toată târășenia. Mongolele roiau în jurul unei tinere cu ochi negri imenși și năsuc cârn. Cu toate că era îmbrăcată și pieptănată la fel ca toate celelalte, aceasta nu semăna de fel cu ele. Adrien o privi atent și se apropie cu inima bătând să-i spargă pieptul:

— Cerul fie lăudat, Prințesă Yasmina... iată-ne din nou împreună...

Georges-Albert își îți căpșorul de sub rochia sultanei. „Va să zică de mine nici că te gândești să întrebi, bravo, frumos vă șade, n-am ce zice, eu vă scot din toate încurcăturile și la urmă nici că vă mai pasă de mine, ingraților” se bosumflă maimuțoiul, retrăgându-se în culcușul lui călduț, la sânul Prințesei.

— Să ne grăbim, Yasmina! Ești sigură că nu ți-e teamă? șopti tânărul trăgând-o după el.

— Nu, prietene, prefer de o mie de ori moartea unei vieți lângă Goldan Han.

Șoricel făcu un semn. Femeile împinseră opt zmee până în buza văii, ținându-le strâns de funii.

— Iute, culcați-vă pe ele, șopti Floris, silindu-l pe Grégoire să se întindă pe burtă.

— Țineți-vă bine! strigă Șoricel.

Între timp, pe esplanadă, străjerii alergau spre Galdan Han, aruncându-i-se disperați la picioare:

— Prizonierii... s-au făcut nevăzuți.

Grégoire gemu, înspăimântat, tremurând ca varga. Zmeele se clătinau pe marginea hăului.

— Dați drumul la frânghii! răcni Adrien, păstrându-și, ca de obicei, sângele rece.

Femeile dădură ascultare acelui bărbat cu puteri de zeu.

— Bobo Noor, prinde-i! urlă ca scos din minți Marele Mogul, atras pe terasă de strigătele de acolo, pricepând abia acum ce se petrecea.

Zmeele tresăltau, purtate de vârtejurile ascensionale de vânt. Rotindu-se nebunește prin văzduh, se înălțară deasupra palatului. Floris deschise ochii. Celelalte șapte zmee planau smucit. De jos, mongolii încercau zadarnic să-i ajungă cu săgețile lor. De-acum fugarii se aflau cu mult prea departe.

— Prințesa... Prințesa... se smiorcăi Galdan Han, prăbușindu-se în brațele lui Bobo Noor.

Floris și Adrien pufniră în râs. Curenții de aer continuau să-i înalțe. Curând sub ei nu se mai zăriră decât niște punctișoare roșii și galbene, în haotică mișcare.

Vântul îi împingea spre sud. Imensele zmee tresăltau,

suiau ca o săgeată, coborau în balans lin și din nou urcau vertiginos. Pe sub privirile fugarilor defilau prăpăstii întunecate, torente spumegânde. La orizont un lac strălucea ca o monedă de aur în lumina ultimelor raze de soare. Deodată, curentul ascendent își redusese simțitor puterea. Floris simți o zdruncinătură violentă și se prăbuși în gol...

Capitolul XXXI

Cârduri de rațe sălbatice săgetau cerul cu țipăt sonor. Floris deschise ochii și se ridică anevoie de jos, clătinându-se pe picioare, cu desăvârșire năucit de vertiginoasa aterizare. Mirat că se află încă în viață, Floris privi în jur și abia atunci pricepu minunea. Căzuse într-o mlaștină de turbă care atenuase impactul cu solul. Dezmeticindu-se cu greu, primele lui gânduri coerente se îndreptară spre tovarășii săi de drum:

— Doamne... Adrien!... Adrien... unde ești? Feodor... Li Kang... Oof... prieteni... Dumnezeule blând și milostiv, fă o minune, fă să-i găsesc în viață... oooh!... Adrien!...

O tăcere de moarte, tulburată doar de țipetele păsărilor, îl înconjură. Încercă să ghicească unde se afla. În zare, spre nord, se profilau amenințător piscurile muntelui de pe flancul căruia evadaseră. Spre răsărit și spre apus se înălțau platouri gălbui. Floris se întoarse cu fața spre sud. Un geamăt de disperare țâșni din pieptul lui:

— Ce grozăvie... dacă vântul i-a târât într-acolo și au pierit sfârâmați de stânci?

Într-adevăr, în direcția aceea, valea se îngusta între

pereții unui defileu strâmt și întunecat. Floris hotărî să își pornească într-acolo pașii, dar în aceeași clipă auzi un mormăit. Lângă el, din noroi se ivi un braț, apoi un picior. Tânărul se repezi, pe cât de repede îi îngăduia mlaștina să înainteze și spre bucuria lui văzu că, pe o rază de jumătate de verstă, turbăria era presărată cu alte câteva trupuri inerte, mai mult sau mai puțin afundate în mocirlă.

— Ah, pe toți dracii iadului, ce experiență! Pe cinstea mea, prietene, aș fi oricând gata s-o mai încerc odată! exclamă părintele Del Boccaccio, proprietarul brațului și piciorului cu pricina.

Floris îl ajută să se degajeze, preferând să aștepte împrejurări mai propice ca să afle dacă iezuitul se referea la experiența planoarelor sau la aceea a femeilor mongole.

— Cap de zimbru și cap de cazac, mârâia Feodor la oarecare distanță de ei, încurcându-se în zmeul făcut guler în jurul gâtului său.

Floris îl lăsă baltă pe iezuit care se prăbuși în șezut, îngropându-se la loc pân-la brâu și se repezi să-l ajute pe ucrainean.

— Cum e, bătrâne, te-ai lovit rău, ți-ai rupt ceva? se neliniști Floris, înlăturând ultimele bucățele de bambus și de scândurică de brad, frânte de țeasta, din fericire solidă a cazacului.

— Nu, boiernașule, n-am nici pe dracu'... Uite că tot am avut până la urmă parte de călătoria pe aripă de dragon prezisă, de când îl știu, de nebunul ăla de Li Kang, bodogăni Feodor, scuturându-și pletele de noroi.

Liniștit în privința lui, Floris dădu să plece în căutarea celorlalți. Feodor îl prinse de pulpana tunicii sfâșiate și

udă leoarcă.

— Șoricel e teafără, boiernașule? întrebă cazacul, roșind ușor.

Floris își roti privirea și i se păru că zărește nu departe de ei o siluetă de hipopotam. I-o arată îndrăgostitului care sări în picioare cu un răcnet de bucurie:

— Ai... Ai.. Ai... Șoricel... sunt aici... nu te mișca... sosesc...

Recomandarea cazacului era inutilă. Căzând din cer, ca o ghiulea de două sute cincizeci de livre, mongola se înfundase în mocirlă până la brâu, din nefericire cu capul înainte... nefericita mai avea nițel și pierea înecată. Posteriorul rotund ca luna și galben ca soarele se zbătea neputincios, cu mișcări tot mai slabe. Feodor vru să o ia în brațele lui herculeene, dar nu izbuti nici să o cuprindă, nici să o clintească de unul singur. Floris și Del Boccaccio îi săriră în ajutor.

— Ce panoramă impresionantă! exclamă iezuitul, fără să se știe dacă se referea la peisaj sau la formele opulente ale mongolei.

— Haideți, odată toți... trageți.. acum, hai, strigă Floris, dirijând acele prea puțin poetice operațiuni de salvare.

Un ultim efort și Șoricel se regăsi la pieptul lui Feodor. Floris îi lăsă singuri pe cei doi porumbei și dădu fuga spre momâia de nămol care gemea:

— Ajutor, prieteni, săriți, mor! Ah, domnule abate, vreau să mă spovedesc.

— Ba nu, bătrâne, nu mori deloc, ești mai viu ca niciodată! zâmbi Floris fericit să-l știe scăpat pe Grégoire, dar din ce în ce mai îngrijorat pentru soarta lui Adrien. În mod normal el, Prințesa și Georges-Albert ar fi

trebuit să se afle și ei pe undeva pe acolo. În spatele lui se auzi un urlet. Întorcându-se, îl zări pe Li Kang. Chinezul râdea de unul singur ca nebunul, aduna nămolul în pumni, îl înălța spre cer și apoi și-l turna în cap. Floris își spuse că șocul căderii îl damblagise. Îl zgâlțâi cuprins de milă.

— Liniștește-te, Li Kang, ai ajuns cu bine pe pământ.

— Știu, Floare de Mai, știu. Cu suflarea lui fierbinte de rechin, taman pe meleagurile Fiilor Cerului.

— Ce spui? Să fi ajuns în China?

— Deschide ochii, Floare de Mai și privește, îi arată Li Kang defileul dinspre sud, acolo este trecătoarea Nanku. Veniți după Li Kang și vom da de bătrânul șarpe a cărui coadă se tocește în dreptul ei. Dar trebuie să ne grăbim, Floare de Mai, privește în urma ta.

Floris își chemă prietenii lângă el. Spre nord, pe curmătura muntelui jucau neliniștitoare luminițe. Numărul lor creștea de la o clipă la alta. Marele Mogul își asmuțise pe urmele lor soldații care îi căutau acum la lumina torțelor.

— Nu mă clintesc de aici până nu-i găsim pe Adrien și pe Prințesă, rosti cu hotărâre Floris.

— Ai dreptate, stăpâne, să răscolim întreaga mlaștină, îl aprobă Feodor.

— Hi. hi, hi... zeița Niu-Kua, prea curata soție a zeului Fu-Hi, a întins mâna ei blândă și i-a cuprins în palmă pe Bucurie a Zilei și pe Nufăr Trandafiriu.

Fugarii se priviră aiuriți.

— Ascultă, bătrâne, lasă pășăreasca ta și vorbește ca oamenii. Nu ne arde și nici n-avem vreme de descifrat șarade. Boiernașul și cu mine n-am priceput nimic. Grăiește simplu și răspicat.

Li Kang își mușcă buzele, își netezi codița și spuse disprețuitor:

— Zborul nu ți-a împlânzit firea, Lamă Ascuțită. Îmi pare rău pentru tine... Floare de Mai, eu zburam în apropiere de Bucurie a Zilei și de Nufăr Trandafiriu. Când am început să pierd din înălțime, am apucat să văd cum ei își continuau plutirea celestă. Au trecut pe deasupra Uriașului.

— Nenorocire, gemu îngrozit Floris, până unde îi va fi dus curentul?

— Haide, boiernașule, hai s-o luăm la picior, îl trase după sine Feodor. Uriașul ăsta de care vorbește Li Kang trebuie să fie vreun alt munte. O să-i căutăm pe versantul celălalt.

— Da, da, să grăbim pasul, domnule duce, îl îndemnă speriat și Grégoire. Ia priviți ce vine după noi...

Luminițele se apropiau văzând cu ochii.

— Lasă-ți pașii în voia Domnului și el ți-i va călăuzi, declară sentențios părintele Del Boccaccio.

— Urmați-l pe Li Kang Yuin! strigă chinezul alergând de parcă ar fi avut aripi la picioare.

Cu inima zdrobită, Floris pătrunse în trecătoarea stâncoasă pe urmele tovarășilor săi de drum. Nu știa încotro se îndreaptă și de altfel puțin îi păsa. Pentru prima oară în viață se simțea cu adevărat orfan. Din prima zi de când se născuse și până atunci, fratele lui i se aflase pururi în preajmă. Îl certa, îl apăra, îl salva, îl împiedica să facă prostii, îi repara de la distanță boacănele, fără o vorbă de reproș, purtându-se tandru și încrezător cu nesuferitul lui mezin. Fără el, Floris se simțea înjumătățit.

— Oh, Adrien, frățioare, unde ești?

De-abia în clipe ca acelea, Floris descoperea ce loc important ocupa în viața lui Adrien.

— Iute, iute, stăpâne, gâfâia Feodor, târând-o aproape pe Șoricel, ceea ce, să recunoaștem, nu era deloc treabă ușoară.

Mongolii se aflau la doar cincisprezece verste depărtare de ei. În două, trei ceasuri aveau să îi ajungă din urmă.

— Vai de noi, prea nobile Feodor. Galdan cel Crud ne va tăia în zeci de bucățele și ne va prăji într-un cazan cu ulei încins... îhî, îhî, se smiorcăia Șoricel.

— Taci, femeie și aleargă, tună Feodor.

Avea dreptate. Li Kang înainta ușor ca un fulg, fără să se lovească de pereții stâncoși, ca unul care cunoștea drumul cu ochii închiși și puțin se sinchisea că noaptea era deasă de să o tai cu cuțitul.

— O să o luăm pe scurtătură ca să dăm nas în nas cu balaurul ce ne va mântui, rosti el sentențios

Mărăcinișul potecii pentru capre pe care suiau acum le însângera nemilos picioarele. Lui Floris i se părea că defileul se îngusta, gata, gata, să-i prindă definitiv în capcana lui. Se apropiau de creastă.

— Ești sigur că n-ai greșit, drumul, bătrâne? îl întrebă neliniștit, Feodor pe chinez, în pragul apoplexiei, după ce, de o bună bucată de vreme, o împingea de la spate pe Șoricel, ducând-o aproape pe sus.

— Prea nobile Li Kang, pe floarea prețiosului lotus, nu mai pot, gemu mongola.

Chinezul sări sprinten în vârful ultimului bolovan din calea lor și zâmbi:

— Curaj, Broască Rotundă, iată marele șarpe.

Dintr-un salt, Floris se alătură chinezului și

încremenii, cu răsuflarea tăiată. În viața lui nu mai văzuse așa ceva. Șoricel se prăbuși la pământ, istovită. Feodor și el, mut de uimire. Grégoire clănțănea din dinți, bombănind:

— Asta e vrăjitorie curată.

Luna tocmai răsărise. Valea abruptă de la picioarele lor li se dezvăluia într-o lucire ireală, albăstrie. La câteva verste înaintea lor, un ȘARPE MONSTRUOS se prelingea pe coama munților, urcând și coborând până dincolo de orizont, cocoțându-se pe deasupra stâncilor, arcuindu-și îndrăzneț spinarea pe deasupra prăpăstiilor. Era el, uriașul anunțat de Li Kang.

— Pe toți diavolii infernului, avea dreptate chinezul asta afurisit, am ajuns în China! Ei, ce ziceți, prieteni, nu-i așa că te trec fiorii când dai ochii cu el pentru prima oară? exclamă părintele Del Boccaccio.

Pricepând brusc despre ce era vorba, Floris scoase un strigăt de bucurie:

— MARELE ZID! Feodor, Grégoire, e Marele Zid chinezesc!

Fugarii își sumeseră poalele înțepenite de noroi ale tunicilor de bronz și coborâră în goană versantul sudic, urmărindu-l îndeaproape pe Li Kang, împins de bună seamă de zeul Fu-Hi, acesta părea că zboară. Lui Floris îi era rușine că la vederea acelui peisaj halucinant se speriasse pentru o clipă.

— Ah, Adrien, frățioare, tu ai fi știut pe dată unde ne aflăm... totdeauna împreună... să te fi pierdut oare, Adrien? Fără tine nu sunt nimeni, de unul singur nu mă descurc, își spunea tânărul, îndurerat până la a-și nega orice merit, excesiv ca-totdeauna în diminuarea propriei personalități.

— Privește, stăpâne, ne vor tăia calea dinspre nord.

Floris uitase de mongoli. Lipiți de coama căluților lor, de munte, soldații lui Galdan Han goneau nebunește. Torțele se apropiau înspăimântător de repede. Fugarii alergau și ei, cât îi țineau puterile. Până la porțiunea prăbușită din Marele Zid le mai rămâneau de parcurs două verste. Floris își imaginase întotdeauna Marele Zid drept o construcție perfect rectilinie. Când colo, acesta șerpua cu incredibilă suplețe. Poleit de razele de lună, colosul de piatră părea o făptură tânără și vie, în ciuda celor o mie cinci sute de ani al săi. Ceea ce îl îngrijora însă pe Floris era faptul că părea de netrecut.

— Vreau să sper că Li Kang nu s-a înșelat și că există cu adevărat o breșă, îi șopti el lui Feodor.

În zadar se străduia să străpungă întunericul cu privirea, nu deslușea decât un imens brâu de ziduri, cu crenele înalte și turnulețe dispuse la intervale regulate, mulat pe denivelările terenului. Prezența lui părea să le bareze nemilos calea. În auzul fugarilor răsună tot mai aproape, tot mai amenințător, tropotul cailor mongoli. Ce-i drept, deocamdată urmăritorii nu-i puteau repera, pe când torțele lor le semnalau cu precizie poziția. Floris bănuia că armata mongolă număra spre o mie de războinici. Cu ultimele puteri străbătură în goană distanța ce îi mai separa de Marele Zid și ajunseră în sfârșit la poalele șarpelui de granit. Floris își lipi-o clipă obrazul de zid. Piatra păstra încă o parte din căldura soarelui de peste zi. Li Kang făcu un semn și o luară iar la fugă de-a lungul zidului, căutând trecerea, biete furnici în umbra gigantului hotar fortificat. Floris dădu capul pe spate. La amănunte înălțime deasupra lui, pe cerul nopții, se profilau crenele și bastioane pustii, fără

soldați și fără muschete. Se simțea strivit de acea masă uriașă capabilă să străjuiască de una singură meleagurile Chinei. Deodată se auzi un urlet. Floris recunoscuse timbrul pițigăiat al Marelui Mogul.

— S-a zis cu noi, stăpâne, șopti Feodor.

Tânărul păli de furie neputincioasă. Se și vedea încolțit ca un șoarece, față în față cu Galdan cel Crud

— Oh, Doamne, m-am săturat să tot fugim.

Ar fi preferat de o mie de ori să facă drum întors și să înfrunte de unul singur întreaga armată mongolă, aflată la numai trei sute de picioare înapoia lor. Pe deasupra capetelor fugarilor vâjâi o ploaie de săgeți, izbindu-se cu zgomot sec de zid.

— Suntem salvați! strigă părintele Del Boccaccio, pătrunzând, pe urmele lui Li Kang, într-o spărtură înaltă de zece picioare și largă de trei, cât să lase loc de trecere unui singur om. Fugarii se strecurară pe acolo, unul câte unul. Floris îi lăsă să treacă pe toți ceilalți și intră ultimul. În fața lui și a lui Feodor, planturoasa Șoricel blocase trecerea. Nu mai putea nici înainta, nici da înapoi. Del Boccaccio și Li Kang o trăgeau din răspuțeri, Floris și Feodor o împingeau. Grégoire se ruga. Cu un ultim efort, dislocară câteva cărămizi, o degajară din strânsoare și suiră în goană o scăriță spiralată, înaltă de vreo cincizeci de picioare. În urma lor, războinicii mongoli conduși de Galdan Han, se îmbulzeau dinaintea breșei, șovăind să se angajeze. Între timp, Floris și tovarășii săi ajungeau sus pe Marele Zid. Înaintea lor se întindea un drum ca-n palmă. Înțelept ar fi fost să coboare de cealaltă parte și să-și piardă urma în câmpia chineză, dar scărița ce ducea într-acolo se afla mult prea departe și picioarele lor erau prea ostenite ca să mai facă

un singur pas. Floris îi privi pe Grégoire și Șoricel. Era limpede că se aflau la capătul puterilor. În fața lor, un bastion cu ferestre cam dărăpănate, dar cu ușa în perfectă stare, părea gata să-i adăpostească. Se buluciră înăuntru și se baricadară prăvălind în dreptul intrării câteva bucăți din zidul prăbușit.

— Urmăriții, ori vă zbor țestele de pe umeri, răcnea pițigăiat Marele Mogul.

— Ia seama, Soare Divin, am pătruns pe pământul Chinei. Dacă blestematul de împărat prinde de veste că ai îndrăznit să nesocotești hotarul Marelui Zid, o să-și trimită întreaga armată împotriva noastră. Cel mai înțelept ar fi să facem cât mai grabnic cale întoarsă spre munții noștri, îl imploră Bobo Noor, care însoțise expediția.

Orice om cu minte i-ar fi dat ascultare, zdruncinat de acel argument. Galdan Han chibzui o clipă, dar dorința de răzbunare se dovedi mai puternică decât glasul rațiunii.

— Nimic nu mă poate opri din drumul meu. Vreau să o prind de vie pe Prințesă!

— Oh, Astru Strălucitor, te conjur, măcar lasă-mă să parlamentez cu ei.

Marele Mogul bătea darabana cu degetele în scutul lui de piele.

— Prea bine, dar dacă dai greș, să știi că vei fi tras în țeapă.

Bietul Bobo Noor începu să tremure și își șterse sudoarea ce-i șiroia pe obrajii grăsuți. Dădu pinteni carului să se apropie de zidul ce sclipea în lumina primelor raze ale răsăritului de soare.

— Nobili străini, Marele Mogul v-a tratat prietenește.

V-a oferit generoasa lui ospitalitate...

„Ce să zic...” zâmbi ironic Floris, la auzul acelei versiuni a evenimentelor.

— Iar voi... drept răsplată i-ați răpit logodnica. În bunătatea lui nemărginită, Galdan Tsereng Han nu vă cere decât să i-o dați înapoi pe sultană și apoi pe floarea prețiosului lotus, sunteți liberi să mergeți încotro veți dori.

— Câtă mărinimie! exclamă Floris, privindu-și tovarășii, ca să afle și părerea lor.

Culcați cu fețele la pământ, aceștia își trăgeau sufletul și puțin le păsa de ce se întâmpla afară. Feodor care o ținea strâns la piept pe Șoricel, mârâi pe jumătate înăbușit de sâni preaiubitei sale:

— Boiernașule, e treaba ta, ce răspunzi.

Floris oftă:

— Ah, Adrien, de ce nu ești aici, cu noi? Ai fi născocit un șiretlic și eu ași fi știut ce să fac, pe când așa...

Își scoase prudent capul pe fereastra ce da spre Mongolia, surprins să nu fie întâmpinat de o ploaie de săgeți. Cu arcurile întinse, gata să tragă, mongolii așteptau însă poruncă de la hanul lor.

„Perfect, își spuse tânărul, așadar ei sunt convinși că Yasmina se află cu noi.”

Zâmbi și își flutură prietenos mâna.

— Pe floarea prețiosului lotus, vorbele voastre sunt ca ambrozia și urechile noastre au fost mângâiate de adierea lor suavă.

Bobo Noor îl privi satisfăcut pe Marele Mogul.

— Dar dacă ne-ați mințit, prea-nobili războinici, Galdan Han nu va mai avea logodnică. Mă voi vedea în trista situație de a fi nevoit să o spintec cu mâna mea pe

Prințesă, adăugă Floris, curtenitor.

— Rhaaaa... trageți! Trageți! urlă Marele Mogul.

Floris băgă capul la cutie. Săgețile se izbiră de zid.

— Ucideți-i, răcnea din răsputeri Galdan Han.

Floris izbucni în răs.

— De ce nu urcați până la mine? Dar să știți că atunci o veți găsi moartă pe sultană.

Cei de jos se sfătuiau.

— Mânca-v-ar șacalii, lași netrebnici veniți de la Soare-Apune! strigă Hanul.

Floris se opri din răs și scoase brațul pe fereastră, semn că vroia să le spună ceva. Arcașii încetară tirul.

— Mare Mogul, m-ai făcut laș. Te provoc la duel, aici, pe Marele Zid, de față cu toți războinicii tăi. Dacă mă refuzi, înseamnă că din noi doi nu eu, ci tu ești lașul. Dacă victoria va fi de partea mea, ne lași să ne vedem de drum. Dacă, dimpotrivă, învingător vei fi tu, atunci prietenii mei pot să-și facă de pe acum cea din urmă rugăciune.

— Dar îmi dați, nevătămată, Prințesa! rânji Galdan.

— Desigur, cu condiția să nu-și ia din nou zborul, zâmbi enigmatic Floris.

„Atâta le-a fost, bieții de ei”, își spuse în sinea lui Bobo Noor.

— Dacă te învoiești, atunci spune ce armă alegi, Mare Mogul? strigă Floris.

— Hangerul meu, câine, ca să-ți retez capul și să-ți scot din piept inima rău mirositoare, urlă Galdan cel Crud, descălecând.

— Oh, ce intenții urâte, prea-nobile Han... Rogu-te, fii bun, urcă până la mine însoțit de unul singur dintre războinicii tăi și fă-mi hatârul să-mi aduci și mie un

hanger de-al vostru pentru că eu nu am la îndemână decât un cuțit tocit cu care teamă mi-este că nu-i voi putea tăia beregata Prințesei, dacă te împinge cumva nenorocul să nu te ții de cuvânt, Galdan Tsereng Han, adăugă Floris, zâmbind cum nu se poate mai politico.

Într-adevăr, între timp Marele Mogul împărțise câteva ordine scurte, cu intenția ca în timpul duelului cu oamenii lui să ia cu asalt bastionul, prin surprindere. Furios să-și vadă manevra dejucată, Hanul porunci totuși lui Bobo Noor să respecte angajamentul luat. Strâmbându-se nemulțumit, pătrunse în crăpătură și porni să urce scara în spirală, urmat de un singur soldat în haină roșie.

— Fii cu băgare de seamă, boiernașule, ăsta-i o fiară sălbatecă, murmură Feodor, cu inima strânsă. Se căina din adâncul sufletului pentru a-și fi lăsat prea tânărul stăpân să ducă tratative de unul singur.

— Dacă îmi vine cumva de hac, luați-vă picioarele la spinare, fără să priviți înapoi. Nu cred să cuteze a vă urmări în teritoriul chinez, mai ales după ce vor vedea că Prințesa nu se află cu voi.

— Oh, Floare de Mai, de-ar fi ca Budha să te ia în grădinile lui înmiresmate, te-aș urma cu bucurie, susură Li Kang.

— Fiule, voi rămâne alături de tine ca să-ți acord extrema oncțiune a unicului și adevăratului Dumnezeu, declară ritos iezuitul, privindu-l cu severitate pe Li Kang care îndrăznea să-l pomenească pe Budha în prezența lui.

Grégoire și Șoricel nu spuneau nimic. Plângeau cu lacrimi de crocodil, trăgându-și zgomotos nasul.

Astfel binecuvântat, Floris ieși să îl întâmpine pe

Galdan Han în mijlocul platformei de deasupra Marelui Zid. Pentru duelul lor, dispuneau de un spațiu larg de douăzeci de picioare. Floris prinse din zbor hangerul curb și tăios ca o lamă de brici, azvârlit lui de soldatul mongol.

Galdan Han își studia adversarul cu ochi mici și răutăcioși. Se învârti o vreme în jurul lui, apoi, cu o mișcare fulgerătoare își apucă vârful cozii și o învârti prin aer ca pe un bici, căutând să-l atingă cu ea în tâmplă, ca pentru a dovedi că dispunea de două arme, dintre care una era naturală.

Floris respiră adânc aerul curat al dimineții, fericit că în sfârșit nu mai trebuia să fugă și că își putea înfrunta inamicul în luptă dreaptă.

— Între noi doi, acum, Mare Mogul!

Capitolul XXXII

De undeva răsună un gong. Bonzii înaintau în susul lungii alei pavate cu marmoră albă și străjuită de statuile unor animale de dimensiuni colosale. Cățarat pe cocoșa unei cămile dăltuite dintr-un singur bloc de granit, Georges-Albert sări peste un leu înaripat, trecu nepăsător pe lângă un dragon zburător și se precipită să îi trezească pe Adrien și pe Yasmina care își petrecuseră noaptea în interiorul unui monument din porfir trandafiriu. Adrien se plecă deasupra Prințesei și suflă cu delicatețe peste pleoapele ei închise, apoi îi sărută blând colțul sprâncenelor și buzele ca niște petale de trandafiri. Tânăra se întinse leneș, întredeschise ochii și

îl cuprinse cu brațele pe după gât, trăgându-i capul spre pieptul ei. Adrien îi sărută gingaș pielea catifelată dintre sâni și aspiră cu nesaț și încântare parfumul tainic care îl îmbătase atâtea ceasuri. Georges-Albert bodogăni indignat, trăgându-l de urechi. Adrien pricepu și se ridică de jos.

— Dragostea mea, trebuie să plecăm, auzi ce-ți spun? Paznicii templului nu trebuie pentru nimic în lume să ne găsească aici, ori unde ne stau picioarele acolo ne va sta și capul.

Yasmina îl privi pe Adrien cu adorația mirată a tinerelelor fete după prima lor noapte de dragoste. Afară se lumina de ziuă.

— Dar unde ne aflăm, Adrien?

După câte mi se pare, în Valea Ming⁴⁵, minunea mea și, tocmai de aceea cred că ar fi mai cuminte să ne facem cât mai iute nevăzuți. Este o incintă sacră unde nimeni nu are voie să pătrundă.

Ceea ce nu văzuseră peste noapte se revela acum, în lucirea palidă a dimineții privirilor lor uluite și puțin neliniștite. Se găseau într-o vale în formă de amfiteatru închisă de un masiv muntos, la poalele căruia se înșirau treisprezece morminte monumentale, situate în semicerc. Înconjurate de arbori falnici cu coroană deasă, mormintele erau străjuite de statuile foștilor împărați Ming. De trei ori mai înalte cât un stat de om, păreau să-i țințească enigmatic pe tineri cu ochii lor morți din piatră. Yasmina se înfioră, înțelegând că se afla rezemată de peretele unui mausoleu căruia îi „pângărise” splendoarea austeră. Tinerii se ascunseră în

⁴⁵ Dinastia Ming (1368-1644) a fost înlăturată de la tronul Chinei de dinastia manciuriană Tsing.

iarba înaltă. În depărtare, pe alea de marmoră, bonzii treceau cântând pe-o singură notă ascuțită și izbindu-și ritmic talgerele.

În ajun, printr-o adevărată minune, vântul purtase zmele Prințesei și ale lui Adrien, până în vârful unui copac. După ce o luase în brațe pe Yasmina, pe jumătate leșinată de izbitură, Adrien coborâse pe pământ, ajutat de Georges-Albert care îi călăuzise pașii din creangă în creangă. Își instalase prețioasa povară la adăpostul unui mausoleu pe care îl luase drept un mic templu părăsit și se suise din nou în pom, ca să smulgă mătasea de pe aripile zmeiilor și să facă din ea un așternut pentru sultană. Discret, Georges-Albert pricepuse, fără să fie nevoie să i se spună, că prezența lui devenea inoportună. Se cățăraseră între cocoșele cămillei de piatră, de unde tocmai coborâse, bodogănind de foame și de sete. Dar în afară de marmoră și de porfir, în zonă nu se găsea nimic altceva.

„Ce viață de câine pentru un maimuțoi, să trebuiască să dorm pe o cămilă”, murmurase el în seara precedentă, înainte de a adormi.

Epuizată de zborul demential din care supraviețuiseră, fiind probabil singurii muritori de pe lume în a fi trăit așa ceva, Yasmina tremura nervos. Adrien se strădui să o instaleze cât mai confortabil. Îi acoperi trupul cu fâșii de mătase și îi întinse o bucată de „*tsampa*⁴⁶” pe care înaintea evadării avusese prevederea să și-o strecoare în buzunar.

— Poftim, Prințesă Yasmina, te rog mănâncă, o să-ți facă bine, murmură Adrien, tulburat de prezența sultanei, cum nu mai fusese în viața lui. Pentru el

⁴⁶ Turtă din făină de orz, sare și unt.

femeile fuseseră până atunci o simplă distracție pasageră. Ba chiar se putea spune că disprețuia sexul frumos, râzându-și de pasiunile înflăcărâte și de disperările mezinului său. Și iată că acum, la atingerea degetelor sultanei, când el îi oferise acea banală bucătică de turtă, simțise că dintr-odată inima începe să-i bată nebunește. Aceeași neînțeleasă tulburare îl cuprinsese acolo, în piață, când Yasmina îi ștersese cu vâlul, sângele de pe frunte.

— Bine, iau, dar numai cu condiția să împărțim pe din două, spuse Yasmina rupând turtită și punându-i în palmă una din bucăți.

Tânărul își trase mâna ca fript.

— Nu, prințesă, eu sunt învățat cu privațiunile, pe când tu ești atât de gingașă, de plăpândă... mi se rupe inima că te-am târât după noi în această aventură nebunească și în tot acest dezastru.

— Ți-am mai spus, bunul meu prieten, că pentru mine, nimic pe lume nu putea fi mai rău decât să fiu silită să rămân lângă Marele Mogul... și-apoi, lângă tine mă simt atât de fericită...

Adrien făcu un pas înapoi. Simțea că se înăbușă. Era mai înțelept să o lase singură.

— Prințesă, ar trebui să te odihnești Măine, de cum se crapă de ziuă, pornim în căutarea fratelui meu și a celorlalți tovarăși ai noștri de drum. Numai Dumnezeu știe dacă în clipa aceasta se mai află sau nu în viață vreunul dintre ei...

— Allah va fi avut grijă de ei, cum a avut și de noi, nu-ți face griji, îmi spune mie inima că n-au pățit nimic, șopti cu blândețe Yasmina, rezemându-și fruntea de umărul lui.

Adrien pâli și mulțumi cerului că întunericul o împiedica pe Prințesă să-i observe reacțiile. Murea de dorință să o cuprindă în brațe și să o strângă la piept, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi îngăduit să abuzeze de încrederea unei principese nefericite care îi ceruse protecție. Sufleutul lui nobil nu putea profita de ambiguității situației create în urma unui pur joc al întâmplării. Era prea cavaler pentru a se lăsa mânat de instincte.

Yasmina mușcă în silă din turtiță și se strâmbă îngreșoasă.

— Puah! ce porcării mănâncă și mongolii ăștia. Oh, prietene, îți amintești de palatul tatălui meu, de grădinile suspendate deasupra mării... de susanul după care tu și fratele tău vă dădeți în vânt?

Adrien pufni în râs.

— Îmi amintesc, prințesă, de parcă ar fost ieri. Pe atunci eram tare amărât, pentru că în jocurile noastre de copii îl preferai întotdeauna pe Floris. Tot lui i l-ai dăruit pe Georges-Albert, de care de-atunci încoace nu ne-am mai despărțit niciodată. La opt anișori erai cea mai frumoasă fetiță din lume, Prințesă Yasmina. Te iubeam la nebunie... pe când tu... tu îmi spuneai „câine creștin”...

Yasmina înălță încetișor mâna, își trecu degetele prin buclele aurii ale lui Adrien, și murmură abia auzit:

— Da... câine creștin...

Adrien sări în picioare și făcu câțiva pași.

— În loc să ne odihnim, ne pierdem vremea stând la taclale, prințesă, spuse el cu răceală, deși mâine ne așteaptă o zi grea.

Yasmina zâmbi, înduioșată. Citea în sufletul lui ca

într-o carte deschisă. Se ridică la rândul ei și se apropie de Adrien. Acesta se întoarce brusc spre ea. Prințesa își rezemă fruntea de pieptul lui. Tânărul tresări ca ars cu fierul roșu și făcu un salt înapoi.

— Prințesă, te rog, rămâi acolo unde ești, murmură el cu glas surd, nu te apropia.

— Adrien, ascultă-mă, îi spuse într-un suflet Yasmina, întinzându-i mâna.

— Nu, Yasmina, te rog, du-te, șopti Adrien în timp ce mai presus de voia sa, brațele lui cuprindeau trupul fragil al tinerei fete. O briză parfumată trecu pe deasupra îndrăgostiților. Timpul se oprise în loc, în jurul lor spațiul se oprea. Adrien își simțea obrazul mângâiat de pletele mătăsoase ale Yasminei. Cu un ultim efort de voință o îndepărtă, spunându-și că cele mai cumplite torturi ale Marelui Mogul erau un fleac pe lângă supliciul de a rezista acelei dulci tentații.

— De zece ani împliniți, trăiesc numai cu gândul la tine, „câine creștin”. Dacă ai ști de câte ori am visat buclele tale blonde și ochii tăi adânci ca marea. Dacă în copilărie te necăjeam, era semn că mă îndrăgostisem încă de pe atunci de tine. Ai fost și ai rămas prințul visurilor mele. Te-am recunoscut de cum te-am văzut legat fedeleș și cu chipul însângerat... și am înțeles că era mâna destinului.... că suntem meniți unul altuia. Îți spun toate astea, „câine creștin”, pentru că înțeleg ce se petrece în sufletul tău și te iubesc încă mai mult pentru nobila ta purtare. Cerul a vrut să se întâmple așa. Noaptea aceasta este a noastră. Primești dragostea nesuferitei tale Yasmina?

Adrien asculta nebun de fericire acea declarație sinceră și deschisă. Emoționat, se aplecă spre Yasmina,

o ridică în brațe ca pe un fulg și o purtă până la culcușul din mătase de zmeie, încropit de el cu câteva clipe în urmă la umbra mausoleului, fără să bănuie că pregătea patul lor nupțial. El era primul ei bărbat, iar ea era prințesa așteptată de el din totdeauna. Femeia eternă, femeia vieții lui. Toate celelalte de până la Yasmina n-avuseseră nici o importanță, pe când ea, ea avea să-i fie mireasă...

O privighetoare de Manciuria își trimitea spre cer trilurile cristaline. Se lumina de ziuă. Georges-Albert dădu buzna peste ei.

Bonzii erau prea ocupați cu psalmii lor, ca să-i vadă pe cei doi tineri ascunși în spatele unui tumulus. Adrien o ținea de mână pe Yasmina, contemplând-o extaziat.

— Ești atât de frumoasă... nemaivăzut de frumoasă, prințesa mea.

Yasmina își ascunse rușinat obrazul după umărul lui.

— Nu, te rog, nu mă privi așa... nu sunt obișnuită, nu uita că până acuma am purtat totdeauna vâl.

— Asta a fost de mult... acum o mie de ani... de azi înainte vreau ca tot pământul să-ți afle frumusețea și să știe că ești a mea.

Yasmina zâmbi.

— N-o să ne despărțim niciodată... până la moarte, Adrien... Adrien, dragostea mea...

* * *

Târgușorul Nan-Ku își datora prosperitatea caravanelor de neguțători și piețelor lui, renumite în întreaga provincie Pe-Tchi-Li⁴⁷. Situată la depărtare de

⁴⁷ Provincie din vecinătatea Pekinului.

numai doi li⁴⁸ de pasul de trecere cu același nume, din vecinătatea Marelui Zid, localitatea era veșnic supraîntesată de călătorii, caii, cămilele și cărăușii care se înghesuiau din zori și până-n seară, într-o desăvârșită ordine, pe unica lui stradă pavată cu lespezi imense și lunecoase.

În dimineața aceea, atenția localnicilor și a călătorilor părea atrasă de un eveniment cu totul neobișnuit, petrecut în afara zidurilor orașelului. Sărmanii coolie⁴⁹, îmbrăcați în tunici albastre, cârpite și zdrențuite, își lăsau baltă cămilele încărcate cu baloturi pline cu floare de mac adusă din îndepărtata Indie. Țăranii veniți să-și vândă în piață recolta de orez, coborau în grabă din șaretele lor trase de măgăruși negri și o rupeau la fugă de le sfârâiau călcâiele, scoțând țipete ascuțite. Femeile din popor, profitând de faptul că, spre deosebire de moda aristocratelor, nu își purtau picioarele strâns înfășurate în fâșii de pânză, își lăsau de-o parte ghețele de lână și o tuleau pe urmele celorlalți, scuturându-și codițele sub pălăriile ascuțite din pai de orez. În cuștile de lemn din căruțele astfel părăsite, prepelițele, claponii și găștele cârâiau, măcăiau, fâlfâiau din aripi și își împrăștiau fulgii.

„Ia te uită, ce spaimă am mai băgat în chinezii ăștia”, își spuse Georges-Albert, care tocmai intrase în oraș, pe umărul Yasminei. Mândru din cale afară de propria persoană și de efectul produs asupra localnicilor, maimuțoiul nu-și mai încăpea în piele.

Adrien se plecă și ridică de pe jos o pălărie pierdută în învălmășeală, de cine știe cine, o scutură de praf și i-o

⁴⁸ 2 li = aproximativ un km.

⁴⁹ Zilier asiatic.

așeză pe cap Prințesei, ca să o apere de razele fierbinți ale soarelui. Orașul părea cu desăvârșire părăsit. În lungul străzii nu se zărea țipenie de om, doar cai, cămile, măgari, căruțe și șarete abandonate de stăpânii lor. Tinerii se așezară pe un trotuar și se ospătară cu orez fierbinte și băură ceaiul lăsat în urma lor, pe o tăviță cu boluri aburinde și cu ceșcuțe de porțelan, de niscaiva călători.

Înveselit, nevoie mare, de spaima populației, Georges-Albert savura cu deliciu festinul căzut din cer. Se învrednici chiar să bea porcăria aceea de apă fierbinte și colorată. Ce-i drept, noaptea petrecută de el în cârca dromaderului de piatră fusese infinit mai puțin agreabilă și, cu siguranță, mai obositoare decât aceea trăită de Adrien.

— Mă intrigă purtarea locuitorilor. De ce și încotro or fi rupt-o așa la fugă? Te pomenești că au găsit zmeiele prietenilor noștri? Să ne luăm după ei, iubita mea. Ești sigură că nu ți-ai obosit piciorușele? întrebă grijuliu Adrien, neliniștit de paloarea Prințesei.

Yasmina surâse ridicându-și spre el ochii de tăciune:

— Dacă mă ții tu de mână, îmi dai puteri să te urmez până la capătul lumii, Adrien...

Tânărul se plecă și îi sărută buzele cu o sfială vecină cu cucernicia. I se părea că se învârte pământul cu el. N-ar fi crezut nicicând că în inima lui poate încăpea atâta adorație.

— Să mergem, se smulse cu greu Yasmina din acea dulce îmbrățișare.

Dar cu toată bunăvoința ei, se afla evident la capătul puterilor.

Ridicându-se de jos, se clătină ca beată, cât pe ce să

se prăbușească înapoi.

— Scumpa de tine, iartă-mă, sunt o brută, te-am obligat să te ții după mine în marș forțat, când tu ești atât de plăpândă... se muștră cu glas tare Adrien, ridicând-o în brațe.

— Nu, te rog, și tu ești ostenit. Lasă-mă mai bine aici și vii să mă iei după ce îi găsești și pe ceilalți.

— Ah, nu, doamnă, ești prea frumoasă ca să poți fi lăsată singură, fie și o singură clipă. S-ar rezezi o mie să mi te fure... Prefer să te iau prizonieră, glumi Adrien, fericit.

Strângând-o la piept, o luă la fugă. Georges-Albert de-abia izbutea să țină pasul cu el.

„Va să zică așa, unii sunt purtați în brațe, iar alții merg pe jos. Dreptate mai e și asta?” bodogănea maimuțoiul de-abia târându-se pe urmele lor. Furios la culme și simțind nevoia să se răzbune pe cineva, smulse în treacăt o pană din coada unei găște care tocmai îi tăia alene calea. Indignat la culme, aceasta își alertă suratele care începură să-l fugărească sâsâind și țipând asurzitor. Incidentul accelerează la maximum înaintarea lui Georges-Albert. Volens-nolens își ajunse din urmă prietenii, văicărindu-se amarnic în sinea lui pentru nedreptățile și răutățile îndurate. Ieșiră din oraș pe sub o boltă străjuită de basoreliefurile în marmoră ale lui Budha și ale celor „paisprezece străjери celești”. Adrien urca sprinten pe o potecă șerpuită. Brațele-i viguroase purtau ca pe un fulg prețioasă povară, fără să simtă pic de oboseală. Cu fruntea rezemată de umărul iubitului ei, amețită de o nemaicunoscută fericire, Yasmina se lăsa legănată, și ori de câte ori i se părea că Adrien încetinește pasul, întredeschidea genele și îi șoptea

vorbe dulci la auzul cărora puterile tânărului se înzeceau.

După un timp, în fața ochilor lor, se iviră ruinele unor fortificații. La poalele lor, câțiva chinezi întârziați alergau cu pașii lor mărunți și caraghioși, îndreptându-se spre un donjon care astupa priveliștea. Adrien îl ocoli și rămase ținut locului. Cât vedea cu ochii, la picioarele lor, se întindea până dincolo de linia orizontului, Marele Zid, iar pe creasta lui se profilau două siluete.

— Dumnezeule, Floris! exclamă Adrien, pricepând în sfârșit pentru ce anume chinezii, dăduseră fuga până acolo.

Cu capul dat pe spate și cu palmele strașină la ochi, mulțimea participa la acel titanic duel, ce-i drept de la distanță respectuoasă. Galdan Han gâfâia. Câinele de Occidental părea înzestrat cu o forță tainică, de-a dreptul inexplicabilă. Pe câtă vreme mongolul se grăbea să isprăvească acea tot mai umilitoare confruntare, Floris, potrivit binecunoscutului său obicei, își exaspera adversarul dansând împrejurul lui, făcând salturi, piruetе și eschive. Suplu ca o liană, se rotea amețitor, evita ca o zvârlugă atacuri năprasnice, care, pentru oricine altcineva în afară de el, ar fi fost cu siguranță fatale. Galdan Han rânji. O clipă i se păru că l-a prins pe picior greșit pe Floris și fandă ca să-i aplice lovitura de grație. Cu un salt înapoi, acesta se feri și profitând de fandarea inamicului, își zvârli brațul înainte. Din mamelonul stâng al Marelui Mogul, țâșni un jet de sânge mai roșu decât tunică mongolului, împrôșcând din belșug pietrele din jur. Galdan Han răcni de durere și de furie neputincioasă.

— Dă-te bătut, Mare Mogul, și hai să oprim lupta,

propuse Floris, încrucișându-și calm brațele pe piept.

Galdan Han încuviință din cap și se rezemă de un crenel. Convins că adversarul lui se învoia să renunțe, Floris se îndreptă spre el. Galdan îl lăsă să se apropie și în ultima secundă îl plesni între ochi cu vârful cozii lui împletite, atât de violent, încât șocul îl proiectă literalmente pe Floris, izbindu-l de peretele din piatră cenușie. Galdan Han își ridică hangerul. Floris se rostogoli într-o parte. Taișul armei se izbi de zid. Țăranii chinezi chiuiră. Era limpede că simpatia lor se îndrepta către „nas lung”, și nu către mongol. Galdan își învârti iarăși coada pe deasupra capului, ca pe un lasou și lansând-o cu îndemănare înspre Floris, îi smulse din mână hangerul. Tânărul se repezi să-și recupereze arma. Marele Mongol îi sări în cărcă, îl dezechilibra și strivindu-l sub propria greutate, înălță din nou hangerul, cu gândul să-i taie beregata.

— N-o să mă mai ai nicicând de vie, Crudule Galdan, chiar de-l ucizi pe el! strigă Prințesa care escaladase în goană ruinele zidului prăbușit, urmată de Adrien și Georges-Albert.

Cei trei se apropiau în fugă de locul duelului. Neașteptata lor apariție îl salvă pe Floris. Surprins, mongolul rămase o fracțiune de secundă cu hangerul suspendat în aer, privind-o năuc pe prea-frumoasa lui logodnică pierdută.

— Aha, răcni el, scos din minți. Va să zică sultana nu se afla aici! Ai vrut să mă tragi pe sfoară, câine! Pe floarea prețiosului lotus, ție ți-a sunat ceasul, iar ea tot a mea va fi! urlă Galdan, abătându-și brațul înarmat asupra francezului.

Floris izbuti să-l apuce pe Galdan de cot, oprind cursa

ucigașă a hangerului. Sub apăsarea colosului, simțea că îi plesnește pieptul. De abia respirând, își rezezi pumnul liber în burdihanul inamicului. Acesta se cocârjă de durere. Floris profită de ocazie, îl cuprinse în brațe și amândoi se rostogoliră pe dalele încinse de soare. Adrien înșfăcă o piatră cu intenția să o arunce în capul mongolului. Pe jumătate sufocat, Floris vedea stele verzi. Totuși, cu un rest de luciditate, intui gestul fratelui său:

— Nuuuu, Adri...en, nu... un, lasă... mi-l... mie... e... un... du... el...

Adrien oftă. Mezinul n-avea să-și bage niciodată mințile în cap. Privi de jur-împrejur și zări pe jos hangerul acestuia. Îi făcu cu ochiul lui Georges-Albert. Maimuțoiul se rezezi cât ai clipi la arma ce scânteia în bătaia razelor dimineții și o împinse discret cu lăbuța înspre Floris. Stăpânul lui opunea o rezistență supraomenească Marelui Mogul care îl strivea pur și simplu. Cântărea cel puțin patruzeci de livre mai mult decât francezul. Floris întinse mâna în lături și degetele lui întâlniră mânerul hangerului. Îl strânse în pumn și cu un ultim efort își arcui trupul, zvâcnind în sus. Mastodontul se dezechilibra și, fără să vrea, descleștă cangea brațelor.

— Ura. trăiască „nas lung!”, strigară chinezii, bucuroși de întorsătura luptei.

Galdan Han se ridică de jos și mugind fioros, se năpusti cu fruntea înainte asupra adversarului, în timp ce vârful cozii lui șfichiuia ca un bici prin aer. Floris o evita cu agilitate de linx. Se ghemuia la pământ, făcea salturi în zig-zag, când la dreapta, când la stânga. Marelui Mogul nu-i venea să-și creadă ochilor. Doar adineaori fusese la un pas să-i sucească gâtul, ca unui

pui de găină, și când colo acum părea proaspăt ca o floare. Exasperat de neașteptata, de-a dreptul strania rezistență fizică a acelui occidental, Galdan Han săvârși greșeala de a se apropia prea mult de inamic. Floris își redobândise întregul calm. Stăpân pe situație, zâmbi cu bună știință, știind că asta îl va scoate definitiv din minți pe mongol. Cu cât Galdan Han se enerva mai rău, cu atât mai rapid avea să-l poată anihila.

„Așa, prostule, provoacă-mă la duel, așa, acuma”, dialoga el în gând cu Marele Mogul, în timp ce ridica hangerul ca să-i pareze atacul cu o cruce înaltă.

Văzând că flancul stâng al inamicului rămăsese descoperit, Marele Mogul plonjă în adâncime ca să-i străpungă inima. Fatală inițiativă. Aplecându-se înainte, Galdan nici nu mai apucă să vadă cum, iute ca fulgerul, Floris îi înfigea hangerul în ceafă. Se clătină nedumerit, uluit de ce i se întâmpla, nepricepând de unde provenise acea lovitură neînțeleasă. Mongolii urlară îngroziți. O parte dintre ei nici nu mai așteptară să-și vadă suveranul la pământ. Trăgând de zăbale, își întoarseră caii în loc și porniră ca din pușcă, înapoi, spre patria lor. Floris își privi adversarul, doborât într-un lac de sânge.

„Îți mulțumesc... tată... Lovitura ta secretă i-a salvat o dată mai mult viața bastardului tău”, murmură el. Pentru prima dată, tânărul rostea acel cuvânt fără urmă de amărăciune.

Adrien se apropie de fratele lui și îl îmbrățișă.

— Te-ai bătut ca un pui de tigru, boiernașule, parcă-l revedeam pe răposatul părinte la Baku, odihnească-i-se sufletul în pace, strigă Feodor, apropiindu-se în goană, urmat de Șoricel care scotea politicos limba.

— Prea nobilul străin ne-a salvat pe toți. De-aci înainte

va fi fratele meu și al tuturor celor ce cred în floarea de lotus.

Floris păstră o tăcere circumspectă la auzul noii rudenii! El, cel fără de părinți, părea hărăzit să-și lărgească familia pe fiecare nou meridian!

— M-am rugat pentru izbânda ta, fiule, și cerul s-a milostivit de noi. *Gloria in excelsis Deo*, rosti solemn părintele Del Boccaccio.

— Vai, domnule duce, în ce hal sunteți, exclamă Grégoire, pipăindu-l emoționat.

Georges-Albert sări pe umărul stăpânului său și începu să-i lingă delicat rănilor. Se aștepta să i se mulțumească pentru șiretlicul cu hangerul, dar în hărmălaia generală, ca de obicei, nimeni nu-i mai dădea o atenție. „Asta e crudul meu destin”, oftă amărât maimuțoiul.

— Întoarce-ți capul spre câmpia celestă, Floare de Mai. Poporul meleagurilor de trei ori înflorite te aclamă ca pe un zeu, arătă Li Kang spre sutele de țărani care ovaționau bucuroși.

— Trăiască „nas lung”, trăiască eroul care l-a ucis pe dușmanul nostru neîmpăcat!

— Da, da, ticălosul dădea iama prin holdele noastre!

— Da, da, ne fura recolte, ne siluia femeile!

— Da, da, „nas lung” ne-a salvat de un diavol!

Floris le mulțumi celor de jos fluturându-și mâna, apoi îl chemă pe Bobo Noor, rămas de cealaltă parte a Zidului, cu câțiva ostași fideli lui.

— Trimite încă un soldat să ia trupul stăpânului vostru, încă nu și-a dat duhul.

Într-adevăr, Galdan Han gemea, căznindu-se să articuleze ceva:

— Sultana... o vreau pe... sul... ta... nă...

Yasmina țină, înfiorată. Până în clipa aceea Floris uitase cu desăvârșire de prezența ei. Tresări și o privi. Flatat de zâmbetul recunoscător al Prințesei, fermecat de frumusețea ei strălucitoare, se apropie instinctiv de ea și luându-i mâna, i-o duse la buze, îi sărută respectuos degetele lungi și delicate, ațintindu-și obraznic privirea în ochii catifelati, de căprioară, al tinerei fete.

— Ești liberă, Prințesă... liberă să-ți alegi de aci înainte un bărbat pe potriva inimii tale...

Tonul lui Floris spunea totul asupra intențiilor acestuia. De când își luase rămas bun de la copilărie, se obișnuise ca de cum dădea cu ochii de o femeie frumoasă să îi facă curte și să o vadă căzându-i în brațe, fără să opună nici o rezistență. Până atunci nu se întâmplase niciodată să rivalizeze cu fratele său în materie de amoruri, și oricum știa că Adrien nu-i refuza nimic. Prelungind mai mult decât era îngăduit sărutarea mâinii, Floris cuprinse cu brațul talia Yasminei, trăgând-o ușor spre pieptul lui.

Adrien păli și își îmbrânci cât colo fratele.

— Ajunge, Floris, te-ai dat îndeajuns în spectacol. Îți interzic să te porți necuviincios cu sultana.

Vexat și mai ales surprins de Adrien vorbindu-i pe un asemenea ton de față cu toată lumea, Floris se întoarse spre el și îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cu numai câteva ceasuri în urmă îl căutase cu disperare și ar fi fost firesc să-i spună pe dată cât de îngrijorai fusese și cât se bucura să-l regăsească teafăr și nevătămat.

În loc de asta, se înfoie ca un cocoș:

— Îmi interzici? Ia te uită? De când și cu ce drept? Află

că n-am nevoie de încuviințarea ta pentru nimic. Sunt liber să fac ce-mi place.

— O fi, numai că din nefericire, ceea ce îți place ție nu-mi este pe plac mie, replică pe un ton și mai glacial Adrien, încrucișându-și brațele.

Floris era încă surexcitat de pe urma duelului. Normal, era să înțeleagă dintr-o ochire că la mijloc se afla ceva serios și să aștepte să-i ceară lămuriri între patru ochi. În dimineața aceea însă, învingătorul Marelui Mogul se simțea stăpânul lumii. Izbucni într-un râs batjocoritor. Lucirea înghețată din ochii lui verzi nu prevestea nimic bun.

— Prea bine, dragul meu, dacă ești bolnav de invidie și faci crize de domnișoară, atunci tac și...

Jart! Palma lui Adrien era grea, nu glumă. Floris își pipăi zăpăcit obrazul și dădu să se repeadă la fratele lui.

Yasmina îi propti mâinile în piept, plângând:

— Prieteni, vă conjur, nu vă certați din pricina mea, stați, vă rog...

Adrien o împinse ferm la o parte. Ireparabilul se produsese. Cei doi frați se măsurau din priviri, ca doi dușmani de moarte. Împietriți, prietenii lor asistau la acel cumplit spectacol. Feodor și Li Kang îi cuprinseseră pe după umeri, ca să-i împiedice să se arunce unul asupra celuilalt.

— Boiernașule, liniștește-te, ce Dumnezeu, protestă Feodor.

— Floare de Mai, nu se cade să-l superi așa pe Bucurie a Zilei, îl muștră Li Kang pe Floris.

— Al să-mi dai satisfacție pentru acest gest, rosti sec Floris.

— Prea bine, când dorești, răspunse Adrien, pipăindu-

și cu un gest mașinal teaca de la o sabie imaginară.

— Amândoi cunoaștem lovitura secretă a Țarului. Abia acum se va dovedi care din noi mânuiește mai bine sabia.

— De multă vreme ți se cuvenea o lecție, o să-ți ard câteva la fund cu hangerul de-o să mă ții minte, de abia aștept, nici nu știi ce plăcere îmi va face, strigă Adrien, văzând negru în fața ochilor.

Floris se smulse din brațele lui Li Kang și se repezi să-și ridice de jos hangerul.

— Dă-i drumul, dacă ai curaj să te bați cu mine...

Feodor nu-l slăbea din strânsoare pe Adrien. Acesta se zbătea ca un nebun.

— Lasă-mă, urlă el, eliberându-se din mâinile lui.

Tăișul armelor sclipi sinistru.

— Oho, oho, acum se luptă între ele „nasurile lungi”, bătură din palme chinezii, încântați de neașteptata prelungire a aceluia spectacol matinal.

— Pe concordia supremă a cerului senin, pariez o sută de tiani⁵⁰ pe „nas lung” cu ochi verzi ca broasca, strigă un țăran.

— Iar eu, pe poarta necuprinsei bolte cerești, pariez o sută cincizeci de tiani pe „nas lung” cu plete de aur.

Părintele Del Boccaccio își făcu semnul crucii:

— Voi, ce crudă fatalitate, Cain îl va ucide pe Abel...

⁵⁰ 100 de tiani = 5 pistoli sau 2 livre franceze din vremea respectivi.

Capitolul XXXIII

— Fie-vă, rușine! Vă retrag amândurora dreptul de a mai purta un titlu nobiliar. Nu sunteți demni de el! Ultimul cerșetor de pe lumea asta ar avea mai mult obraz decât voi. Dacă vă este sete de sânge, atunci, poftim, vărsați-l pe-al meu! Mai bine mort decât martor la un asemenea spectacol degradant!

Floris și Adrien rămaseră cu hangerele suspendate în aer. Stacojiu de mânie, bătrânul Grégoire se aruncase între ei, să-i despartă. Cu degete tremurânde își desfăcu cămașa de la piept și, apucând vârful armelor, le îndreptă spre propria lui inimă. Credinciosul slujitor fierbea de o sfântă indignare. Nimeni vreodată nu l-ar fi bănuit în stare de asemenea inițiative autoritare. Feodor și Li Kang îl aprobară din cap, semn că făceau front comun cu el.

— Bătrână Prudență, nici chiar K'ong Fu Tsen⁵¹ n-ar fi grăit mai înțelept decât tine, declară sentențios chinezul.

— Prietene, să știi că suntem de partea ta, îl bătu Feodor pe umăr.

Cei doi frați ezitară o clipă, zdruncinați de neașteptata solidarizare a mentorilor lor. Din păcate, merseseră decum prea departe și orgoliul nu le îngăduia să mai dea înapoi. Ridicând din nou amenințător armele, strigară:

— Lasă-ne în pace, Grégoire și dă-te la o parte!

Bătrânul intendent îi privi disprețuitor:

— Asta și fac. De altfel, nu meritați nici măcar să vă

⁵¹ Numele chinezesc al filozofului Confucius.

mai adresez cuvântul, într-atât ați decăzut în ochii mei! Pe patul ei de moarte, Doamna Contesă m-a pus să jur că voi veghea asupra voastră. Ei bine, de azi înainte, mă văd în imposibilitatea de a-mi împlini pe mai departe jurământul. Nu-mi pot fi stăpâni niște oameni pe care îi disprețuiesc. Vă anunț că începând de astăzi nu mai sunt în slujba domniilor voastre. Căutați-vă alt valet.

Spunând aceasta, Grégoire făcu stânga împrejur și o porni demn, cu pas apăsător, în lungul Marelui Zid. Cititorul se poate întreba, pe bună dreptate, încotro se îndrepta el, atât de sigur de sine, într-o Chină total necunoscută lui... După o scurtă șovăire, Feodor și Li Kang se hotărâră să-l urmeze. Georges-Albert se luă și el după ei.

Furios la culme, Floris ridică din umeri.

— N-aveți decât să plecați, călătorie sprâncenată!

— Lasă-i în pace, sunt liberi să facă ce vor, mai bine spune-mi odată dacă ai sau nu de gând să duelezi, replică sec Adrien. În gardă!

În același moment, în spatele lor se auzi un urlet. În căutarea unei scări pe care să poată coborî în câmpie. Grégoire se apropiase prea mult de buza zidului, cam dărâpănat în porțiunea respectivă. Sub greutatea lui un bloc de piatră se desprinsese, antrenându-l de-a berbeleacul în prăpastie. Cei doi frați zvârliră cât colo armele și se precipitară să vadă ce pățise bătrânul lor prieten. Aplecați cu prudență peste zid, Li Kang și Feodor priveau îngroziți trupul nemișcat al lui Grégoire, care zăcea, la vreo patruzeci de picioare sub ei, cu obrazul într-o baltă de sânge.

Sărind agil din piatră în piatră. Georges-Albert se și repezise să dea primul ajutor bătrânului. Rușinați,

Floris și Adrien nici nu îndrăzneau să ridice ochii din pământ. Dușmănoasa lor încrâncenare se topise ca prin farmec, lăsând loc spaimei și remușcării de a-și vedea prietenul ucis din vina lor.

— Bătrânul Moise s-a sacrificat, murmură părintele Del Boccaccio, sprijinind-o pe Yasmina, care nu mai avea mult până să leșine.

Repezindu-se într-un suflet spre locul nenorocirii, cei doi tineri mai mult se rostogoliră la vale decât coborâră, dornici să afle cât mai degrabă în ce stare se găsea Grégoire. Acesta zăcea pe burtă, cu ochii larg deschiși.

Floris se temu că murise.

— Dumnezeule, blestem pe capul nostru, gemu el, căzând în genunchi.

Un sunet nedefinit ieși din gâtul bătrânului.

Adrien îi luă mâinile într-ale lui.

— Te doare rău, bunule Grégoire?

Bătrânul slujitor clipi de câteva ori.

— Ah, ticălosul de mine, te rog iartă-mă, totul e numai și numai din vina mea, ca de obicei! hohoti Floris în culmea disperării, sărutându-i mâna. Degetele osoase ale moșului se încleștară de ale lui. Deschizând cu greu ochii, Grégoire îi apucă de câte un braț pe Floris și pe Adrien și îi obligă să-și dea mâna. Cei doi tresăriră și se priviră peste trupul prietenului lor. Acesta horcăi:

— O bă... taie bună... aa... sta... me... ritați... fie... care... Ah... nu... v-am... bă... tut des... tul... când... erați...mici.

— Ai dreptate, scumpul meu Grégoire, zâmbi Floris printre lacrimi, trage-ne câte o chelfăneală zdravănă la amândoi, dar, te implor, nu ne părăsi, trebuie să trăiești, trebuie, avem atâta nevoie de tine.

— Nu... simt... că mi-a... sunat... ceasul... jurați-mi să rămâneți... totdeauna... uniți... uniți așa... cum a dorit... tatăl tău... țarul, Floris, pușorule... iar tu... moștenitor al... conților de... Villeneuve... Caramey, dragul meu... copil... te iubesc nespus... dar... să știi că... toate titlurile... și averile... nu fac doi bani... dacă noblețea nu se află... în sufletul tău... fiți... demni de... ele...

Cei doi frați se aruncară unul în brațele celuilalt, cu ochii înlăcrimați, striviți de măreția sufletească, a bunului lor Grégoire.

— Iartă-mă, Adrien, am o fire imposibilă... Ce m-aș face fără tine pe lumea asta?

— Ba tu să mă ierți, frățioare, eu am fost odios. Ca frate mai mare ar fi trebuit să mă stăpânesc și să fiu mai înțelept.

— Totdeauna împreună, până la moarte frățioare, da?

— Da, totdeauna împreună.

Grégoire îi privi împăcat și închise ochii, cu un geamăt stins:

— Aș vrea... să mă spovedesc... abatelui.

Efortul și emoția fuseseră prea mari pentru bietul bătrân. Horcăi de câteva ori, dădu ochii peste cap și capul îi căzu într-o parte. Disperat, Adrien își lipi urechea de pieptul lui:

— Slavă cerului, inima încă îi mai bate.

— Ar trebui să-l transportăm undeva la umbră, strigă Floris către Feodor și Li Kang. Aceștia tocmai îi făceau de zor semn arătându-i ceva...

Preocupați de nenorocirea abătută asupra lor, tinerii nu observaseră nimic. Ridicără capul, mirați. Masa compactă de țărani adunați din curiozitate în jurul lor se despărți brusc în două, lăsând loc de trecere unui

cortegiu de soldați și slujitori înveșmântați în tunici de satin azuriu, brodate pe spate și pe piept cu lei galbeni.

— Faceți loc, faceți loc onoratului mandarin Chong, strigau cu emfază cei ce purtau pe umeri un palanchin capitonat cu atlas. Înăuntrul lui zâmbea mieros un bărbat cu chip rotund ca o lună și ochi migdalați, ca două liniuțe înecate în pungile de grăsime ale obrazului. Chinezul purta pe cap e pălărie de mătase cu boruri largi, întoarse în sus.

Floris își spuse amuzat că în Franța asemenea pălăriuțe purtau numai fetele: în vârful calotei chinezului se afla ce-i drept un bumb de email sângerieu, semn al unui înalt rang nobiliar. Prinsă în el, o superbă pană de păun cobora până aproape de pământ, însoțind coada groasă, împletită cu fir de aur, a posesorului pălăriei.

— Pe templul Înălțimii Sale. Buo-Cha-Gi! Buo-Cha-Gi! exclamă mandarinul, coborând din lectică cu neașteptată suplețe pentru gabaritul lui de hipopotam. Doi dintre soldați se precipitară să-i întindă dinainte un covor purpuriu, ca nu cumva picioarele sale încălțate cu pantofi de satin negru să atingă solul. Alți trei slujitori păseau pe lângă el, alungând cu imperturbabilă solemnitate muștele și țânțarii.

Floris constată cu mirare că acel Fiu al Cerului purta la brâu nenumărate accesorii: un evantai din os sculptat, un săculeț brodat pentru tutun, mai multe scobitori și bețișoare de scărpinat în urechi, o punguță din care se zărea un ceas și, în sfârșit, o tolă de piele pentru cremenea de aprins focul.

— Da, da, Buo-Cha-Gi, ce bucurie și ce cinste să-mi regăsesc un prieten nobil și înțelept, precum însuși

măritul Lao-Tsi⁵² repetă mandarinul.

— Onorabile Chong, răspunse părintele Del Boccaccio, în limba chineză, ochii mei nu cred că le-a putut fi dată o asemenea fericire. Va să zică se află încă în viață prea bunul meu prieten, în fața căruia firul ierbii s-ar cuveni să se plece, cum o făcea sub pașii marelui Han Fei-Tseu.⁵³

Floris și Adrien care, să recunoaștem, încă mai nutreau unele dubii în privința adevăratei identități a lui „Zoloti”, aveau în sfârșit dovada irefutabilă că iezuitul nu îi mințise, de vreme ce, iată, cunoștea la perfecție chineza, ba încă mandarinul îl respecta într-atâta până la a-i „localiza” numele. Numai că tinerii ardeau de nerăbdare ca cei doi să isprăvească odată cu firitiselile. Grégoire sângera din abundență și nu mai era nici o clipă de pierdut. Cu toate astea, nici vorbă nu putea fi să intervină în acel ceremonial, care risca să se prelungească până în seară, spre încântarea și voia bună a celor prezenți care repetau într-una, în cor:

— Da, da, marele mandarin cu obraz blând înflorit a regăsit un prieten străin venit din țările barbare.

— Da, da, Fon-Choui⁵⁴ și-a coborât suflarea binecuvântată asupra meleagurilor noastre.

Nebun de fericire, Li Kang striga mai tare decât toți. Georges-Albert făcea într-una plecăciuni adânci, ca să arate că este un băiat bine crescut. Prințesa și Șoricel încercau să oprească hemoragia lui Grégoire tamponându-i rănilor cu fâșii smulse din poalele rochiilor

⁵² Filozof taoist.

⁵³ Teoretician al dreptului în China veche.

⁵⁴ Superstiție în China epocii. Forma sub care o divinitate preia e localitate sub protecția ei.

lor. Feodor îl trase de mânecă pe Adrien:

— Ascultă, boierule, spune-le să sfârșească odată cu chinezăriile astea, or moșul nostru dă ortul popii.

Adrien îi făcu semn să nu-și piardă răbdarea. Părintele Del Boccaccio tocmai îi prezenta pe cei doi frați prietenului său Chong:

— Acești viteji tovarăși de drum al mei sunt mari mandarini în țările noastre barbare, fără să se ridica însă nici pe departe la înălțimea bumbilor voștri de email, prea-nobile Chong. Sunt solii regelui lor care este un mare rege, a cărui splendoare însă, nu o egalează în nici un chip pe aceea împăratului K'ien-Long, stăpânul celest al pământului înflorit, iar eu, nevrednică insectă, îl reprezint pe marele preot al zeului nostru de la Roma, căruia noi îi spunem „Papă”.

Floris și Adrien îl ascultau în culmea admirației. Înțelegeau că penetrarea iezuiților în China se datora tocmai abilității cu care aceștia nu înfruntau direct credințele locale, ci duceau o politică de învăluire, spre deosebire de alte ordine religioase occidentale pe care împăratul chinez le alungase fără milă, dacă nu chiar poruncise arestarea trimișilor lor, tocmai pentru că aceștia bruscaseră obiceiurile locului. Abia acum pricepeau că de fapt părintele Del Boccaccio se întorsese pe furiș în China, ca să „tatoneze terenul”.

Mandarinul se înclină politicos, de șase ori la rând, îi cercetă cu atenție pe cei doi tineri și abia într-un târziu, rosti fraza pe care fugarii ardeau de nerăbdare s-o audă din partea lui:

— Pe imaculata clemență a cerului, mizera mea locuință din Pe-Tchi-Li, murdară și neîngrijită, este nedemnă de a-i găzdui pe nobilii străini barbari care îl

însoțesc pe prea bunul meu prieten Buo-Cha-Gi, cel clarvăzător.

Cu toată neliniștea pricinuită de starea gravă a lui Grégoire, Floris de-abia se abținu să nu pufnească într-un hohot nebun de râs. Deși fusese crescut de Li Kang, primul contact cu China îl nedumerea. Se uită la Adrien și citi pe chipul lui o reacție asemănătoare. Simțindu-se observat, Adrien întoarse capul în partea cealaltă. Fraților le era încă rușine să se privească în ochi.

Urmară interminabile minute în care părintele Del Boccaccio îl asigură pe mandarin că „nemernicele lor picioare de rinoceri dezgustători n-ar fi îndrăznit să calce minunatul jad al superbeii și prea nobilei locuințe de o desăvârșită armonie, a prietenului său...”

Un ceas mai târziu, se aflau instalați confortabil într-un somptuos palat de faianță azurie, cu zeci de curți interioare. Grégoire fu încredințat în mâinile unui iscusit medic cu bărbuță subțire și albă și obraz gălbejit ca foaia de pergament. De cum își văzu pacientul, vraciul zâmbi cu blândețe:

— Acest bătrân barbar de la Soare-Apune e tare nefericit. Încă nu-i este dat să soarbă parfumul ceaiului pe terasele parfumate ale lui Fa,⁵⁵ ceea ce, în limbaj normal, însemna că Grégoire avea o sută de inimi în trupul lui zdrobit și că îi era scris să trăiască încă mulți ani.

Floris și Adrien respirară ușurați, fără să regrete cătuși de puțin că prietenul lor ratase ospitalitatea lui Fo.

Medicul chinez se scotoci în mâneca lui largă, scoase o

⁵⁵ Altă denumire a lui Budha.

punguță cu boboțe de *ginseng*⁵⁶ și i-o înmână lui Li Kang:

— Dă-i să ia câte un grăuncior din două în două ceasuri și peste opt nopți bătrânul tău prieten se va trezi din somn încă mai tânăr decât a fost, de bună seamă dacă Budha se învoiește să-l ia în pază și să întindă asupra lui unul din brațele sale binefăcătoare.

Pentru moment, Grégoire avea, într-adevăr, mare nevoie de asistență divină, căci delira, pradă unei febre violente. Slujitori în veștminte azurii aduseră prosoape fierbinți, parfumate cu iasomie, ca să-i frece cu ele membrele curbaturate, în timp ce alții aduceau pentru Floris, Adrien și tovarășii lor tunici de mătase, ceai verde și bucate alese: scoici uscate, labe de urs și cuiburi de rândunică. Un apartament anume fusese rezervat Yasminei care, zdrobită de oboseală și de atâtea emoții, dormea buștean, vegheată de Șoricel. Feodor se odihnise și el câteva ceasuri înainte de a-l schimba pe Li Kang la căpătâiul lui Grégoire. Georges-Albert, care se familiarizase cât ai zice pește cu rachiul de orez, se străduia cu oarecare dificultate să deprindă uzul bețișoarelor de os folosite de chinezi în chip de tacâmuri. Pe măsuta joasă așezată dinaintea lui se înșirau zeci de boluri și recipiente de email, cât un degetar, pline cu tot soiul de ierburi tocate, cu peltele și sosuri verzi, trandafirii și albastre, cu spaghetti de culoare sângerie, cu fructe necunoscute, ardei iuți, șunci în gelatină, sferturi de portocale trase prin zahăr și câte și mai câte alte bunătăți. După câteva încercări nereușite, se hotărî să dea de-o parte acele curioase ustensile de os și să apeleze la propriile sale instrumente, adică la degetuțe,

⁵⁶ Plantă medicinală cu calități fortifiante.

pe care și le muie pe rând în toate castroanele, sugându-și-le apoi cu zgomot. Dând peste un borcânel cu sos de soia, se strâmbă, dar își drese imediat gustul cu rachiu. Se îmbătă leasă, căzând într-o inofensivă euforie.

În ciuda rugăminților lui Li Kang, Floris și Adrien refuzau să se clinească de lângă Grégoire. Se așezaseră lângă patul lui, hotărâți să îl vegheze până în zori. Floris simțea însă că i se învâрте capul. Un inel de fier părea să-i strângă tâmplele și de durere, în fața ochilor îi jucau luminițe roșiatice. Se vedea cât de colo că i-ar fi trebuit și lui un doctor. În ciuda rezistenței sale fizice ieșite din comun și a curajului nebunesc de care dăduse dovadă, lupta cu Marele Mogul îl epuizase. La rândul lui, Adrien era un pachet de nervi. De când se împăcase cu fratele lui, ori de câte ori li se întâlneau privirile, nu-și putea stăpâni o cumplită remușcare.

Le era cu neputință să doarmă, deși era mai mult decât evident că numai somnul le-ar fi alinat agitația. Bătrânul medic îi cercetă cu atenție și bătu de trei ori din palme. Un slujitor se apropie în fugă și îi întinse respectuos o tavă de aramă pe care era așezat un vas cu cărbuni aprinși, câteva pipe și mai multe gogoloaie. Medicul luă cu o pensetă de argint unul din gogoloaie, îl încălzi la flacăra cărbunilor, îl introduse cu băgare de seamă într-una din pipe, și i-o înmână lui Floris, apoi reluă aceeași operație pentru pipa lui Adrien.

— Luați acest leac, într-un totu miraculos, cu condiția să nu îl folosești decât în cazuri extreme. Se numește opiu și ne-a sosit din India în al 31-lea an al Șarpelui.⁵⁷ Este un drog puternic care vă va potoli sufletul, barbarilor străini. Cei tineri nu au voie să-l încerce, dar

cum știu că voi îl luați acum pentru prima, dar și pentru cea din urmă oară din viața voastră, mă încumet să vi-l dau. Prea ați trecut prin multe și, oricum, deocamdată bătrânul vostru prieten rănit nu are nevoie de voi. Haideți, trageți în piept fumul. O să vă adoarmă și când vă veți fi trezit, n-o să vă mai amintiți nimic din cele rele. Vă veți simți odihniți și întremați, gata să înfrunțați destinul și fatalitatea ce pare a vă urmări...

Cei doi erau prea obosiți ca să se opună sau să refuze, cu atât mai mult cu cât bătrânul savant le inspira încredere. Părea să citească în inimile lor ca într-o carte deschisă. Floris și Adrien se culcară pe câte o saltea confortabilă, traseră un fum cu gust neplăcut, acru și înecăcios și, cât ai clipi, adormiră.

Bătrânul îi privi satisfăcut.

— Așa, dormiți... dormiți, fii al îndepărtatului și barbarului Soare-Apune.

Câteva zile se scurseră pe nesimțite în palatul mandarinului. Pentru fugari, timpul părea să se fi oprit în loc. După cum prevestise încercatul vraci chinez, Grégoire se înzdrăvenea văzând cu ochii, se îngrașă și întinerea. Trezindu-se din lungul lor somn artificial, Floris și Adrien uitară de cumplita lor ceartă. Roșind până în vârful urechilor, Șoricel primise cererea în căsătorie a lui Feodor. Li Kang vorbea pe ocolite de intenția lui de a rămâne în China, unde „strălucitoarea sa personalitate se putea desfășura în voie, aidoma tigrlui alb”. Georges-Albert trecea dintr-o beție în alta. Yasmina visa la meleagurile Franței, unde avea să îl urmeze pe Adrien, în timp ce Floris, de fel supărat că prințesa i-l preferase, se purta cu ea cu respectul cuvenit logodnicei fratelui său. Firea lui cinstită și

generoasă învinsese impulsul egoist din dimineța nefericitei lor gălceve. Adrien se lăsă în voia fericirii absolute. Prea cinstitul Chong și părintele Del Boccaccio rămâneau închiși împreună ceasuri de-a rândul, fără ca nimeni să știe ce puneau la cale. Curios la culme, Floris hotărî să le descopere secretul. Însoțit de Georges-Albert, pe care izbutise să-l țină câteva ceasuri treaz, confiscându-i rachiul, se cățăără pe acoperișul de țiglă verde al palatului și se târî pe burtă spre apartamentul mandarinului. Ajuns în dreptul unei curți interioare, Floris se ascunse după un dragon înaripat, nevenindu-i să-și creadă ochilor și urechilor.

— Venerabilul Chong să-l ierte de trei ori pe broscoiul netrebnic ce spune că-i este prieten, striga părintele Del Boccaccio, luând o tură de jad de pe o tablă de șah, roșu și negru.

Urmă o lungă tăcere, apoi se auzi vocea ironică a mandarinului:

— Pe Divina prevedere, mă înclin de nouă ori în fața celui mai strașnic jucător din câți s-au născut în ultima mie de ani, dar să-mi fie îngăduit să-i iau calul.

La umbra unui chioșc cu acoperiș de porțelan și pereți de hârtie, Chong și iezuitul jucau o interminabilă partidă de *Xiang-Gi*⁵⁸, întreruptă cu câțiva zeci de ani în urmă.

Tânărul și maimuțoiul se amuzară să observe, câteva clipe, cât de aprig își disputau turnurile, generalii și carele de luptă, apoi se retraseră de-a bușilea spre apartamentele lor. Îcă nu fuseseră invitați să viziteze partea de sud a palatului. Impulsiv ca totdeauna, Floris decise să facă un ocol și să inspecteze partea rezervată

⁵⁸ Șah chinezesc.

femeilor. Lângă un bazin cu peștișori roșii, prea cinstita Doamnă Chong, care asemeni tuturor soțiilor de nobili, nu aveau voie să calce în afara încăperilor rezervate ei, e plictisea de moarte, în tovărășia a trei dintre concubinele soțului și stăpânului său, favorite ale zilei. Frumoasa Doamnă Chong număra treizeci de primăveri mai puțin decât mandarinul. Degetele ei, cu unghii peste măsură de lungi, mângâiau distrat coardele unui *tsing*⁵⁹. Doamna Chong ridică spre tânăr o privire de o extraordinară luminozitate și, de fel mirată să-l vadă cocoțat acolo sus, pe acoperiș, întinse spre el un braț de o marmoreană albeață. Floris și Georges-Albert nu se lăsară invitați de două ori. Pentru ei, dorințele unei femei frumoase erau un ordin. Se lăsară să lunece ușor până în mijlocul curții interioare. Doamna Chong trimise pe dată concubinele să păzească intrările. Tinerele se supuseră docil poruncii, dornice să facă pe plac primei soții a stăpânului lor comun. Georges-Albert se duse din proprie inițiativă să le țină de urât. Doamna Chong își ridică năsucul cârn spre Floris. Mărunțică de stat, de-abia dacă îi ajungea până la piept, deși purta părul strâns într-o coafură extrem de înaltă și de complicată, împodobită cu flori proaspete și cu spelci mari de aur. De vârful urechilor îi atârnavă până mai jos de umeri cercei imenși. Floris nu cunoscuse în viața lui o femeie atât de mititică. Biata de ea, de-abia putea pași, într-atât de strânse în feșe de pânză îi erau piciorușele minuscule. Lui Floris, care n-avea oricum intenția să o provoace la un maraton, acest detaliu îl stânjenea prea puțin. După o foarte scurtă conversație în care nu-și vorbiră desigur nici de Confucius, nici de Lao Tsî, tânăra

⁵⁹ Chitară chinezească.

îl trase pe Floris spre răcoarea apartamentelor ei unde împliniră cu mutuală satisfacție cel mai vechi păcat al lumii.

Partida de șah a mandarinului dură încă o lună încheiată, spre deplina fericire a Doamnei Chong. Dar totul are un sfârșit, chiar și cele mai plăcute lucruri. Într-o bună dimineață, mandarinul ieși din apartamentele sale, cu o expresie de falsă tristețe întipărită ce chip. Striga din răspuțeri, ca să fie sigur că e auzit de toată suflarea:

— Vai mie, vai mie, mi-e nespus de rușine de ticăloșia negrăită de care am dat dovadă învingându-l, de trei ori la rând, pe virtuosul prieten și neîntrecut jucător, cel mai destoinic cunoscător dintre toți barbarii de la Soare-Apone al tainelor jocului de Xianh-Gi.

Părintele Del Boccaccio, care pășea în urma prietenului său, le făcu cu ochiul lui Floris și Adrien. Aceștia zâmbiră. Incorrigibilul iezuit avea, se vede, un plan anume pentru care se lăsase dinadins bătut.

— S-au schimbat vremurile, le șopti el. Acum străinii fără permis de liberă trecere sunt zvârliți direct în temniță și acolo le putrezesc oasele. Nu vă faceți însă griji. Noi o să călătorim în suita lui Chong care ține morțiș să ne continuăm partidele de șah. Numai el ne poate facilita intrarea în Pekin.

Spre marele său regret, Floris se văzu nevoit să părăsească palatul mandarinului fără să-și poată lua rămas bun de la frumoasa Doamnă Chong. Palanchinele purtate pe umerii a șase slujitori îi duseră pe fugari până la țărmul fluviului Pei-Ho. Acolo prea cinstitul Chong își invită oaspeții la bordul unor jonci cu fundul teșit. Pluteau în jos, pe firul apei. Floris privea

îngândurat dărele galbene ale aluviunilor depuse de-a lungul malurilor. Peisajul avea a stranie măreție. Cuprins de o inexplicabilă neliniște, Adrien o luă pe după umeri pe Yasmina. Tăcerea locurilor avea ceva amenințător. Părintele Del Boccaccio se apropie de ei:

— Luați seama, fiilor, celor slabi de înger, China la sfâșie inima.

Capitolul XXXIV

Mirosul orașului imperial le muta nasul din loc.

— Ptiu, drace! Pekinul miroase încă mai urât ca Parisul! exclamă Floris, pășind pe podul cel lat de la Pa-Li-Kao, tot atât de vestit în Imperiul Celest pentru splendoarea dalelor lui de marmură și pentru mulțimea ce se înghesuia din zori și până în noapte pe el, ca și Pont-Neuf⁶⁰ în Franța.

Li Kang își mușcă buzele, jignit. Pe zi ce trecea devenea tot mai insuportabil și nu îngăduia nici o aluzie, cât de mică, nici o critică la adresa patriei lui. În semn de dezaprobare față de remarca tânărului său stăpân, respiră cu beatitudine, din adâncul plămânilor, efluviile infecte ale canalelor înfundate și ale străzilor desfundate de roțile căruțelor, unde pekinezii deversau de-a dreptul apele cele mai imunde. Aciditatea acestora se evapora în aburi nesănătoși, de nerespirat pentru cei neobișnuiți. Palidă ca hârtia, Yasmina își făcea vânt cu un evantai. Adrien îi surâse ca să îi dea curaj și o strânse tandru de mână. Din zi în zi o iubea tot mai mult. De câte ori o

⁶⁰ Cel mai vechi pod din inima Parisului.

privea, simțea că i se accelerează bătăile inimii. I se părea că trăiește un vis și, speriat de atâta fericire, simțea nevoia să-și protejeze clipă de clipă iubita.

Palanchinele lui Chong, în care se reinstalaseră după ce joncile acostaseră în vecinătatea podului Pa-Li-Kao, își croiau drum cu greu prin mulțimea colorată. Nimeni nu-i lua în seamă pe tineri și pe tovarășii lor de drum. De altfel, ascunși pe după perdelele brodate cu perle ale palanchinelor și, îmbrăcați cum erau, în straie chinezești, nu aveau de ce stârni curiozitatea prostimii. Prinzând curaj, Floris strecură o privire discretă în afară. Lumea se înghesuia pe sub o boltă adâncă ce răspundea, la capătul celălalt al podului, spre un donjon cu cinci etaje, învelit cu un acoperiș de țigle verzi, prevăzut, la intervale regulate, cu deschizături din care ieșeau, amenințător, țevi de tun. Pe măsură ce se apropiau, Floris își dădu seama că firoasele guri de foc erau din lemn, slujind doar de ornament. De o parte și de alta a donjonului porneau ziduri fortificate, crenelate. Ansamblul era grandios.

— Cam așa trebuie să fi fost zidurile Babilonului sau formidabilele bastioane de la Ninive, exclamă părintele Del Boccaccio, într-o explozie de lirică erudiție.

Li Kang îl privi recunoscător.

— Da, da! Faceți loc acestei oglinzi a spiritului, prea cinstitului Chong și prețioasei lui încărcături! strigară străjerii porții centrale a Pavilionului Verde.

Trecând pe lângă ei, Feodor le admiră, cu ochi de specialist, ținuta falnică și lungile mustăți cu vârfurile pe oală. Echipamentul lor marțial se completa cu zale și scuturi din bambus.

— Cap de zimbru și cap de pajură, mormăi cazacul, cu

ăștia nu e bine să te pui, par oșteni zdraveni, nu glumă.

Șoricel se strânse disprețuitor și scuipă pe pernele matlasate ale palanchinului. Stropit de jetul ei de salivă, Georges-Albert își șterse enervat obrăjorul. Avea toată simpatia pentru logodnica lui Feodor, dar nu i-ar fi displăcut să-i inculce maniere ceva mai delicate. Se întoarse să-i ceară ajutor lui Grégoire, dar acesta sforăia, cu gura larg deschisă, ca un convalescent căruia puțin îi păsa de exotismul călătoriei, preocupat exclusiv de propria și cât mai grabnica înzdrăvenire. Deodată răsună un tropot de cai. Credinciosul intendent bombăni, alungă o muscă ce-i bâzâia pe la nas și adormi iarăși. Floris și Adrien scoaseră cu prudență capul pe fereastra palanchinului, ca să afle ce se petrecea. Mandarinul le făcu semn să se ascundă la loc, dar trase într-o parte perdeaua cu perlute, ca să le îngăduie să vadă afară. Bieții slujitori care îi purtau pe umeri se grăbeau să se înghesuie spre marginea galeriei ca să lase loc de trecere pe mijloc. Șaretele albastre ale negustorilor se opriseră și ele. Cămilele cenușii se cabrau sub bicele stăpânilor lor. Măgarii negri se înțepeneau pe picioarele dindărăt, cu răgete furioase. Se auziră lovituri de bici și mulțimea se lipi înspăimântată de pereți. Pe deasupra capetelor tuturor se iviră, fâlfâind maiestuos, stindarde galbene tivite cu albastru.

— Trece artileria regimentului manciurian Ud Jen Ciuk, șopti Chong, cu oarecare îngrijorare.

Șase bidivii în galop trăgeau după ei tunuri, nu de butaforie, ca cele de pe acoperișul donjonului, ci tunuri adevărate. În urma lor venea o lungă coloană de atelaje similare, încadrate de călăreți care își îmboldeau armăsarii, plesnindu-i cu lungile lor cozi împletite. Pe

dalele de piatră tunurile se hurducau primejdios, cu un uruit infernal.

— Prea frumosul și mărețul regiment preferat al Fiului Cerului, împăratul nostru, care este stăpânul lumii, se întoarce de la grandioasele lui manevre din împrejurimile orașului, adăugă Chong, împreunându-și respectuos palmele pe piept.

Cavalerii apocalipsului galopau acum în plutoane compacte de câte patruzeci și patru de ostași. În mijlocul trupei, șase soldați țineau parii unui soi de prapur sub care înainta călare generalul acelei hoarde perfect disciplinate.

— Pe lumina cerului senin, iată-l pe Dragonul Albastru, spuse mandarinul, plecându-se adânc la trecerea căpeteniei acelor demoni care îi inspirau o vizibilă groază.

Floris și Adrien priviră cu atenție chipul Dragonului Albastru. Era cu neputință să-i ghicești vârsta pentru că, de la distanță, chipul sculptat parcă în fildeș nu părea să aibă nici un rid. Sub coiful ascuțit, nasul coroiat îi făcea un profil semeț și aspru. Ca buni cavaleri ce erau, cei doi frați remarcară de îndată că generalul se ținea pe cal altfel decât soldații săi, fiind și neobișnuit de înalt pentru un chinez. Ca toți ofițerii lui, purta o vestă lungă, roșie, pusă peste o tunică albastră. Galopa cu ochii în pământ, dus pe gânduri. Fără să știe nici ei de ce, Floris și Adrien nu-și puteau dezlipi privirea de acel om cu înfățișare atât de stranie. Deodată calul Dragonului Albastru se împiedică de o dală de piatră. Generalul îl struni cu braț de fier. Înălțând capul, zări palanchinul lui Chong și zâmbi imperceptibil la vederea mandarinului îndoit respectuos, din șale, cu fruntea

până la genunchi. Era limpede că asemenea dovezi de respect îi flatau vanitatea. Trecând pe lângă palanchin se aplecă ușor înspre el. Floris și Adrien săriră înapoi și se lipiră de perne, cu inima bătând să le spargă pieptul. Dragonul Albastru nu era chinez, cum crezuseră ei adineaori, judecând după pielea lui îngălbenită de soare și de ani. Nu, era european și avea ochi albaștri, de unde probabil și numele lui. Albaștri ca floarea de Nu mă uita... Frații se feriseră instinctiv de privirea lui. O ciudată neliniște le îngheța sângele în vine. Dragonul Albastru se uită fugitiv în lectica lor, dar nu dădu nici o atenție tinerilor. Ochii lui de gheață o ținteau pe Yasmina. Adrien o apucă de umeri și o trase înapoi. Oftă ușurat. Din fericire, Dragonul Albastru nu se oprise. Se depărta, falnic și disprețuitor. Adrien își șterse fruntea, muiată de o sudoare rece. Grégoire, care tocmai se trezea, apucă să vadă silueta generalului depărtându-se în trap ușor. Bătrânul intendent își cuprinse tâmpilele în mâini, căznindu-se să-și amintească:

— De unde cunosc eu umerii ăștia?

Chong bătu din palme. Palanchinele își reluară înaintarea printre cocioabe și maidane. Cei ce le purtau pe umeri se înfundau până la genunchi în praful infect al unor imondicii seculare. Tinerii erau uluiți să descopere dincolo de acea poartă, majestuoasă ca un decor de operă, atâta murdărie respingătoare. Într-adevăr, în fața unor căbănuțe cu pereți din hârtie, câteva gospodine puneau la uscat excrementele întregii familii, spre a le folosi ulterior drept combustibil pentru gătit.

— Este o metodă foarte igienică și mai ales ieftină, explică Li Kang, încântat de ingeniozitatea compatrioților

săi...

Ceilalți preferară să nu-i strice inima cu comentarii neplăcute și tăcură mâlc. Într-un târziu, părintele Del Boccaccio rupse, tăcerea, bucuros să-și poată etala cunoștințele:

— Pekinul, dragii mei, se compune din patru orașe întrepătrunse. Vechiul oraș chinezesc pe care îl traversăm în clipa de față, orașul tătar ale cărui ziduri se zăresc în fața noastră, orașul manciurian sau imperial, unde locuiesc mandarinii și dregătorii și unde se află și misiunea iezuiților și, în sfârșit, delimitat de un al patrulea rând de ziduri, sacrosanctul Oraș Interzis. În inima acestuia din urmă se află palatul imperial.

— Vrei să spui, nobile părinte, că toți dregătorii sunt manciurieni? întrebă mirat Floris.

— Nu, de pildă prea cinstitul Chong este chinez și dispune de aceleași onoruri ea și manciurienii, dar majoritatea dregătoriilor sunt ocupate într-adevăr de oameni din Manciuria, nu-i așa, credinciosul meu prieten, cu suflet mai luminos decât dimineața? întrebă părintele Del Boccaccio.

— Cuvintele tale strălucesc în noaptea înstelată ca diamantele trandafirii, prietene, mai clarvăzător decât o mie de filozofi...

Era un fel de-a spune, pentru că deocamdată călătorii erau orbiți de un soare necruțător.

— Când cel din urmă Ming s-a spânzurat în hainele-i de împărat, de o creangă de pe colina de cărbune⁶¹, continuă prea cinstitul Chong, alungat de pe tronul părinților săi de marea familie manciuriană Ts'ing, aceasta s-a înconjurat mai cu seamă de compatrioți de-

⁶¹ Parc sacru al împăraților Chinei.

ai lor, cu suflet virtuos și cumpătat.

Mandarinul chinez nu îndrăznește să facă afirmații compromițătoare nici măcar de față cu prietenii.

— Dar, prea cinstite Chong, cu minte mai pătrunzătoare decât fulgerul, spune-mi, rogu-te, de ce actualul vostru împărat se înconjoară de oameni veniți dinspre Soare-Apune? Dragonul Albastru este și el un barbar, ca și noi, nu-i așa?

— Da, da, prea cinstite Adrien, cu vorbă mai amețitoare ca parfumul crinului, da, da, așa este. Dat înaintea lui, mărețul K'ang-Hi⁶² a fost acela care a ținut să se înconjoare cu barbari învățați de la Soare-Apune, printre care și frații iezuiți ai bunului Buo-Cha-Gi. Nepotul său, divinul K'ien-Long, fie-i numele luminat, care domnește acum, nu se prea încrede însă în ei și nu și-a mai păstrat în preajmă decât câțiva, cărora le interzice să se amestece în chestiuni de religie.

— Aha, bine spus, prea cinstite Chong. Vina pentru această îndreptățită neîncredere se datorează numai și numai blestemaților de dominicani care au vrut să-și bage nasul peste tot. Trebuiau să ne lase pe noi, iezuiții, să procedăm cum credeam noi de cuviință. Noi ne înțelegeam de minune cu bonzii budiști. Și-acum, poftim, trebuie să luăm totul de la capăt numai și numai din pricina încăpățânaților ăia de dominicani! explodă părintele Del Boccaccio, care nu rata nici o ocazie să hulească împotriva celor mai neîmpăcați inamici dintotdeauna ai iezuiților: dominicanii!

— Vrei să spui, prea sfinte părinte, că religia budistă nu încurcă planurile iezuiților?

⁶² K'ang-Hi, împărat chinez (1662-1723). Contemporan cu Ludovic al XIV-lea al Franței, a jucat cam același rol în istoria Chinei.

— Fiule, în religie ca și în politică, ceea ce contează este rezultatul final. Ca să-ți atingi scopul există o mie de căi pentru a rămâne cu conștiința împăcată. Dominicanii au fost izgoșiți? Cu atât mai bine pentru noi! Cătorva iezuiți li s-a îngăduit să rămână în China? Minunat! Vom recâștiga încrederea lui K'ien-Long, spre binele creștinătății și dacă chinezii țin să-l numească pe Dumnezeu, Budha, la urma urmei, de ce nu? Nu-i așa, Li Kang?

Chinezul clătină din cap, neîncrezător. La auzul acelui raționament, prea puțin ortodox pentru un preot catolic, Floris și Adrien pufniră în râs. Părintele Del Boccaccio era nemaipomenit. Ar fi fost în stare să-l bage în biserică până și pe cel mai înrăit necredincios, povestindu-i până în pronaos că îl însoțește la operă.

— Dar... Dragonul Albastru cine este? întrebă Adrien, urmându-și meticolos firul anchetei.

— Oh, oh, prea cinstite Adrien, nimeni nu știe exact. A venit dinspre Soare-Apune acum zece toamne și s-a angajat în armata „soldaților de 100 de tiani”...

— Prea cinstitul Chong se referă la mercenari, îi tăie vorba părintele Del Boccaccio.

— Da, da, neprețuitule prieten, în vremea aceea, războiul sfânt purtat de noi împotriva mongolilor ne decimase într-atâta armata, încât celestul nostru împărat primea soldați de pretutindeni, chiar și de la barbari. Dragonul Albastru a contribuit în bună parte la prăbușirea supremației acelui „Mic Mogul” pe care cu atâta îndemânare l-ai ucis, bunule Floris, braț de inorog. Magnificul împărat K'ien-Long îl cheamă în fiecă dimineață la el pe Dragonul Albastru, pentru a-i da porunci pentru restul zilei. Barbarul a trecut la budism

și are propriul său palat în Orașul Interzis. Nu sfătuiesc pe nimeni să-i supere pe soldații lui, care îi sunt credincioși până la moarte. Dar, iată că am ajuns în fața templului lui K'ong Fu Tseu. Îngăduiți, prea cinstiți prieteni, să cobor și să mă rog o clipă.

Furați de conversație, tinerii băgară abia acum de seamă că între timp înfățișarea orașului se schimbase simțitor. Cocioabelor le luaseră locul cartierele comerciale animate, cu pagode fortificate și puzderie de temple. Georges-Albert, singurul dintre toți căruia nu-i era teamă să se arate în public, îl urmă pe Chong în interiorul templului. În loc să îngenuncheze, cum s-ar fi așteptat Georges-Albert, mandarinul se mulțumi să arunce un pergament într-un soi de cilindru imens, cu diametrul de douăzeci de picioare, plin ochi cu hârtii și învârtit continuu, ca un titirez, de un bonz cu obraz impasibil. Lui Georges-Albert ideea acelei mașini de rugăciune i se păru nemaipomenit de ingenioasă și se grăbi să urce înapoi în palanchin, alături de Chong, ferm decis să împărtășească descoperirea sa părintelui Del Boccaccio.

Mandarinul îi obligă să facă escală și la templul Lunii, unde o mie de bonzi cu capetele acoperite de coifuri imense din pluș galben cântau cu voci de bas, într-un ritm monoton și exasperant. Corul lor, etern cavernos, îl adormi la loc pe Grégoire și îl făcu pe Georges-Albert să caște de-i trosneau fălcuțele. Floris atrase atenția fratelui său că în depărtare se zărea un nou rând de ziduri, încă mai înalte decât cele ale orașului chinezesc. Adrien admiră meterezele crenelate, zecile de porți fortificate și nenumăratele bastioane cu cinci și șase etaje.

Străbătură fără dificultate și orașul tătar. Pe Floris și Adrien îi încânta pecetea războinică a acestui al doilea oraș, vast și aerat, cu bulevarde largi, cu cazărmi și forturi. Deodată Yasmina scoase un țipăt îngrozit și se grăbi să-și facă vânt cu evantaiul, ca să nu leșine. Pătrundeau în cartierul execuțiilor.

— Aici praful e făcut din sânge, murmură părintele Del Boccaccio.

Floris și Adrien întoarseră capul ca să nu vadă grupul de osândiți care erau legați la ochi în fața unui zid. „Domnul de Pekin”⁶³ părea din cale afară de ocupat cu tăierea capetelor dintr-o singură lovitură de sabie.

— Este funcționarul cel mai harnic și mai ocupat din întreg Imperiul, zâmbi Chong.

Floris îl privi cutremurat și nu se putu abține să nu-i replice că ceea ce vedeau era cumplit.

— Oh, oh, remarcabile Floris, mi se pare mie sau netrebnicele mele urechi au auzit că și la Paris există o anumit Place de G'ève⁶⁴, remarcă el suav.

— Da... e adevărat, admise Floris, cu regret, dar... măcar nu avem atât de mulți condamnați...

— Ah, ah, prietene barbar, spiritul vostru occidental se încurcă întotdeauna în cifre pentru că faceți socotelile în scris. Noi numărăm cu abacul. Odată socoteala încheată, un simplu gest al mâinii pune la loc bilele și nu se mai știe nimic din ce a fost. La fel e și cu capetele. O lovitură de sabie și pfff... omul nu mai există...

Floris nu mai asculta acel straniu raționament. Privea încremenit de oroare hârcile ultimilor osândiți, înșirate

⁶³ În Franța, călăul era supranumit „Domnul de Paris”

⁶⁴ Piață în centrul Parisului unde între domnia lui Carol al VI-lea (1234) și Restauratie, aveau loc execuțiile capitale.

la câțiva pași de ei în câte o cușcă de os așezată pe un soclu. Pe chipurile vineții rămăsese întipărită o nespusă durere. Ochii ieșiți din orbite păreau că se uită cu reproș la cei dinlăuntru palanchinelor. Yasmina, palidă ca moartea, sughiță de spaimă.

Pe bucăți de hârtie agățate de fiorosul amestec de glande, nervi, artere și piei sângerânde ale beregatelor, scria cu caractere de-o șchioapă: „Justiția a pedepsit furtul”.

Părintele Del Boccaccio întoarse capul și le șopti tinerilor:

— Dragii mei copii, acum n-o mai lăsați pe Prințesă să se uite.

Vreo douăzeci de nefericiți, în zdrențe murdare, leproși, orbi și plini de râie, se repeziseră ca niște ulii asupra cuștilor, le deschiseră cât ai clipi și înșfăcând testele o rupseră la fugă.

Floris voi să se repeadă la ei, să-i oprească din comiterea aceluia sacrilegiu.

— Lasă-i, Floris, e dreptul lor, îl apucă de braț Chong.

Într-adevăr, trebuie să fi fost un obicei al locurilor, pentru că nimeni, nici călăul, nici trecătorii nu păreau a se sinchisi.

— Dar... ce... ce fac cu ele? bâigui Floris, urmărindu-i năucit cu privirea pe zdrențăroșii care se îndreptau triumfător cu „prada” lor, spre „podul cerșetorilor”.

— Cum ce? Le sarează și le mănâncă, răspunse calm Chong, profund mirat că un viteaz ca el putea avea asemenea fandoseli de muiere.

Îngrețoșat, Floris închise ochii.

— Ce să-i faci, în China nu poți despărți sublimul de sordid, oftă părintele Del Boccaccio; poate, de asta cine

ajunge până aici nu mai uită toată viața. Încercați și voi să vedeți partea frumoasă a lucrurilor, bucurați-vă de ce vă dă viața. Fiecare popor cu obiceiurile lui. N-o să-i schimbăm nici într-o mie de ani, după cum nici ei n-ar putea schimba alte năravuri netrebnice de-ale noastre. Perfecțiune există numai în ceruri, fiii mei...

Tocmai intrau pe strada inelară Chi-Chib-Men, una din cele mai aglomerate artere ale Pekinului. Mii de firme purpurii, scrise cu litere aurii, atârnavau în pari deasupra puzderiei de dughene printre care forfotea o omenire veselă și gălăgioasă, nepăsătoare la grozăviile petrecute la numai câțiva pași depărtare. Yasmina contempla cu tristețe negustorii care îi interpelau pe trecători, opreau ricșele trase de câte șase oameni și îi obligau pe pasagerii lor și pe cooliși să le cumpere marfa.

— Da, da, prea cinstiți trecători, cu, pungă aurită și suflet senin, veniți la Bao-Bing să vă dea o supă divină, un ceai ceresc și rațe parfumate, de primăvară.

— Ba nu, ba nu, strigă altul.. Nu vă duceți la Bao-Bing, e un ticălos și un coțcar, un pungaș și un tâlhar, mai bine veniți la mine, Du Fu, să vă înfruptați cu pâinișoare umplute cu icre de crab. Între timp, puteți admira în prăvălioara mea porțelanuri dintre cele mai fine, uleiuri, lacuri strălucitoare, pielărie și oțet...

— Du Fu este un șarlatan, răcnea stăpâna tarabei de alături, veniți la mine, grășana Sun Yan vă îmbie cu mătășurile cele mai maestru colorate, cu chinoroz și ouă, cu rachiu și leacuri de dragoste...

Ca să-și ridice moralul după cele văzute, la eșafod, Georges-Albert izbuti să înșface din mers o ulcică cu rachiu. Grășana Sun Yan începu să blesteme, -

ridicându-și pumnul în urma palanchinului, furioasă pe hoțoman, ca toate negustoresele din lume.

Floris întoarse capul în partea cealaltă. Chiar sub nasul lui, pe o tejghea copleșită de muște verzi și grase, un măcelar întindea oi proaspăt spintecate, cu măruntaiele încă aburinde. Tânărul închise iarăși ochii. Nu mai suporta atâta sânge. Nu mai voia nimic, decât să pornească odată înapoi spre casă. Îi era dor de grădina cu trandafiri a casei părintești, de parcul de la Versailles, de balurile Regelui, de o viață tihnită, de tăcerea unei biblioteci. Mai știa oare să citească, după atâtea peripeții, mai era în stare să guste plăcerea unei cărți?

— Și iată acum o nouă Chină, fiii mei, spuse părintele Del Boccaccio, pe când pătrundeau pe porțile celui de-al treilea rând de ziduri fortificate.

Intrau în orașul manciurian. Yasmina, care se cuibărise în brațele lui Adrien, se ridică să privească pe fereastră, fermecată dintr-o dată de priveliștea arcurilor de triumf din marmoră, de grădinile parfumate cu bazine în a căror oglindă de cleștar se răsfrângeau pavilioane suprapuse din faianță de culoarea ierbii tinere și palatele mandarinilor. Georges-Albert se rățoi la țănoșii cățelandri de porțelan instalați pe cornișele podurilor de culoare trandafirie, arcuite peste heleșteie. În depărtare, un al patrulea rând de ziduri înconjură ORAȘUL INTERZIS, cu miile lui de acoperișuri cu olane galbene, strălucind în bătaia apusului de soare.

— Ah, de-abia aștept să ne odihnim la misiunea iezuiților, căscă părintele Del Boccaccio, frânt de oboseală.

Palanchinele se opriră. Crezând că sosiseră la

destinație, ocupanții lor dădură să coboare. Se treziră nas în nas cu cincizeci de demoni călări din oastea Dragonului Albastru. Șase dintre aceștia se repeziră în galop la palanchinul în care se afla Yasmina și smulseră dinăuntru pe tânăra fată, aruncându-i din mers un sac de mătase pe cap, ca să o împiedice să urle. Floris și Adrien țâșniră ca niște pantere după ei, urmați de Feodor și Li Kang, în vreme ce Șoricel, profund jignită că pe ea nu se gândise nimeni să o răpească, zbiera ca din gură de șarpe. Cei patru bărbați se agătară de șeile furilor. Ceilalți soldați își îmboldiră caii și îi răsturnară în țărână pe prietenii Yasminei, cabrându-și armăsarii pe deasupra lor și plesnindu-i cu bicele. Într-un târziu, se depărtară într-un nor de praf. Între timp, netrebnicul care o aburcase pe Prințesă în spinare, ca o traistă cu cartofi, se afla de-acum departe. Floris și Adrien se ridicară de jos cu obrajii și hainele pline de colb. Izbutiseră să pună mâna pe unul din oamenii Dragonului Albastru. Adrien își încleșta degetele în beregata lui, strângându-l cu o forță înzecită de furie și de durere.

— Unde... unde au dus-o pe Prințesă? urla el.

Chinezul era pe jumătate mort.

Feodor și Li Kang se ridicau și ei din țărână.

— Lasă-l, Bucurie e Zilei, lasă-l pe mâna noastră, îi dezlegăm noi limba câinelui ăsta, înainte să-i smulgem inima din piept.

Feodor încuviință spusele prietenului său.

Floris își cuprinse fratele pe după umeri și îl trase înspre grădina misiunii iezuiților.

— Li Kang are dreptate, frățioare. Calmează-te și hai să chibzuim cum o putem găsi și salva pe Yasmina.

Pentru o dată rolurile se inversau.

Clătinându-se pe picioare, Adrien se rezemă de umărul lui Floris și se lăsă dus de acesta, ca un copil. Mai avu totuși puterea să se întoarcă o ultimă dată spre norul portocaliu rămas în urma răpitorilor și să înalțe amenințător pumnul:

— Am să mă, răzbun, nemernice Dragon Albastru!

Capitolul XXXV

În Orașul Interzis se lăsase noaptea. O briză răcoroasă încrețea fața lacului cu „unde de aur”. Era ceasul sfânt în care florile parfumate de pe țarmurile lui de piatră își înclinau pistilele îngreunate de soare. Păsările băteau din aripi înainte de a-și ascunde ciocul între pene, pregătindu-se de somn.

Sub un chioșc din bambus și bucățele de sticlă colorată, ridicat în mijlocul unuia din acele nenumărate labirinturi existente în orice parc chinezesc, Dragonul Albastru stătea tolănit cu spatele la palatul lui, cufundat într-o adâncă reverie. O umbră traversă podețul arcuit peste un canal și se apropie de misteriosul dregător.

— Ți-am împlinit vrerea, prealuminate stăpâne.

Dragonul Albastru tresări și își duse la frunte mâna lungă, cu degete subțiri, aristocratice.

— Totul s-a desfășurat cum se cuvine?

— Am pus mâna pe femeie, numai că unul din oamenii noștri a căzut în mâinile trădătoare ale barbarilor de la Soare-Apune, care o însoțeau.

Ochii Dragonului Albastru fulgerară scurt.

— Întoarceți-vă și eliberați-l pe dată.

— Dar, stăpâne ale desăvârșitei credințe, au intrat cu toții în lăcașul preoților albi și... l-au luat cu ei acolo.

Bastonul de bambus al Dragonului Albastru șuiera prin aer abătându-se pe spinarea nefericitului slujbaș.

— Așa v-am învățat eu? Să fiți fricoși ca rațele? Ah, nu-mi plac blestemații ăștia de iezuiți care-și vără nasul peste tot... Dacă se apucă să se plângă împăratului?...

— Scoateți-l din mâna lor pe oșteanul nostru și dați-i douăzeci de vârgi la tălpi, să învețe minte să nu se mai lase tras din șa de inamic.

Slujitorul încuviință, cu o plecăciune adâncă.

— Cine e femeia? întrebă după un timp Dragonul Albastru?

— O prințesă barbară, o musulmană.

— Aha, o turcoaică... prea bine, du-te și împlinește-mi porunca. Sultana să se pregătească să vină la mine. O să cinăm împreună aici, sub clar de lună. Nu care cumva să ne tulbure cineva. Ai înțeles?

— Poruncile tale vor fi împlinite întocmai, luminate stăpâne, spuse slujitorul, îndepărtându-se de-a-ndăratelea.

Dragonul Albastru oftă și se tolăni pe un pat, cu gândul la frumoasa necunoscută al cărei ochi de jăratec îi fripseseră inima. El, glacialul și inaccesibilul oștean, care crezuse că în veci n-avea să se mai aprindă după vreo femeie, întinerise brusc. Palatul îi era plin de cele mai frumoase concubine alese pe sprânceană de pe întreg cuprinsul imperiului și trimise lui, în semn de aleasă prețuire de către împărat. Și totuși nici una nu-i înfiorase sufletul ca acea misterioasă făptură, abia întrezărită, minunat de frumoasă și după toate aparențele, inaccesibilă. Spre deosebire de toate

chinezoaicele lui, acea tânără fată avea o privire de ființă liberă, stăpână pe destinul ei. Educația lui occidentală, a Dragonului Albastru, pe care acesta o crezuse definitiv înmormântată, laolaltă cu trecutul său, se trezea dintr-o dată, stimulându-i orgoliul și instinctul de vânătoare.

Cu mișcări neuzite, o armată de slujitori aprinseră felinare rotunde de hârtie și bețișoare parfumate, apoi așezară pe o măsuță joasă nenumărate boluri și farfurioare cu mâncăruri, fructe și dulciuri exotice.

Pierdut în visare, Dragonul Albastru pierduse noțiunea timpului. Deodată sări în sus, simțind instinctiv că îl paște o primejdie.

— Sst... sst... domnule Dragon Albastru, vă rog să rămâneți acolo unde sunteți și să nu faceți vreo prostie, rosti bărbatul ivit ca din pământ, cu câte un pistol în fiecare mână și se instalează picior peste picior în fața generalului.

Felinarele luminau prea slab ca Dragonul Albastru să-i poată vedea trăsăturile și, oricum, necunoscutul stătea în umbră, fie ca să-și ascundă chipul, fie pentru că era mai sigur pentru el să-și țină prizonierul în bătaia luminii.

— Cine ești și ce vrei, nesăbuitule? Nu știi că te afli în prezența generalului Celestului Împărat, și că ai pătruns în Orașul Interzis? Vei fi osândit la groaznice chinuri pentru sacrilegiul comis.

Drept răspuns se auzi un râs batjocoritor.

— În așteptarea acelor cumplite chinuri care îmi îngheață de pe acum sângele în vine, vă recomand să nu mai încercați să vă apropiați de gongul acela, domnule general, sau mă voi simți nevoit să vă găuresc țeasta.

— Împușcătura ar alarma întreaga garnizoană și ai fi

prins într-o clipită.

— Se poate, dar oricum, până să pună ei mâna pe mine, domnia ta îmi vei fi deschis de mult calea spre lumea cealaltă... Ascultă ce-ți spun eu, domnule Dragon Albastru, ar fi infinit mai agreabil să rămâi cu mine și să stăm de vorbă ca două persoane civilizate.

Dragonul Albastru se așează înapoi pe marginea patului. Tonul glacial al necunoscutului dovedea că acesta nu glumea de fel și că era în stare să-și descarce pistoalele în burta lui. Generalul nu știa ce să creadă. Dacă avea cumva de-a face cu un dezechilibrat psihic, slujitorii care urmau să i-o aducă dintr-o clipă în alta pe sultană, aveau să-l încercuiască și să-l dezarmeze pe dement. Pe de altă parte însă, deși era îmbrăcat și vorbea ca un chinez, ceva în rostirea bărbatului trăda o origine străină... Asta era! Nu-i spusese adineaori omul lui că în palanchinul sultanei se mai aflau și niște barbari? E drept că atras de frumusețea turcoaicei, el unul nici nu se sinchisisese să observe cine îi erau tovarăși de drum.

— Nu înțeleg ce vrei. Dacă ai venit să mă jefuiești... ești invitatul meu, ia tot ce vrei, domnule, dar te avertizez că destinul îți este pecetluit, spuse Dragonul Albastru, exprimându-se brusc în franceză.

— N-am venit să te jefuiesc, îi răspunse străinul, tot pe franțuzește, ci să iau înapoi o foarte frumoasă persoană pe care ai pus mâna cu metode mai mult decât necinstite, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun în față, mai ales că suntem și compatrioți...

Dragonul Albastru tresări. Celălalt nu era nici nebun, nici hoț.

— Atunci, ce mai aștepti? Presupun că te afli aici ca să

mă asasinezi, replică demn Dragonul Albastru.

— Nu, domnule general, noi nu suntem asasini. În clipa asta fratele meu își eliberează logodnica, ajutat de câțiva prieteni. Spre binele vostru, domnule, vreau să sper că totul se va încheia în liniște și că ne vom regăsi cu toții aici... Da, după cum vezi, îți cunoaștem tabieturile și știm să ne orientăm cu ochii închiși în palatul vostru. O să te legăm fedeleș și când slujitorii te vor găsi aici, în zori, noi vom fi departe. Precum vezi, nu te așteaptă decât câteva ceasuri de forțată inactivitate și meditație. Mărturisesc însă că, în neplăcuta eventualitate în care ar interveni vreun incident nedorit, am să-ți zbor creierii, fără pic de regret, ba chiar, drept să fiu, cu oarecare plăcere.

Dragonul Albastru respiră ușurat, înțelegând că la mijloc nu era decât o banală poveste de dragoste. Încercă să-și înduplece agresorul:

— Nu era mai simplu să fi venit la mine și să-mi spuneți despre ce e vorba? Aș fi poruncit pe dată oamenilor mei să o elibereze pe logodnica fratelui vostru, răpită de ei dintr-o regretabilă confuzie.

— Oh, generale, câtă mărinimie... Intențiile voastre sunt minunate de nobile, chiar dacă eu unul le cred mincinoase... ricană străinul, care în sinea lui începea să fie ușor neliniștit. Prea trecuse multă vreme de când se afla acolo și ceilalți nu dădeau nici un semn de viață. Își întinse picioarele înțepenite de atâta stat jos și într-un târziu, ținându-și în continuare pistoalele spre general, se ridică, încercând să scruteze cu privirea întunericul parcului. Întorcând capul, lumina unui felinar îi căzu în plin obraz.

Dragonul Albastru se frecă la ochi privindu-l năuc pe

intrus, își trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga norul unor cumplite amintiri.

— Nu... nu e cu putință... el... a murit... e mort de-atâția ani... visez... murmură el derutat.

În labirint se auziră pași grăbiți.

— Cap de Zimbru și Cap de Pajură sunt pe urmele noastre, tună de după un boschet o voce de bariton.

Necunoscutul cu pistoale zâmbi, descoperind un șirag de dinți ca mărgăritarele. Se precipită spre podețul ce lega pavilionul de labirint.

— Iute, pe aici, prieteni, avem un prizonier de preț care va ține în loc garnizoana.

— Prea târziu, boiernașule, prea târziu... nenorocire... nenorocire, bâigui cazacul, ivindu-se la colțul unei alei, urmat de Li Kang și de Georges-Albert.

Plângând, se dădură de-o parte, lăsându-l să treacă pe Adrien. Cu chipul și pieptul plin de sânge, acesta purta pe brațe trupul neînsuflețit al Prințesei. Săgeata unui soldat manciurian i se înfipsese în inimă. Tras spre spate de greutatea părului ei bogat, capul îi atârna ca o biată pasăre săgetată în plin zbor. Pe chipul ei cu trăsături de înger plutea un surâs ireal.

— Dumnezeuule mare... moartă, gemu Floris, scăpând pistoalele din mâini.

Georges-Albert sări în brațele stăpânului său, hohotind nestăpânit. Adrien se opri la jumătatea podului, strângându-și neprețuita povară la piept. Părea o statuie vie. Floris, care crezuse o clipă că este și el rănit, pricepu de-abia acum că sângele de pe obrazul lui era al Yasminei...

— Privește, Dragonule Albastru, ce-au făcut soldații tăi, urlă Adrien

Generalul se întoarse spre el, la fel de cadaveric la față ca biata prințesă moartă.

— Nu eu am ordonat asta... se dezvinovăți el, încercând să distingă în penumbră trăsăturile lui Adrien.

— Orice-ai fi ordonat, ai să plătești pentru viața ei... era așa de tânără și frumoasă, așa de nevinovată...

Întunericul grădinii începea să fie străpuns de luminițe mișcătoare. Din boschete răsunau strigăte.

— Sunt șacalii tăi hămesiții, Dragonule Albastru, spuse Floris, strângând pumnii.

Generalul rânji. Profitând de neatenția adversarilor, înșfăcase o sabie de pe o panoplie agățată de o draperie de mătase grea.

— Oricine vei fi fiind, fantomă sau ființă vie, piei! răcni Dragonul Albastru, ridicând brațul asupra lui Floris.

În întuneric luci scurt o flacăară, urmată de bubuitul unei împușcături. Generalul se clătină, duse mirat mâna la piept și privi fără să-și creadă ochilor degetele pline de sânge.

— După ce ai ucis-o pe femeia pe care o iubeam mai mult decât pe mine însumi, voiai să-mi omori și fratele, tună Adrien cu degetul pe trăgaciul pistolului ce fumea încă și pe care îl ținuse ascuns, sub pletele Yasminei. Ingenunche, sărută blând fruntea Prințesei și o așează binișor pe un pat de flori. O privi o clipă, amețit de durere, apoi se ridică în picioare, armându-și din nou pistolul, cu un gest hotărât. Rezemat de un stâlp al pavilionului, Dragonul Albastru se căznea să deslușească chipul ucigașului său.

— N-ai pățit, nimic, Floris? întrebă Adrien cu glas înecat de ură, îndreptându-se spre general.

— Nu, Adrien, frăţioare, mi-ai salvat încă o dată viaţa pe care mi-aş fi dat-o de o mie de ori pentru ea, murmură mezinul, cu ochii înecaţi în lacrimi, mângâind obrazul de copil al celei adormite într-o vecie, printre orhidee şi crini.

— Ah, doamne, ce crudă fatalitate... eu mi-am primit dreapta pedeapsă, dar el, el ce vină are... suntem în mâna Ta, Doamne, iartă-mă, păcătosul de mine, gemu Dragonul Albastru auzind numele celor doi tineri.

Adrien ridică ţeava pistolului, hotărât să-şi lichideze duşmanul.

— Nu trage, Adrien... oricum m-ai rănit de moarte. Nu-ţi încărca şi mai mult conştiinţa... strigă Dragonul Albastru, abia trăgându-şi răsuflarea şi încercând să-şi astupe cu mâinile gaura din piept.

Fără să înţeleagă nici el de ce, Adrien se supuse acelei rugăminţi disperate. Furia lui oarbă se topi dintr-o dată. Sub privirea albastră a generalului îşi plecă fruntea şi azvârli dispreţuitor arma în apa canalului.

— N-am dat niciodată lovitura de graţie unui muribund, aşa că e inutil să încerci să mă-nduiozezi spunându-mi pe nume, mai ales că nu-ţi dă nimeni dreptul să o faci.

— Ba da, AM TOATE DREPTURILE, murmură muribundul abia auzit.

Floris tresări. În boschete se auzea nisipul scârţâind sub paşii soldaţilor mancanziuri, care după ce îi căutaseră pe fugari pe lângă lac, auzind împuşcătura, dăduseră fuga spre pavilion.

— Prea luminate general cu cuget mai treaz decât zorile, trăieşti? strigă un soldat.

Floris făcu un pas înainte şi răspunse:

— Dragonul Albastru se simte perfect. Se odihnește în pavilion și poruncește să nu fie tulburat.

Soldații începură să murmure. Era limpede că se sfătuiau ce să facă.

— Câtă vreme îl ținem prizonier avem încă șanse să ne salvăm, le șopti Floris celorlalți.

Adrien îl privi copleșit de durere.

— Voi duceți-vă, vă acopăr eu retragerea. Eu rămân să mor aici, lângă ea.

— Ba nu, ai săj trăiești. Îți poruncesc!

Tinerii întoarseră stupefiați capul spre Dragonul Albastru, care rostise acele cuvinte.

Rănitul respira greu. Horcăi și fugarii crezură că-și dădea duhul. Scuipă doar câteva cheaguri de sânge și spre totala surprindere a tinerilor, strigă soldaților săi:

— Dihori urât mirositori, ce sunteți, canalii îndobitocite de băutură, v-am poruncit să nu-mi tulburați liniștea. Lăsați-mă singur, n-am nevoie de voi.

Frații se priviră zăpăciți, nepricepând pentru ce bărbatul care până mai adineaori voise să-i ucidă, acum, în ceasul morții, în loc să se răzbune, le salva viața. În spatele boschetelor, soldații se foiau și se sfătuiau.

Unul dintre ei se încumetă să întrebe:

— Dar... luminate stăpâne, ești chiar înălțimea ta cel care ne vorbești sau vreun demon al nopții ți-a luat locul împrumutându-ți glasul?

Dragonul Albastru îi făcu semn lui Li Kang să se aproprie de el și să-l susțină. Rezemându-se de umărul chinezului, păși cu greu până în dreptul unui felinar, ca să i se vadă chipul:

— Priviți-mă, dobitocilor, găini bete ce sunteți... sunt

eu, generalul vostru, cine altul?

— Te vedem, prea-luminate Dragon Albastru, te vedem... dar... o căutăm pe prizoniera care a fugit cu...

— Prizoniera e aici, lângă mine. Întoarceți-vă la cazarmă și nu vă mișcați de acolo până ce răsare soarele... vă poruncesc... m-ați înțeles, bețivilor!

Urmă o tăcere adâncă. Fugarii așteptau cu inima strânsă rezultatul dispozițiilor date de general. Într-un târziu, nisipul scârțâi sub tălpile soldaților. Spiritul de disciplină fusese mai puternic decât dubiile lor. Se retraseră bodogănind.

Deodată Dragonul Albastru se cocârjă de durere, întinse brațul spre Adrien, într-un gest de implorare. Tânărul îl privi cu răceală fără să se clintească din loc. Floris le făcu semn lui Feodor și Li Kang să îl întindă pe general pe patul din pavilion.

— Privește-i ochii, stăpâne, vrea să-ți vorbească, șopti Feodor.

Adrien se apropie de Dragonul Albastru, își încrucișa brațele ca un judecător și îl întrebă posomorât:

— Pentru ce ne-ai salvat?

Un tremur cuprinse trupul muribundului:

— Pentru că... ești... FIUL MEU... A... drien, murmură Dragonul Albastru și își pierdu cunoștința.

Capitolul XXXVI

Cu ochii dați peste cap și obrazul ca de ceară, Dragonul Albastru era la un pas de a lua cu el pe lumea cealaltă cumplita taină dezvăluită doar pe jumătate.

— Ah, ce destin crud mă împiedică să aflu tot

adevărul. Dacă tot nu mai am pentru ce trăi, măcar să știu cine sunt! răcni Adrien ca scos din minți, gata să-și pună pistolul în piept și să sfârșească cu o viață lipsită de orice sens prin dispariția Yasminei. Floris îi smulse arma din mână și îl încredință în paza mușchilor de oțel al lui Feodor.

— Vino-ți în fire, boiernașule, rogu-te, nu te lăsa pradă deznădejdiei... haide, se poate una ca asta, păcatele mele, îl certa îndurerat cazacul, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic.

— Li Kang, există vreo cale de a-l aduce înapoi pe general printre cei vii, măcar pentru câteva clipe? îl întrebă în șoaptă Floris pe Li Kang.

— Floare de Mai, am o esență de ginseng care întărește inima, dar teamă mi-e că riscăm să-l omorâm de tot. Luată în doze mari este cumplit de otrăvitoare.

— Încearcă totuși să-l trezești din leșin, te rog, oricum el nu mai are scăpare, în schimb, dacă Adrien nu află întreg adevărul, tare mă tem că o să-și piardă mințile...

Chinezul scoase din mânecă o sticlută de cristal cu căpăcel de aur. Licoarea conținută trebuie să fi fost cumplit de primejdioasă, pentru că Li Kang deșurubă căpăcelul cu nespusă precauție, luând seama să nu care cumva să-și murdărească degetele, turnă pe buzele vineții ale Dragonului Albastru câteva picături purpurii și dense ca un sirop. Trupul generalului zvâcni violent. O spumă trandafirie îi ieși pe nări, deschise o clipă ochii dar recăzu în catalepsie. Floris îi făcu semn lui Li Kang să toarne încă câteva picături. Chinezul șovăi.

— O doză mai puternică o să-l învenineze, Floare de Mai...

Cu o expresie de crâncenă încăpățănare, Floris îi luă

flaconul din mână. Ca să-și salveze fratele era musai să-l facă să vorbească pe straniul renegat francez. Fără să mai stea pe gânduri, răsturnă întreaga sticlă în gura rănitului. Generalul se convulsionează înspăimântător, gemu ca o fiară și redeschise ochii. Îl căută imediat din priviri pe Adrien, care încetase să se mai zbată, încremenind în brațele lui Feodor.

— Adrien... apropie-te... fiule... șopti muribundul, împietrit ca o statuie.

Tânărul nu se clintea. Floris îl apucă de braț și îl trase până la sofa, unde Adrien îngenunche cu mișcări de somnambul la căpătâiul bărbatului. Dragonul Albastru se agăță cu degete tremurânde de mâna lui. Adrien tresări curentat de atingerea ucigașului Yasminei. Era convins că visează un vis urât și de-abia aștepta să se trezească la realitate, fericit, în brațele iubitei sale, pe sânul ei cald și parfumat. Un hohot de plâns îi urcă din adâncul gâtului. Nu, nu visa, totul era aievea și Yasmina zăcea acolo, printre flori. Îl fulgeră cu năprasnică ură pe Dragonul Albastru.

— La ce-ți slujește minciuna asta!? Nu sunt fiul tău! Tatăl meu n-a fost un aventurier abject ca tine. De altfel s-a prăpădit, bietul de el cu mulți ani în urmă...

Cu un efort supraomenesc, Dragonul Albastru încerca să articuleze. Își ridică cu greu capul de pe pernă. Tichia manciuriană îi lunecă într-o parte descoperindu-i pletele încă blonde, presărate cu fire argintii.

— Da... ai dreptate... tatăl tău a murit... la Marsilia... de mult... eu sunt doar umbra... celui ce a fost... într-o altă viață... contele Amedée de Villeneuve-Carames... O cumplită fatalitate... a vrut... să... să ne regăsim... rivali... mi-a fost... scris... să pier de mâna ta... FIULE...

Era înfiorător să-l privești și să-l asculți pe acel muribund care se lupta cu moartea, căznindu-se să vorbească cu glas stins, abia auzit.

Pentru Adrien nu mai exista nici o îndoială. Omul acela era într-adevăr părintele lui. Cutremurat, izbucni într-un prelung hohot de plâns, îngropându-și obrazul în palme, ca să-și ascundă cumplita deznădejde.

— Vai mie, tată... tată drag... iertare... iertare... vai mie... mi-am ucis propriul părinte, gema el scuturând din cap...

Contele mângâie buclele de aur ale fiului său:

— Descoperă-ți ochii, fiule... Adrien, copilule... ascultă-mă... conjur să nu ai remușcări... mor fericit... viața mă ostenea peste măsură... tu să mă ierți pe mine... fiule... am fost un mare păcătos... și Dumnezeu m-a pedepsit... am amestecat totdeauna binele și răul... da... răul... m-a atras mai mult decât... binele... Se cuvine să plătesc pentru... toate... păcatele mele. Promite-mi că nu te vei... chinui... din pricina acestei... nefericite fatalități... Și copiii vor plăti, pentru păcatele, părinților lor... parcă așa spune Scriptura. Nu-i așa, fiule?...

Adrien părea să se fi calmat și își asculta cu atenție tatăl. Contele de Villeneuve-Caramery îi făcu semn lui Floris să-l ajute să se ridice într-un cot.

— Mă simt mai bine, mi-ați dat cumva vre-un drog?

— Da, domnule, răspunse grav Floris, v-am dat esență de ginseng purpuriu.

Contele de Villeneuve-Caramery îi aruncă o privire pătrunzătoare, ca și cum ar fi ghicit motivul pentru care tânărul îl readusese la viață, totodată otrăvinduo-l.

— Ați făcut bine... oricum nu mai aveam scăpare... plămânul stâng mi-e găurit... dar otrava o să-și facă

efectul... să mă grăbesc, nu-mi rămâne decât câteva clipe... Și... am atâtea să vă spun...

Discret, Floris voi să se depărteze ca să-l lase singur pe Adrien cu tatăl lui, dar acesta îl prinse de braț.

— Nu... tinere... rămâi aici... și iartă-mă și tu... pentru că am vrut... să îți iau viața. Intenționez să-ți iau viața pentru că... mi s-a părut că văd în tine... năluca țarului... acel țar pe care l-am urât din răspuțeri... fiindcă mi-a luat-o pe măicuța ta, Adrien... fiule, adăugă contele întorcând anevoie capul spre băiatul lui.

— Vai, tată... tată... hohoti Adrien, cum de-ai ajuns aici, ce te-a împins până la capătul lumii?

— Destinul... fiule... același destin care te-a adus și pe tine aici... Ultima oară... te-am văzut... la Marsilia. Erai copil... o frumusețe de băiețel cu păr bălai... și ochi ca cerul... Nu m-ai recunoscut... eu mă ascundeam... de poliție... pentru că făcusem parte din banda lui Cartouche... Acolo... la Marsilia... am încredințat-o pe... Baptistine, fetița mea... mamei tale... Maximilienne...

Rostind numele frumoasei contese, chipul muribundului se luminează.

— Să-i spui... mamei tale... că nu m-am priceput să o iubesc... cum s-ar fi convenit... dar că totuși am iubit-o nebunește... Mi-a fost mie scris... să fug mereu... din calea fericirii... alergând după himere... tentat, de diavoleasca chemare a aventurii...

Floris și Adrien tăcură mîlc, neîndrăznind să-i spună contelui că Maximilienne se săvârșise de mult din viață.

— Am iubit-o și pe mama... Baptistinei... nu era o doamnă... ci o golancă... aidoma fratelui ei, Cartouche... Vai, Adrien, tare agitată viață... mi-a hărăzit mie Cerul... Dar... ce face... Baptistine... unde e... E frumoasă?... A

aflat taina rușinoasă a... nașterii ei?

Adrien clătină din cap în semn că nu. Sfâșiat de destăinuirea tatălui său, se simțea incapabil să articuleze.

Floris zâmbi muribundului:

— Nu, domnule conte, nu știe nimic despre mama ei... și este nespus de frumoasă. De-abia așteptăm să ne reîntoarcem în Franța și să ne ocupăm de educația ei.

— Așa... prea bine... câți ani... are ea acum?

Floris își încreți fruntea. încercând să-și amintească, de cât tip părăsiseră Franța. Parcă de vreo trei ani? Sau poate de numai doi, sau de un secol?

— Cred că trebuie să aibă spre cincisprezece ani, domnule conte.

— M-am gândit deseori la ea... și la tine, Adrien. Ești moștenitorul legal al conților de Villeneuve-Carames. Ai un nume falnic, de care eu n-am știut să fiu demn... dar tu, fiule... citesc asta în ochii tăi, ai să-l porți cu cinste. În schimb, biata Baptistine... e o bastardă... mi-e teamă că nu va putea pătrunde în înalta societate... nici o familie de neam nu o va accepta... cu această rușinoasă pată pe blazon... în sângele ei curge sânge de tâlhar. Dacă vreodată se află adevărul, va fi stigmatizată pentru tot restul vieții... Domnule... te rog, ascultă-mă, imploră muribundul agățându-se de brațul lui Floris și zgâlțâindu-l spasmodic. Ești fiul Maximiliennei și al tarului...

— Da, domnule conte, murmură tulburat tânărul.

— Ai vreo obligație față de vreo femeie?

— Nu domnule, nu am pe lumea asta decât un prenume și... dragostea fratelui meu.

— Sper că n-ai să refuzi ultima rugămintă a unui

muribund? îl privi întrebător contele.

— Domnule, voi face tot ce îmi va sta în puteri ca să v-o împlinesc.

— Atunci... jură-mi... jură că ai să te căsătorești cu Baptistine... ca să nu i se reproșeze niciodată... păcatul meu... jură... domnule.

Floris îngenunche la rândul lui la căpătâiul celui bărbat ciudat, care cu atâta patetism îi cerea să-i promită o nebunie. Tânărul șovăia. La urma urmei în joc era destinul lui viitor. Muribundul intuia ce se petrecea în sufletul lui și insistă:

— Ai spus adineaori că ai doar un prenume... nu e adevărat... odinioară i-am îngăduit Maximiliennei să porți numele meu. Îți cer astăzi să-mi întorci favoarea făcută... jură... jură pe odihna sufletului meu...

Floris își duse mâna la inimă.

— Prea bine, domnule conte, vă dau cuvântul meu de onoare, și jur pe ce am mai de preț pe lumea asta că vă voi împlini dorința. O voi lua de soție pe Baptistine dacă Dumnezeu îmi dă zile să o pot face și... dacă izbutesc să părăsesc nevătămat China...

— Îți mulțumesc... îți mulțumesc... ah, pot muri împăcat... fericit... ah, ce durere cumplită... Dumnezeule... ajutați-mă, ce durere... sunt pedepsit... curmați-mi chinul... vă implor... urlă contele.

Un spasm violent îi zgârci trupul. Ochii i se injectară de sânge, membrele i se zvârcoleau de durere. Feodor și Li Kang se precipitară să le dea o mână de ajutor celor doi frați care îl ridicaseră de umeri pe muribund, ca acesta să poată respira mai în voie. Georges-Albert își ascundea capul în părul prințesei. Încă nu-i venea să creadă că stăpâna lui se dusesese și încerca din răputeri

să o trezească din somnul ei, cu toate că frigul morții începea să-i înțepenească obrazul. Maimuțica își astupă urechile. Nu mai suporta agonia contelui. Li Kang apropie de nările contelui o sticlută cu săruri. Muribundul deschise ochii.

— Ah, gemu el, nu mi-a mai rămas mult... Adrien, fiule... dă-mi sulul acela de mătase și o pană...

Floris conduse mâna lui Amedée de Villeneuve-Caramey, care mângăli câteva ideograme. Tânărul era atât de răvășit de agonia contelui, încât nici prin gând nu-i dădu să citească ce scrisese.

— Trebuie... trebuie să vă salvez... șopti contele... Ascultați-mă cu atenție... Ieșiți din labirint... și, ca să nu vă pierdeți... luați-o spre... lac... Mergeți pe alea cu orhidee... la capătul ei veți găsi o gondolă trasă la mal... este gondola mea... În mijlocul lacului... pe o insulă... o să vedeți o statuie a Lui Fo... cu o sută de brațe... Cel mai lung dintre ele... vă indică direcția colinei Petha⁶⁵. Lăsați gondola pe insulă... ocoliți colina sacră... în spatele ei se află... un zid... Pentru că acolo n-are nimeni voie... să pună piciorul... în partea aceea nu se află soldați... săriți zidul și părăsiți Orașul Interzis... nădăjduiesc... să nu vă vadă... nimeni... altminteri... Ah, Dumnezeu, lasă-mi răgazul... Să isprăvesc... ce... am de... spus... Oh, mi se... întunecă... privirea... Unde ești.. fiule? Fii binecuvântat... păstrează cu grijă... sulul ăsta... de sunteți cumva prinși... spuneți să-i fie dat... ah, mor... ai jurat... domnule, strigă contele agățându-se de Floris cu ultimele puteri.

— Nu uita... Baptistine... ai jurat... adio... fiule... adio

⁶⁵ Colina din grădinile imperiale, alcătuită din pietre prețioase și rare, aduse de pe tot cuprinsul Chinei.

copile...

Contele de Villeneuve-Caramesey se prăbuși pe spate. Priveliștea agoniei lui era atroce. Esența de ginseng acționa galopant. O spumă sângerie îi umplu gura. Pleoapele umflate descoperiră o ultimă oară ochii de un albastru ireal. Un ultim spasm îi cutremură trupul și contele își dădu duhul. Pălpăirea unui felinar roz lumina straniu chipul celui care fusese pentru întreaga Chină, temutul Dragon Albastru.

Incorigibilul aventurier zâmbea. Ochii de culoarea cerului de vară priveau de-acum spre o altă lume. Suferința i se ștergea de pe chip. Floris luă mâna fratelui său și închise cu ea pleoapele contelui. Adrien părea să nu mai fie stăpân pe gândurile lui. Rostea vorbe fără șir. Floris voi să-l ia de lângă trupul tatălui său.

— Nu... nu... nu pot să-l las aici... rămân cu el, vai mie, tată... Yasmina, gema el.

— Haide, Adrien, vino cu mine. Măine în zori o să-i trimitem aici pe misionarii iezuiți ca să le ceară trupurile. Vino, urmează-mă, frățioare.

Feodor îl smulse pe Georges-Albert de lângă prințesă și cei cinci fugari apucară pe drumul indicat de Dragonul Albastru. Dacă la venire, putuseră intra pe una din porțile Orașului Interzis, nu încăpea îndoială că în acea clipă toate ieșirile erau păzite cu strășnicie de soldații manciurieni. Sperau ca ostașii Dragonului Albastru să fi dat totuși ascultare stăpânului lor, încetând să-i mai caute prin parcul palatului. Contele de Villeneuve-Caramesey nu se înșelase. Calea era într-adevăr liberă. Cu gondola condusă de Feodor, cu ajutorul unei prăjini, traversară în grabă lacul „apelor de aur”. Cufundați în durerea lor, tinerilor puțin le păsa de

splendoarea peisajului nocturn. Gigantica statuie a lui Budha se înalță deasupra lor. Traseră la mal și dădură ocol colinei de nestemate ce scânteiau sub razele lunii ca miliarde de licurici. Escaladară zidul. Adrien se lăsă să cadă greoi de partea cealaltă. Se clătina pe picioare ca beat. Feodor și Li Kang îl luară pe sus și alergând din rășputeri ajunseră cu bine la misiunea iezuiților. Adrien își pierduse cunoștința. Culcat într-un pat răcoros, cu cearșafuri de mătase, aiura. Tremura ca varga și fruntea îi dogorea.

— Are febră cerebrală, murmură părintele Del Boccaccio, privindu-l inchizitor pe Floris care nu spusese o vorbă despre cumplita tragedie trăită.

Îngrijorat de moarte, Floris se instalează la căpătâiul fratelui său. Îi privea disperat obrazul spectral, nările palide, ochii înfundați în orbite. Într-o singură noapte, cei doi frați îmbătrâniseră cu zece ani. Floris bâigui câteva cuvinte de mulțumire la adresa iezuiților care îl îngrijeau cu devotament pe bolnav. Printre ei se afla și un medic. Acesta ar fi avut nevoie de niște pungi cu gheață ca să le pună pe frunte și sub ceafă bolnavului, ca să-i scadă febra, dar de unde să găsească așa ceva în plină vară? La Pekin domnea de câteva zile o căldură sufocantă și gheața era o marfă extrem de rară și de scumpă. Șoricel, singura femeie din întreaga misiune, nu mai prididea să schimbe compresele de pe fruntea lui Adrien, înmuindu-le în apa călăie care în contact cu pielea bolnavului se înfierbânta într-o clipită. Medicul italian îi pune lipitori pe după urechi și la tălpi.

Floris întoarse capul ca să nu-și mai vadă fratele în starea aceea jalnică. Deodată se plesni cu palma peste frunte.

— Unde este sulul de mătase pe care i l-a dat contele înainte să moară?

Feodor și Li Kang ridicară din umeri. Căutară cu de-amănuntul în toate buzunarele tunicii dezbrăcată de Adrien. Nu aflară nimic. Se vede treaba că Adrien îl rătăcise.

Spre dimineață starea bolnavului se înrăutăți. Părea pierdut.

— Tare mi-e teamă că n-apucă seara, îi șopti părintele Del Boccaccio lui Grégoire.

Bravul intendent plânga cu lacrimi amare, rugându-se și bătând mătânii.

Floris își ținea fratele de mână în speranța că îi va transmite ceva din propria vitalitate.

Trecuseră câteva ceasuri de chinuitoare neliniște. Deodată în curtea misiunii se auzi tropot de cai. Floris nu dădu atenție. După câteva clipe peretele de hârtie al încăperii lunecă în lături și părintele Del Boccaccio îi făcu semn să iasă după el. Palid ca moartea, iezuitul îl prinse de piept:

— Ah, fiule, ce năzbâtii ați mai făcut azi noapte? Nu avem încotro, trebuie să-l predăm pe Adrien. Au venit să-l aresteze.

Floris se apropie și privi pe fereastră. Misiunea era înconjurată de douăzeci de oșteni în veșminte galbene din garda personală a împăratului. Floris avu un gest de neputință.

— Adrien este netransportabil. Mă duc eu în locul lui. Ți-l încredințez, bunule părinte, veghează asupra lui, spuse Floris coborând în curte să se predea soldaților...

Capitolul XXXVII

— Unde mă duceți? întrebă Floris.

— Unde trebuie, răspunse cu o plecăciune căpetenia care purta pe cap o pălărie cu bumb de fildeș.⁶⁶

„Chinezul ăsta vorbește ca un normand” își spuse înciudat Floris, lămurit buștean de răspunsul mandarinului. Fu poftit să urce într-un palanchin elegant. Soldații închiseră portiera. Căpitanul surâdea cu o gură știrbă.

„Bun, continuă să raționeze Floris, va să zică sunt prizonier dar, după câte văd, mi se acordă tot respectul... Ciudat... Individul ăsta îmi zâmbește de i-au amorțit fălcile, ceea ce pentru un chinez nu înseamnă neapărat un semn de bună voință... Oricum, aș prefera să nu-mi mai arate gingiile alea scârboase...”

Floris întoarse capul și privi pe fereastra cealaltă, încercând să recunoască în ce direcție se îndreptau. Cortegiul tocmai pătrundea în strada Tchan-Ngan-Kiai, care traversa albia unui râu secat și ducea drept spre arcul de triumf din orașul tătar.

„M-am lămurit... e clar, mergem spre artera comercială inelară, deci spre piața execuțiilor”, își spuse Floris înfiorându-se. Ca să-și dea curaj, glumi de unul singur, ciocănindu-și scăfârlia: „Bieților cerșetori or să le rămână dinții în țeasta mea... am capul tare... Oricum, dacă Adrien nu mai are scăpare, prefer să mor și eu odată cu el”, șopti el, simțind cum i se pune în nod în gât.

⁶⁶ Mandarin de rang inferior.

Numai că, spre marea lui mirare, cărăușii palanchinului trecură prin fața porții de sud și o luară la stânga, spre partea de răsărit a orașului.

„Aha, nu mă execută pe loc, mai întâi vor să mă judece”, se gândi tânărul văzând că traversau o piață spațioasă, pavată cu cărămizi, îngrădită de o balustradă înaltă de marmoră și mărginită de pagode.

Soldații făcură o plecăciune adâncă în fața unei porți de intrare.

„O fi Palatul Tribunalului”.

— Thai-Miao, rosti căpitanul, cu un rânjet până la urechi, dezvelindu-și o dată mai mult rădăcinile mâncate de carii. Ajunseseră la pagoda ce adăpostea tablele sacre ale dinastiei manciuriene.

„Ia te uită la el, mai face și pe ciceronele”.

Floris mulțumi politicoșii călăuzei sale care îi mai arătă, plin de mândrie, pagodele Che-Tsu-Than și Fan-King-Tchang. Cea dintâi adăpostea un sanctuar al fertilității, iar cea de-a doua o vestită bibliotecă de texte sfinte. Ca întotdeauna când nu cunoștea ținta finală, lui Floris drumul i se părea fără sfârșit. Deodată înțelese unde se aflau: tocmai pătrundeau în Orașul Interzis, prin poarta U-Men. Palatul imperial Tsu-Kin-Tching își desfășura dinaintea ochilor săi uluiți zidurile impresionante, cu o circumferință de șase li. Acoperișurile, cu olane galbene, îi luau ochii.

„Nu mai încape îndoială, vor să-mi arate leșul Dragonului Albastru și să mă ucidă, drept răzbunare, la căpătâiul lui...”

Și totuși, soldații care îl însoțeau nu păreau să aibă cătuși de puțin intenții sângeroase ori vindicative. Nu o luară spre reședința Dragonului Albastru, aflată în

partea de apus, ci traversară puntea mobilă, de acces, spre palatul imperial. Căpitanul le făcu semn oamenilor lui să deschidă portiera palanchinului. Floris coborî. Se găsea în prima curtea interioară a palatului. De-aici înainte, numai prinți de sânge imperiali aveau dreptul să fie purtați în lectici descoperite, duse de câte patru slujitori. În noaptea precedentă, Floris nu ajunsese până acolo. Traversară alte curți interioare, trecură pe lângă bazine cu apă cristalină, mărginite de parapete și pilaștri zvelți din aur masiv sau gresie, dominați de capete multicolore de lei. Slujitori cu cozi lungi până-n pământ, înveșmântați în mătase azurie sau galbenă ca șofranul, alergau de colo până acolo, fără să dea nici o atenție lui Floris și escortei sale militare. În cele din urmă fu lăsat în fața a trei mandarini burtoși.

— Ho, ho, ho! izbucniră dregătorii într-un răs forțat și pițigăiat, în crescendo.

„Mi se pare mie, sau capul îmi va rămâne pe umeri?” își spuse ușurat Floris, în timp ce se pleca respectuos până la pământ, conform uzanțelor celeste deprinse de la Li Kang.

„Ha, ha, ha!” hohotea la rândul lui tânărul francez.

Mandarinii se arătau din cale afară de încântați. Îl înconjurară pe Floris și îl luară cu ei. Încălțați cu botoșei din blană de vulpe, cam groși pentru anotimpul acela, transpirau de zor. Burțile le tresăltau ritmic sub tunicile de mătase cenușie și franjurile galbene ale pălăriilor, împodobite cu majestoase cozi de păun, se legănav răcorindu-le obraji. Îmbrăcat doar cu o simplă tunică albastră, fără nici o podoabă sau ornament, Floris se simțea destul de prost. Își atinse talismanul de la Baptistine, ca să-i aducă noroc, și își urmă încrezător

călăuzele prin nesfârșitele apartamente și coridoare ale palatului, unul mai magnific și mai strălucitor decorat decât altul. Floris observă amuzat că în palatul imperial din Pekin domnea aceeași îmbulzeală ca și la Versailles, și că negustorilor le era îngăduit să aibă chiar și aici prăvălioare și tarabe.

Cei trei potentăți trebuiau să se oprească într-una ca să-l tragă de mânecă pe tânărul barbar care, uitând cu desăvârșire de primejdia ce plana asupra lui, rămânea mereu în urmă, fermecat de priveliștea pe care prea puțini occidentali aveau șansa să o vadă. Fascinat de atmosfera locurilor, nici măcar nu-i trecu prin minte să profite de înghesuială ca să o șteargă de sub nasul mandarinilor. I se părea că aveau să traverseze la infinit acele apartamente imense, construite după un plan identic și despărțite între ele de curți pardosite cu marmoră, răcorite de mirifice fântâni arteziene și de bazine cu peștișori roșii.

— Iată sala cea mai înaltă, susurară cei trei mandarini, și iată marea sală mijlocie, ha, ha!. Locuința Cerului senin! Și iată portalul boltei cerești. Trecem acum prin portalul Divinei Virtuți militare. Acela este portalul Celor zece mii de ani.

Lui Floris i se părea că se învâрте pământul cu el. Zâmbea la auzul acelor denumiri exotice care-i mângâiau auzul, ca într-un vis.

„Ia seama, celor slabi de înger, China le zdrobește sufletul”, i se părea că aude în urma lui glasul de bariton al părintelui Del Boccaccio.

Înțelegea abia acum spusele iezuitului. Într-adevăr, China îl înspăimânta și îl atrăgea, îl cutremura și îl fermeca. Apropiată și totuși intangibilă, își păstra intact

misterul, refuzând să se lase înțeleasă de sufletul lui de occidental.

— Și acum, iată portalul lui Van Su⁶⁷, șopti cu adânc respect unul dintre mandarini, trăgându-i pe Floris spre o construcție cu cinci scări monumentale, ce urcau spre același punct. Patru dintre ele gemeau de lume, pe când a cincea, cea din mijloc, rămânea pustie, fiind rezervată probabil împăratului. Suind pe urmele însoțitorilor săi, Floris numără mașinal treptele. Erau patruzeci și două.

— Am ajuns la Tai-Ho-Tian, spuse unul dintre mandarini, depărtându-se în grabă și lăsându-l în grija celorlalți doi.

Floris tresări. Știa că Tai-Ho-Tian-ul era echivalentul salonului „Ochi de Bou” de la Versailles și al apartamentelor personale ale Regelui Ludovic al XV-lea. Se afla așadar în „camera imperială”, la fel de aglomerată ca tot restul palatului. Primul mandarin se reîntoarce după câteva clipe, îl luă de mână pe Floris și, dând la o parte o draperie grea de mătase, îl trase după el pe un coridor lung și întortocheat, fără țiipenie de om. Pătrunseră într-o încăpere răcoroasă și tăcută. Cu spatele la ei, un bărbat înalt cerceta cu luare-aminte un glob terestru susținut de patru dragoni de bronz, înaripați. Mandarinul se retrase de-a-ndăratelea, fără zgomot, făcându-i semn lui Floris să rămână nemișcat. Tânărul așteptă câteva clipe, lungi cât o vecie. Îi venea să se apropie de geograf și să-l bată pe umăr, dar își spuse, pe drept cuvânt, că ar fi fost cam deplasat. Se decise să tușească discret, ca să-și facă totuși cunoscută prezența. Bărbatul se întoarce mirat. În mod vizibil, nu era obișnuit cu asemenea manifestări

⁶⁷ Poreclă a Împăratului.

necuviincioase, îl privi îndelung pe Floris. Ochii migdalați, scrutători și ageri, îl cântăreau atent. Bărbatul era îmbrăcat cu o tunică de mătase galbenă, la fel de simplă ca a lui Floris. Pe cap purta o tichie de catifea din care îi cobora până pe frunte o perlă imensă, unică podoabă, semn al unui înalt rang nobiliar. Din privirea lui autoritară, Floris înțelese că geograful nu era nici mandarin și nici prinț, ci însuși împăratul.

— Tu ești străinul barbar Adrien? îl întreabă suveranul în limba chineză.

— Nu, prea înălțate Fiul al Cerului cu neprihănită virtute, sunt fratele lui și am venit în locul său.

O umbră imperceptibilă întunecă obrazul neted și tânăr al împăratului demascată de perspicacitatea lui Floris.

— Cine e nemernicul care a îndrăznit să-ți dezvăluie că ți-a călăuzit pașii până la mine?

— Nimeni, Fiul al Cerului. Dar numai stăpânul preaputernic al acestui măreț imperiu putea să inspire unui barbar ca mine un asemenea celest respect.

K'ien-Long îl privi pe Floris cu și mai multă atenție. Acesta îi ținea răsufllarea de emoție, neștiind care avea să fie urmarea sincerității lui. Dar lecția iezuiților dădea roade. Tânărul deprinsese de la ei limbajul care deschidea calea spre sufletul chinezilor.

— Ai un frate atât de laș încât nu s-a încumetat să vină el însuși?

— Să-mi fie cu iertare, prea mărite Fiu al Cerului, fratele meu este viteaz și nobil ca un dragon înaripat, dar acum plutește pe mările divinului necunoscut, între viață și moarte. Știința medicilor barbari este neputincioasă în fața bolii și teamă îmi este că îl vom

pierde.

Tonul lui respectuos dar ferm, lipsit de servilism îi plăcu împăratului.

— Fratele tău este îngrijit de iezuiți? întrebă el cu un zâmbet malițios.

Părea încă mai tânăr și Floris se gândi fără să vrea la regele său, Ludovic al XV-lea, stăpân și el peste un regat fabulos, știind și el să fie uneori, când o voia, fermecător și plin de umor.

— Da, stăpâne al Imperiului de Mijloc, preoții barbari se căznesc să țină piept bolii, dar le-ar trebui niște gheață ca să potolească febra cumplită din creierul lui. Și de unde să facă rost de așa ceva...

K'ien-Long nu se mai putu stăpâni și izbucni într-un hohot sonor de râs. Floris își simți inima înghețată de acea dovadă de nepăsare și cruzime.

„Să mă fi înșelat asupra lui?” se întrebă el, profund decepționat.

— Ha, ha, iezuiții știu multe lucruri, necunoscute nouă, exclamă împăratul, adresându-i-se pe neașteptate într-o impecabilă limbă franceză, colorată doar de unele accente pițigăiate, de aceea le și îngăduim să rămână pe meleagurile noastre, nu ca să le propovăduiască supușilor noștri despre Dumnezeuul lor. Spune-mi ce părere ți-ai face despre mine dacă mi-aș trimite bonzii la Roma să explice... măritului vostru... Papă, că se înșeală, pentru că adevăratul și unicul Dumnezeu este Budha al nostru?

Frapat de justetea aceluia raționament, Floris se înclină:

— Majestatea Voastră, grăiește cu adâncă înțelepciune.

— Apropie-te... privește această sferă terestră și

compar-o cu cea celestă. Aici sunt înscrise toate stelele cunoscute de iezuiți. Uite și un instrument cu manivelă construit de ei la porunca mea, ca să putem calcula cu el eclipsele de soare, viitoare și trecute. Sunt foarte învățați, dar nu știu chiar totul și uneori nu se pot pune cu străvechea noastră știință. Nu-mi displace să mi se ofere prilejul să le mai tai puțin din nas...

Floris nu prea înțelegea unde bătea împăratul. K'ien-Long îi zâmbi prietenos și întinse brațul spre un gong. Se auzi un sunet abia perceptibil, cât să nu obosească urechile imperiale. Cel mai gras dintre cei trei mandarini se năpusti în încăpere și vru să i se arunce la picioare. Împăratul îl opri cu un gest al mâinii și îi spuse, în chinezește:

— Trimite-l pe doctorul meu Zhu-Wang la iezuiți, pentru tânărul barbar Adrien. Spune-i că PORUNCESC să îl vindece. Du-te...

Împăratul se întoarse spre Floris și reluă în franțuzește:

— Poți fi mulțumit, fratele tău va trăi, iar iezuiții se vor simți jigniți de moarte că un chinez izbutește acolo unde ei au dat greș.

Floris nu știa dacă să se bucure ori să fie încă mai îngrijorat. Starea lui Adrien i se păruse atât de disperată, încât nu spera să mai poată fi vindecat. Îl privi aiurit pe acel suveran care dădea „ordine” în materie de boală, părând să dispună cu seninătate de destinele oamenilor. K'ien-Long se așeză pe un taburet înalt, învârtind mașinal una dintre sfere.

— Îți poruncesc să-mi spui de îndată ce s-a petrecut astă noapte. Cine l-a ucis pe credinciosul meu Dragon Albastru?

Floris încremeni. K'ien-Long ținea în mâini sulul de mătase încredințat de conte fiului său înainte de a-și da duhul. Tânărul șovăi o clipă, neștiind care era mesajul înscris acolo de Dragonul Albastru. Împăratului nu-i scăpă acea ezitare. Își încruntă sprâncenele subțiri ca o linie, de parcă ar fi fost epilate ori desenate de penelul unui pictor.

— Vorbește, barbarule, te ascult.

Tonul îi devenise amenințător.

Floris puse un genunchi în pământ:

— E o poveste nespus de lungă și de dureroasă, de aceea implor răbdarea Majestații Voastră, să îi dea ascultare cu ureche binevoitoare și cu luare-aminte.

K'ien-Long îi făcu semn că avea timp destul. Își închise pe jumătate ochii migdalați ca pisicile care par că dorm, pândindu-și prada printre gene.

Cu reținută durere, Floris povesti întreg adevărul împăratului: răpirea Yasminei, moartea ei, sfârșitul Dragonului Albastru. Își îngădui doar să inverseze rolurile, pretinzând că el îl împușcase pe Dragonul Albastru, în clipa când acesta intenționase să-l ucidă pe Adrien. Auzind de tragica regăsire a tatălui și fiului, după atâta amar de ani, împăratul rămase impasibil ca un Budlia de piatră. După ce Floris își încheie tragica relatare, în încăpere se așternu o tăcere adâncă. K'ien-Long chibzuia, cercetând cu privirea chipul loial al tânărului ingenuncheat dinaintea lui, trăsăturile sale energice, pline de o nobilă bărbăție, ochii lui verzi cu reflexe de foc. Citi în ei întreaga suferință a ultimelor luni și, cu un zâmbet blând, îi întinse sulul de mătase, îndemnându-l să citească ideogramele înscrise cu mână tremurândă de generalul lui.

Floris derula cu gesturi febrile mătasea, nerăbdător să afle conținutul acelui mesaj scris pe patul morții.

„Îl încredințez pe fiul meu, Adrien, atotputernicei milostenii a Fiului Cerului, înainte ca Budha să mă cheme alături de El, în noaptea Leului. Al vostru, prea plecat, Dragon Albastru.”

Floris simți că i se pune un nod în gât. Contele de Villeneuve-Caramesey se lepădase într-adevăr de întregul lui trecut occidental murind ca un budhist sau scrisese acele rânduri pentru a-l îndupleca încă mai mult pe împărat în favoarea fiului său? Mai era și un alt detaliu care îl neliniștea. Dragonul nu scrisese că tinerii atentaseră la viața lui. Oare nu vorbise prea mult? Oare sinceritatea lui n-avea să-l coste?

— Voi cei din occident nu știți să vă ascundeți gândurile. Vi se citește totul pe chip. Nu-ți pare rău că, urmând imboldul nobilului tău suflet, mi-ai mărturisit întreg adevărul. Oricum vă recunoscuseră soldații din garnizoană, la fața locului, lângă pavilionul din parc. Știam cine îi ucisese pe Dragonul Albastru și dacă m-ai fi mințit, ți-aș fi tăiat capul, cum ar fi făcut-o și propriul tău rege. Spunând adevărul, ți-ai câștigat libertatea. Întoarce-te fără teamă la misiune, nimeni nu-ți va clinti un fir de păr.

— Regele meu este un mare suveran, ca și Maiestatea Voastră, căruia îi mulțumesc din adâncul inimii pentru bunătatea arătată nouă, nevrednici barbari din îndepărtatul occident, spuse Floris îndreptându-se de-a-nădăratelea spre ieșire, crezând că audiența luase sfârșit.

— Mai stai o clipă, nu pleca. Mi-a ajuns până la urechi

un zvon anume. E adevărat că i-ai venit de hac Marelui Mogul, că l-ai ucis pe câinele acela turbat?

— O nimica toată, Majestate, nu încape îndoială că brațul meu a fost condus de însuși Budha, răspunse Floris, care avea darul să relice, fără să se fâstâcească, tuturor mai marilor lumii.

K'ien-Long îi aprecie spontaneitatea.

— Să știi că îmi placi, barbarule. N-ai vrea să rămâi în China? Îți îngădui să-ți petreci restul zilelor aici, împreună cu fratele și cu tovarășii dumitale.

— Prea luminata Majestatea Voastră e prea mărinimoasă cu noi, dar dacă ne este îngăduit, după ce se va vindeca fratele meu am dori să ne întoarcem în țara noastră, ca să putem povesti tuturor despre măreția și înțelepciunea celui mai de seamă împărat al lumii.

K'ien-Long își îndreptă măgulit umerii.

— Vă numesc, pe tine și pe fratele tău, mandarini cu bumb de cristal. Te pricepi la vânătoarea de leopardzi?

— Desigur, Majestate, afirmă Floris, pe care nu-l speria niciodată nimic, spunându-și, pe bună dreptate, că toate vânătorile se asemănau și că leopardul era și el un animal ca oricare altul.

— Prea bine, te vei înfățișa în fiecă dimineată la curtea mea și peste câteva luni pline te vei putea întoarce la tine acasă cu o corabie încărcată de daruri pentru regele tău.

Floris făcu o plecăciune adâncă.

— Ah, să nu uit! Când ajungi înapoi la misiune, trimite-mi de îndată pe unul din șmecherii aceia de iezuiți. Am dat aici de o frază al cărei înțeles îmi scapă...

Întorcându-i spatele lui Floris, împăratul se cufundă în lecturile sale. Înainte să se retragă, Floris îndrăzni să

privească peste umărul suveranului, curios să știe ce anume citea. În fața lui K'ien-Long se afla originalul unui test de Euclide Socraticul...⁶⁸

* * *

— Dumnezeu Mare, nebunul ăsta l-a ucis și voi n-ați mișcat un deget, răcni Floris găsindu-l pe Adrien cu pieptul și fruntea străpunse de niște ace lungi de oțel, înfipite cu dexteritate de un chinez bărbos și slăbuț.

Floris se repezi să-l strângă de gât pe călău.

— Tu ești nebun de legat, nu el, protestă părintele Del Boccaccio, tăindu-i calea. Împăratul tocmai ni l-a trimis pe marele Zhu-Wang, cel mai vestit dintre doftorii Chinei

— Știu, bâigui Floris, dar... ce i-a făcut lui Adrien?

— I-a aplicat o știință veche de douăzeci de veacuri, pe care grozav ne-ar place să o deprindem și noi, numai că secretoșii ăștia nici că se învoiesc să ne-o dezvăluie. Ehe, mai avem multe de învățat de la chinezi, mormăi iezuitul, cu un amestec de admirație și invidie.

Floris se înfiora văzându-l pe bărbos înfigând un ultim ac în palma bolnavului.

— Fratele tău va rătăci vreme de o lună încheiată prin grădinile lui Budha. În tot acest răstimp îl veți hrăni numai cu lichide pe care i le veți turna pe gât prin tuburi de trestie. Își va regăsi pe deplin sănătatea peste patru luni încheiate, declară bătrânul doctor, ridicându-și privirea spre Floris.

— Fii binecuvântat, prea luminate înțelept și fie ca vorbele tale dătătoare de speranță să se adeverească, murmură tânărul apropiind-se cu recunoștință și adânc respect de el.

⁶⁸ Filolog grec, întemeietor al școlii dialectice de la Megara (450–380 î.e.n.).

— Fii cu luare-aminte, eu o să-i vindec trupul dar nu pot face nimic pentru a-i alina rănilor sufletului. Tu și numai tu va trebui să-l ajuți să-și recapete bucuria de a trăi, adăugă savantul, ținându-și degetul osos înspre Floris.

Acesta se înclină cu mâinile încrucișate pe piept, uluit de perspicacitatea bătrânului. Din ceas în ceas înțelegea tot mai mult atracția părintelui Del Boccaccio pentru acea țară misterioasă cu civilizație atât de străveche și rafinată, în pofida superficialei impresii de sălbăticie pe care ți-o crea la primul contact cu ea. Dar oare ce simțea un oriental ajungând în Europa? Degeaba îi numeau chinezii barbari pe occidentali?...

Săptămânile se scurgeau monoton. În cea de-a patra, febra lui Adrien cedă. Cețurile ce-i cuprinseseră mintea se risipiră ca prin farmec. Medicul împăratului îi scoase acele din trup. Într-o bună dimineață, Adrien se trezi din letargie și îi zâmbi fratelui său. Se însănătoșea văzând cu ochii. Dar nu pomenea o vorbă despre cumplita dramă trăită. Să fi uitat oare totul? Floris se îndoia, căci Adrien cădea deseori într-o melancolie din care nimeni și nimic nu îl putea smulge. Floris îi înțelegea mai bine ca oricine zbuciumul, doar și el trecuse printr-o criză similară după nefericita lui idilă cu Elisabeta. Îl îngrijea cu devotament și nu se despărțea de el decât ca să-și împlinească îndatoririle de „mandarin cu ciucure de cristal”, la palatul Tai-Ho-Tian, sau ca să-l însoțească pe K'ien-Long în nesfârșitele lui partide de vânătoare de leoparzi.

— Ești din cale afară de viteaz pentru un barbar, se mira împăratul, văzându-l cum sărea să ucidă fiarele cu cuțitul.

Tânărului îi stătea pe limbă să-i spună că nu de mult cunoscuse o femeie-panteră, încă mai primejdioasă. Oare Julia de Mengden mai trăia? Intuiția îi șoptea că destinul avea să i-o scoată din nou în cale și că atunci avea să-și poată potoli, în sfârșit, setea de răzbunare împotriva infamei creaturi.

— Regele tău are mulți mandarinați în slujba lui? Care sunt distracțiile lui favorite? Ce mănâncă oamenii în țara ta? Femeile trăiesc închise între ziduri, ca la noi?

Din goana calului, K'ien-Long îl bombarda cu întrebări, cât era ziua de lungă. Părea fascinat de curtea de la Versailles. Îl interoga la nesfârșit despre viața de zi cu zi la Paris și la Petersburg, animat de o nesățioasă dorință de a afla, de a fi la curent. Pe Floris, vastele lui cunoștințe, în cele mai diverse domenii, îl impresionau nespus.

Cât despre Georges-Albert, acesta beneficia de privilegiul de a asista la orice festivitate de la curtea imperială, adăugând la palmaresul său. favorul de a fi fost mângâiat de augusta mână a Fiului Cerului. Trebuie spus însă că maimuțoiul se cam blazase, considerând că toate acele onoruri îi reveneau de drept.

La capătul lungii sale convalescențe, Adrien, se înfățișă în sfârșit dinaintea împăratului. Acesta îl privi scrutător pe tânărul palid și slab din fața lui. De-abia în clipa aceea Floris își dădu seama cât de frapantă era asemănarea dintre fratele lui și răposatul Dragon Albastru.

— Adrien, sunt mulțumit să te văd teafăr și înzdrăvenit. Află că poți fi mândru de părintele tău, a fost un mare viteaz și un mare general de oști. Titlurile și întreaga lui avere îți revin astăzi ție. Știu că vei fi

demn de ele.

— Prea luminata Voastră Majestate mă copleșește cu bunăvoința. Îngăduit fie-mi să păstrez doar titlurile, ca pe un neprețuit dar împărătesc, și rog în genunchi, ca bunurile Dragonului Albastru să fie împărțite săracilor, întru amintirea lui, așa cum cred că i-ar fi fost voia, răspunse Adrien.

Vorbele lui K'ien-Long turnaseră balsam pe rănilor din sufletul său.

„Tatăl tău a fost un mare viteaz... un mare general de oști...”. Adrien de Villeneuve-Caramesey n-avea a se mai rușina de tatăl lui.

Câteva zile mai târziu, împăratul Chinei își ținea fagăduiala făcută lui Floris. O corabie olandeză se pregătea să ridice ancora în rada portului Tung-Ku, încărcată până la refuz cu nenumăratele daruri trimise de K'ien-Long regelui Ludovic al XV-lea, prin intermediul tinerilor lui ambasadori barbari.

Rezemați de bastingaj, aceștia urmăreau manevrele marinarilor. Căpitanul, cu obraz de culoarea lalelei purpurii, dădea ordine scurte, precise și calme, de parcă s-ar fi aflat în radă la Amsterdam și nu la capătul lumii.

— Trage parâmele, domnule Hans.

— Ridicați vântul mic.

— Ridicați catargul cel mare.

— Ridicați ancora.

Floris și Adrien iubeau marea. Nu mai călătoriseră cu corabia din copilărie, de când se imbarcaseră la bordul unei galere portugheze. Câte se mai întâmplaseră de atunci...

Floris îl luă protector pe după umeri pe Adrien. Acesta zâmbi trist, cu ochii înecați în lacrimi. Floris înțelesese

că se gândea la mormântul de marmoră alb rămas pentru totdeauna la Pekin, în grădina umbroasă a misiunii iezuite.

— Sfinte Iosife și Arhangheli al paradisului, fiți binecuvântați, pornim în sfârșit spre casă! exclamă Grégoire în culmea fericirii, apărând în gura tambuchiului și suindu-se pe punte, unde se și împiedică de niște parâme, venind de-a berbeleacul drept în brațele lui Floris.

— Ah, pe toți dracii, prieteni, tare o să-mi mai lipșiți... mă obișnuisem cu voi... întoarceți-vă să ne vedeți, dacă veniți pe mare e o nimica toată... prin Sumatra, Singhala⁶⁹ și Capul Furtunilor⁷⁰. Cunosc pe dinafară rutele, vedeți? Eu mai rămân pe aici vreo zece ani și pe urmă mă întorc în Berry-ul meu natal, strigă părintele Boccaccio, petrecându-i într-o joncă ce avea să-l ducă înapoi la țarm.

Bietul om își ștergea pe furiș lacrimile ce-i șiroiau pe obraz.

— Ia te uită, abia acum ne spune că e francez de-al nostru, se cruci Grégoire.

— Adio, bunule tovarăș de ocnă, murmură Feodor, cuprinzând cu brațul o infimă părticică din Șoricel.

Mongola se îngrășase încă mai tare, din vina bucătarilor de primă mână de la misiune. Iezuiții obținuseră de la cei doi îndrăgostiți promisiunea că n-aveau să-și mai ducă zilele în păcat, trăind în rușinos concubinaj care în Ziua Judecății de Apoi avea să-i condamne la flăcările iadului. Numai că și Feodor, ca bun ortodox ce era și Șoricel, budistă până în pânzele

⁶⁹ Ceylon.

⁷⁰ Capul Bunei Speranțe.

albe, refuzau să-și unească destinele sub binecuvântare catolică. Abili ca-ntotdeauna, iezuiții nu întârziaseră în a găsi soluția: aveau să fie cununați, în largul mării, de un protestant: căpitanul olandez.

Cocoțat în vârful catargului, Georges-Albert supraveghea manevrele. O pală de vânt îl dăramă din postul lui de observație. Căscă vexat și coborî în cală să-și stingă cu o butelcuță de rachiu de orez setea cumplită, stârnită desigur de aerul sărat al mării.

Li Kang, care jurase pe „coada Virtuosului Inorog că n-avea să mai părăsească în vecii vecilor China”, se lăsase convins de Bucurie a Zilei să nu-l abandoneze, tocmai acum, când avea atâta nevoie de el. În așteptarea plecării se plimba de colo-colo pe puntea a treia, legănându-și nerăbdător codița.

Floris se despărțea și el cu greu de China.

— Să fie acesta destinul nostru, frățioare, să nu ne simțim nicăieri la noi acasă, să fim veșnic atrași, respinși și sfâșiați?

— Destinul nostru, Floris, este să rămânem MEREU ÎMPREUNĂ.

Da, era singura lor bogăție. Singurul lucru care îi dădea lui Adrien putere să ia viața de la capăt.

Floris își scutură buclele de abanos și privi orizontul cu reflexe vineții la capătul căruia, hăt departe, în Franța, se afla... o tânără fată.

Fără să vrea, buzele lui șoptiră:

— Baptistine...

Abia atunci Adrien își aminti de grozavul jurământ smuls fratelui său de părintele lui.

Și se întrebă cu inima strânsă:

— Și Floris și Baptistine sunt firi aprige. Se vor putea

ei, oare, înțelege?

Sfârșitul volumului II – Cavalerul de Petersburg
Urmează volumul III – Frumoasa din Louisiana

CICLUL FLORIS

1. Floris, dragostea mea (Floris, mon amour)
2. Floris, Cavalerul de Petersburg (Le cavalier de Pétersbourg)
3. Frumoasa din Louisiana (La belle de la Louisiane)
4. Amanții de pe Mississippi (Les amants du Mississippi)

CUPRINSUL

Partea întâi - FLORIS ȘI ȚAREVNA

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII

Partea a doua - DRUMUL GLORIEI

Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

Capitolul XXII

Partea a treia - FATALITATEA

Capitolul XXIII

Capitolul XXIV

Capitolul XXV

Capitolul XXVI

Capitolul XXVII

Capitolul XXVIII

Capitolul XXIX

Capitolul XXX

Capitolul XXXI

Capitolul XXXII

Capitolul XXXIII

Capitolul XXXIV

Capitolul XXXV

Capitolul XXXVI

